

KAKTUSUN

ÇIRAK, GÜNAHKÂR VE SİLİNİŞ'İN YAZARI

TESS GERRITSEN

NEW YORK TIMES BESTSELLER

KAN GÖLÜ

New York Times çoksatarı yazar Tess Gerritsen'dan yoğun ve tempolu, yepyeni bir roman daha…

Çeviri: İlkin İnanç

MARTI

KAKTUSUN

TESS GERRITSEN

KAN GÖLÜ

Dr Claire Elliot, Locust Gölünün sakin sularının kenarında huzurlu bir tatil kasabası olan Tranquility'yi görür görmez, genç oğlu Noah'ı metropolün tehlikelerinden uzak tutabileceği ve babasının ölümünün açmış olduğu yaraların kapanabileceği bir yer olduğuna karar verir. Ne var ki kışın başlamasıyla beraber Claire'in kariyerini tehlikeye sokan bir haber gelir: hastalarından biri, genç bir çocuk, akıl almaz bir katliam gerçekleştirmiştir. Claire'le beraber bütün Tranquility'nin yakında fark edeceği gibi, bu olay, kasabanın gençleri arasında hızla yayılacak bir cinayet salgınının yalnızca başlangıcıdır.

Kasabanın gençleri çığırından çıkıp da kasabanın büyükleri onu suçlamaya başlayınca, Claire korkunç bir gerçeğin farkına varır: kasaba bu garip şiddet salgınıyla ilk olarak sarsılmıyor! Görünüşe göre, Tranquility'nin çocukları her elli yılda bir, cinayet işlemeye varacak şiddet gösterilerinde bulunuyormuş. Claire bütün bunların altında tıbbi bir açıklamanın yattığını düşünür ve Locust Gölünün korkunç bir tehlike barındırdığına inanmaya başlar. Tranquility'yi ve kendi oğlunu tehlikeden korumak için elinden geleni yapmaya kararlıdır.

MARTI

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI-YAYINLARI

www.martiyayinlari.com
ISBN 978-605-348-089-1
9 786053 480891
İnternetten sipariş: okuoku.com

THG 003580 DEY
036290 DEY
THG

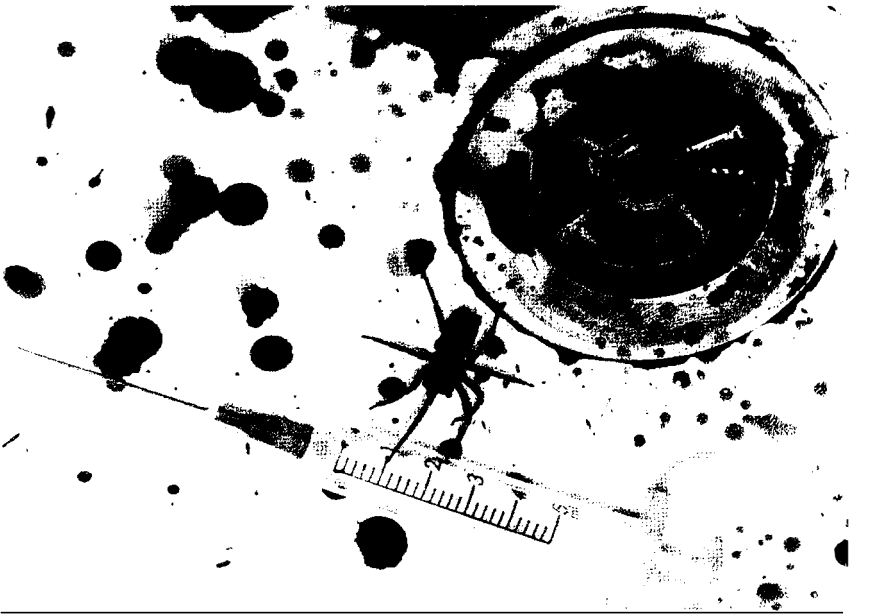
"Anne Rice vampirleri için neyse, Gerritsen de tıbbi gerilim romanları konusunda odur... Palmer'dan iyi, Cook'tan iyi... evet, hatta Crichton'dan bile daha iyi...
Stephen King

Dekor olarak Stephen King'in arka bahçesini kullanan Crichton tarzı tıbbi bir gerilim romanı.. Kan Gölü, gerilim ve bilimin mükemmel bir karışımı.
People

Michael Palmer ve Robin Cook'un bütün eserlerine meydan okuyan bir başyapıt. Tess Gerritsen'in şimdiye kadar yazmış olduğu en iyi kitap.
Amazon.com

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

MARTI

ÇIRAK, GÜNAHKÂR VE SİLİNİŞ'İN YAZARI

TESS GERRITSEN

NEW YORK TIMES BESTSELLER

KAN GÖLÜ

Çeviri: İlkin İnanç

MARTI

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kan Gölü
Tess Gerritsen

Baskı: Haziran 2015
ISBN: 978-605-5420-46-8
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©TESS GERRITSEN
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

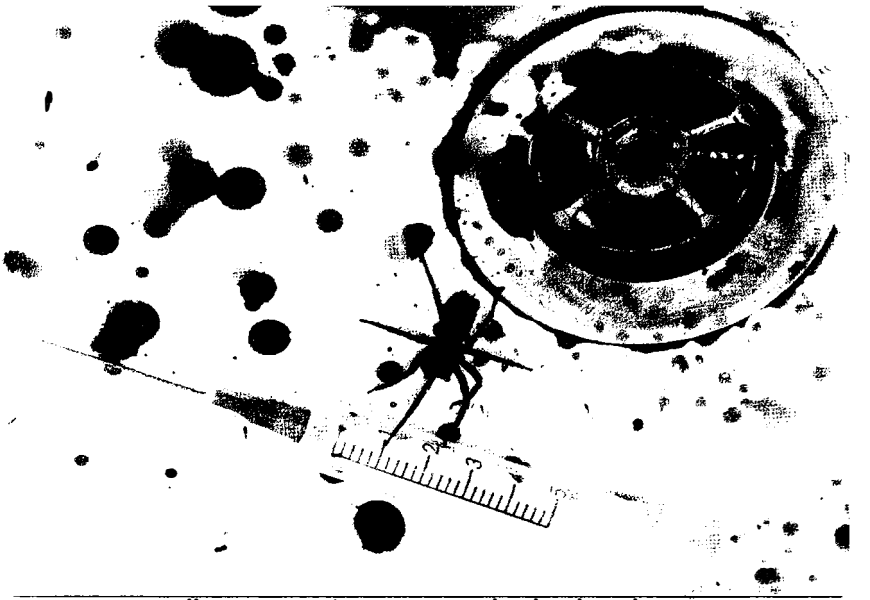
Baskı ve Cilt
İlhan Ergül Matbaası
Sertifika No:29030
Çiftehavuzlar Yolu Sk. No:8
Zeytinburnu/İST
Tel: (212) 674 37 23

MARTI

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal adı : Blood Stream
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : İlkin İnanç
Editör : Cumhur Mısırlıoğlu
Sayfa Tasarımı : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarımı : Yasin Öksüz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ÇIRAK, GÜNAHKÂR VE SİLİNİŞ'İN YAZARI

TESS GERRITSEN

NEW YORK TIMES BESTSELLER

KAN GÖLÜ

Çeviri: İlkin İnanç

MARTI

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

GİRİŞ

TRANQUILITY, MAINE, 1946

Yeteri kadar sessiz, yeteri kadar hareketsiz kalmayı başarabilirse onu asla bulamazdı. Bütün saklanma yerlerini bildiğini sanıyor olabilirdi, ama hayır, kiler duvarındaki bu gizli oyuğu hiç keşfedememişti. Oyuğun önünü, annesinin konserve kavanozlarını koyduğu raflar kapatıyordu.

Küçük bir çocukken de sürekli buraya girerdi. Oynadıkları her saklambaç oyununda kendini buraya atar, onun homurdana homurdana odadan odaya koşarak kendisini bulmaya çalışan haline neşeyle kıkırdayarak gülerdi. Bazı zamanlar oyun o kadar uzardı ki kıvrıldığı yerde uyuyakalır, birkaç saat sonra endişeyle kendisine seslenen annesinin sesiyle uyanırdı ancak.

Yine kilerdeki gizli yerinde saklanmıştı. Ama küçük bir çocuk değildi şimdi; tam on dört yaşındaydı ve bu küçük deliğe artık zar zor sığıyordu. Eskiden oynadıkları o neşeli bir saklambaç oyunlarından çok farklı, çok daha korkunç bir sebeple girmişti buraya. Yakalanırsa öleceğini biliyordu.

Üst katta bağıra çağıra kendini arayan sesini duyabiliyordu onun. Öfkeyle bağırarak, küfürler savurarak odadan odaya dalıyor, tüm mobilyaları yerlere fırlatıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lütfen, lütfen, lütfen. Biri bize yardım etsin. Biri onu buradan uzaklaştırsın.

Yukarıdan kendisine bağırdığını duydu. "IRİS!"

Ayak sesleri mutfağa geldiğini haber veriyordu. Şimdi dekiler kapısındaydı. Kız, yumruklarını son gücüyle sıkıyor, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

Burada değilim. Çok uzaklardayım, simsiyah gökyüzüne süzülüp kurtuldum...

Kilerin kapısı arkasındaki duvara çarparak şiddetle açıldı. Üst kattan süzülen altınımsı ışık süzmeleri, merdivenlerin başında duranın siluetini çıkarıyordu kilerin yerinde.

Tavandaki ipi çekmesiyle yanan ampul, loş odayı biraz aydınlattı. İris, ev yapımı domates ve salatalık konservelerinin kapattığı duvarın arkasında bağırmamak için dudaklarını ısırırken, merdivenleri inmeye başladığını duyabiliyordu. Basamaklardan çıkan her bir gıcırtı onu kendine biraz daha yaklaştırıyordu. Sırtını arka duvara yapıştırarak, deliğinde iyice büzüştü. Görünmez olabilmeyi o kadar isterdi ki...

Kalbinin kulak tırmandıran sesine rağmen merdivenin son basamaklarını da indiğini duydu.

Beni görme. Lütfen beni görme.

Adımlar, konserve kutularını geçerek kilerin diğer ucuna yöneldi. Kutulardan birine tekme savurduğunu duydu; boş kavanozlar yerde tuzla buz oldu. Şimdi geri dönüyordu.

İris, hayvani hırıltılarla kesilip duran nefesini duyabiliyordu onun. Kendi nefesi de iyice hızlanmıştı. Yumruklarını öyle kuvvetlice sıkıyordu ki kemiklerinin kırılmasından korkuyordu. Ayak sesleri, konservelerin dizili durduğu rafa doğru yaklaştı ve tam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önünde durdu.

Kız gözlerini açtı ve biraz ayrık duran iki kavanozun arasından bakarak onu tam önünde dikilirken gördü. Büzülerek, görüş hizasını kemerine kadar indirmişti. Şimdi onun görüş alanından elinden geldiğince uzaklaşabilmek için daha da küçülmeye çalışıyordu. O, raftan bir kavanoz alarak hızla yere fırlattı. Salatalık turşusunun keskin, sirkeli kokusu yükselmeye başladı yerden. Tam ikinci kavanoza uzanmıştı ki, sanki bir anda aklına daha iyi bir şey gelmiş gibi onu kırmaktan vazgeçti. Arkasını döndü, merdivenlere yöneldi, ışığı kapatarak üst kata çıktı.

Yeniden karanlığın güvenli kollarındaydı.

Ağlamış olduğunu fark etti. Yüzü ıpıslak, teri ve gözyaşları birbirine karışıyordu ama en ufak bir inilti dahi çıkartmaya cesaret edemiyordu.

Üst katta duyulan ayak sesleri evin çıkış kısmına doğru ilerledi. Sonrası sessizlikti.

Gitti mi? Gerçekten gitmiş miydi?

Hâlâ kaskatıydı, parmağını oynatmaya bile cesareti yoktu. On dakika geçti. Saniyeleri aklında teker teker sayıp dakikaları hesaplamaya çalışıyordu. On. Yirmi. Her yerine kramplar girmeye başlamıştı; kasılmalar o kadar acı veriyordu ki bağırmamak için kendini zor tutuyordu.

Bir saat geçti.

İki saat.

Üst kattan en ufak bir ses bile gelmiyordu.

Çok yavaş bir şekilde saklandığı delikten çıktı. Karanlıkta dikili duruyor, bacaklarını tekrar hissetmeyi, kan dolaşımının normal seyrine dönmesini bekliyordu. Dinliyordu... yukarıdan gelecek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

en ufak sesi yakalayabilmek için dikkatle dinliyordu.

Hiçbir şey yoktu.

Kilerin penceresi olmadığı için dışarısının hâlâ karanlık olup olmadığını bilemiyordu. Yerlerdeki kırık camların üstünden atlayarak merdivenlere ulaştı. Basamakları teker teker çıkıp, her adımdan sonra bir süre durup yukarıyı dinlemeye koyuluyordu. Sonunda en üst basamağa varıp

çıkış kapısına geldiğinde elleri terden öyle kayganlaşmıştı ki kapıyı açabilmek için onları önce bulüzüne silerek kurulamak zorunda kaldı.

Mutfağın ışıkları açıktı. İlk başta her şey normal gözüküyordu. Neredeyse dün gece olanların kötü bir rüya olduğunu düşünmeye başlayacaktı. Duvardaki saat gürültülü bir şekilde çalışmaya devam ediyordu. Saat sabahın beşiydi ve hava hâlâ karanlıktı. Parmak uçlarında mutfaktan çıkarak hole çıktı. Parçalanmış mobilyalar ve duvardaki kan izlerini görür görmez dün gecenin sadece bir rüya olmadığını iyice anladı. Avuç içleri tekrar terlemeye başlamıştı.

Tüm hol boyunca ortalıkta hiç kimse yoktu ve ön kapı açık duruyordu.

Bu evden hemen çıkmalıydı. Komşulara, polise kaçmalıydı.

Her bir adımla kurtuluşuna yaklaştığını bilerek kapıya doğru yürümeye başladı. Korku, duyularını öyle hassas kılmıştı ki parçalanmış mobilyalardan halının üzerine saçılmış olan her bir sanki kıymık parçası hafızasına kazınıyor, mutfaktaki saatten çıkan her ses beyninde yankılanıyordu. Neredeyse dış kapıya varmıştı.

Yanından başlayıp üst kata çıkan merdiven görüş alanına girince, annesini gördü. Merdivenlerden aşağı itilmiş, başı aşağıya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

doğru sarkıyordu. Cesetten; annesinin, dağlardan kıvrıla kıvrıla akan kara nehirler gibi merdivene yayılmış siyah saçlarından gözlerini ayıramıyordu bir türlü.

Midesi ağzına gelmiş bir halde tekrar ön kapıya yöneldi.

Hemen önünde belirivermişti yeniden, elinde bir balta vardı.

İris, çığlık atarak merdivenlere atıldı. Yukarı çıkmaya çalışırken neredeyse annesinin kanına basarak kayıyordu. Tırmanırken, hemen arkasından geldiğini duyabiliyordu onun. İris eskiden beri hep ondan hızlı olmuştu ve korkunun verdiği güç de hızına katılınca, panik halindeki bir kedinin çevikliğine kavuştu. İkinci katın döşemelerinde babasının cesediyle karşılaştı, yatak odasının kapı eşiğinde yatıyordu. Bunu düşünmeye, olayın dehşetini algılamaya vakit yoktu. Çatı katına koşarak küçük odaya girdi ve tam vaktinde kapıyı kapatarak kilitlemeyi başardı.

O dışarıda kalmıştı ve öfkeyle bağırarak kapıya vuruyordu.

İris pencereye koşarak onu açmaya çalıştı. Aşağı bakarak, atlaması durumunda sağ alamayacağını anladı. Ama odadan çıkmanın başka bir yolu yoktu.

Perdeye asılarak onu çıkardı. Bir ip. Bir ip yapmalıyım.

Perdenin bir ucunu radyatör borusuna, diğer ucunu da çıkarmayı başardığı başka bir perdeye bağladı.

Sesli bir çatırtıyla, İris'in yanından bir tahta parçası uçtu. Dehşet içinde geriye doğru bakınca kapıyı delmekte olan baltanın başını, yeni bir darbe indirebilmek için kapıdan ayrılışını gördü.

İçeri giriyordu!

Titrek ellerle üçüncü bir perde çıkartarak onu da diğer ikisine bağladı.

Balta bir darbe daha indirdi. Kapıdaki delik genişlerken or-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

taya daha çok kıymık saçılıyordu.

Dördüncü bir perdeye asılarak onu yerinden kopardı. Son düğümünü atarken bile ipinin yeteri kadar uzun olmadığını biliyordu. Artık çok geçti.

Balta işini tamamladığı anda panik halinde kapıya doğru döndü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

.1.

"Birileri fena halde yaralanacak," dedi, mutfak penceresinden dışarı bakan Dr. Clarie Elliot.

Duman kadar yoğun olan sabah sisi gölün üzerine çökmüştü. Penceresinin az ötesindeki ağaçları tamamen sis tortusuyla kaplanmıştı, görülmüyorlardı. Yine bir silah sesi; bu sefer daha yakından gelmişti. Günün ilk ışıklarından beri silah seslerini duyuyor, gün batıncaya kadar da

duyacaktı, çünkü Kasım ayının ilk günüydü. Yani avlanma sezonunun açılış günü. Ormanın içinde bir yerlerde, sis yüzünden yarı kör olan bir adam, beyaz kuyruklu geyiklerin hayali gölgeleri etrafında dans ederken, elindeki tüfekle ağır ağır ilerliyordu herhalde.

"Dışarıda servis beklemen doğru değil sanırım. Seni okula bırakıvereyim," dedi Clarie.

Kahvaltı masasıyla neredeyse bütünleşmiş olan Noah cevap vermedi. Koskoca bir kaşık dolusu Cornflakes'i midesine indirdi. Oğlu on dört yaşındaydı, ama sanki iki yaşındaymış gibi masaya süt döküyor, yerlere tost kırıntıları saçıyordu. Yemeğini yerken annesinin yüzüne bakmıyordu–sanki annesiyle göz göze gelmek Medusa'ya bakmak demekti. Aslında bana baksa da bir şey değişmeyecek, diye düşündü Clarie üzgünce. Benim sevgili oğlum çoktan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

taşa dönüştü.

"Seni okula bırakıvereyim, Noah," diye tekrar etti.

"Gerek yok, servisle gideceğim." Masadan kalkarak sırt çantasını ve kaykayını aldı.

"Şu avcıların nereye nişan aldıklarını gördüklerinden emin değilim. En azından şu turuncu bereni giy ki seni de geyik sanmasınlar."

"Ama onunla çok aptal görünüyorum."

"Servise binince çıkarabilirsin, ama lütfen şimdilik giy."

El örmesi bereyi raftan alarak oğluna uzattı.

Çocuk önce şapkaya, sonra da annesine baktı. Son bir yılda o kadar hızlı boy atmıştı ki artık annesiyle aynı boydaydı, gözleri tam aynı hizadan birbirlerine bakıyordu. Clarie, birden acaba Noah da bu yeni fiziksel eşitliğin farkında mı diye merak etti. Bir zamanlar oğlunu kucakladığında çocuk da ona sarılırdı. Şimdiyse o çocuk gitmiş, yerine, çocuksu yumuşaklığı kaslara, yüzü de ince erkeksi bir hale dönüşen bu çocuk gelmişti.

"Lütfen," diye tekrarladı hâlâ elinde tuttuğu şapkayı uzatarak.

Çocuk sonunda başını sallayarak şapkayı aldı ve kafasına taktı. Clarie gülmesini bastırmak zorunda kaldı; şapkayla gerçekten de çok aptal görünüyordu.

Aşağı hole inmek üzere çoktan arkasını dönmüştü ki Clarie seslendi: "Hoşça kal öpücüğü yok mu?"

Çocuk canı sıkkın bir şekilde dönerek annesinin yanına hafif bir öpücük kondurdu ve hızla aşağı indi.

Artık kucaklaşma yok diye düşündü üzüntüyle, pencereden, ağır adımlarla yola doğru yürüyen oğlunu izlerken.

Çocuk, yolun sonundaki isfendan ağacının oraya kadar yü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rüdükten sonra şapkasını çıkardı, elleri ceplerinde, omuzlarını soğuktan kamburlaştırmış bir şekilde servisini beklemeye başladı. O sabahın 37 derece soğukluğuna rağmen çocuk ceket bile değil, sadece gri bir sweatshirt giymişti.

Clarie dışarı koşarak ona ceket giydirmemek için kendini zor tutuyordu.

Okul otobüsü gelene kadar camda bekledi. Oğlunun kendine göz ucuyla dahi bakmadan hemen otobüse binerek dar koridorda ilerlediğini ve başka bir öğrencinin yanına oturduğunu görebildi. Yanına oturduğu öğrenci bir kızdı. Bu kız da kim? diye meraklandı. Artık oğlumun arkadaşlarının isimlerini bile bilmiyorum. Onun evreninin ücra bir köşesine itildim.

Aslında bunun bir gün olacağını her zaman bilmişti; itilme... özgürlük için başkaldırı... fakat daha buna hazırlıklı değildi. Oğlunun değişimi o kadar ani olmuştu ki... Sanki küçük tatlı oğlu bir gün evden çıkmış ve bir yabancı olarak geri dönmüştü. *Sen bana Peter'dan geri kalan tek şeysin Seni de kaybetmeye hazır değilim.*

Otobüs hareket etti.

Clarie, mutfağa geri dönerek soğumuş kahvesini içmeye başladı. Ev çok sessiz ve boş geliyordu şimdi. Hâlâ yas tutmakta olan bir ev... Derin bir iç çekişle haftalık *Tranquility gazetesini* açtı. Ön sayfada, 'SAĞLIKLI GEYİK SÜRÜSÜ BOL ÜRÜNE İŞARET EDİYOR.' başlıklı bir haber vardı. Av sezonu açılmıştı. Geyiğini yakalamak için otuz gün.

Dışarıda yine bir tüfek sesi duyuldu.

Polis haberlerinin olduğu sayfayı açtı. Dün akşamki Cadılar bayramında çıkan tatsızlıklarla, ya da yaptıkları kutlamalarda fazla ileri giden altı yedi gencin tutuklanmasıyla ilgili bir haber yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama işte, kayıp köpek ve çalınmış odunlar gibi konularla ilgili ilanların altında kendi adını gördü. "Clarie Elliot, (40), 'trafiğe çıkabilir' belgesi geçersiz olan arabasıyla trafikte yakalandı."

Subaru'yu hâlâ bakıma götürmemişti ve bir kere daha böyle bir uyarı almamak için bugün için kamyoneti kullanmaya karar verdi. Kızgın bir şekilde bir sonraki sayfadaki hava durumuna göz gezdirirken–soğuk ve rüzgârlı, beklenen en yüksek sıcaklık 30 en düşük 20–telefon çaldı.

"Alo?"

"Dr. Elliot? Ben Toddy Point yolundan Rachel Sorkin. Burada acil bir durum var. Elwyn az önce kendini vurdu."

"Ne?"

"Elwyn salağını bilirsiniz. Bazı zavallı geyikleri kovalarken benim topraklarıma girdi. Üstelik tam da ön bahçemde güzel bir dişi geyik vurdu. Şu aptal adamlar ve onların aptal silahları!"

"Ya Elwyn ne durumda?"

"Ah, yanlışlıkla kendi ayağını vurdu. Tam ona uygun bir şey işte."

"Hemen hastaneye gitmesi lazım."

"Sorun da bu zaten. Hastaneye gitmek istemiyor, üstelik benim ambulans çağırmamı da engelliyor. Geyiği ve kendisini evine götürmemi istiyor. Bunu tabii ki kabul etmedim.

Şimdi ne yapmam lazım?"

"Yarası nasıl? Çok kan kaybediyor mu?"

Rachel'ın bağrışması duyuldu; "Hey Elwyn! Kan kaybediyor musun?" sonra yeniden hatta döndü. "İyi olduğunu söylüyor. Tek istediği onu evine bırakmammış. Ama neonu ne de geyiği bir yere götürüyorum ben."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam, sanırım oraya gelip bir göz atsam iyi olur. Toddy Point yolundaydınız değil mi?" dedi Clarie iç çekerek.

"Evet. Boulders'ın bir mil ilerisinde oturuyorum. İsmim, evin önündeki posta kutusunda yazılı."

Clarie pikabıyla Toddy Point yoluna çıktığında sis dağılmaya başlamıştı. Bembeyaz çamların arasından, kaynayan kazandan çıkan buharı andıran sisiyle Locust Gölünü görüyordu. Güneş ışınları sisi yarıyor, dalgalı sulara altınımsı bir görüntü veriyordu. Gölün karşı sahili boyunca, sisin izin verdiği ölçülerde görülebilen yazlık villalar uzanıyordu. Çoğu dönemlik olarak kullanılıyordu ve hemen hemen hepsinin varlıklı sahipleri şu anda Boston veya New York'taki evlerine dönmüşlerdi. Clarie'nin şu anda ilerlemekte olduğu Güney sahilinde ise, ağaçlarla çevrili, çoğu iki odalı olan daha sade evler vardı.

Yörenin gençlerinin yazın toplanıp yüzdükleri ve granit taşından bir tepe olan Boulders'ı da geçtikten sonra, Sorkin yazılı posta kutusunun önünde durdu.

Tümseklerle dolu pis bir yoldan geçerek eve vardı. Evin farklı ve acayip bir yapısı vardı. Odaları gelişi güzel bir şekilde inşa edilmişti. Girintili çıkıntılı binada beklenmeyen yerlerden köşeler çıkıyordu. Binanın üstünde, çatıda ise camla çevrilmiş bir çan sahanlığı vardı. Evet, garip bir kadının garip bir evinin olması doğaldı. Rachel Sorkin, Tranquility'nin alışılmadık bir yüzüydü. Bu siyah saçlı, çekici kadın, mor başlıklı pelerinine sıkıca sarılmış bir halde haftada bir kez şehre inerdi. Zaten evi de pelerinli bir kadının yaşayacağı türden bir eve benziyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Muntazam bir şekilde ekilmiş bahçenin yanında, evin merdivenlerinin hemen önünde ölü bir geyik vardı.

Clarie kamyonetinden indi. O sırada ağaçların arasından çıkan iki köpek, havlamaya ve hırlayarak ona doğru koşmaya başladılar.

Rachel dışarı çıkarak köpeklere bağırmaya başladı. "Hemen gidin buradan. Çabuk evinize, sizi adi hayvanlar."

Verandadan bir süpürge kaparak merdivenlerden indi ve uzun siyah saçları uçuşur bir halde süpürgeyi bir kılıç gibi savurmaya başladı. Köpekler hemen gerilediler.

"Hah! Sizi korkaklar," diyerek süpürgeyi onlara savurmaya devam etti. Köpekler kaçmaya başladı.

"Hey! Köpeklerimi rahat bıraksana," diye bağırmaya başladı, verandaya çıkmış olan Elwyn Clyde. Evrim teorisini yalanlayan en güzel örneklerinden biriydi adam–elli yaşında, iri yarı, beceriksiz ve ebedi bekarlığa mahkum biriydi. "Kimseye bir zararları yok, sadece geyiğime göz kulak oluyorlar."

"Elwyn sana bir haberim var. Sen bu geyiği benim arazimde vurdun, yani o bana ait."

"Geyik senin ne işine yarar ki, lanet vejetaryen."

"Ayağın nasıl Elwyn?" diye araya girdi Clarie.

Adam Clarie'ye baktı ve sanki onu orada görmeyi beklemiyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Ayağım kaydı. Önemli bir şey yok."

"Kurşun yarası her zaman önemlidir. Bakmamın sakıncası var mı?"

"Sana verebilecek param yok," dedi Elwyn. Sonra komik bir fikir aklına gelmiş gibi kaşlarını oynatarak ekledi; "Geyik eti ister

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

misin?"

"Öncelikle kanamanın hayati boyutlarda olup olmadığına bakmam lazım. O konuyu başka bir zamana erteleyelim. Şimdi ayağına bakabilir miyim?"

"Eğer çok istiyorsan tabii," dedi ve topallayarak eve girdi. Mutfak sıcacıktı. Rachel sobaya huş ağacından yapılmış biraz daha odun attı, sobanın demir kapağını kapatırken içeriye hoş koku veren bir duman çıktı.

"Ayağına bir bakalım."

Elwyn topallaya topallaya gelerek sandalyeye oturdu. Yürüdükçe kanı yere damlamıştı. Ayağında çorapları vardı. Çoraplarında, ayak başparmağının hemen yanında bir fare oturup da yün çorabı kemirmiş gibi kocaman bir delik vardı. "Canım hiç yanmıyor. Bence bunlara hiç gerek yok."

Clarie eğilerek adamın çoraplarını çıkardı. Ayağına yapışmış oldukları için çok dikkatli çıkarması gerekiyordu. Ama çorabın ayağa yapışmasını sağlayan şey kan değil, ter ve ölü deriydi.

"Aman Tanrım Elwyn," diye atıldı Rachel elini burnuna götürerek. "Sen çoraplarını hiç değiştirmez misin?"

Kurşun, birinci ve ikinci parmağın arasındaki perdeyi yırtıp geçmişti. Clarie kurşunun çıkarken ayağın altında oluşturduğu yarayı da inceledi. Yaraları çok az kanıyordu. Kokudan bayılmamak için özel bir çaba sarf ederek tüm parmakların işlevlerini kontrol etti ve sinirlerin zarar görmediğine karar verdi.

"Yarayı her gün temizlemen ve bandajları da değiştirmen gerekiyor. Ayrıca bir de tetanos aşısı olmalısın."

"Ee - tetanos aşı olmuştum."

"Ne zaman?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Geçen yıl kendimi vuruğumda yaşlı doktor Pomeroy bana aşıyı yapmıştı."

"Bu geleneksel bir şey sanırım ha?"

"O zaman diğer ayağımı vurmuştum. Pek önemli bir şey değildi."

Dr. Pomeroy geçen Ocak ayında ölmüştü. Clarie sekiz ay önce buraya geldiğinde onun yanında çalışmıştı ve şuanda doktorun tüm kayıtları ondaydı. Elwyn'in dosyasını inceleyecek ve son tetanos aşısının tarihini öğrenecekti.

"Sanırım bu ayak temizleme işi bana kalıyor," dedi Rachel. Clarie çantasından bir şişe Betadin çıkartarak Rachel'e uzattı. "Bunu temizleme suyuna kat. Ayaklarını da bir süre içinde bekletsin."

"Oh, bunu kendim de yapabilirim," dedi Elwyn ayağa kalkarak.

"İstersen ayağını hemen keselim ha, acını uzatmaya gerek yok," diye çıkıştı Rachel. "*Hemen* yerine otur Elwyn."

"Vay anasını," diye mırıldanarak oturdu adam.

"Elwyn, gelecek hafta muayenehaneme gel ki yaralarını kontrol edebileyim." Clarie masanın üstüne birkaç parça bandaj ve gazlı bez bıraktı.

"Ama benim çok işim..."

"Eğer kontrole gelmezsen seni bir köpek gibi avlarım. Anlaşıldı mı?"

"Evet, bayan," diye kekeledi adam hayretler içinde.

Clarie gülmesini bastırmaya çalışarak çantasını aldı ve evden çıktı.

Dışarıda, merdivenin önünde iki köpek çok pis gözüken bir parça kemik için hırlaşıyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Clarie merdivenleri inmeye başlayınca ikisi de dönerek ona baktılar. Siyah olanı ona doğru yaklaşarak hırlamaya başladı.

"Hoşt," diye bağırarak köpeği uzaklaştırmaya çalıştı ama köpek gitmiyordu. Dişlerini göstererek ona doğru birkaç adım daha geldi.

Açık renkli köpek fırsattan istifade kemiği kaparak kaçtı. Avlunun yarısına gelmemişti ki siyah köpek hırsızı fark etti ve onu kovalamaya başladı. Havlaya zıplaya avlu boyunca koşuşturmaya başladılar. Kemiği ise tam

Clarie'nin pikabının yanında unuttular.

Clarie pikabının kapısını açtı. Tam koltuğa oturacaktı ki lastiğin yanında gördüğü şey beyninde canlandı. Yere eğilerek kemiğe baktı. Bir ayak tabanından daha kısaydı ve kirden, pislikten üzerinde kahverengi lekeler oluşmuştu. Bir ucu kırılmış, çentik çentik olmuştu. Diğer ucu ise zarar görmemişti ve tanınabilir bir durumdaydı.

Bu bir uyluk kemiğiydi ve bir insana aitti.

Şehrin on mil ışında, Tranquility polis departmanı şefi Lincoln Kelly nihayet karısına yetişmişti. Kadın, çalıntı bir Chevy ile saatte yüz yirmi basıyor, sağa sola savruluyor, arabanın artını yola sertçe değdirerek kıvılcımlar çıkmasına sebep oluyordu.

"İnanılmaz bir şey," diyordu, Kelly'nin yanındaki koltukta oturan Floyd Spear, "Doreen bugün tam formda."

"Bütün gün dışarıda devriyedeydim," dedi Lincoln. "Onu kontrol etme fırsatı bulamamıştım."

Sonra Doreen'i yavaşlamaya ikna eder düşüncesiyle sirenini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

açtı ama kadın bunun üzerine iyice hızlandı.

"Ee... şimdi ne yapacağız?" diye sordu Floyd. "Destek istesek mi acaba?"

Destek demek o sabah devriyede tek kalmış olan Hank Dorr demekti.

"Hayır," dedi Lincoln. "Onu sağa çekip konuşmaya çalışalım."

"Kadın saatte yüz yirmi yaparken mi?"

"Megafonu kullan."

Floyd mikrofonu açarak konuşmaya başladı. Sesi çok yüksek çıkıyordu.

"Hey Doreen. Hadi tatlım, hadi sağa çek. Birisini incitebilirsin."

Öndeki arabanın tek yaptığı hızla sağa sola savrulmaya devam etmek oldu.

"Onunla konuşmaya devam et!"

"Doreen! Lincoln de burada. Hadi hayatım sağa çek.

Senden özür dilemek istiyor," diye bağırdı Floyd, mikrofonu tekrar ağzına götürerek.

"Ne istiyormuşum?"

"Hadi Doreen, seninle konuşacak!"

"Tanrı aşkına sen neden bahsediyorsun Floyd?"

"Kadınlar her zaman erkeklerin özür dilemesini bekler."

"Ama ben hiçbir şey yapmadım ki."

Az ilerideki Chevy'nin fren lambaları yanmaya başladı.

"Gördün mü?" dedi Floyd. Öndeki araba durmuştu.

Lincoln de onun arkasına park ederek polis otosundan indi.

Doreen direksiyona dayanmış, kamburu çıkmış bir şekilde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duruyordu. Kızıl saçları kabarmış ve karışmıştı. Elleri titriyordu. Lincoln arabanın kapısını açtı ve karısının üzerinden eğilerek kontak anahtarlarını aldı. Kederli bir sesle, "Doreen," dedi, "merkeze gelmen lazım."

"Ne zaman eve geliyorsun, Lincoln?" diye sordu kadın.

"Bunu daha sonra konuşuruz. Hadi hayatım ekip aracına gidelim," diyerek kadınını araçtan çıkarmak için dirseğine uzandı adam. Ama Doreen ondan kurtularak adamın eline serçe vurdu.

"Sadece ne zaman geleceğini bilmek istiyorum."

"Bunu defalarca konuştuk."

"Benimle hâlâ evli olduğunu, hâlâ kocam olduğunu unutma!"

"Bunları tekrar tekrar konuşmamızın hiçbir faydası yok,"dedi Lincoln, tekrar kadının dirseğine uzanarak. Doreen onu tekmeleyip çenesine bir yumruk attığı sırada çoktan onu arabadan çıkarmıştı. Lincoln sersemleyerek geriledi tüm kafası zonkluyordu.

"Hey! Bunu sakın bir daha yapma!" diye bağırdı Floyd, kadını yakalayarak.

"Bırak beni," diye bağırdı Doreen, Floyd'dan kurtularak kocasının üzerine atılarak.

Lincoln bu sefer eğilerek yumruktan kurtuldu, ama bu kadını sadece daha da kızdırmaya yaradı. Bu sefer Lincoln ve Floyd beraber atılarak kadının kollarını tuttular.

"Bunu yapmaktan nefret ediyorum, ama bugün hiç de aklı başında davranmıyorsun," diye konuştu Lincoln, kadının kollarını kelepçelerken. Kadın, Lincoln'a ağız dolusu tükürdü. Adam mendiliyle yüzünü sildikten sonra karısını tutarak sabırla arabaya bindirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dostum, onu polis kayıtlarına geçirmek zorunda olduğumuzu biliyorsun," dedi Floyd.

"Biliyorum," diye cevap veren Lincoln direksiyona geçti. “Beni boşayamazsın Lincoln Kelly. Beni sevmeye ve korumaya yemin etmiştin," diye bağırıyordu Doreen.

"O zamanlar daha içki şişelerinle tanışmamıştım," diye cevap verdi adam yorgun bir sesle.

Şehre doğru yol alıyorlardı. Lincoln arabayı sakin bir şekilde normal bir hızla sürüyordu.

Doreen, yol boyunca kendi kendine, etrafındakilere ve özellikle de Lincoln'a küfretti. Bütün bunların sebebi alkoldü. Alkol, kadının içindeki şeytan dolu şişenin tıpasını açıyordu sanki.

Lincoln iki yıl önce ayrı bir eve çıkmıştı. Bu evliliğe hayatının on uzun yılını vermişti. Onu kurtarmak için çok çaba sarf etmişti. Aslında vazgeçmek diye bir şey yoktu doğasında, ama artık durumun umutsuz olduğunu görebiliyordu. Kırk beş yaşındaydı ve hayatının ne kadar verimsiz ve mutsuz olduğunu görebiliyordu. Doreen'e yardım etmek istiyordu. Bir zamanlar aklı başında ve bir o kadar da hayat dolu olan karısına evliliğinin ilk yıllarında duyduğu derin aşkı yeniden hissedebilmek istiyordu. Zaman zaman, belki o aşktan küçük bir parça kalmıştır, küllerin arasından bir kıvılcım parlayabilir umuduyla kalbini kontrol ediyordu. Ama yararı yoktu. Küller bile soğumuştu ve Lincoln artık yorulmuştu.

Ona destek olmaya çalışmıştı, ama Doreen kendine yardım edebilecek kadar bile göremiyordu etrafını. Kadın her birkaç haftada bir öfkesi tavana vurdukça bütün bir gün içer, sonra da birinin arabasını 'ödünç alarak' ünlü hız turlarından birine başlardı. Kasabanın insanları Doreen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kelly direksiyondayken yoldan çekilmeleri gerektiklerini bilirlerdi.

Lincoln, Tranquility polis merkezinde Floyd'dan rapor yazmasını ve Doreen'i hücreye yerleştirmesini istemişti. Lincoln, Doreen'in kaldığı hücre ile arasında iki kapalı kapı olduğu halde kadının bağıra çağıra bir avukat istediğini duyabiliyordu. Aslında kanunen yapması gereken de buydu, ama Tranquility'deki hiçbir avukat artık onu istemiyordu. Güneydeki Bangor'a kadar bile doldurmuştu kredilerini. Lincoln, masasına oturarak fihristten bir avukat bulmaya çalıştı. Daha önce çağırmadığı, müvekkilinin kendisine küfretmesine aldırmayacak bir avukata ihtiyacı vardı.

Saat daha sabahın çok erken saatleriydi. Fihristi kapatarak ellerini yüzüne götürdü. Doreen'in bağırışlarını hâlâ duyuyordu. Bütün bunların kentin haftalık gazetesinde haber olarak çıkacağından emindi. Bangor ve Portland gazeteleri de bu gazeteden alıntı yapacaklardı, çünkü tüm Maine'in gözünde bu çok komik ve acayip bir olaydı. *Tranqulity polis departmanı şefi kendi karısını tutukladı... Yine!*

Avukat Tom Wiley 'i aramak üzere telefona uzandığı sırada kapısı çalındı. Carie Elliot ışık saçarak içeri girdi. Lincoln hemen ayağa kalktı.

"Hey Clarie!" dedi, "bakım belgeni aldın mı?"

"Hayır, daha alamadım, ama buraya arabam hakkında konuşmaya gelmedim. Sana bir şey göstermek istiyorum," diyen Clarie, pislik içindeki kemiği Lincoln'un masasına bıraktı.

"Bu da ne?"

"Bu bir uyluk kemiği, Lincoln."

"Bir ne?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir kalça kemiği ve sanırım bir insana ait."

Lincoln kirli kemiğe baktı. Kemiğin bir ucu kırıktı ve üzerinde hayvan diş izleri vardı.

"Nereden buldun bunu?"

"Rachel Sorkin'in bahçesinde."

"Oraya nasıl gelmiş peki?"

"Elwyn Clyde'ın köpekleri onu bahçeye getirmiş. Rachel de nereden geldiğini bilmiyor. Bu sabah Elwyn'in kendini vurması üzerine beni oraya çağırmıştı."

"Yine mi?"dedi Lincoln gözlerini açarak. İkisi de gülmeye başladı. Eğer her kasabanın bir aptalı olması gerekseydi Tranquility'ninki kesinlikle Elwyn'di.

"Durumu iyi aslında, ama sanırım bir silah yarasının rapor edilmesi gerekiyor," dedi Clarie.

"O işi olmuş say. Aslında şimdiden Elwyn ve kurşun yaraları ile ilgili bir dosyam var."

"Şimdi bana kemikten bahset," dedi adam, sandalyesine oturarak.

Clarie de oturdu. Birbirlerine tam olarak bakmadıkları halde, Lincoln, aralarında neredeyse fiziksel olan bir duvarın varlığını hissediyordu. Bunu daha ilk karşılaşmalarında hissetmişti–ki bu ilk karşılaşma Clarie kasabaya taşındıktan hemen sonra hasta bir mahkûma bakması sayesinde olmuştu. Lincoln ta en başından beri onun hakkında çok şey merak ediyordu. Kocası neredeydi?

Neden oğlunu tek başına büyütüyordu? Ne yazık ki ona kişisel sorular soracak kadar yakın değildi, ayrıca kadın da böyle bir şeye açık olmadığı izlenimi vermişti. Kibar, ama özel hayatının gizli kalmasında ısrarlı, kimseyle fazla yakınlık kurmak istemi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yormuş gibi davranırdı

ne yazık ki. Hoş bir kadındı. Parlak siyah gözleri, ilk gümüş tellerin serpildiği gür, dalgalı kahverengi saçları olan kısa boylu, ama güzel yapılı biriydi.

Clarie, ellerini Lincoln'un masasına dayayarak konuşmaya başladı.

"Uzman değilim, ama bu kemiğe sahip bir hayvan bilmiyorum. Boyutlarına bakılacak olursa da sanırım bir çocuğa ait."

"Etrafta başka kemikler de buldun mu?"

"Rachel ve ben tüm avluyu aradık ama başka bulamadık. Sanırım köpekler onu ağaçların oradan bulup getirmişler. Herhalde tüm alanı araştırmanız gerekecek."

"Eski bir kızıl derili mezarından falan olabilir." "Belki, ama yine de tam bir tıbbi araştırma gerekmiyor mu?" dedi Clarie. "Tüm bu kargaşa da nedir, ne oluyor?" diye sordu birden başını çevirerek.

Lincoln'in yüzü kızarmaya başladı. Doreen tekrar bağırmaya başlamıştı. "Lanet olası Lincoln. Seni angut. Seni adi yalancı. Cehenneme kadar yolun var."

"Sanırım senden pek hoşlanmayan biri var."

"Karım," dedi Lincoln. Derin bir nefes alarak elini başına götürdü.

Clarie'nin bakışları sempati ile yumuşadı. Problemlerini bildiği açıktı.

Aslında şehirdeki herkes biliyordu.

"Üzgünüm," dedi kadın.

"Hey seni pislik. Bana böyle davranmaya hakkın yok!" diye bağırdı Doreen yeniden.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lincoln büyük bir çaba sarf ederek kemik üzerinde yoğunlaşmaya çalıştı.

"Sence kurban kaç yaşındaydı?"

Clarie, kemiği tekrar ellerine alarak incelemeye başladı. Bu kemiği saygıyla tutuyordu çünkü onun bir zamanlar koşup oynayan, kahkahalar atan bir çocuğa ait olduğunu biliyordu. "Oldukça genç; sanırım on yaşının altındaydı." diye mırıldanarak kemiği yavaşça masaya bıraktı.

"Ama son zamanlarda hiç kayıp çocuk ilanı almadık. Aslında bu alan yüz yıllardır bir yerleşim bölgesi ve eski kemikler her zaman ortaya çıkar. Ve yüz yıl önce genç yaşta ölmek çok olağandı."

"Bu çocuğun doğal sebeplerle öldüğüne inanmıyorum" dedi Clarie kısık bir sesle.

"Niye öyle düşünüyorsun?"

Kadın uzanarak Lincoln'un masa lambasını yaktı ve kemiği ışığa tuttu. "Şuraya bak. Oldukça pis ve eski olmasından dolayı zor görülüyor."

Lincoln yaklaşırken gözlükleri için ceplerini karıştırmaya başladı–işte yılların hızla geçtiğini, gençliğinin tükendiğini anlatan başka bir şey daha–ve eğilerek kadının gösterdiği şeyi görmeye çalıştı. Clarie tırnağıyla kir tortusunu biraz kazıyınca ancak görebildi ufak oyukları. Kemiğin üstü balta izleriyle doluydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

.2.

Warren Emerson sonunda kendine geldiğinde, ağaçların dibinde, güneş tam gözlerine parlar bir halde buldu kendisini. En son hatırladığı şey otların üzerindeki gümüş görünümlü kırağı ve soğuk yüzünden kabarmış topraklardı. Yakacak odun kesiyordu. Baltayı öylesine sallayabilmek ve soğuk, keskin havada çıkardığı sesleri duymak çok hoşuna gidiyordu. Güneş daha avlusunun ön kısmındaki çam ağacını aydınlatmamıştı.

Şimdi ise güneş ağacın ötesine geçmişti, yani burada uzun zamandır, belki bir saattir yattığına karar verdi.

Başı ağrıyordu. Sonrasında hep ağrırdı. Elleri ve suratı soğuktan donmuştu. Eldivenleri de ellerinden kaymıştı. Baltası hemen yanı başında bir kütüğe saplı duruyordu. Bir günlük yakacağı, hepsi de hazır, etrafında saçılmış duruyordu. etrafındaki sahneyi netleştirip kaydetmesi ve her birinin önemini tartabilmesi çok uzun bir zaman almıştı. Düşünceleri sanki çok uzaktan geliyormuş gibi parça parça olmuş, büyük bir gayret sonucu karman çorman bir halde geliyordu. Ama Warren sabırlıydı. En sonunda her şeyi hatırlayabilecek, bir anlam verebilecekti.

Günlük ihtiyacı olan odunları kesmek için gün doğarken çıkmıştı dışarı. Emeğinin sonuçları şimdi etrafında duruyordu. O

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sabah planladığı miktara ulaşmış tam son kütüğü keserken üzerine bir karanlık çökmüştü. Kütük tepeciğinin üzerine düşmüştü, ki bu da bazı kütüklerin etrafa saçılmasını açıklıyordu. İç çamaşırları ıslaktı. Nöbeti tuttuğunda genellikle olduğu gibi yine altını ıslatmıştı herhalde. Üstüne baktığında pantolonlarının da adamakıllı ıslanmış olduğunu gördü.

Gömleğimde kan vardı.

Ayağa kalktı ve ağır ağır evine yürüdü.

Mutfak, içeride yanan odun sobası yüzünden sıcak ve havasızdı; başının dönmesine sebep oluyordu ve banyoya gidene kadar etrafındaki her şey dönmeye başlamıştı. Yontma klozet kapağının üstüne oturarak ellerini başının arasına aldı ve kendine gelmeye çalıştı. Kedisi gelerek bacaklarına sürtünmeye ilgi isteğiyle miyavlamaya başladı. Adam, hayvanı kucağına alarak okşamaya başladı. Tüylerinin yumuşaklığı onu rahatlatıyordu.

Soğuktan donan suratı ısınmaya başlamıştı ve artık şakaklarında zonklayan acıyı hissedebiliyordu. Destek almak amacıyla lavaboya tutunarak ayağa kalktı ve aynaya baktı. Sol kulağının üstünde beyaz saçlarını birbirine yapıştırmış kanları gördü. İnce bir şerit kan yanağının üstüne akarak donmuştu. Aynada yansıyan suratına baktı. Yalnızlık, dürüst çalışma ve nice kara kışlar görmüş altmış yıllık suratı bunların derin izlerini taşıyordu. Tek dostu şu anda ayaklarının dibinde miyavlayan kedisiydi. Ama bu sefer miyavlamasının sebebi ilgi çekmek değil, acıkan karnıydı. Kedisini seviyordu. Kedisi öldüğü zaman ağlayacağını ve yapayalnız geçireceği sıkıcı gecelerde onun mırıltısını çok özleyeceğini biliyordu. Ama kedisinin de onu seviyor olduğu fikrine kapılmıyordu boşuna.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elbiselerini çıkardı, kan lekeli eskimiş tişörtünü ve ıslatmış olduğu pantolonunu... Hayatındaki her konuda olduğu gibi özenle çıkardığı elbiselerini muntazam bir şekilde katlayarak klozet kapağının üzerine koydu. Ardından duşa girerek, suyun ısınmasını beklemeden yıkanmaya başladı. Soğuk suyun verdiği ani rahatsızlık kendi soğuk ve rahatsız yaşantısının yanında bir hiçti. Saçlarındaki kanları temizledi. Düştüğü sırada kafasını yarmış olmalıydı. Bütün diğer yaraları gibi o da iyileşirdi. Warren Emerson, yaraların zamanla iyileştiğinin yürüyen bir kanıtıydı.

Adam duştan çıkınca kedi tekrar miyavlamaya başladı. Çok acınası bir sesi vardı. Umutsuzluk dolu bir ses. Kendini suçlu hissetmeden bu sesi dinleyebilmek mümkün değildi. Üstünü giyinmeden, çıplak bir halde mutfağa gitti ve konserve kutusundan bir parça tavuk çıkartarak Mona'nın tabağına koydu.

Kedi zevkle mırıldanarak yemeğe koyuldu. Artık yaşlı adamın nerede olduğu, gelmesi veya gitmesi onu ilgilendirmiyordu. Kedi için bir konserve açıcağından başka bir şey değildi adam.

Üstünü giyinmek için yatak odasına gitti.

Burası bir zamanlar anne babasının odasıydı ve hâlâ onların eşyalarıyla doluydu. Karyolaları, pirinç çalışma masası, soluk fotoğrafları. Gömleğinin düğmelerini iliklerken gözleri bir fotoğrafa takıldı. Fotoğrafta, simsiyah saçlı bir kız gülen gözlerle ona bakıyordu. Ömrünün her günü binlerce kere düşündüğü gibi, *Iris şu anda ne yapıyordur acaba?* diye geçirdi aklından. Onu hiç düşünüyor muydu? Gözleri başka bir fotoğrafa takıldı. Ailesinin çekilmiş son fotoğrafıydı. Takım elbiseli ve kravatlı babası, gülümseyen tonton annesi... ve ikisinin ortasında da saçları taranmış ve ortadan ayrılmış küçük Warren.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ellerini uzatarak on iki yaşındaki suratına dokundu. Bu çocuğu hatırlayamıyordu. Yukarıda çatı katında bu çocuğa ait oyuncak trenler, macera kitapları ve mum boyalar vardı. Bu evin içinde oyunlar oynayan, anne ve babasının arasında neşeyle gülümseyen bu çocuk farklı bir çocuktu. Warren'ın aynaya bakarken gördüğü kişi değildi.

Birden o oyuncaklara yeniden dokunmak için inanılmaz bir istek duydu.

Çatı katına tırmanarak eski sandığı ışığın altına getirdi. Kafasının üzerine sallanan ampulün yaydığı solgun ışığın altında kapağını açtı. Yaşlı adamın hazineleri işte karşısında duruyordu. Hepsini dikkatle teker teker çıkartarak tozlu döşemeye dizdi. Kibrit kutularından arabalar, oyuncak fırınlar, misketler... En sonunda aradığı şeyi, dama tahtasını buldu. Yere uzanarak kendi tarafına kırmızıları karşı tarafa da siyahları dizdi.

Mona sallana sallana yanına gelerek karşısına oturdu. Nefesi balık kokuyordu. Kedisi bir aşağılamayla tahtaya baktı. Daha sonra siyah bir oyuncuya burnunu dayayarak onu iyice kokladı.

"Demek ilk hamlen bu ha?" dedi Warren. Aslında pek zekice bir hareket değildi, ama bir kediden de daha iyisi beklenemezdi. Mona için siyah taşı oynattı ve kedi tatmin olmuş gibi göründü. Dışarıda esen sert rüzgâr aralık pencereleri takırdatıyordu. Leylak ağacının pencerelere sürtmesiyle çıkan hışırtıları duyabiliyordu.

Warren kırmızı taşlardan biriyle bir hamle yaptı ve arkadaşına gülümseyerek, "Senin sıran Mona," dedi.

Beş yaşındaki Elizabeth Morrison, hafta içi her sabah yaptığı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi saat alt buçukta ablasının odasına girdi ve yatağa çıkarak yorganların arasına karışıverdi. Yorganın altında mutlu bir solucan gibi şarkı söyleyerek ilerlerken ablasını uyanmasını bekledi. Mary Rose uyanana kadar hep sızlanır, saçlarını Elizabeth'in yüzüne savurarak sağa sola dönmeye başlardı. Elizabeth'e göre Mary Rose dünyanın en güzel kızıydı. Uyanmak için prensinin öpücüğünü bekleyen prenses Aurora'ya benziyordu. Kızların birbirleriyle öpüşmemeleri gerektiğini bildiği halde Elizabeth bazen yakışıklı prens rolünü oynayarak ablasının dudaklarına yapışır ve; "Kalkma vakti!" diye ilan ederdi.

Bir keresinde Mary Rose zaten uyanıkmış ve bir canavar gibi homurdanarak kardeşini yakalamış, birlikte yuvarlanırlarken neşeyle kıkırdayarak yataktan düşmüşlerdi.

Mary Rose keşke şimdi de kendisini gıdıklasaydı. Keşke yine öyle, her zamanki gibi olsaydı.

Isabel kardeşinin kulağına eğilerek, "Uyanmıyor musun?" diye fısıldadı.

"Git buradan, pislik," diye bağırdı Mary Rose, yorganı tepesine çekerek.

"Ama annem okula gitme vaktinin geldiğini söylüyor. Kalkman gerek."

"Odamdan defol!"

"Ama annem..."

Mary Rose bağırarak yorganı indirdi ve ona bir tekme attı. Isabel yatağın diğer ucuna kadar kaydı. Orada sessizce, acıyan bacağını ovuşturmaya ve az önce olanları anlamaya çalıştı.

Mary Rose daha önce ona vurmamıştı hiç. Mary Rose her zaman gülümseyerek kalkar, ona *Küçük Izzy* diye takılır ve okula

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gitmeden onun saçlarını tarardı.

Tekrar denemeye karar verdi. Emekleyerek ablasının yanına geldi, yorganı açtı.

"Annem ve babamın sana yılbaşında ne alacaklarını biliyorum," diye fısıldadı kulağına.

Mary Rose gözlerini aralayarak Isabel'e baktı.

Isabel ani bir korkuyla yataktan düştü ve tanımakta zorluk çektiği surata baktı. Kendisini çok korkutan bir surat. "Mary Rose?" diye fısıldadı.

Daha sonra koşarak odadan kaçtı.

Aşağıda annesi mutfakta kahvaltıyı hazırlıyor, bir yandan da papağanları Rocky'nin attığı çığlıklarının izin verdiği ölçüde radyoyu duymaya çalışıyordu. Isabel mutfağa ağlayarak gelince annesi ona dönerek,"Saat yedi oldu. Ablan kalkmıyor mu?" diye sordu.

"Anne," diye inledi Elizabeth. "O Mary Rose değil."

Noah Elliot, kaykayını döndürerek kaldırımın kenarında kaydı, havada tam 360 derece dönerek yine kaykayın tam üzerine düştü. *Tamam oğlum! İşte böyle!* Üzerindeki salaş kıyafetler rüzgârda dalgalanıyordu. Kaykayını öğretmenlerin park yerine kadar sürdükten sonra tekrar kaldırım kenarını yağladı ve her zamanki ustalıkla kayarak alana geri geldi.

Bir tek kaykayının üzerindeyken özgür hissediyordu kendini. Sadece kaykayını sürerken kendi hayatının kendi kontrolünde olduğunu hissediyordu. Oysa şu son zamanlarda kendiyle ilgili her şeye başkaları karar veriyordu; kendi seçimi olmayan bir geleceğe doğru itiliyordu. Ama kaykayını sürerken ve kaldırım altında kayıp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rüzgârı suratında hissettiği dakikalarda zamana kendisi hükmediyordu. Bu kasabada kapana kısılmış olduğunu unutuyordu; bu kısa, ama coşkulu vakitlerde babasının ölmüş olduğunu ve işlerin bir daha asla yoluna girmeyeceğini bile unutabiliyordu.

Birinci sınıftan kızlarının kendisini izlediğinin farkındaydı. Hazırlık sınıflarının arkasında bir grup oluşturmuşlardı. Arada bir şeyler fısıldaşarak kıkırdıyorlar, kızlara özgü sesler çıkartıyorlardı. Kaykayın üzerindeki Noah'ı izlerken hepsi kafalarını birlik halinde hareket ettiriyorlardı. Onlarla pek konuşmazdı ve kızlar da onunla pek konuşmamışlardı, ama her öğle teneffüsünde Noah'ın gösterilerini izlerlerdi.

Knox lisesindeki tek kaykaycı Noah değildi ama aralarından en iyisi oydu. Kızlar da diğer kaykaycı oğlanları ihmal ederek ilgilerini Noah'ya yöneltiyorlardı. Diğer çocuklar kaykaycı olmaya özenen, aslında kaykay üzerinde poz vermekten başka bir işe yaramayan züppelerden başka bir şey değildiler. Kaykay kostümleri tamamdı. Birdhouse tişörtleri, Kevlar ayakkabıları, paçaları yerlere sürünen bol pantolonları... ama yine de artistlik yapmaktan başka marifetleri olmayan taşralı züppelerdi. Hiçbirisi Baltimor'daki usta kaykaycılarla kaymamışlardı.

Noah dönüş parkurunu bitirmek üzereyken kayma pistinin kenarında parıldamakta olan sarışın kızı fark etti. Amelia Reid onu izliyordu. Tek başına duruyordu ve herzamanki gibi elinde bir kitap vardı. Amelia hani şu bala batırılmış gibi herzaman tatlı ve parıltılı olan kızlardandı. Herzaman kantinde kendine dalaşan iki erkek kardeşine hiç benzemiyordu. Daha önce hiç Amelia'nın kendisini izlediğini görmemişti. Üstelik kızın dikkatini ve ilgisinin sadece kendi üzerinde olduğunu fark edince dizleri titremeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kaykayını kaldırımın kenarında sürdü yine, üstüne binerken az daha düşecekti. *Dikkat et aptal. Odaklan.* Okulun park yerine doğru süratle kaymaya başladı. Kendi etrafında döndü ve tekrar rampayı çıkmaya başladı. Rampanın bir tarafında özel trabzanlar vardı. Önce fırlayarak tırabzanın etrafında döndü ve sonra tam üzerine atladı. Çok güzel bir kayış olacaktı ki tam o sırada Taylor Darnell yokuşun sonunda beliriverdi.

"Yoldan çekil," diye bağırdı Noah, ama Taylor zamanında hareket edemedi.

Noah son anda kaykayından atlayarak kaldırıma yuvarlandı. Tüm hızını almış olan kaykay ise trabzan boyunca kayarak Taylor'un sırtına çarptı.

"Hangi lanet olası fırlattı bunu," diye bağırdı Taylor öfkeyle.

"Kimse fırlatmadı," dedi Noah yerden kalkmaya çalışarak. Eller sıyrılmış, dizler zonkluyordu. "Kazayla oldu. Önüme fırladın," dedi ve tekerlekleri havaya kalkmış bir şekilde yerde duran kaykayını almak için ilerledi.

Taylor iyi bir çocuktu. Sekiz ay önce buraya ilk taşındıklarında kendisine merhaba diyen il kişiydi. Hatta bazı öğlenler birlikte takılır, birbirlerine yeni kaykay numaraları gösterirlerdi. Bu yüzden Noah, Taylor onu iteklemeye başladığında çok şaşırmıştı. "Hey! Hey, hey senin sorunun ne?"

"Onu üzerime attın."

"Hayır, atmadım."

"Herkes gördü," diye bağırdı Taylor, etrafındakilere dönerek, "öyle değil mi?"

Etraftakiler suspus duruyordu.

"Sana kazayla oldu diyorum," dedi Noah, "gerçekten üzgü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nüm, dostum."

Hazırlık sınıflarının oradan bir grup kız gülmeye başladı. Taylor kızlara döndü ve sinirden kıpkırmızı kesilmiş bir halde "Kapayın çenenizi," diye bağırdı. "Aptal kızlar."

"Tanrım, Taylor! Senin derdin ne?" dedi Noah.

Diğer kaykaycı çocuklarda kaykaylarından inmiş, ikisinin etrafına dizilmiş olanları izliyorlardı. İçlerinden birisi dalga geçmeye başladı.

"Taylor neden aceleyle yola fırlar?"

"Neden?"

"Çünkü aletini bir fıstıkta unutmuştur."

Hepsi gülmeye başladı, Noah dahil. Dayanamamıştı.

Yüzüne doğru inen yumruk onu hazırlıksız yakalamıştı. Nereden geldiğini bile anlayamadan çenesine de bir yumruk geldi. Kafası geriye doğru döndü, dengesini kaybetti ve kaykayının üzerine kapaklandı. Bir an durakladı. Kulakları uğulduyor, görüntüler kayıyordu. Şaşkınlığı öfkeye dönüşmeye başlamıştı. *Benim dostumdu ve bana vurdu.*

Noah toparlanarak ayağa kalktı ve Taylor'un boynuna atıldı. İkisi birlikte yere yuvarlandılar. Üstte olan Noah'dı. Tekrar tekrar yuvarlanıyorlardı. Ikisi de birbirine vuramıyordu. Noah sonunda çocuğu altında kıskıvrak yakaladı. Taylor tam vahşi bir kedi gibi görünüyordu.

"Noah Elliot!"

Noah, elleri hâlâ Taylor'un omuzlarını tutar bir halde donakaldı. Başını yavaşça çevirdiğinde müdür Cornwallis'in tam arkalarında olduğunu gördü. Diğer tüm çocuklar dağılarak olayı daha güvenli bir yerden izlemeye koyuldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kalkın," dedi Bayan Cornwallis. "İkiniz de. Hemen!"

Noah, Taylor'u hemen bırakarak ayağa kalktı. Taylor, suratı öfkeden mosmor kesilmiş bir halde bağırmaya başladı. "Bana saldırdı. Bana saldırdı ve ben de kendimi korumaya çalışıyordum."

"Yalan söylüyor. İlk önce o bana yumruk attı," diye karşı çıktı Noah.

"Kaykayını üzerime fırlattı."

"Hiçbir şey fırlatmadım ben. Kazayla oldu."

"Kazaymış. Yalancı."

"Ikiniz de kesin!" diye bağırdı Bayan Cornwallis.

Herkes çıt çıkarmadan müdüre bakıyordu. Daha önce kadının bağırdığını duymamışlardı hiç. Oldukça ciddi olmasına rağmen güzel bir kadındı. Sürekli takım elbise ve okula uygun bir şekilde alçak ökçeli ayakkabılar giyer, sarı saçlarını her zaman Fransız modeli toplardı. Onu bağırırken görmek hepsi için bir şok olmuştu.

Bayan Cornwallis derin bir nefes alarak kendini toparladı. "Kaykayını bana ver Noah,"dedi.

"Kazayla oldu. Ona vurmadım."

"Seni gördüğümde çocuğu altına almıştın."

"Ama ona vurmadım."

Kadın elini uzattı. "Onu bana ver!"

"Ama..."

"Hemen!"

Noah, az ilerde duran kaykayına doğru yürüdü. Kaykayı onun on üçüncü yaş günü hediyesiydi. Alt kısmına bir çıkartma yapıştırmıştı–ağzından kızıl ateşler saçan yeşil bir ejderha –ve yaşamaya alışkın olduğu tek yer olan Baltimore sokaklarında kayarken tekerlekleri kırılmıştı. Kaykayını çok seviyordu, çünkü bu şey

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ona ardında bıraktığı şeyleri hatırlatıyordu. Hâlâ çok özlediği şeyleri... Onu bir an elinde tuttu sonra hiçbir şey söylemeden müdüre verdi.

Bayan Cornwallis, kaykayı hoşnutsuz bir ifadeyle aldı. Sonra diğer çocuklara döndü. "Bundan böyle okul sınırları içinde kaykaya binmek yasak. Bütün kaykaylar eve götürülecek. Yarın gördüğüm tüm kaykaylara el koyarım. Anlaşıldı mı?"

Çocuklar ses çıkarmadan kafalarını salladılar.

Müdür Noah'ya dönerek, "Öğlen üç buçuğa kadar cezalısın," dedi.

"Ama ben hiçbir şey yapmadım."

"Şimdi odama geliyorsun. Oturacak ve ne yaptığını düşüneceksin."

Noah tartışmaya başlayacaktı ama vazgeçti. Herkes ona bakıyordu. Pistin yanında duran Amelia Reids'i görünce utançtan suratı kızardı. Sessiz bir şekilde Bayan C.'yi takip etti.

Çocuklar çıt çıkarmadan açılarak onlara yol veriyordu. Noah sadece içlerinden birinin sesini duydu: "Sağ ol Elliot. Hepimizin işini mahvettin."

Biri Tranquility hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsa Monaghan'ın Yeri'ne gitmeliydi. Burası kasabanın nabzını tutan bir yerdi. Burası Dinozorlar Kulübü'nün her akşam toplandığı yerdi. Aslında onlar bir kulüp değil, işsizlikten canları sıkılan, Nadie'nin tezgahının etrafında dolanıp, tezgahtaki cam kavanozlarda sattığı pastalara övgüler yağdıran altı yedi emeklinin oluşturduğu bir kahve grubuydu. Clarie grubun nasıl bu isimi aldığını bilmiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tahminine göre, gruptaki adamlardan birinin karısı kocasının sürekli dışarıda olmasına bozularak şöyle bir şey demiş; "Ah sen ve şu dinozorlar sürüsü!" isim de böylece yerleşmişti. Hepsi de altmışını geçmiş adamlardı. Nadie daha ellili yaşlarındaydı ama tezgahın ardında çalıştığı ve bu adamların kötü esprilerine, sigaralarının dumanlarına katlanabildiği için gayri resmi de olsa grubun üyesi sayılıyordu.

Kalça kemiğini bulduktan dört saat sonra Clarie öğlen yemeği için Monaghan'ın yerine gitti. Dinozorlar –yedisi de –flanel tişörtlerinin üstüne giydikleri turuncu kazaklarıyla milkshake makinesinin hemen solundaki yerlerinde oturuyorlardı.

Ned Tibbetts, Clarie'nin içeri girdiğini görünce ona dönüp başıyla selam verdi.

"Günaydın Doktor," dedi, saygıyla.

"Günaydın Bay Tibbetts."

"Dışarısı buz gibi, değil mi?"

"Evet. Güneybatıdan geliyormuş. Bu gece kar yağabilirmiş."

"Kahve alır mıydınız Doktor?" diye sordu Nadine.

"Harika olur.."

Ned diğer dinozorlara geri dönüp kaldığı yerden konuşmaya devam etti. Clarie içlerinden sadece ikisinin isimlerini biliyordu, ama diğerleri de aşina olduğu yüzlerdi. Clarie tezgahın en sonunda oturmuş bu kasabadaki yerini düşünüyordu. Kendine güler yüz gösteriyorlardı, kibardılar. Ama kasabanın sakinlerine göre Tranquility'deki ikameti geçiciydi. Aslında onlara göre, kasaba hayatına özenen, biraz eğlence arayan bir şehirliden başka bir şey değildi. Kış onun sağlamlığını ölçecek bir testti. Dört ay süren kar fırtınaları ve buzlanmalar–son iki doktora olduğu gibi–onu şehre kaçıra-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

caktı.

"Sanırım şey hakkında her şeyi biliyorsun?" dedi Nadine, Clarie'nin önüne dumanları tüten nefis bir kahveyi koyarken.

Ne hakkında?"

"Şu kemik hakkında işte," dedi Nadine, kadını sabırla süzerek. Maine'deki kadınların çoğu gibi Nadine de dinlemeye alışkındı. Bu kasabada konuşanlar erkeklerdi. Clarie, mahalli dükkânlarda dolanırken, yolda yürürken ya da postanedeki sırada dururken onları dinlerdi. Erkekler, karıları sessiz bir şekilde kendilerini belerken etrafta dikilir, konuşurdu.

Joe Barlett, Clarie'yi görmek için taburesini çevirdi. "Kemiğin bir çocuğa ait olduğunu duydum," dedi. "Bir uyluk kemiğiymiş."

"Bu doğru mu Doktor?" diye sordu bir diğeri.

Diğer Dinozorlar da dönerek Clarie'ye baktı.

"Zaten her şeyi biliyorsunuz galiba," dedi Clarie gülümseyerek.

"Oldukça kötü bir haldeymiş ha? Bir bıçak ya da bir baltayla o hale gelmiş. Hayvanlar bulmuş, öyle mi?"

"Bugün çok keyiflisiniz çocuklar," dedi Nadine homurdanarak.

"O ormandaki rakunlar ve kurtlar birilerinin kemiklerini etlerinden kolayca ayırabilir. Sonra Elwyn'in köpekleri gelmiştir. Bilirsiniz, onları neredeyse hiç beslemez. Köpekler belki de haftalardır onu çiğniyorlardı. Elwyn kemiğe bakmayı düşünmemiştir bile."

"Elwyn zaten ne düşünür ki?" dedi Joe gülerek.

"Belki de kendisi vurmuştur çocuğu. Onu geyik sanmıştır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kemik oldukça eskiye benziyordu," dedi Clarie.

"Karar verdim," dedi Joe Bartlett, elini Nadine'e sallayarak. "Bir Monte-Carlo sandviçi istiyorum."

"Ya siz Doktor?" diye sordu Nadine.

"Bir tuna sandviçi ve bir mantar çorbası alayım," diye cevap verdi Clarie.

Bir yandan yemeğini yerken, bir yandan da adamların, kemiğin kime ait olabileceğiyle ilgili tartışmalarını dinliyordu Clarie. İçlerinden üçünün işitme cihazı kullandığı göz önüne alındığında dinlememek mümkün değildi zaten. Bazıları altmış yıl öncesine kadar gidiyor ve tüm olasılıkları anlatıyordu. Kemik belki de Bald Rock Tepesinden düşen kıza aitmiş. Yok yok, onun cesedini bulmuşlardı. Belki de Jewett'lerin kızıymış. Şu on altı yaşındayken evden kaçan. Ned, bunun olamayacağını açıkladı, annesinden, kızın Hartfort'da yaşadığını duymuştu; şimdi muhtemelen altmışlarında bir büyükanneydi. Fred Moody, Florida adlı karısının, kemiğin yazlıkçılardan birine ait olduğunu söylemiş olduğunu belirtti. Tranquility olup bitenleri kayıtlara geçirirdi, bir çocuk kaybolmuş olsa hatırlayan çıkmaz mıymış?..

"Hiç durmuyorlar değil mi?" dedi Nadine, Clarie'nin kahvesini doldururken. "Gören de dünya barış sorununu çözmeye çalışıyorlar sanır."

"Bu kemik olayını nereden öğrenmişler?"

"Joe'un kuzeni Floyd Spear polis departmanında çalışıyor," dedi Nadine bir yandan tezgahı silerken. "Dediklerine göre bugün Bangor'dan bazı uzmanlar geliyormuş. Tahminimce onlar da şu yazlıkçılardan olacaklar."

Tabii ki açık cevap buydu–yazlıkçılar. Aydınlanmamış bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cinayet, teşhis edilemeyen bir ceset herkesin amacına uygun hizmet veriyordu. Her haziran, Boston ve New York'taki zengin ailelerin göl kenarındaki yazlıklarına gelmeleriyle Tranquility'nin nüfusu kat kat artardı. Burada, bu huzurlu sayfiye yerinde kendileri kıyı manzaralı köşklerinde eğlenirken çocukları da suya dalarlardı. Tranquility dükkanları da bundan nasiplerini alırdı; bu yaz vatandaşları paralarını kasalara boşalttıkça, bir bayram havası yaşanırdı, kısacası kasabanın yerel ekonomisi canlanırdı. Ayrıca evlerini temizleyecek, arabalarını onaracak, yiyeceklerini tedarik edecek kişilere de ihtiyaçları oluyordu yazlıkçıların. Bu kısa birkaç aydan elde edilen kazanç kasabayı kış boyunca idare ederdi.

Yabancıları katlanılabilir yapan şey paralarıydı. Her eylül ayının başında, yaprakların dökülme mevsiminin başlaması ile beraber evlerine döner, kasabayı gerçek sahiplerine bırakırlardı.

Clarie yemeğini bitirip ofisine doğru yürümeye başladı.

Tranquility'nin ana caddesi gölün kıvrımını takip ediyordu. Elm Sokağının tepesinde Joe Bartlett'in emekli olmadan önce tam kırk iki yıl işlettiği, şimdiyse ikisi de kız olan torunlarının devralmış olduğu garajlı benzin istasyonu vardı. Bu garajın girişinde bulunan yazı hep hoşuna gitmişti Clarie'nin, ona göre adamla ilgili çok şey anlatıyordu: *'Sahibi ve işletmecileri Joe Bartlett ve torunları.'*

Elm Sokağı, postanenin olduğu yerden itibaren güneye doğru kıvrılıyordu. Güneybatı rüzgârı göl yönünden esmeye başlamıştı bile. Rüzgâr binaların arsında kalmış dar sokakları dolduruyordu ve bu sokaklarda yürümek buzdan yapılmış tünellerden geçmekten farksızdı. Dükkânlardan birinin penceresinde oturan kara bir kedi, bu havada dışarıda dolaşan yaratıkların aptal olduğunu düşü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nüyormuş edasıyla Clarie'ye baktı. Dükkânın yanında Clarie'nin uzmanlık eğitimi aldığı sarı Victoryan binası duruyordu, bir zamanlar Dr. Pomeroy'un evi ve işyeri olarak hizmet vermişti. Kapıdaki buzlu camda hâlâ Sağlık Merkezi yazıyordu. Gerçi kapıda artık *'James Pomeroy, M.D.'* yerine, *'Aile Hekimi Clarie Elliot'* yazıyordu ama kadın, bazen yaşlı doktorun camda bir hayalet gibi belirdiğini ve bu yeni kiracıyı istemediğini haykırdığını gördüğünü düşünürdü.

İçeride, sekreteri Vera telefonda konuşuyordu. Kadın randevu defterine vurdukça bilezikleri şıngırdıyordu. Vera'nın saç şekli de kişiliği gibiydi– vahşi, karmaşık, bitkin. Ahizenin kulak yerini eliyle kapattı, "Mariead Temple bekleme odasında. Boğaz ağrısı," diye fısıldadı.

"Öğlenden sonra neler var?"

"İki randevu var. Hepsi o kadar."

Bir günde yalnızca altı hasta anlamına geliyordu bu, Clarie endişelenmeye başlamıştı. Yazlıkçılar gittiğinden beri işleri iyice azalmıştı. Tranquility'de bir ofisi olan tek doktorun kendisi olmasına rağmen kasabalıların hemen hemen hepsi yirmi kilometre mesafedeki sağlık merkezine gidiyordu. Bunun sebebini biliyordu, kasabalılara göre nasıl olsa bu kışı orada geçiremeyecekti. Doğal olarak hiç kimse birkaç ay sonra gidecek olan bu doktora bağlanmak istemiyordu.

Mariead Temple, Clarie'nin etkilemeye başarmış olduğu az sayıdaki hastalardan biriydi, ama bunun gerçek sebebi Mariead'ın arabasının olmamasıydı. Kasabaya gelmek için bir millik bir yol yürümüştü ve bekleme odasında doktoru beklerken dahi titremesi tam olarak geçmemişti. Seksen bir yaşında bir kadındı, badem-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cikleri alınmıştı ve ağzında tek bir diş kalmamıştı. Pek itaatkar bir yapısı da yoktu.

"Hımm, oldukça kızarmış," dedi Clarie, Mariead'ın boğazını muayene ederken.

"Bunu ben de söyleyebilirdim," diye cevap verdi yaşlı kadın.

"Ateşin yok, lenf bezlerin de şişmmiş değil."

"Canım yanıyor. Yutkunamıyorum bile."

"Boğazından bir parça alacağım. Yarın streptokok olup olmadığını anlarız, ama bence sadece zararsız bir virüs."

Clarie tıbbi aletlerini hazırlarken yaşlı kadının gözleri şüpheyle kısıldı.

"Dr. Pomery bana hep penisilin verirdi."

"Antibiyotikler virüse etki etmez Bayan Temple."

"Penisilin bana hep çok iyi gelir."

"Aaa deyin."

Clarie hastasının boğazını incelerken kadın homurdanıyordu. Kayış gibi boynu ileri doğru uzamış, dişsiz ağzı sonuna kadar açılmış haliyle yaşlı bir kaplumbağaya benziyordu.

"Pomery çok iyi bir doktordu, ne yaptığını her zaman çok iyi bilirdi. Siz genç doktorlar ondan birkaç şey öğrenmeliydiniz," dedi, gözleri sulanmış bir halde.

Clarie iç çekti. Her zaman Dr. Pomery ile karşılaştırılacak mıydı böyle? Doktorun mezarı Mountain caddesindeki mezarlığın onur köşesindeydi. Adamın yazısını hemen her tıbbi çizelgede görüyor ve bazen de hayaletinin etrafta dolaştığını hissediyordu. İşte şimdi de Mariead ile arasına girmişti. Ölmüş de olsa her zaman kasabanın doktoru kalacaktı.

"Bir de ciğerlerini dinleyelim," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mairead homurdanarak giysilerini sıyırdı. Kadın, dışarıdaki soğuk havaya uygun bir şekilde sıkıca giyinmişti. Clarie stetoskopunu kadının göğsüne dayamadan yün bir kazak, yün bir bluz, kalın iç çamaşırları ve bir sutyeni aşmak zorunda kalmıştı.

Mariead'ın kalp atışlarını dinlerken kapı çalındı. Clarie başını kaldırdığında kapıdan başını uzatmış Vera'yı gördü.

"İkinci hatta telefonunuz var."

"Mesaj alamaz mısın?"

"Oğlunuz arıyor ve sadece sizinle konuşacağını söylüyor."

"Özür dilerim Bayan Temple, hemen dönerim." Clarie ofisine gidip telefonu açtı.

"Noah?"

"Okula beni almaya gelebilir misin? Otobüsü kaçıracağım da!"

"Ama saat daha iki-elli, servisini kaçırmış olamazsın."

"Cezalıyım. Üç-otuza kadar okulda kalmak zorundayım."

"Neden? Ne oldu?"

"Şimdi konuşmak istemiyorum."

"Tamam canım, halletmeye çalışırım."

"Hayır anne!"dedi Noah. Clarie oğlunun ağladığını duyabiliyordu. Hıçkırıkları çocuğun konuşmasını engelliyordu. "Lütfen. Lütfen anne, hemen gelmeye çalış."

Telefon kesilmişti. Oğlunun ağlayan hayali gözlerinin önünde beliren Clarie telaşla okulu aradı, ama sekreter kız Noah'ın ofisten çıktığını, Bayan Cornwallis'in de müsait olmadığını söyledi.

Clarie, Bayan Temple ve diğer iki hastası için en az bir saat daha ofisinde kalmalıydı.

Noah'ın sorunun ne olabileceği düşüncesinin verdiği sıkıntıyla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

muayene odasına gittiğinde, Bayan Temple'ın giyinmiş olduğunu gördü.

"Daha muayene bitmemişti ki," diye atladı telaşla.

"Evet, bitmişti."

"Ama Bayan Te..."

"Ben buraya penisilin almak için geldim. Boğazıma tüpler sokturmak için değil."

"Lütfen oturun Bayan Temple. Biliyorum, bazı şeyleri Dr. Pomeroy'dan farklı yapıyorum ama bunun bir sebebi var. Antibiyotikler virüsler üzerinde etkisizdir, ayrıca bir sürü de yan etkileri vardır."

"Ben şimdiye kadar hiçbir yan etkilerini görmedim."

"Bakın, testin sonuçlarını almak sadece bir iki gün sürer. Eğer streptokoksa size hemen ilaç veririm."

"Buraya kadar yürümek benim yarım günümü alıyor."

Clarie o anda asıl meselenin ne olduğunu anladı. Her yeni laboratuar testi, her yeni muayene, dönüşüyle beraber toplam yedi kilometrelik yol demekti yaşlı kadın için. Derin bir nefes alarak reçete kâğıdını çıkardı ve yazmaya başladı. Muayeneye geldiğinden beri ilk kez bir gülümseme belirdi Marienad'ın yüzünde. Tatmin dolu bir gülümseyiş. Zafer dolu...

Isabel sessizce tünemişti kanepenin üzerine. Ne kımıldamaya ne de en ufak bir ses çıkarmaya cesareti vardı.

Mary Rose çıldırmıştı. Çok çok sinirliydi. Anneleri evde değildi ve Isabel evde ablasıyla yalnızdı. Daha önce Mary Rose'un böyle davrandığını görmemişti, kardeşine bağırıyor, hayvanat

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bahçesindeki aslanların yaptığı gibi bir ileri, bir geri yürüyüp duruyordu. Mary Rose o kadar kızgındı ki yüzü çirkin ve buruşuk olmuştu. Artık Prenses Aurora'dan çok, Kötü Kraliçeye benziyordu. Bu kesinlikle onun ablası olamazdı. Ablasının görünümünde olan kötü biriydi.

Ablasının görünümde olan kötü kız odada kendi kendine konuşarak sinirli sinirli dolandıkça, Isabel daha çok gömülüyordu yastığına. *Senin yüzünden hiçbir yere gidemiyorum, hiçbir şey yapamıyorum! Sürekli eve zincirliyim. Köle bir dadıyım. Keşke ölsen. Keşke ölsen.*

Fakat ben senin kardeşinim! diye bağırmak istedi Isabel, ama ağzını açmaya bile cesareti yoktu. Ağlamaya başladı. Sessizce ağladıkça koltuğun minderinde iri damlalar belirmeye başlamıştı. Olamaz. Mary Rose bunu görürse sinirinden daha da delirirdi.

Isabel, ablası arkasını dönünceye kadar bekledi. Sonra yavaşça kanepede inerek mutfağa kaçtı. Annesi gelene kadar orada saklanmalıydı. Mutfak dolabının köşesine geçti, buz gibi yere otururak dizlerini göğsüne kadar çekti. Oturduğu yerden duvardaki saati görüyordu ve saatin küçük kolunun beşin üzerine geldiğinde annesinin geleceğini biliyordu. Eğer yeteri kadar sessiz durabilse, Mary Rose onu bulamazdı. Tuvalete gitmesi gerekiyordu, ama beklemeliydi, çünkü güvende olduğu tek yer burasıydı.

O sırada papağanları Rocky, Isabel'e bakarak bağırmaya başladı. Papağanın kafesi mutfak camının hemen ilerisindeydi. Isabel papağana bakarak ona susmasını işaret etti, fakat Rocky ne yazık ki pek zeki değildi ve bağırmaya devam etti.

"Rocky kuş beyinlinin teki," derdi anneleri her zaman ve şimdi bağırmaya devam ederek bunu ispatlamış oluyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sessiz ol. Lütfen sessiz ol. Yoksa beni bulacak.

Artık çok geçti. Mutfağa giren ayak sesleri duyuldu. Bir çekmece sertçe açıldı ve gümüş çatal bıçak takımları yerlere dağıldı. Mary Rose etrafa çatal kaşık fırlatıyordu. Isabel iyice sıkışarak sırtını duvara yasaldı. Top gibi olmuştu. Hain Rocky ise sanki, 'İşte orada! İşte orada!' dermiş gibi ona bakarak çığlıklar atıyordu.

Isabel artık Mary Rose'u görebiliyordu, ama ablası ona bakmıyordu. Mary Rose, gözlerini Rocky'ye dikmişti. Kafese ilerleyerek, bağırmaya devam eden papağanı süzmeye başladı. Kafesin kapısını açtı ve elini içeri daldırıp papağanı yakaladı. Rocky panik içinde kanatlarını çırpmaya çalıştıkça etrafa tüyler ve kuş yemleri saçılıyordu. Kız, karşı koymaya çalışan papağanı kıskıvrak yakalayarak kafesten çıkardı. Elini biraz kıvırması papağanın boynunu koparmasına yetti. Mary Rose kuşun vücudunu duvara fırlattı. Bir tüy yumağı olarak yere yapıştı.

Isabel'in boğazına sessiz bir çığlık takıldı. Arkasına yaslandı ve yüzünü dizlerine gömerek kardeşinin gelip kendi boğazını da koparmasını beklemeye başladı.

Fakat Mary Rose mutfaktan çıktı. Evin dış kapısını arkasında çarparak gitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

.3.

Clarie saat dörtte okula vardığında Noah'ın okulun giriş merdivenlerinde oturduğunu gördü. Elinden geldiği kadar çabuk bir şekilde son iki hastasını da görmüş ve ofisinden çıkıp, beş mil uzaklıktaki okula gelmişti aceleyle. Ama yine de yarım saat gecikmişti ve Noah'ın ona sinirlendiğini görebiliyordu. Çocuk hiçbir şey söylemeden pikaba bindi ve kapıyı çarparak kapattı.

"Emniyet kemerini tak canım," dedi Clarie.

Çocuk kendine söylenileni yaptı. Bir süre hiç konuşmadan gittiler.

"Hiç gelmeyeceksin sandım. Neden bu kadar geciktin?"

"Bakmam gereken hastalar vardı Noah. Sen neden ceza aldın?"

"Benim hatam değildi."

"Ya kimin hatasıydı?"

"Taylor'un. Tam bir bela gibiydi. Sorunu ne bilmiyorum," diyerek koltuğuna iyice gömüldü Noah. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum, ama bugün sanki benden nefret ediyor gibiydi."

"Taylor Darnell'den mi bahsediyorsun?"

"Evet."

"Neler oldu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kaykayım kazayla ona çarptı. Sonra hatırladığım tek şey beni itmeye başlamasıydı. Ben de onu ittim, yere düştü."

"Neden bir öğretmen çağırmadın?"

"Etrafta hiçbir öğretmen yoktu. Sonra birden Bayan Cornwallis geldi ve Taylor her şeyin benim suçum olduğunu söyleyerek bağırmaya başladı," diye cevap verdi Noah. Ardından başını cama doğru çevirdiyse de Clarie oğlunun gözünden akan yaşları görmüştü. Yetişkin gibi görünmeye çalışıyor ama aslında hâlâ küçük bir çocuk diye düşündü.

"Bayan Cornwallis kaykayımı da aldı anne. Onu benim için geri alamaz mısın?"

"Yarın onu ararım, ama ben de senden Taylor'u arayıp özür dilemeni istiyorum."

"Bana vuran oydu. Özür dilemesi gereken o."

"Noah, Taylor zor bir dönem geçiriyor. Annesi ve babası daha yeni ayrıldı."

"Nereden biliyorsun?" diye atıldı Noah şaşkınlıkla, "Taylor senin hastan mı?"

"Evet."

"Sana neden geliyor?"

"Noah biliyorsun, bunları kimseye söyleyemem."

"Bana hiçbir şey söyleyemezsin ki zaten," diye mırıldanarak tekrar cama döndü çocuk.

Şu anda hiçbir şey söylememesi gerektiğini iyi biliyordu Clarie. Kendini kızdırmayı başarırsa aralarındaki kavganın uzayacağını biliyordu. Noah tekrar konuştuğunda sesi duyulmayacak kadar alçaktı.

"Eve dönmek istiyorum anne."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Zaten eve gidiyoruz."

"Hayır evimize, Baltimore'a diyorum. Burayı sevmiyorum. Burada kalmak istemiyorum. Burada ağaçlardan ve kamyonet süren bir grup ihtiyardan başka hiçbir şey yok."

"Burası bizim yeni evimiz Noah."

"Benim değil."

"Burayı sevmeyi denemedin bile."

"Seçeneğim var mıydı ki? Taşınmak isteyip istemediğimi sormadın bile."

"İkimiz de zamanla burayı seveceğiz. Ben de zorlanıyorum Noah."

"Öyleyse neden buraya taşındık ki?"

"Nedenini biliyorsun," diye cevap verdi Clarie, direksiyonu sıkarak. İkisi de ne demek istediğini biliyordu. Baltimore'u Noah yüzünden terk etmişlerdi. Çünkü oğlunun Baltimore'daki geleceğine baktığında gördükleri kadını endişelendirmişti. Belalı çocuklardan oluşan ve gittikçe genişleyen bir arkadaş grubu. Polislerden gelen uyarılar. Davalar, avukatlar, terapistler. Oğlunun Baltimore'daki geleceğini anladığında, onu kaptığı gibi oradan kaçmıştı. Cehennemin ta kendisinden kaçırır gibi kaçmıştı oradan.

"Beni buraya, bu ormana hapsederek istediğin gibi bir züppe olmamı sağlayamazsın. İstersem burada da her şeyi mahvederim, yani geri dönsek de olur."

Clarie arabayı durdurarak oğluna baktı. "Her şeyi bozman seni Baltimore'a götüreceğimi göstermez. Hayatını ya bir düzene sokar ya da sokmazsın, bu tamamıyla kendi seçimin."

"Ne zamandan beri bir şeyler benim seçimim ki?"

"Bir çok seçeneğin var Noah ve ben artık doğru olanları seç-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meye başlamanı istiyorum."

"Yani senin istediğin şeyleri!" diye bağırdı Noah ve arabadan atladı.

"Noah! Noah!"

"Beni yalnız bırak!" Çocuk eve koştu.

Clarie arkasından gitmedi. Başını direksiyona dayadı. Kendini onunla iletişim kuramayacak kadar yorgun ve ümitsiz hissediyordu. Arabayı geri vitese alarak tekrar yola çıktı. Her ikisinin de sakinleşmeye, duygularını kontrol altına almaya ihtiyaçları vardı. Toddy Point caddesine döndü ve Locust Gölü istikametinde ilerlemeye başladı.

Peter hayattayken her şey ne kadar da kolaydı. Peter'ın, gözlerini şaşı yaparak oğluna bir bakış fırlatması çocuğun yüzünü güldürmeye yeterdi. Eskiden... Mutlu ve hep birlikte oldukları zamanlar...

Sen öldüğünden beri hiç mutlu olamadık Peter. Seni özlüyorum. Seni her gün, her saat özlüyorum. Hayatımın her dakikası seni özlüyorum.

Göl kenarındaki konaklardan gelen ışıklar, yaşlarla dolu gözlerini kamaştırıyordu. Köşeyi döndü, Boulders'ı geçti. Buradan itibaren ışıklar maviye dönüştü. Ağaçların arasında dönerek dans eden mavi ışıklardı bunlar.

Polis arabalarının sirenleriydi ve Rachel Sorkin'in evinin önüne park etmişlerdi. Clarie arabayı sağa çekerek durdu. Ön avluda üç araç vardı. İki polis arabası ve beyaz bir karavan. Kapının önünde Maine polisinden bir görevli Rachel'la konuşuyordu. Polis arabalarını ışıkları ağaçlara yansıyordu. Clarie ağaçlıkların oradan gelen birini gördü. Projektörlerden birinin önünden geçerken onun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lincoln olduğunu seçebildi. Çok uzun bir adam olmamasına rağmen sağlam ve dik duruşuyla kendinden emin bir tarzda yürüyüşü onu olduğundan daha iri gösteriyordu. Tam eyalet polislerinden birisiyle konuşmaya başlayacaktı ki Clarie'yi fark ederek pikabına doğru yürümeye başladı.

"Başka kemikler de buldunuz mu?" dedi Clarie penceresini açarak.

Lincoln içeri doğru eğildiğinde arabaya orman kokusu doldu. Çam ağaçları, toprak ve odun kokuları...

"Evet, köpekler bizi kemiklerin yatağına götürdü," dedi adam. "Baharda oluşan su taşmaları oldukça fazla miktarda erozyona sebep oldu. Sanırım kemiklerin yüzeye çıkmasına bu erozyon sebep oldu. Ama korkarım ki vahşi hayvanlar kemiklerin çoğunu çoktan ormana dağıtmışlar.

"ME. seri cinayetler üzerinde mi duruyor?"

"Dosya artık ME'nin değil. Kemikler çok eski. Dosyadan şu anda adli bir antropolog sorumlu. Adı Dr. Overlock. Gel de seni onunla tanıştırayım."

Lincoln arabanın kapısını açtı ve Clarie aşağı indi. Birlikte ağaçlığa doğru yürümeye başladılar. Engebeli toprak, boydan boya dökülmüş yapraklarla kaplıydı. Clarie çalılıkların orada tökezledi, tam düşecekken Lincoln onu tuttu. Lincoln karanlıkta ilerlemekte hiçbir zorluk çekmiyordu. Ağır botlarını toprağa güvenle basıyordu.

Ağaçların arasından ışık geliyordu. Clarie, insan sesleri duymaya başladı. Bir yerlerden de bir akarsuyu sesi geliyordu. O ve Lincoln sonunda çalılıklardan kurtularak kemiklerin yatağına vardılar. Bulundukları alana bir polis kordonu çekilmişti. Diğer tarafa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ise çıkartılan çamurlu kemikler yığılmıştı. Clarie ilk görüşte aralarında bir incik kemiği ve bir zamanlar leğen kemiği olan bir parçayı teşhis edebildi. Dizlerine kadar uzanan çizmeleri ve kafalarına taktıkları lambalı şapkalarıyla iki adamın hâlâ dizlerine kadar çukurun içinde uğraştıklarını gördü.

Lucy Overlock ağaçların orda telsiz telefonuyla konuşuyordu. Kendisi de bir ağacı andırıyordu; uzun ve iriyarı. Üzerinde orman çalışanlarının giydiği türden bir pantolon ve işçi botları vardı. Neredeyse bembeyaz olan saçları sıkıca toplanmıştı. Lincoln'u görünce ona eliyle selam vererek konuşmasına devam etti.

"....delil falan yok şu anda, sadece iskelet kalıntıları. Burada NAGPRA'ya düşen bir iş yok. Kafataslarının kızılderili değil, Caucasoid olduklarını sanıyorum. Ne demek nereden biliyorsun? Çok açık! Beyin yuvası çok dar ve yüz de yeteri kadar geniş değil. Hayır, elbette ki kesin değil, ama olay mevki Locust gölü ve buralarda hiç Penobscot yerleşimi olmadı. Kabile burada balık bile tutamazdı, o kadar uğursuz sayılan bir yer." Göğe bakarak kafasını salladı. "Tamam kemikler istediğiniz gibi analiz edin. Ama hayvanlar daha fazla zarar vermeden alanı tamamen kazmamız lazım yoksa hepsi boşa gidebilir." Telefonu sinirle kapatarak Lincoln'a döndü.

"Velayet savaşı."

"Kemikler için mi?"

"Sorun NAGPRA kanunu. Kızıl derili mezarlarının korunmasını sağlamaya çalışıyorlar. Ne zaman bazı insan kalıntıları bulsak, kabileler kalıntıların kendilerine ait olmadığına dair yüzde yüz garanti istiyorlar. Yüzde doksan beş yeterli değil."

Kendini tanıtmak üzere ona yaklaşan Clarie'ye baktı.

"Lucy Overlock," dedi Lincoln. "Bu Clarie Elliot. Uyluk ke-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

miğini bulan doktor."

İki kadın el sıkıştı. İki tıp uzmanının tatsız bir iş sebebiyle bir araya gelmesinin saçma selamlaşması.

"Kemikleri bulanın siz olması çok büyük bir şans olmuş Doktor. Başka biri bir insana ait olduğunu anlayamazdı."

"Dürüst olmak gerekirse bir insana ait olduğundan kesin emin değildim. Bu kadar insanı buraya bir inek kemiği için getirmediğime sevindim."

"Kesinlikle bir inek kemiği değil."

Çukurda kazı yapanlardan biri bağırdı: "Bir şey daha bulduk!"

Lucy diz boyundaki çukura atladı ve bir el feneri istedi.

"İşte orada," dedi kazıcı toprağı bir mala yardımıyla hafifçe itekleyerek. "Sanırım bir kafatası daha."

"Tamam, hadi yavaşça çıkartalım," dedi Lucy eldivenlerini çıkartarak.

Kazıcı malasının ucunu toprağa derin bir şekilde batırarak bir tutam balçıkla beraber nesneyi çıkardı ve Lucy'nin ellerine bıraktı. Çukurdan çıkarak dizlerinin üzerine çöktü ve elindeki hazineyi özel muşambanın üzerine yerleştirdi.

Aslında bu bulunan ikinci kafatasıydı. Lucy, kafatasını ışığın altına tutarak dişlerini incelemeye başladı.

"Bir çocuk daha. Yirmi yaş dişleri çıkmamış," dedi, "azıdişleri var ama dolgu yok."

"Yani dişçi görmemişler," dedi Clarie.

"Evet. Bunlar eski kemikler, ki Lincoln, bu senin için iyi bir şey, aksi halde aktif bir cinayet davan olurdu."

"Bu da nereden çıktı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lucy kafatasını elinde çevirip tam ışığın altına tuttu. Merkezdeki çukurluktan kafatasının her yerine yayılan çatlaklar rahatlıkla görülebiliyordu. Kafatası, kaşığımızın arkasıyla üzerine vurduğumuzda çatlayan az pişmiş bir yumurtayı andırıyordu.

"Hiç şüphem yok," dedi Lucy, "bu çocuk vahşice katledilmiş."

Bir çağrı cihazının ötmeye başlamasıyla sessizlik bozuldu. Bu sessiz ormanın içinde çağrı cihazının elektronik sesi insanı gerçek zamana geri getiriyordu. Clarie de, Lincoln de farkında olmadan aynı anda çağrı cihazlarına uzandı. "Benimki," dedi Lincoln çağrısına bakarken.

Lincoln tek kelime etmeden aceleyle arabasına doğru gitmeye başladı. Bir iki saniye sonra ilerleyen aracın sireninin ışıkları ağaçlarda yansımaya başlamıştı.

"Acil bir durum olmalı," dedi Clarie.

Memur Pete Sparks çoktan olay yerine varmıştı. Yaşlı Vern Fuller'i, silahını indirmeye ikna etmeye çalışıyordu. Gece çoktan çökmüştü. Durumda Lincoln'un gözüne çarpan ilk şey Pete'in arabasının önünde hararetle tartışan iki figürdü. Lincoln Vern'in evinin önüne park ederek hemen arabasından indi. Meleyen koyunlar ve durmadan gıdaklayan tavukları duyabiliyordu. Işlemekte olan bir çiftliğin doğal sesler....

"Silaha ihtiyacın yok Vern," diyordu Pete. "Sen evine gir. Olayla biz ilgileniriz."

"Geçen sefer ilgilendiğiniz gibi mi?"

"Geçen sefer hiçbir şey bulamadık."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Lanet olsun! Çünkü buraya gelmeniz çok uzun sürdü."

"Sorun nedir?" diye araya girdi Lincoln.

"Sen şerif Kelly misin?" dedi Vern ona dönerek. "O zaman bu–bu çocuğa, tek korunmam olan silahımı ona vermeyeceğimi söyle."

"Onu bana vermeni istemiyorum,"dedi Pete üzgün bir sesle, "tek istediğim onu her fırsatta eline alıp sağa sola sallamaman. İçeri gir, tüfeğini yerine koy. Böylece kimseye bir zarar gelmez."

"Bence bu çok iyi bir fikir," dedi Lincoln. "Neyle uğraştığımızı bilmiyoruz, o yüzden içeri gir ve kapıyı kilitle Vern. Telefonun yanına otur, çünkü her an seni arayarak senden destek isteyebiliriz."

"Destek mi?" dedi Vern, ağzı kulaklarında. "Tamam. Dediğinizi yapacağım."

İki polis yaşlı adamın içeri girerek kapıyı örtmesini beklediler. Kapı kapanır kapanmaz Pete, Lincoln'a döndü.

"En az bir yarasa kadar kör. Keşke o silahı elinden alabilseydik. Buraya her gelişimde kafamı uçuruverecek korkusu yaşıyorum."

"Sorun neymiş peki?"

"Ah. Üçüncü defadır 911'i arıyor. Diğer çağrılarla o kadar yoğunum ki buraya gelmem çok zamanımı alıyor. Koyunlarına saldıran vahşi bir hayvandan şikayet edip duruyor. Muhtemelen kendi gölgesiyle karıştırıyordur."

"Niye bizi arıyor?"

"Dedim ya, şu vahşi hayvan. Bu bir haftadır buraya ikinci gelişim. Hiçbir şey bulamadım, yavru bir kurt izi bile, ama ilk defa bugün onu bu kadar sinirli görüyorum. Vahşi hayvan yerine beni

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vurmaya karar vermeden seni bir çağırayım dedim."

Lincoln eve bir göz attığında yaşlı adamın perdenin arkasında onları izleyen siluetini fark etti. "Bizi izliyor. En azından gönlü olsun diye alanı bir kolaçan edelim."

"Hayvanı ahırın orada gördüğünü söylüyor."

Pete el fenerini yaktı. Avluda koyunların seslerinin geldiği yönde ilerlemeye başladılar. Lincoln, yaşlı adamın attıkları her adımı izlediğini hissedebiliyordu. Zaman kaybediyor da olsak şu adamın gönlünü hoş ediyoruz en azından diye düşündü. Pete el fenerini ahır kapısına tuttuğunda hafifçe irkildi.

Koca kapı ardına kadar açıktı.

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Kapı hayvanların güvende olması açısından sıkıca kapatılmış olmalıydı. Fenerle aydınlattıkları yollarında artık daha ağır ilerliyorlardı. Ahırın girişinde durdular. Çiftliğin alışık kokuları arsında farklı bir koku vardı: kan kokusu.

Yavaşça ahıra girdiler. Hayvanların sesleri şiddetlenmişti. Çıkardıkları sesler, panik halindeki çocukların bağırmaları kadar rahatsız edici bir tizlikteydi. Pete fenerini etrafa tuttu. İçeride birkaç yaba ve diğer çiftlik aletlerinin haricinde etrafta çırpışan tavuklar ve içine tıkıldıkları çitin ortasında birbirlerine sokulmuş, korkuyla büzüşmüş koyunları gördüler.

Fenerlerini samanlarla kaplı yere çevirdiklerinde korkuya neden olan şey çarptı gözlerine.

Pete ahırdan koşarak çıktı. Dışarıda, yüzü ahır duvarına dönük bir halde bir elini duvara koyarken bir eliyle de yüzünü kapattı. "Aman tanrım. Aman Tanrım."

"Sadece ölü bir koyun," dedi Lincoln arkadaşının yanına ge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lerek.

"Daha önce yavru bir kurdun böyle bir şey yaptığını görmemiştim."

Lincoln fenerini ahırın girişine tutarak yerleri incelemeye başladı. Yerde bulabildiği tek şey kendinin ve Pete'in ayak izleriydi. Başka bir iz yoktu. Nasıl oluyordu da bir hayvan iz bırakmadan öylece buraya girip çıkabilmişti? Arkalarında bir hışırtı duydular ve dönüp baktıklarında, elinde tüfeğiyle kendilerine doğru gelmekte olan Vern'i gördüler.

"Ayıydı," dedi, "gördüğüm şey bir ayıydı."

"Ayılar böyle bir şey yapmazlar Vern."

"Gördüğüm şeyin ne olduğunu biliyorum. Neden bana inanmıyorsunuz?"

Çünkü herkes yarı kör olduğunu biliyor da ondan.

"Şu yoldan ağaçların oraya kaçtı," dedi Vern arazisinin ormana bakan kısmına işaret ederek. "Oraya kadar peşinden gittim ama sonra kaybettim."

Lincoln, ormana doğru giden ayakkabı izlerini fark etti. Vern'in ayak izleri. Ama yolda o kadar gidip gelmişti ki hayvanın izleri silinmişti.

İzleri ağaçların oraya kadar takip etmeye koyuldu. Ağaçlara varınca durdu ve önünde uzanan zifiri karanlığa baktı. Ağaçlar bir birine o kadar sık dizilmişti ki aralarından fenerinin ışığı bile geçemiyordu.

"Sabaha kadar bekleyelim," dedi, sonunda kendine gelen Pete de yanına gelerek, "neyle karşı karşıya olduğumuzu bile bilmiyoruz."

"En azından bir ayı olmadığını biliyoruz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet. Ayılardan hiç korkmam. Ama başka bir şeyse..." Silahını kaldırdı. "Duyduğuma göre geçen hafta Jordan şelalelerinin orada bir puma görülmüş."

Ağaçlara doğru ilerlemeye başladılar. Lincoln de silahını çekmişti. On beş, yirmi adım kadar ilerlediler. Botlarının altında kırılan dalların çıkardığı sesler o sessizlikte silah sesi gibi çıkıyordu. Lincoln, önünde dizili olan ağaç duvarına bakakaldı. İkisi de dondu kaldı. Orman dört taraflarını sarmıştı. Enselerindeki tüyler diken diken olmuştu.

Burada bir şey var! Ve şu anda bizi izliyor!

İçlerinden bir ses, arkalarına bakmadan kaçmalarını söyledi. Döndüler ve son hızlarıyla koşmaya başladılar. Ormandan tamamen çıktıklarında enselerine kadar hissettikleri tehlike duygusu ancak hafifledi.

Yeniden Vern Fuller'ın ahırının kapısındaydılar. Koyunlar hâlâ meleyordu. Lincoln, bıraktıkları ayak izlerine baktı ve birden başını kaldırdı.

"Ormanın ardında ne var?"

"Barnstown yolunun diğer ucu. Bir dolu ev var işte."

Evler, diye düşündü Lincoln.

Aileler.

Clarie eve geldiğinde Noah televizyon izliyordu. Paltosunu asarken *Simpsonlar* çizgi filminin müziğini duydu. İşte Homer Simpson yüksek sesle geğiriyor, Lisa Simpson da ona ne kadar iğrenç olduğunu söylüyordu. Sonra oğlunun gülmesini duydu.

Ne güzel. Oğlum hâlâ çizgi filmlere gülüyor.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Misafir odasına girdiğinde oğlunun koltuk minderlerine iyice gömülmüş bir halde güldüğünü gördü. Noah annesine baktı ama hiçbir şey söylemedi.

O da oğlunun yanına oturdu. Ayaklarını sehpanın üstüne, oğlunun ayaklarını yanına uzattı. Noah'ın ayakları öyle büyümüştü ki Clarie'nin ayaklarının yanında palyaço ayağına benziyordu.

Televizyonda, şişko Homer kepçe dolusu yemeğini ağzına tıkıyordu.

İkisi birlikte güldüler. İşte Clarie akşamını tam olarak böyle geçirmek istiyordu. Birlikte televizyon izleyip patlamış mısır yemek... Oğluna doğru uzandı ve kafasını hafifçe onunkine vurdu.

"Özür dilerim anne," dedi Noah.

"Sorun değil canım. Seni almaya geç geldiğim için ben özür dilerim."

"Az önce büyükanne Elliot aradı."

"Öyle mi? Onu aramamı istedi mi?"

"Evet," diyerek bir süre daha televizyona baktı Noah. "Iyi olduğumuzdan emin olmak istemiş," diye ekledi sonunda.

Clarie şaşkın şaşkın oğluna baktı. "Neden ki?"

"Bugün babamın doğum günü."

Televizyonda, bir dondurma kamyonu çalmış olan bebek Homer bir yandan kamyonu sürüyor bir yandan da dondurmaları yutuyordu. Clarie taş gibi bir ifadeyle televizyona bakıyordu. *Bugün senin doğum gününmüş. Ölümünün üzerinden daha iki yıl geçti ve şimdiden anılarına sahip çıkamıyoruz.*

"Tanrım, Noah," diye fısıldadı, "bunu unuttuğuma inanamıyorum."

Noah başını annesinin omzuna koydu. "Ben de unutmuşum,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diye mırıldandı biraz da utançla.

Clarie yatak odasına çıkarak Margaret Elliot'un numarasını çevirdi. Clarie kayınvalidesini her zaman çok sevmişti. Bütün o yıllar boyunca kadın onun içinde öyle bir yer etmişti ki kendi soğuk ve ilgisiz ebeveynlerinden çok daha değerliydi kendisi için. Clarie, sevgi, dostluk, tutku hakkına ne biliyorsa hepsini Elliot ailesinden öğrendiğini düşünüyordu.

"Merhaba anne. Benim"

"Baltimore 62 derece ve çok güneşli bir gün," diye cevap verdi Margaret. Clarie güldü. Tranquility'ye taşındığı günden beri bu hava raporlarının karşılaştırılması aralarında bir şakaydı, Margaret onların Baltimore'dan taşınmalarını hiç istememişti. "Senin oradaki soğuk hakkında bir fikrin yok," demişti Claire'ye. "Her telefonumda, sana arkanda neyi bıraktığını hatırlatacağım."

"Burası 35 derece," dedi Clarie ciddiyetle. Pencereden dışarı baktı. "Hava kararıyor, soğuk da giderek artıyor."

"Noah aradığımı söyledi mi?"

"Evet anne. Biz iyiyiz. Gerçekten iyiyiz."

"Öyle mi?"

Clarie cevap vermedi. Margeret'in, insanların ses tonundan duygularını anlamak gibi şaşırtıcı bir yeteneği vardı ve daha şimdiden bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

"Noah bana buraya geri dönmek istediğini söyledi."

"Ama daha yeni taşındık."

"Fikrini istediğin zaman değiştirebilirsin."

"Hayır, şimdi olmaz. Burada sorumlu olduğum şeyler var. Bu ev, işim..."

"Nesnelere mi sorumluluk duyuyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, Noah'ya karşı sorumluluklarımla ilgili aslında. Onun iyiliği için burada kalıyoruz," dedi Clarie ve sustu. Margaret'i ne kadar severse sevsin yavaş yavaş rahatsız olmaya başlamıştı. Kadın hep çok nazikti ama sürekli Baltimore'a dönmesiyle ilgili uyarılar yapıyordu. "Küçük bir çocuk için yeni bir başlangıç yapmanın zor olduğunu biliyorum. Ama alışacaktır. Ne istediğini bilemeyecek kadar küçük daha."

"Bu doğru, ama ya sen? Hâlâ orada kalmak istiyor musun?"

"Niye soruyorsun anne?"

"Çünkü eminim benim için zor olurdu. Yani tüm dostlarını geride bırakarak yeni bir yere taşınmak..."

Clarie tuvalet masasının aynasına baktı. Yorgun yüzünün yansımasına... Sonra gözlerini odada dolaştırdı. Duvarda birkaç resim vardı, etrafta birkaç parça eşya, yatacak bir yatak... Ama burası hâlâ ona gerçek eviymiş gibi gelmiyordu nedense.

"Bir dulun dostlarına ihtiyacı vardır, Clarie," dedi Margaret.

"Belki de buraya gelmemin asıl sebebi bu işte."

"Bu da ne demek?"

"Herkesin gözünde olduğum şey–bir dul. Muayenehaneme girdiğim anda herkes bana o üzgün, sempati ve acıma dolu bakışlarıyla bakarlardı. Etrafta ben varken herkes gülmekten, komik şeyler anlatmaktan çekinirdi. Hiç kimse Peter hakkında konuşmaya bile cesaret edemezdi. Onun adını ağızlarına almalarıyla acılarımı deştiklerini düşünürlerdi."

Telefonu diğer ucundan hiç ses gelmiyordu ve Clarie bu kadar dürüst konuştuğu için birden pişman oldu.

"Bu onu artık özlemiyorum demek değil anne," dedi yavaşça. "Noah'ya her bakışımda onu görüyorum. Birbirlerine o kadar ben-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ziyorlar ki... Sanki Peter'ın büyümesini seyrediyorum."

"Aralarındaki tek benzerlik fiziksel değil," dedi Margaret. Clarie, kadının ses tonunda her zamanki sevgiyi ve sıcaklığı fark edince rahatladı. "Peter da çocukken beni çok yormuştu. Kolay bir çocuk değildi. Noah'ın yaşındayken bana neler çektirdiğini sana anlattığımı sanıyorum. Noah'ın bu yaramazlık huyunu nereden aldığını biliyorum–babasından."

Clarie gülümsedi. *Zaten benden almış olamaz. Benden... en ciddi hatası, arabasının muayene kâğıdını almamış olmak olan sıkıcı denecek kadar düzenli annesinden.*

"Noah iyi bir çocuk Clarie ama daha on dört yaşında," diye uyardı Margeret sevecen bir tonda. "Demek istediğim şu; daha da azdığını görürsen lütfen şaşırma."

Clarie bir süre sonra aşağı inerken burnuna yanık kibrit kokuları geldi. *İşte*, diye düşündü, *daha da azıyor. Şimdi de sigaraya başladı.*

Kokunun geldiği yöne, mutfağa doğru ilerledi. Mutfak kapısında Noah ile karşılaştı. Oğlu, elinde yanan bir kibrit tutuyordu. Noah annesine baktı ve kibriti söndürdü.

"Yeteri kadar mum bulamadım," dedi.

Clarie konuşmadan mutfağa girdi. Masanın üzerinde, derin dondurucudan çıkartılmış pastayı görünce gözleri yaşlarla doldu. Üzerinde on bir tane mum vardı. Noah elindeki on ikinci mumu da pastaya soktu ve hepsini birden yaktı.

"Mutlu yıllar baba," dedi sessizce.

Mutlu yıllar Peter, diye düşündü Clarie gözlerini silerken.

İkisi birden mumları üfledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

.4.

Bayan Horatio bir kurbağa kesiyordu.

"Beyin saplarını bir kere etkisiz hale getirdiğimizde hiçbir şey hissetmezler," diye açıklamaya başladı. "İğnemizi, boynundan kafatasına sokarak hafifçe sağa sola oynatıyoruz. Beyne giden bütün duyum sinirlerini etkisiz hale getiriyoruz. Böylece kurbağalarımız felç oluyor ve bilinçli hareket yetileri tamamen kayboluyor, ama çalışmamızda bize yardımcı olan belkemiği refleksleri bu felçten etkilenmiyor."

Kavanozlardan birine uzanarak içinden bir kurbağa çıkardı. Kurbağa kadının elinde kıvranıyordu. Diğer eliyle de bir iğne aldı.

Noah sınıfta üçüncü sıradaki masasında oturuyordu. Midesi bulanmaya başlamıştı ama bunu göstermeye niyeti yoktu; ayaklarını gelişi güzel bir biçimde uzatmış, suratına bir sıkkınlık ifadesi yerleştirmeyi ihmal etmemişti. Diğer öğrencilerin, özellikle de kızların çıkardıkları iğrenme dolu sesleri duyabiliyordu. Sağında oturan Amelia Reid ağzını eliyle kapatmıştı.

Bakışlarını sınıfta gezdirmeye başladı. Her biriyle ilgili sessiz bir yargıda bulunarak tüm öğrencilere teker teker baktı. *Beyinsiz. İşe yaramaz. Ödlek. Züppe...* Sınıfta Amelia Reid'den başka umursadığı hiç kimse yoktu. Gerçi onu umursayan da pek kimse

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yoktu ama bu hiç sorun değildi. Annesi istediği kadar bu kasabayı sevsin. O, sonsuza kadar burada kalmayacaktı.

Mezun oluncaya kadar... Sonra buradan gidiyorum. Buradan gidiyorum. Gidiyorum.

"Taylor kıpırdanmayı bırak ve dersi dinle," dedi Bayan Horatio.

Noah sınıfın diğer ucuna baktığında Taylor'u gördü. Çocuk, iki elini de sırasının üzerine koymuş, sallanarak, o sabah dağıtılan sınav sonucuna bakıyordu. Bayan Horatio sınav kâğıdına kırmızı bir kalemle kocaman bir D yazmıştı. Taylor sınav kâğıdına siyah mürekkeple kızgın kızgın bir şeyler yazıyordu. Kocaman harflerle; "Geberin Bayan Horatio," yazmıştı, aldığı notun yanına.

"Noah dinliyor musun?"

Noah kızararak başını öne doğru çevirip Bayan Horatio'ya baktı. Kadın, kurbağayı, hepsinin görebilmesi için yukarı kaldırmıştı. Aslında iğneyi kurbağanın boynundan kafasına doğru kaydırırken oldukça eğleniyor gibi görünüyordu. İğneyi hayvanın içinde oynattıkça kadının gözleri parlıyor, ağzı istekle kırışıyordu. Hayvanın arka bacakları kasılırken, perdeli ayakları acıyla titredi.

Amelia korkuyla bağırarak sırasına kapandı. Sapsarı saçları sıranın üzerine dağılmıştı. Bütün sınıftaki sıralarda bir kıpırdanma başlamıştı. "Bayan Horatio dışarı çıkabilir miyim?" dedi birisi umutsuzca.

"....ve işte iğneyi böyle hafifçe sağa sola hareket ettireceksiniz. Ayaklarının böyle kasıldığına bakmayın. Bunlar sadece refleks."

"Bayan Horatio, lütfen, lavaboyu kullanmam lazım!"

"Bir dakika bekle. Öncelikle nasıl olduğunu görmen lazım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diyerek iğneyi iyice döndürdü öğretmen. Hafif bir çıtırtı duyuldu.

Noah kusacağını sandı. Her zamanki soğukkanlı ve kayıtsız tavrını korumaya çalışarak elleri sıranın altında birbirine sımsıkı kenetlenmiş halde başını çevirdi. *Kusma! Kusma, sakın kusma. Sakın.* Amelia'nın saçlarına odaklandı. Saçlarına hep hayrandı. Rapunzel saçları. Onları okşamak kim bilir ne kadar zevkli olurdu. Amelia'yla konuşmaya hiç cesaret edememişti. Bu kız hiçbir ölümlünün ulaşamayacağı altın bir kürenin içinde yaşıyordu sanki.

"İşte oldu," dedi Bayan Horatio. "Gördünüz mü çocuklar, artık tam olarak felç oldu."

Noah tekrar kurbağaya bakabilmek için kendisini zorladı. Topal, hissiz ceset, öğretmenin masasında yatıyordu. Yaşlı Horatio'ya bakacak olursanız hâlâ canlıydı ama en ufak bir hayat belirtisi göstermiyordu. Noah, orada öylece cansız, hissiz, ama bilinci tam olarak açık bir şekilde yatan kurbağanın yerine kendini koyunca ona acımaya başladı. Hiçbir yere isabet edemeyen panik oklarının dönüp dolaşıp yine kendi beyninin içinde patlaması... Noah da bu hissi bilirdi.

"Şimdi çocuklar, siz de bir partner seçerek sıralarınızı birleştirecek ve birlikte çalışacaksınız," dedi Bayan Horatio.

Noah derin bir nefes alarak yutkundu ve Amelia'ya baktı. Kız yüzünde acınacak bir ifadeyle başını evet anlamında salladı. Noah, sırasını onunkine yaklaştırdı. Birbirleriyle konuşmuyorlardı, ama *Hey! en azından ona yakınım,* diye düşündü Noah. Kızın dudakları korkudan titriyordu. Noah onu rahatlatmayı çok istiyordu, ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bu sebeple suratındaki her zamanki sıkkın ifadeyle orada öylece oturdu. *Ona güzel bir şeyler söyle, aptal. Onu etkileyecek bir şey. Bu son şansın oğlum.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kurbağa oldukça ölü gözüküyor değil mi?"

Amelia iyice ürperdi.

Bayan Horatio elindeki kurbağa kavanozuyla yanlarına geldi.

"Bir kurbağa seçin. Her grup bir kurbağayla çalışacak."

Amelia'nın yüzü iyice bembeyaz olunca bu iş Noah'ya kaldı. Elini kurbağa kavanozuna daldırarak bir kurbağa aldı. Bayan Horatio ona bir de iğne uzattı.

"Hadi başlayın," dedi ve diğer grubun yanına gitti.

Noah elinde tuttuğu kurbağaya baktı. Kurbağa da pörtlek gözleriyle ona bakıyordu. İğneyi eline aldı ve tekrar kurbağaya baktı. Bu gözler ona yalvarıyordu. *Lütfen yaşamama izin ver. Lütfen yaşamama izin ver.* İğneyi sıranın üzerine koyarak mide bulantısının geçmesini bekledi ve Amelia'ya dönerek:

"Bu şerefi ister misin?" diye sordu.

"Yapamam," diye mırıldandı kız. "Lütfen. Lütfen sen yap."

Sınıftaki kızlardan biri bağırmaya başlamıştı. Noah arkasını döndüğünde Lydia Lipman'ın bağırarak partneri Taylor Darnell'den uzaklaşmaya çalıştığını gördü. Taylor iğnesini hızla kurbağaya batırıp batırıp duruyordu. *Tok. Tok. Tok.* Bütün masa kan olmuştu.

"Taylor. Taylor, dur," diye bağırdı Bayan Horatio.

Taylor vurmaya devam ediyordu. *Tok. Tok. Tok.* Kurbağa yeşil bir hamburgere dönmüştü.

"Artı D," diye bağırdı Taylor, "bütün hafta sınava çalıştım bu sınava. Çalıştım, bana boktan bir 'artı D' veremezsin!"

"Taylor, hemen müdürün odasına gidiyorsun!"

Taylor kurbağaya daha hızlı vuruyordu şimdi. "Bana lanet olası bir D veremezsin!"

Bayan Horatio, Taylor'u tutarak iğneyi elinden almaya çalışı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. "Hemen Bayan Cornwallis'in odasına gidiyorsun. Şimdi!"

Taylor, Bayan Horatio'nun elinden kurtularak kurbağayı ileri doğru fırlattı. Kurbağa hızla Amelia'nın kucağına düştü. Amelia çığlık atarak ayağa fırlayınca küçük ceset yere yapıştı.

"Taylor!" diye bağırdı Bayan Horatio. Kadın bu sefer de iğneyi elinden alabilmek için çocuğun yakasına yapışmıştı. "Hemen sınıfı terk et!"

"Canın cehenneme!"

"Ne dedin?"

"Canın cehenneme!" diye bağırdı çocuk. Sandalyesini tekmeleyerek yere düşürdü.

"Bu kadarı yeter! Bütün bir hafta boyunca asık suratlı ve saygısızdın. Hemen dışarı!"

Taylor başka bir sandalyeyi tekmelemeye başladı. Sandalye uçarak bir masaya çarptı. Kadın, çocuğu gömleğinin ensesinden yakalayarak kapıya doğru sürüklemeye başladı, ama Taylor kurtuldu ve kadını itti. Bayan Horatio dengesini kaybederek üstünde kurbağa kavanozu olan masaya çarptı. Kavanoz yere düşerek kırılınca kurbağalar etrafta zıplamaya başladılar. Sınıfın yerleri oynaşıp duran yeşil bir halıyla kaplanmıştı sanki.

Bayan Horatio ayağa kalktı. Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Seni disiplin kuruluna vereceğim."

Taylor koşarak çantasının yanına gitti.

Bayan Horatio çocuğun elindeki silahı görünce dondu kaldı.

"Silahı indir. Taylor, hemen o silahı indir," diye kekeledi.

Patlayan silah kadının karnına isabet etmişti. Kadın karnını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tutarak geriye doğru gitti. Yere düşerken gözlerinde hâlâ bir inanamazlık ifadesi vardı.

Noah, ayaklarının dibine kadar süzülen kan gölünü fark ettiğinde zamanın durduğu, donduğu o anlardan birini yaşamıştı. O sırada kızın birinin attığı korku dolu çığlık sessizliği böldü. Hemen ardından ise sınıfta tam bir panik hali oluştu. Maslar ve sandalyeler etrafta sürükleniyor, çocuklar kaçışıyordu. Kızlardan biri yere, tam cam kırıklarının üzerine düştü.

Bir el daha silah sesi duyuldu.

Noah olanları yavaş çekimde kaydediyor gibiydi beynine. Panik içinde kaçmaya çalışan çocuklar. Uçuşan saçların, koşuşan bacakların yavaş çekimi... Ama Noah kımıldayamıyordu. Bacakları, uyanıkken gördüğü bir kabusta felç olmuştu ve vücudu beyninin gönderdiği *Kaç!, kaç!* emirlerine uymuyordu.

Bakışları, kaostan ayrılıp tekrar Taylor Darnell'e döndü. Noah, dehşet içinde Taylor'un silahının Amelia'nın kafasına nişan aldığını fark etti.

Hayır! diye düşündü. *Hayır!*

Taylor ateş etti.

Amelia'nın şakağından gelen kan, ince bir çizgi halinde yanağına süzülmeye başladı. Ama kız kapana kısılmış bir hayvan gibi hiç kıpırdamadan, gözlerini silaha dikmiş bir halde, "Lütfen Taylor," diye mırıldanıyordu. "Lütfen Taylor."

Taylor silahını tekrar kıza doğrulttu.

Bir anda Noah'ın bacaklarındaki felç kalktı. Beyni ve vücudu uyum içinde çalışıyordu tekrar. Beyni bir anda yüzlerce detayla ilgileniyordu. Taylor'un kafası... Silah... Silahın havada çizdiği kavisler... Bir sonraki sahneyse, çocuğa doğru atılırken Taylor'un

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yüzünde gördüğü şaşkınlıktı.

Silah tekrar patladı.

"Hastamın giriş yapmış olduğunu fark ettim. Neden hiç kimse bana haber vermedi?"

Hastane sekreteri masasından başını kaldırıp da soruyu soranın Clarie olduğunu görünce hafif bir tedirginlik belirdi yüzünde. "Iı... hangi hasta Dr. Elliot?"

"Katie Youmans. Odalardan biri onun adına kayıtlı, ama kadın orada değil, ayrıca çizelgesi de rafta değil."

"Birkaç saat önce hastaneye geldi. Acile gönderdiler, şimdi de röntgen odasında olmalı."

"Kimse beni haberdar etmedi."

Sekreterin bakışları masaya kaydı. "Hekim olarak Dr. Delray aldı hastayı."

Clarie bu yıldırıcı haberi sessizlikle karşıladı. Hastaların bazı önemsiz sorunlar için cerrahlar yerine hekimleri seçmesi oldukça yaygın bir şeydi. Aslında Adam Delray'ın iki hastası Clarie'nin gözetimine geçmişlerdi. Ama bu hastanın kendini bırakmasına şaşırmıştı.

Babasıyla yaşayan, on altı yaşında ve hafif bir zekâ geriliği gösteren Katie Youmans, Clarie'ye idrar kaçırma şikayetiyle getirilmişti. Clarie, kızın bileklerindeki morlukları hemen fark etmişti. Kızla yaptığı kırk beş dakikalık dostça bir konuşma ve vücut muayenesi, Clarie'nin şüphelerini doğrulamıştı. Katie acımasız babasından alınarak başka bir ailenin yanına verilmişti.

O günden itibaren Katie sağlıklı bir gelişme göstermeye, fi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ziksel ve ruhsal yaraları iyileşmeye başlamıştı. Katie'yi, zaferlerinden birisi olarak görüyordu Clarie. Kız neden şimdi doktorunu değiştirmişti ki?

Röntgen odasında Katie'yi gördü. Cam pencerenin ardından kızın masaya yatırılmış ve bacağının röntgen aletinin altına yerleştirilmiş olduğunu gördü.

"Konulan teşhisi öğrenebilir miyim?" diye sordu teknisyene.

"Bana sağ ayakta derialtı iltihabı olduğunu söylediler sadece. Eğer göz atmak istersen çizelgesi şurada."

Clarie hasta çizelgesini alarak muayene notunu okumaya başladı. Sabah yedide Adam DelRay tarafından yazılmıştı.

On altı yaşında, beyaz, bayan. İki gün önce bir raptiyeye basmış. Bu sabah ateş, titreme ve şişmiş bir ayakla uyanmış...

Clarie hastanın raporuna da bir göz attıktan sonra arka sayfaya geçti ve tedavi planını okudu.

Hemen telefonu kaldırarak Adam DelRay'i aradı.

Adam, bir dakika sonra her zamanki gibi muntazam kolalanmış önlüğüyle, kendinden emin bir şekilde röntgen odasına girdi. Aslında adam ona karşı her zaman sıcak davranıyor olsa da davranışlarında içten bir samimiyet yoktu. Clarie, adamın modern Amerikalı davranışlarının altında erkeksi bir rekabet ateşinin yattığını düşünüyordu. Hele de Clarie onun iki hastasını almışken... Şimdi de o Clarie'nin hastalarından birini almıştı ve Clarie rekabet duygularını bastırmak için kendini zorlamaya çalışıyordu. Şu anda önemli olan sadece Katie Youmans'ın iyiliğiydi.

"Katie uzun zamandır benim hastam," dedi, "onu iyi tanıyorum ve..."

"Clarie, olanların bununla ilgisi yok," dedi Adam, elini Clar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ie'nin omzuna koyarak. "Umarım bunları kişisel bir sorun olarak düşünmezsin."

"Seni çağırmamın sebebi bu değil."

"Onu benim kabul etmem sadece daha uygundu. Onu getirdiklerinde acilde sadece ben vardım. Hastanın velisi Katie'nin bir doktora ihtiyacı olduğunu düşündü."

"Ben derialtı iltihabının tedavisini gayet iyi biliyorum, Adam."

"Ya osteomiyelite dönüşürse. Biliyorsun, işler karışır."

"Bir aile doktorunun bu hastanın bakımını sağlayamayacağını söylüyorsun yani?"

"Clarie, kararı hastanın velisi verdi. O an için uygun olan buydu."

Clarie cevap veremeyecek kadar kızgındı. Dönerek camın arkasından hastasına baktı. Daha doğrusu eski hastasına. Birden kızın koluna takılı olan seruma baktı.

"Antibiyotik vermeye mi başladın?"

"Daha yeni taktılar," diye cevap veren teknisyen oldu.

"Ama kızın penisiline alerjisi var. Seni bu yüzden aramıştım, Adam!."

"Kız, alerji hakkında bir şey söylemedi."

Clarie odaya koşarak serum hattını kapattı. Katie'ye baktığında kızın kıpkırmızı olduğunu fark ederek telaşlandı.

"Adrenalini getirin!" diye bağırdı teknisyene, "Benadril serumu!"

Katie masada kıvranmaya başlamıştı. "Çok garip hissediyorum Dr. Elliot. Yanıyorum."

Kızın boğazında kızarıklıklar oluşmaya başlamıştı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı teknisyen, kıza bakınca ve he-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

men çekmeceyi açarak anaflaksi setini çıkardı.

"Alerjisi olduğunu bana söylemedi," dedi Doktor DelRay savunmaya geçerek.

"Adrenalin geldi," dedi teknisyen, Clarie'ye.

"Nefes alamıyorum."

"Sorun yok Katie," dedi Clarie, serumu hızla açarak. "Bir iki saniye içinde çok iyi hissedeceksin." Kızın kolunu açarak adrenalini enjekte etti.

"Nefes... alamıyorum."

"Benadril, yirmi beş miligram," dedi Clarie. "Adam, ona Benadril ver."

DelRay, donmuş gözlerle teknisyenin eline tutuşturduğu şırıngaya baktı. Şaşkın şaşkın kıza enjekte etti.

Clarie, stetoskopunu çıkartarak kızın ciğerlerini dinlemeye başladı. Her iki taraftan da boğuk hırıltılar geliyordu. Teknisyene döndü. "Kan basıncı kaç?"

"Elli üstü seksen. Nabız bir-kırk."

"Hemen acile kaldırıyoruz."

Üç çift el kızı kaldırmak için uzandı.

"Nefes... nefes alamıyorum..."

"Tanrım! Gerçekten gidiyor!"

"Acele edin!"

Hep beraber sedyeyi röntgen odasından koridora çıkardılar. Hızla ilerleyerek acil bölümüne girdiler.

"Anaflaktik şoka girdi!" diye haber verdi Clarie, Dr McNally ve iki hemşirenin şaşkın bakışları üzerindeyken.

Hemen harekete geçildi. Sedyeyi ameliyat odasına taşıdılar. Kızın suratına bir oksijen maskesi takarak göğsüne EKG kordon-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

larını taktılar. Bir iki dakika içinde kıza kortizon serumu verilmekteydi.

McNally ve ekibini hasta ile bırakarak çıkmak zorunda kalan Clarie'nin kalbi, hâlâ yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Hemşirelerin masasının orada Adam DelRay'ın, Katie'nin hastane kayıtlarına baktığını gördü.

Clarie yaklaşırken DelRay çizelgeyi kapadı.

"Alerjik olduğunu söylememişti."

"Kız, sınırda bir geri zekalı."

"O zaman alerji bandı takıyor olmalıydı. Değil mi?"

"Takmayı reddediyordu."

"Iyi ama her şeyi tahmin edemem ya."

"Adam, yapman gereken tek şey beni aramaktı. Onun benim hastam olduğunu, dolayısıyla tıbbi geçmişini bildiğimi biliyordun. Bana sorman yeterliydi."

"Hastanın velisi bana bunu söylemeliydi. Bana bu kadar önemli..."

Acil Radyosunun yüksek sesli anonsu, konuşmasının yarıda kesti.

"Knox hastanesi birim on yedi bildiriyor. Birim on yedi bildiriyor. Yoldayız, yanımızda silahla vurulmuş yaralılar var. Anlaşıldı mı?"

"Hemşirelerden biri koşarak mikrofonu aldı. "Burası Knox acil. Yaralıların durumu nedir?"

"Birden fazla yaralı var. Bir tanesi çok ciddi görünüyor."

"Kaç yaralı var? Tekrar ediyorum, kaç yaralı var?"

"Emin değiliz. En az üç..."

Başka bir ses hattı böldü: "Knox hastanesi birim dokuz bildi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

riyor. Silahla omzundan yaralanmış bir hasta getiriyoruz. Anlaşıldı mı?"

Hemşire telaşla telefona sarılarak anonsa başladı: "Acil durum. Acil durum. Bu bir tatbikat değildir. Acil durum."

Beş doktor... İlk ambulans gelmeden toparlayabildikleri doktor sayısı bu kadardı. Clarie, DelRay, acilden McNally, bir dahiliyeci ve korkmuş bir çocuk hastalıkları uzmanı. Henüz hiçbir şey bilinmiyordu. Ne hastaların sayısı, ne yaralanılan yerler. Bilinen tek şey korkunç bir olayın olmuş olduğuydu ve bu küçük kasaba hastanesi böyle bir şeyle baş etmeye hazır değildi. Hastane personelinin geri kalanının yaralılar için hazırlıklara girişmesiyle beraber, acil servis tam bir savaş alanına dönmüştü. Durumu düzelmiş olan Katie, hızla ameliyat odasından çıkartılarak başka bir bölüme gönderildi. Kabinler ve ışıklar açılıyordu. Clarie ve diğerleri serum şişelerini, gazlı bezlerini ve dikiş aletlerini taşıyorlardı içeri.

İlk ambulansın yaklaştığını haber veren ses acile bir anlık sessizlik sağladı. Daha sonra herkes ilk kurbanla karşılaşmak için kapıya ilerlemeye başladı. Kapıda birikmiş personelin arasında duran Clarie hiç kimsenin konuşmadığını fark etti. Herkes ambulansın yaklaşan siren seslerine odaklanmıştı.

Uzun gibi gelen bir bekleyişten sonra sirenlerin sesi kesildi ve ambulansın kırmızı ışıkları göründü.

Ambulans içeri girer girmez Clarie ileri doğru atıldı. Aracın arka kapısı açıldı ve sedye üzerindeki ilk kurban görüldü. Bir kadındı. Yüzüne, cerrahi bir bant yardımıyla bir ET tüpü yerleştirilmişti. Karnına sarılı olan bandaj, kandan kıpkırmızı olmuştu.

Hastayı hemen travma odasına alarak masaya yatırdılar. Kadının giysileri çıkartılırken bir grup ses bağırıyordu. EKG kabloları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve oksijen hatları takılıyordu. Kadının bir koluna BP kolluğu takıldı. Kalp monitöründen hızlı sinüs ritimleri görülüyordu.

"Systoliks yetmiş!" diye bağırdı hemşirelerden biri.

"Çeşidi ve atışı bulun," dedi Clarie ve on altı birimlik bir serum sondası çıkartarak yaralının koluna taktı. Damarlar kabarmıştı ve hastanın şokta olduğu belliydi. Serum iğnesini damara sokarak plastik sondayı yerine yerleştirdi. Kola bir şırınga sokarak birkaç tüp kan aldı ve serum tüpünü sondaya bağladı. "Bir tane daha laktatlı Ringer çözeltisi veriyoruz," diye bağırdı.

"Sistolik kan basıncı altmış. Neredeyse hissedilmiyor."

"Karın patlayacak gibi," diye konuştu diğer bir cerrah. "Sanırım tamamen kan dolmuş. Operasyon çantasından vakumu çıkartıp işleme hazırlayın," diye ekledikten sonra McNally'e döndü.

"Birinci asistan sensin."

"Ama daha..."

"Vaktimiz yok. Kanın nereden geldiğini bulmamız lazım."

"Kan basıncını kaybettim," diye bağırdı hemşire.

İlk kesik hızlı ve sert bir şekilde yapıldı. Karın boyunca uzun bir yarık açmışlardı. Cerrah, daha derin bir enzisyonla altta kalan sarı yağ tabakasını da keserek karın zarına ulaştı. Birdenbire her taraftan kan fışkırarak yerlere akmaya başladı.

"Nereden geldiğini göremiyorum."

Vakum, kanı yeteri kadar hızlı ememiyordu. McNally umutsuzlukla iki steril havluyu kadının karına sokup bastırdıktan sonra geri çekti. Havlular sırılsıklam kan olmuştu.

"Tamam, sanırım onu görüyorum. Kurşun atar damara saplanmış."

"Tanrım, fışkırıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Personelden biri kapıyı aralayarak seslendi; "Iki tane daha geldi. İçeri getiriyorlar."

McNally, masanın kenarındaki Clarie'ye baktığında adamın yüzündeki panik çok açık bir şekilde belli oluyordu. "Onlar senin Clarie, hadi git."

Clarie, kalbi ağzına gelmiş bir durumda travma odasından çıktığında diğer ameliyat odasına taşınan öteki hastayı gördü. Bu hasta, üstü başı yırtılmış, ağlayan kızıl saçlı bir çocuktu. Omzundaki bandaj kandan kıpkırmızıydı. Kendine doğru gelen diğer sedyeyi gördü. Bu seferki, yüzünün yarısı kanla kaplanmış sarışın bir kız çocuğuydu.

Çocuklar, diye düşündü. *Bunlar daha çocuk. Tanrı aşkına neler oluyor böyle?*

İlk olarak hâlâ ağlamakta olan kızın yanına gitti. Kız bütün uzuvlarını kullanabiliyordu. Kızın suratındaki kanları ilk olarak gördüğünde, kafaya isabet eden bir kurşun düşüncesiyle neredeyse paniklemişti Clarie. Sakinleşmek için kendini zorlayarak kızın elini yavaşça tuttu ve ona adını sordu. Kalbi hâlâ deli gibi atıyordu ancak birkaç soru sonra Amelia Reid'in beyin fonksiyonlarında hiçbir bozukluk olmadığını görerek rahatladı. Kurşun, mucizevi bir şekilde şakağı sadece sıyırıp geçmişti. Clarie yarayı temizleyerek sardı.

Kızıl saçlı çocuğa döndüğünde, çocuk hastalıkları uzmanının onunla ilgilendiğini gördü.

"Yolda başka hastalar var mı?" diye sordu sekretere.

"Hayır ama olay yerinde belki..."

Bir cerrah koşarak içeri girdi; "Geldim! Bana kimin ihtiyacı var?" diye bağırdı.

"Travma odasının," dedi Clarie. "Dr. McNally'nin biraz rahat-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lamaya ihtiyacı var."

Doktor ameliyat odasına girerken dışarı çıkmakta olan bir hemşireyle çarpıştılar.

"Horatio için aradığımız 0 Rh negatif grubu kan gelmedi mi hâlâ?" diye bağırdı hemşire, sekretere.

Horatio? Clarie her tarafı bandajlarla sarılı hastayı tanıyamamıştı, ama adını biliyordu. Dorothy Horatio.

Oğlumun biyoloji öğretmeni. Clarie saatine baktı. On bir buçuktu. Noah'ın, Bayan Horatio'nun sınıfında biyoloji dersi vardı.

Başka bir doktor daha geldi. Clarie içeri baktığında, her şeyin kontrol altına girmiş gibi göründüğünü fark etti.

Panik halindeki bir annenin verebileceği tek kararı verdi.

Hastaneden çıkarak arabasına atladı.

Otuz kilometre. Sekiz aydır her gün bu yolu gidip gelmişti, ama hiçbirinde bu kadar hızlı değildi. Hiç birinde elleri böyle titrememiş, kalbi böyle korkuyla atmamıştı. İbre, hız göstergesinin en sonuna dayanmıştı ki o tanıdık levhayı gördü:

Two Hills'den çıkıyorsunuz. Yine gelin!

Ondan yüz metre ilerde ise diğer tanıdık levhayı gördü:

TRANQUILITY'YE HOŞ GELDINIZ.
LOCUST GÖLÜ'NE AÇILAN KAPI
NÜFUS 910

Nihayet Okul Yoluna döndüğünde yarım düzine kadar acil durum aracının ışığı gözlerini aldı. Okulun kırmızı tuğlalarla örülmüş ön giriş kapısında park etmiş polis arabaları ve iki itfaiye arabası varıdı–felaket bölgesine tam teçhizat yollanmıştı.

Clarie arabasından fırlayarak okulun avlusuna doğru koşma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ya başladı. Avluda, artık korkudan sersemlemiş öğretmenler ve öğrenciler polis kordonuna alınmış bir yerde duruyorlardı. Yüzleri inceledi ama Noah'ı göremedi.

Kapının girişinde bir polis memuru onu durdurdu.

"İçeri kimse giremez bayan."

"Ama girmeliyim!"

"Sadece acil durum personeli."

Derin bir nefes alarak kendini kontrol altına almaya çalıştı. "Ben Dr. Elliot," dedi sakin bir ses tonuyla. "Hastaneden gönderildim."

Polis içeri girmesine izin verdi.

Fırlayarak içeri girdi. Okul binası yaklaşık yüz yaşındaydı. Koşarak ikinci kata çıktı. Biyoloji sınıfının girişi polis kordonuyla çevrilmişti. Kordonun diğer tarafındaki devrilmiş masaları, kırılmış camları ve etrafa saçılmış defterleri görebiliyordu. Yerlerde ise kurbağalar vardı.

Kan vardı. Yerde pıhtılaşmış kan göllerini fark etti.

"Anne?"

Ancak bu sesle yeniden atmaya başladı Clarie'nin kalbi. Döndüğünde koridorun ucunda oğlunu gördü. Uzun koridorun solgun ışığında oğlunu olduğundan daha da küçük bir şekilde görerek korktu. Yüzü bembeyazdı.

Ona doğru koşarak oğlunun hareketsiz vücuduna sarıldı. Onu sımsıkı kucakladı. Oğlunun omuzlarının titrediğini hissetti. Noah başını annesinin omzuna koyarak ağlamaya başladı. Çocuktan hiç ses çıkmıyordu, ama Clarie boynunun ıslandığını hissediyor, oğlunun sırtının inip kalktığını görebiliyordu. Çocuk da en sonunda kollarını kaldırarak ona sarıldı. Oğlunun omuzları bir adamınki kadar geniş olabilirdi, ama şu anda ona sarılan kişi, küçük oğulcuğuydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Noah, yaralandın mı? Her yerin kan içinde Noah, yaralı mısın?"

"O iyi Clarie. Kan onun değil, öğretmeninin kanı."

Clarie başını kaldırdığında Lincoln Kelly'yi gördü. Yüzündeki sıkıntılı ifade günün korkunç olaylarını yansıtıyordu. "Biz de neler olduğuyla ilgili konuşmayı yeni bitirmiştik Noah'la. Seni aramak üzereydim Clarie."

"Hastanedeydim ve okulda yaralanma olduğunu duydum"

"Oğlun çocuktan silahı kapmış," diye bildirdi Lincoln. "Çok çılgınca, ama oldukça da cesurca bir şey. Birçok çocuğun hayatını kurtardı."

Lincoln bakışlarını Noah'ya çevirerek yumuşakça ekledi: "Onunla gurur duymalısın."

"Cesur filan değildim," dedi Noah. Clarie'den ayrılarak utangaç bir şekilde gözlerini kuruladı. "Korkmuştum. Neden öyle yaptığımı bilmiyorum. Ne yaptığımın farkında bile değildim."

"Ama yaptın Noah," dedi Lincoln. Elini çocuğun omzuna koydu. Bu, yetişkin bir erkeğin kutsamaydı. Noah, bu küçük dokunuşla bile kendinden daha emin bir hale gelmişti. Bir anne, diye düşündü Clarie, oğluna şövalyelik payesi veremez; bu başka bir erkek tarafından yapılmalıydı.

Noah artık iyice doğrularak gözyaşlarını kontrol altına aldı.

"Amelia iyi mi?" diye sordu. "Onu da ambulansa bindirmişlerdi."

"O iyi canım. Suratında sadece bir çizik var, o kadar. Diğer çocuk da düzelecek."

"Ya ...Bayan Horatio?"

Clarie başını sallayarak yumuşak bir sesle, "Bilmiyorum ca-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nım," dedi.

Noah derin bir nefes alarak gözlerini ovuşturdu.

"Gidip yüzümü yıkamam lazım."

"Öyle yap," dedi Lincoln yumuşak bir ses tonuyla. "Acele etmene gerek yok Noah, annen seni bekliyor olacak."

Clarie oğlunun gidişini seyretti. Çocuk, biyoloji sınıfının önünden geçerken bakışları ister istemez açık kapıdan içeriye kaydı. Bir iki saniye öylece orada dondu kaldı. Sonra irkilerek erkekler tuvaletine gitti.

"Kimdi?" diye sordu Clarie. "Silahı kim getirmiş okula?"

"Taylor Darnell."

"Aman tanrım! Çocuk benim hastamdı."

"Babası da bize öyle söyledi. Paul Darnell çocuğun yaptıklarından sorumlu tutulamayacağını düşünüyor. Dikkat bozukluğu ve tepkilerini kontrol edememe sorununun olduğunu belirtti. Bu doğru mu?"

"ADD[1], saldırgan davranışlara yol açmaz, ki öyle bile olsa Taylor'un öyle bir rahatsızlığı yok. Bu konuda daha fazla yorum yapamam Lincoln. Mahremiyet ve güvene ihanet etmiş olurum."

"Tamam ama çocukta garip bir şeyler olduğu belli. Bilmiyorum.... madem onun doktoru sesin, gençlik merkezine götürülmeden onu bir görsen iyi olur."

"Şu anda nerede?"

"Onu müdürün odasında tutuyoruz," dedi Lincoln ve bir an durakladıktan sonra ekledi, "Sadece bir uyarı Clarie ama bence ona çok fazla yaklaşma."

---

[1]Ç.N:ADD:(Attention Deficit Disorder);Davranış dikkat bozukluğu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

.5.

Oturduğu sandalyeye kelepçelenmiş olan Taylor Darnell, ayaklarını Müdürün masasına vuruyordu. Bam. Bam. Bam. Clarie ve Lincoln içeri girdiğinde kafasını bile kaldırmadı. Aslında onların orada olduğunu fark etmiş gibi gözükmüyordu da. Odada iki tane de eyalet polisi vardı. Lincoln'a bakıp kafalarını salladılar, ne düşündükleri belliydi.

Bu çocuk keçileri kaçırmış.

"Hastaneden az önce bir telefon aldık," dedi içlerinden biri. "Öğretmen ölmüş."

Bir an hiç kimse konuşmadı. Clarie ve Lincoln bu haberi hazmetmeye çalışıyordu.

"Taylor'un annesi nerede?" diye sordu Clarie usulca.

"Şu anda yolda herhalde. İş için Portland'a gitmiş."

"Ya Bay Darnell?"

"Sanırım bir avukat için görüşmeler yapıyor. İhtiyaçları olacak."

Taylor masaya daha hızlı bir şekilde vurmaya başlamıştı. Clarie doktor çantasını bir sandalyenin üzerine koyarak çocuğa yaklaştı.

"Beni hatırlıyorsun değil mi Taylor? Ben Doktor Elliot."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çocuk cevap vermiyor, sadece kızgın bir şekilde masaya vurmaya devam ediyordu.

Yolunda olmayan bir şeyler vardı, Clarie bunu açıkça görebiliyordu. Baktığı şeyin ergenlik siniriyle bir alâkası yoktu. Hap veya bir ilacın ortaya çıkardığı bir durum olmalıydı.

Taylor, gözlerini kaldırarak ona baktı. Çocuğun bakışlarındaki yoğunluk tam anlamıyla vahşiceydi. Göz bebekleri büyüdü, irisleri kocaman abanoz göllerini andırıyordu. Dudakları, köpek dişlerini ortaya çıkaracak şekilde çekilirken gözleri parlamaya başladı ve boğazından hırıltıyla kükreme karmaşası bir ses çıktı.

Her şey o kadar hızlı gelişti ki Clarie karşı bile koyamamıştı. Taylor, sandalyeyi de peşinden sürükleyerek ayağa fırladı ve kadının üzerine atıldı. Üzerine çullanmasıyla Clarie kendini yerde buldu. Çocuk dişlerini kadının ceketine geçirerek kumaşı kemirmeye başladı. Clarie bir an için, çılgın çocuğu üzerinden almaya çalışan üç polisi gördü. Sonunda Taylor'u kadının üzerinden alarak odanın diğer ucuna sürüklediler.

Lincoln, Clarie'yi kollarından tutarak kalkmasına yardımcı oldu. "Tanrım... Clarie..."

"Ben iyiyim," dedi Clarie öksürerek, "Gerçekten iyiyim."

Şimdi de polislerden biri bağırmaya başlamıştı.

"Lanet olsun! Beni ısırdı. Bakın nasıl kanıyor!"

Çocuk sandalyeye kelepçeli olduğu halde polislerle kavga ediyor, onlara saldırmaya çalışıyordu.

"Beni bırakın. *Bırakın* yoksa hepinizi öldürürüm!"

"Bence onu bir köpek kulübesine kapatmalıyız."

"Hayır, hayır burada gerçekten ters giden bir şeyler var. Sanırım bir hap psikozu. PCP ya da amfetamin," diye konuştu Clarie,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ardından Lincoln'a dönerek ekledi, "çocuğun hemen hastaneye yatırılmasını istiyorum. Hemen!"

"Çok fazla hareket var," dedi radyolog Dr. Chapman. "Temiz bir tanım yapmamız mümkün değil.

Clarie de bilgisayar ekranına iyice eğilerek Taylor Darnell'in ekranda oluşan beyin kesitine baktı. Her bir görüntü, binlerce küçük röntgen ışığının oluşturduğu piksellerin bir araya getirilmiş haliydi. Bir düzlem boyunca farklı açılar halinde oluşan bu ışınlar, sıvıyı, katıyı ve havayı ayrıştırıyor, ekranda bir çok farklı yoğunluk yeniden oluşuyordu.

"Şuradaki karmaşıklığı görüyor musun?" diyerek, eliyle hareket odağını işaret etti Chapman.

"Ona anestezi uygulamadıkça herhangi bir sabitlik sağlayamayız."

"Tabii, bu da bir seçenek."

Clarie başını salladı. "Bilinci zaten yeterince bulanık. Şu anda bir de anestezi riskine girmek istemiyorum. Sadece bel ponksiyonu yapmadan önce beyne baskı yapan kitlenin yerini saptamak istiyorum.

"Gerçekten beyin iltihaplanmasının bu semptomlara sebep olacağına inanıyor musun?" diye sordu Chapman, kuşkulu gözlerle Clarie'ye bakarak. Baltimaore'da saygın bir aile hekimiyken burada hâlâ kendini ispatlamak zorunda kalıyordu. Meslektaşlarının ne zaman kararlarını sorgulamayı bırakıp ona güvenmeye başlayacaklarını merak ediyordu?

"Bu noktada başka tercih hakkım yok ki," dedi, "Metamfet-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

amin ve PCP testinin sonuçları olumsuz geldi. Ama doktor Forrest durumun kesinlikle psikolojik değil, organik olduğu kanısında."

Chapman, Dr. Forrest'ın klinik çalışmalarıyla hiç ilgilenmezdi. "Psikiyatri pozitif bir bilim bile değil."

"Ama ben ona katılıyorum. Çocuğun kişiliği birkaç haftadır tamamıyla değişmiş. Hastalığını ortaya çıkarmalıyız."

"Akyuvar sayımı kaç çıktı?"

"On üç bin."

"Biraz yüksek ama önemli bir şey değil. Ayrımsallık gösteren bir şeyler var mı?"

"Eozinofil sayımı oldukça yüksek çıktı: yüzde otuz."

"Ama çocuğun astımı var değil mi? Onun sebebi astımdır. Bir çeşit alerjik savunma."

Clarie ona katılmak zorunda kaldı. Eozinofil, alerjik reaksiyonlarda veya da astım durumunda hızla çoğalma gösteren bir çeşit akyuvardı. Kanser, mikrop kapma ve otoimmün hastalıklar gibi hastalıklarda da eozinofil sayımı yüksek çıkabilirdi, hatta bazı hastalarda bu oranın yüksekliğinin sebebi hiç bulunamazdı.

"Ee, yani ne?" diye söze karıştı, artık iyice sıkılmış olan polis memuru. "Onu genç ıslah evine götürüyor muyuz, götürmüyor muyuz?"

"Başka testler de yapmamız gerek," dedi Clarie. "Size çocuğun çok hasta olabileceğini söyledim."

"Ya da numara yapıyordur, ki bana öyle geliyor."

"Eğer gerçekten hastaysa onu hücresinde ölü bulabilirsiniz. Ben şahsen böyle bir hata yapmak istemem. Ya siz?"

Polis hiçbir şey söylemeden camın diğer tarafındaki çocuğa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

baktı.

Taylor el ve ayak bilekleri bağlanmış bir halde masada yatıyordu. Başı CT aygıtının içinde olduğu için yüzü görülmüyordu, ama elleri, ayakları, bağlarından kurtarmak için debelenip duruyordu. *İşte şimdi zor olan kısma geldik. Lumbar fonksiyon sırasında onu nasıl hareketsiz tutabiliriz,* diye düşündü Clarie.

"Bir merkezî beyin sistemi hastalığı ise gözden kaçırmak istemem," dedi Clarie. "Daha ayrıntılı bir akyuvar sayımı ve zihin statüsünün gözlenmesinin yanı sıra iliğini de incelemeliyim."

"Sanırım yapılması gereken bu," dedi Chapman en sonunda ona katılarak.

Taylor'u röntgenden çıkartarak özel bir odaya aldılar. Durmadan çırpınan çocuğu, iki hemşire ve bir adam zorla yatağa yatırabildi.

"Çocuğu yan çevirin," dedi Clarie. "Fetüs pozisyonu."

"Hareketsiz yatacağını sanmıyorum."

"Gerekirse üstüne oturun. Bel kemiğinden ilik almamız gerekiyor."

Hep birlikte çocuğu ters çevirdiler. Çocuk sürekli dizlerini büküp kalçasını sallıyor, kafasını hareket ettiriyordu. Hemşirelerden biri omuzlarına eğilerek bastırmaya çalıştı. Taylor neredeyse kadının elini kapıyordu.

"Dişlerine dikkat et!"

"Uğraşıyorum!"

Clarie çok hızlı çalışması gerektiğini biliyordu, çünkü çocuğu uzun süre o şekilde tutamayacaklardı. Çocuğun üzerindeki hastane önlüğünü, sırtını açıkta bırakacak şekilde sıyırdı. Sırtında dördüncü ve beşinci omur çıkıntısını hızla belirleyerek önce Betadin,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonra alkolle sıvazladı. Ardından steril eldivenlerini takarak lokal anestetikli şırıngasını aldı.

"Xyolakini veriyorum. Bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum."

Clarie deriyi gererek yirmi beş birimlik iğneyi batırdı ve lokal anestetiği şırınga etmeye başladı.

Taylor iğnenin daha derisine dokunmasıyla öfkeyle bağırmaya başlamıştı. Clarie hemşirelerden birinin kendine korkulu bir bakış fırlattığını gördü. Daha önce hiçbirisi böyle bir şeyle karşılaşmamıştı ve ellerinin altındaki küçük çocuğun bedenindeki öfke hepsini korkutmuştu.

Clarie uzanarak omurilik iğnesini aldı. İğne sekiz santim uzunluğunda, yirmi iki birimlik parlayan çelikten yapılmıştı. Göbek kısmındaki delik sıvının çıkış yoluydu.

"Sıkı tutun. Şimdi sıvıyı almaya başlıyorum."

İğneyi deriye soktu. Xyolakin, bölgeyi hissizleştirmişti ve çocuk acı hissetmiyordu–henüz...

Clarie, iğneyi, ucunu omur çıkıntılarının arasını hedefleyerek omur iliğin koruyucu zarını delip geçecek biçimde daha derine sokmaya başladı.

Taylor bağırmaya ve debelenmeye başladı.

"Sıkı tutun. Sıkı tutmanız lazım!"

"Uğraşıyoruz. Daha çabuk olamaz mısınız?"

"İçeri girdim bile. Sadece bir dakika daha." Bir test tüpü alarak tüpü iğnenin delik olan kısmının altına tuttu ve tüpe akmaya başlayan beyin omur ilik sıvısının ilk damlasına baktı. Şaşırmıştı. Çünkü tahmininin aksine sıvı kansızdı. Kristal kadar berraktı. Hastalıklılık belirtisi yoktu. Menenjit filan da değildi o zaman. *Uğraş-*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tığım şey nedir o halde, diye düşündü üçüncü tüpü doldururken. Sıvı; hücre sayımı, bakteri, glikoz ve protein analizi, hemen lâboratuara gönderilecekti. Clarie tüpteki sıvılara bakarak dahi sonuçların normal çıkacağını söyleyebilirdi.

İğneyi çıkartarak Taylor'un sırtındaki o bölgeyi steril bezle sardı. Odadaki herkes ister istemez derin bir nefes aldı; işlem tamamlanmıştı.

Ama cevaplar hâlâ çok uzaklardaydı.

Clarie, aynı akşam Taylor'un annesini hastanenin küçük kilisesindeki mihraba boş gözlerle bakarken buldu. Lumbar fonksiyon için izin alma esnasında bir kere daha konuşmuşlardı. O sıra kadın tam bir sinir buhranı geçirmekteydi. Titreyen eller, sürekli kuruyan titrek dudaklar, şaşkın bakışlar... Bütün bir günü yolda geçmişti. İlk önce boşanma avukatıyla görüşmek için iki yüz mil uzaklıktaki Portland'a gitmiş, sonra geri dönmüş, hemen ardından ise polisler arayarak korkunç olayları haber vermişlerdi.

Wanda şu anda tamamen çökmüş görünüyordu, tüm adrenalini tükenmiş gibiydi. Ufak tefek bir kadındı. Üzerine giydiği dökümlü kıyafetlerle, annesinin elbiselerini giyip oynamaya çıkmış küçük bir kız gibi görünüyordu. Clarie'nin geldiğini görünce son gücünü de harcayarak selam verdi.

Clarie yanına oturarak ellerini kadınınkilerin üzerine koydu.

"Az önce lâboratuar sonuçları geldi. Hepsi son derece normal. Taylor'un menenjiti yok."

Wanda Darnell derin bir nefes aldı. Bol ceketinin içindeki omuzları sanki biraz dikelmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu çok iyi, öyle değil mi?"

"Evet. Ayrıca CT tüpünden çıkan sonuçlara bakılırsa beyninde herhangi bir tümör ya da kanama da yok. Bunlar da iyi haberler."

"Peki o zaman sorun nedir? Neden böyle bir şey yaptı?"

"Bilmiyorum Wanda. Senin hiçbir fikrin yok mu?"

Kadın hiç hareket etmeden oturuyordu. Taş gibiydi. Cevap verebilmek için kendisini zorlaması gerekti.

"İyi... iyi değildi. Neredeyse bir haftadır çok garip davranıyordu."

"Nasıl yani?"

"Onu kontrol edemiyordum. Herkese karşı aşırı öfkeliydi. Sürekli bağırıyor, küfrediyor, kapıları tekmeleyip duruyordu. Önceleri boşanma yüzünden olduğunu sandım. Onun için kolay olmayacağını biliyordum."

Clarie bir sonraki soruya nasıl geçeceğini bilmiyordu ama sormak zorundaydı.

"Ya haplar Wanda? Bir çocuğun kişiliğini tümüyle değiştirebilirler. Sence bir şeyler kullanıyor muydu?"

Wanda durakladı.

"Hayır."

"Emin değil gibisin."

"Yoo, sadece," kadın hıçkırarak ağlamaya başlamıştı, "onu artık tanıyamıyorum. O benim oğlum ve ben onu tanıyamıyorum bile."

"Bunların habercisi olacak bir şeyler oldu mu hiç?"

"Aslında hep zor bir çocuk oldu. Dr. Pomeroy onda dikkat bozukluğu olduğunu düşünüyordu. Sonraları daha da kötüleşti. Özel-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

likle de o serseri çocuklarla dolaşmaya başladıktan sonra."

"Hangi çocuklar?"

"Bizim üst sokağımızda oturuyorlar. J.D ve Eddie Reid. Bir de şu Scotty Braxton. Geçen mayıs, dördü başlarını polisle belaya sokmuşlardı. Geçen hafta Taylor'a Reid kardeşlerden uzak durmasını söyledim... İlk büyük kavgamızı o zaman ettik–bana vurmuştu.

"Taylor mu?!"

Wanda başını iyice eğerek ağlamaya başladı.

"O günden beri neredeyse hiç konuşmuyorduk. Konuştuğumuz zamanlarda da..." sesi iyice kısılmıştı, "birbirimizden nefret ediyor gibiydik."

Clarie, Wanda'nın koluna dokundu.

"İster inan ister inanma, ama bazen kendi çocuklarımızdan nefret etmemiz o kadar da anormal değil"

"Ama ondan korkuyorum da! Bu her şeyi daha da kötü bir duruma sokuyor. Ondan bazen nefret ediyorum ve korkuyorum. Bana vurduğunda, babası eve dönmüş gibiydi sanki." Elini ağzına götürdü. Solmak üzere olan anıları canlanmış gibiydi. "Paul ve ben velayet için hâlâ mahkemeliğiz. Her ikimiz de bizden nefret eden bir çocuk için mücadele ediyoruz."

Clarie'nin çağrı cihazı ötmeye başladı. Ekrana baktığında laboratuarın kendisini aradığını gördü. "İzninle," diyerek kiliseden çıktı ve hastane lobisinin oradaki telefonlara gitti.

Telefonu, laboratuar denetmeni Anthony açtı.

"Bangor laboratuarı az önce Taylor'un sonuçlarını gönderdi Dr Elliot."

"Pozitif çıkan bir şeyler var mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Korkarım yok. Kanında ne alkole ne amfetamine rastlamışlar. Kendir veya afyon da yokmuş. Araştırmalarını istediğiniz hiçbir maddeye rastlamamışlar.

"Ama emindim," dedi Clarie şaşkınlıkla. "Böyle bir davranışa ne sebep olabilir ki? Araştırmalarını istemeyi unuttuğum bir madde olmalı."

"Bir şey var. Aslında önemli olabilir. Çocuğun kanını hastanemizin gaz kromatografi makinesine soktum. Bir dakikada on saniye aralıklarla anormal yüksek seviyelere ulaştı."

"Bu ne demek yani?"

"Herhangi bir ilacı tam olarak göstermiyor. Ama bu yükselişler kanında sıradan olmayan bir şeyler olduğunu gösteriyor. Belki de tamamen zararsız bir şeydir–bitkisel bir ilaç mesela."

"Bunu nasıl ortaya çıkarabiliriz?"

"Daha yoğun ve hassas bir analiz gerekli. Bangor lâboratuarının bunun için yeterli donanımı yok. Daha çok kan alıp Boston'daki lâboratuara göndermemiz lazım. Onlar yüzlerce farklı ilacı bir anda ayrıştırabiliyorlar."

"Tamam hemen başlayalım."

"Evet ama bir sorun var. Seni aramamın bir diğer sebebi de bu zaten. Az önce, Adam DelRay imzalı bir belge aldım. Yapılan ve yapılacak olan tüm ilâç testlerinin iptalini emrediyordu."

"Ne!!" Clarie şaşkınlıkla kafasını salladı. "Taylor'un doktoru *benim*."

"Fakat DelRay emirler dağıtmış ve senin söylediklerini doğrulamıyor, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Bak, çocuğun annesiyle konuşayım da bu saçmalığa bir son verelim," diyerek telefonu kapattı Clarie. Hemen hastanenin küçük

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kilisesine döndü.

Kapının önüne geldiğinde içeriden bir adamın öfkeyle bağırdığını duyabiliyordu.

".....Hiçbir otoriteyi kabullenmedin. İşe yaramazın tekisin. Onun böyle olduğuna şaşmamalı!"

Clarie kapıyı açarak içeri girdi.

"Bir sorun mu var Wanda ?"

Adam ona dönerek, "Ben Taylor'un babasıyım," dedi.

Böyle sorunlu dönemlerde herkes gergin olurdu ama Paul Darnell normalde de pek sempatik biriymiş izlenimi vermiyordu. Two Hills'in en büyük muhasebe şirketinin ortağıydı adam. Karısına oranla çok daha zevkli giyinmişti. Clarie'nin şahit olduğu durum ikisinin evliliğinin bir özetini verir gibiydi. Paul; her zaman sinirli, talepkâr ve şikayetçi... Wanda; boyun eğen ve sinen...

"Oğlumun uyuşturucu hap kullanması hakkındaki o saçmalıklar da ne demek oluyor?"

"Sadece bugün olan şeye sebep olabilecek şeyleri araştırıyorum. Ben de tam karınıza..."

"Taylor hiçbir ilaç kullanmıyor. Siz Ritalini kestiğinizden beri," dedi ve bir an durdu, "ve Ritalin alırken oldukça iyiydi. Niye ilacı kestiğinizi hiç anlayamadım."

"İlacı keseli iki ay oluyor. Kişilik değişmesi ise çok daha yakınlarda olmuş."

"İki ay önce oldukça iyiydi ama."

"Hayır değildi. Sürekli yorgundu ve dikkatini toplamakta zorlanıyordu. Ayrıca şu ADD teşhisi de kesin değildi. Bunlar, kesin parametrelerin olduğu hipertansiyon teşhisine benzemez."

"Dr. Pomeroy teşhisinden emindi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"ADD tüm çocuk davranış bozuklukları için başvurulan kapı olmaya başladı. Bir çocuğun notları düşükse yada çocuk fazlaca yaramazsa, ebeveynler bir hastalık olduğunu düşünüyorlar. Pomeroy'un teşhisine katılmıyorum. Ayrıca küçük bir çocuğun ilaçla tedavi edilmesi taraftarı değilim."

"Ve bakın bunun sonuçları neler oluyor. Onu kontrol edemiyoruz. Onu haftalardır kontrol edemiyoruz."

"Nereden biliyorsun Paul?" diyerek söze karıştı Wanda. "Oğlunla en son ne zaman vakit geçirdin?"

Paul eski karısına dönerken yüzünde öyle bir nefret ifadesi vardı ki Wanda geri çekilmek zorunda kaldı. "Aslında gerçek sorumlu olan sensin," diye bağırdı kadına. "Onu idare edemeyeceğini bilmeliydim. Her zamanki gibi onu şımarttın ve bak işte sonunda oğlumuz hapsi boylamak üzere!"

"En azından ona silah vermedim."

"Ne!"

"Okula getirdiği silah senin silahınmış. Kaybolduğunu fark etmemiş miydin?"

Paul kadına bakakaldı. "Nasıl almış... Küçük pislik..."

"Bakın bunun bir yararı yok" diyerek araya girdi Clarie. "Taylor'a odaklanmamız lazım. Davranışının sebebini bulmalıyız."

"Doktor olarak Adam DelRay 'ı atadım. Şu anda üst katta Taylor ile ilgileniyor," dedi Paul karısına dönerek.

Paul'un kaba duyurusu karşısında Clarie ne diyeceğini bilemedi. Demek DelRay'ın yazılı emirleri buna dayanıyordu. Kendisi davadan kovulmuştu.

"Ama onun doktoru Bayan Elliot," diye karşı çıktı Wanda.

"Adam'ı tanıyorum ve onun kararlarına güveniyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yani benimkilerine güvenmiyor.

"Adam DelRay'den hiç hoşlanmıyorum. O senin arkadaşın, benim değil," dedi Wanda bıkkın bir ifadeyle.

"Ondan hoşlanmana gerek yok zaten."

"Eğer oğlumun doktoruysa, gerek var."

Paul'un attığı kahkaha çok sinir bozucuydu. "Yani sen doktorları böyle mi seçiyorsun Wanda? Sana en sıcak geleni mi?"

"Ben Taylor için en iyisini yapmaya çalışıyorum sadece."

"Ve sonunun böyle olmasının tek nedeni de bu işte."

Clarie artık kendine hakim olamıyordu. "Bay Darnell," dedi öfkeyle, "karınızı suçlamak için iyi bir zaman olduğunu sanmıyorum"

Adam Clarie 'ya döndü. Bakışlarındaki küçümseme çok açıktı.

"Eski karım," diye düzelterek arkasını döndü ve kiliseden çıktı.

Clarie, hemşireler masasında Taylor'un raporlarını yazarken gördü DelRay'i. Akşamın geç saatleri olmasına rağmen adamın önlüğü kolalı ve tertemizdi. Clarie kendini çok pasaklı hissediyordu. O günün erken saatlerinde Katie Youmans davasında düştüğü utanç verici durumun etkisinden kurulmuşa benzeyen adam her zamanki kendinden emin ama itici gülümsemesiyle Clarie'yi selamladı.

"Ben de tam seni aramak üzereydim," dedi. "Paul Darnell az önce beni..."

"Onunla konuştum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah o zaman zaten biliyorsun," dedi adam ve ardından sahte bir içtenlikle ekledi;"umarım bunu kişisel olarak algılamıyorsundur."

"Önemli olan ebeveynlerin kararıdır. İstediklerini yapmaya hakları var," diye teslim oldu Clarie isteksizce. "Davayı aldığına göre bilmen gereken bir şey var. Gaz kromatografisinde anormal bir artış saptandı. Daha detaylı bir ilaç taraması yapmanı öneririm."

"Bunun gerekli olacağını sanmıyorum," dedi Adam ve dosyayı kapatıp ayağa kalktı. "Önemli olabilecek tüm ilaçların taraması yapıldı."

"Ama bu yüksekliğin nedeninin saptanması gerekli."

"Paul daha fazla ilaç testi istemiyor."

Clarie çok şaşırmıştı. "Ama neden, hiçbir şey anlayamıyorum."

"Sanırım avukatıyla konuştuktan sonra bu kararı aldı."

Clarie DelRay'ın gitmesini bekledikten sonra Taylor'un dosyasını raftan alarak okumaya başladı. DelRay'ın girişini okuyunca gözlerine inanamadı.

Geçirilen Hastalıklar Çizelgesi
Değerlendirme:
1. Ani Ritalin kesilmesinin yol açtığı şiddetli psikoz.
2. ADD (davranış bozukluğu,dikkat dağınıklığı)

Clarie en yakınındaki sandalyeye yığılıverdi. Bacakları titriyor, midesi kasılıyordu. Demek suçlu koruma stratejileri buydu. Çocuğun hareketlerinden sorumlu olamayacağını iddia edeceklerdi; Clarie'nin suçlanabileceği, Ritalini kesmekle bu psikoza

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onun sebep olduğunu iddia edeceklerdi. Yani suçlanması gereken kişinin o olduğuydu. Beni mahkemeye çıkaracaklar.

Paul'un çocuğun kanına test uygulamayı istememesinin sebebi buydu demek, o zaman Clarie'yi suçlu gösteremezlerdi.

Endişeyle dosyanın ön sayfasını çevirerek DelRay'ın emirlerine baktı.

Tüm ilaç ve toksik madde incelemelerine son verilecek.
Bütün sorular ve laboratuar bilgileri bana verilecek.
Dr. Elliot, artık hastanın gözetmen doktoru değildir.

Dosyayı çarparak kapattı. Mide bulantısı artmıştı. Artık tek sorun Taylor'un hayatı değildi. Kendi adı ve mesleği de bu olaya bağlıydı.

Savunmanın ilk doktrinini hatırladı. Kendini koru. Bir hata yaptığını ispatlayamadıkça seni dava edemezler. Teşhisini bir lâboratuar testiyle desteklemek zorundaydı.

Taylor'un kan örneklerine ihtiyacı vardı. Örnek almak için bu son şansıydı çünkü yarına kadar bütün ilaçlar kanından atılmış olacaktı.

Hemşireler odasını geçerek uygulama odasına girdi ve bir vakum aleti, alkollü pamuk ve üç tane de kan tüpü aldı. Taylor'un odasının olduğu koridora girdiğinde kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Çocuk artık onun hastası değildi ve böyle bir şey yapmaya hakkı yoktu. Ama çocuğun kanında bir ilaç varsa bunu bilmek zorundaydı.

Clarie'nin geldiğini gören eyalet polisi ona başıyla selam verdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çocuktan biraz daha kan almam lazım," dedi. "Benim için onun kolunu tutar mısın?"

Adam bu habere pek sevinmemişti ama kadının arkasından odaya girdi.

Çabuk kanı al ve buradan hemen çık. Turnikeyi açarak iğneyi çıkardı. *Birisi ne yaptığını fark etmeden çabuk çık buradan.* Taylor'un kolunu alkollü pamukla silmeye başlar başlamaz Taylor öfkeyle bağırmaya ve kendini tutan polisi itmeye başladı. Clarie iğneyi deriye batırıp damarı hissettiğinde nabzı daha hızlı atmaya başladı. *Çabuk ol. Çabuk ol.* Bir tüp dolunca cebinden diğer tüpü çıkartarak vakumun altına tuttu.

Çocuğun debelenmelerinden ve küfürlerinden artık yılmış olan polis memuru, "Onu artık tutamıyorum," dedi.

"Bitmek üzere."

"Beni ısırmaya çalışıyor."

"Sadece onu sıkı tut," diyen Clarie'nin kulakları çocuğun attığı çığlıklarla artık çınlıyordu. Cebinden üçüncü tüpü de çıkartarak doldurmaya başladı. *Sadece bir tane daha. Hadi. Hadi.*

"Neler oluyor burada!"

Clarie dehşetle başını kaldırdığında Paul Darnell ve Adam DelRay'i gördü. Başını öyle hızlı çevirmişti ki iğne damardan çıkmış, kan çarşafa akmaya başlamıştı. Çocuğun kolundaki turnikeyi hemen çıkarıp yarayı gazlı bezle temizledi. Utançtan kıpkırmızı olan yüzüyle onlara döndü. İki adam yüzlerinde korkunç bir ifadeyle kapının eşiğinden ona bakıyorlardı. Arkalarında da iki hemşire vardı.

Neler olduğunu anlayamayan polis memuru sessizliği bölen ilk kişi oldu; "Sadece biraz kan alıyordu, çocukta biraz fazla huy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

suzlandı."

"Dr. Elliot'un şu anda burada olmaya hakkı yok," dedi Paul. "Yeni emirleri duymadın mı?"

"Ne emirleri?"

"Çocuğun yeni Doktoru benim," dedi DelRay. "Dr. Elliot'un buraya girme hakkı bile yok."

Polis memuru Clarie'ye baktı. Hissettiği tüm kızgınlık yüzünden okunuyordu.

"Beni kullandın!"

Paul elini öfkeyle Clarie'ye uzattı.

"Kan tüplerini hemen bana verin Dr. Elliot."

Clarie başını salladı.

"Bakın, normal olmayan bir test sonucu aldım. Oğlunuzun tedavisini etkileyebilir."

"Onun doktoru siz değilsiniz. Şimdi tüpleri bana verin."

"Özür dilerim Bay Darnell bunu yapamam," dedi Clarie güçlükle yutkunarak.

"Bu benim haklarıma bir tecavüzdür," diye bağırmaya başladı Paul, odadakilere dönerek. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. "Öyle olduğunu biliyorsunuz. Gördünüz; hiç bir hakkı olmadığı halde oğlumun odasına girdi ve o şıringayla oğlumu yaraladı. "Clarie'ye dönerek, sürdürdü konuşmasını. "Avukatımla görüşmek zorunda kalacaksın!"

"Paul," dedi Adam DelRay, lafa karışarak. Bu sefer de uzlaşmacı diplomat rolünü oynuyordu.

"Eminim Dr. Elliot da hayatında bu tür bir karışıklık istemiyordur. Daha sonra Clarie'ye dönerek sağduyunun olgun sesiyle konuşmaya başladı. "Hadi Clarie, burası tam bir sirke dönüşmeden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şu tüpleri bana ver."

Clarie elindeki iki tüp kana baktı. Fiili tecavüz davasının karşısında bu iki tüpün değerini belirlemeye çalışıyordu. Hastanedeki tüm saygınlığını kaybedebilirdi. Odadaki herkesin dikkat kesilmiş bir halde kendine baktığını fark etti. Herkes eğleniyor gibiydi.

Tek kelime etmeden tüpleri DelRay'a uzattı.

DelRay, Clarie'ye son bir zafer bakışı fırlatarak tüpleri aldı ve polis memuruna dönerek: "Çocuk benim hastamdır. Anlaşıldı mı?"

"Tamamiyle Doktor DelRay."

Clarie odadan çıkarken kimse bir şey söylemedi, ama herkesin kendisine baktığını hissedebiliyordu. Clarie başı dik bir şekilde koridoru geçti ve asansöre bindi. Ancak asansörün iniş düğmesine bastıktan sonra elini cebine soktu. Sakladığı üçüncü kan tüpüne dokundu. Hâlâ orada duruyordu.

Laboratuara girdiğinde Anthony'yi tüplerle dolu bir masanın başında oturmuş çalışırken buldu.

"Çocuğun kan örnekleri elimde."

"İlaç testi için mi?"

"Evet. İstek formunu ben doldururum."

"Tamam. Formlar orada–rafın üstünde.

Anson Biyoloji adlı kurumun formlarını aldı. "Yeni bir laboratuarla mı çalışıyoruz? Daha önce bunu hiç duymamıştım."

Antony, üzerinde çalıştığı vızıldayıp duran santrifüj makinesinden kafasını kaldırdı.

"Birkaç hafta önce Anson'la çalışmaya başladık. Hastanemiz karmaşık kimya ve radyoimmunazi işlerini onlarla yapmak üzere yeni bir kontrat imzaladı."

"Neden acaba?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Parasal konular herhalde."

Clarie formu doldurdu, *gaz kromatografisi/ kitle spektrometrisi; derin toksin ve ilaç araştırması,* yazan bölümü işaretledi. Alt sayfadaki yorum boşluğuna: 'On dört yaşındaki erkek çocuğun (muhtemel) ilaç kullanımı sebebiyle girdiği psikoz ve saldırganlık hali. Test benim özel araştırmama dahildir ve sonuçlar sadece bana gönderilecektir' diye yazarak formun altını imzaladı.

Noah kapıyı açtığında Amelia'yı karşısında buldu. Kafası şakaklarının üzerinden bandajlaşmıştı ve kızın gülümserken acı çektiği belliydi.

Noah kızın bu beklenmedik ziyaretiyle öyle şaşırmıştı ki kendini asiller arasında bulan bir çiftçinin şaşkınlığıyla, öylece, hiçbir şey demeden kıza bakıyordu.

"Bu sana," dedi kız küçük kahverengi bir kâğıtla sarılmış bir paketi uzatırken." Daha iyi bir şeyle paketleyemediğim için üzgünüm."

Noah paketi aldı ama gözleri hâlâ Amelia'nın gözlerindeydi. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Sanırım Bayan Horatio'yu biliyorsun..." Sözünü tamamlayamadı. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Noah başını salladı. "Evet annem söyledi."

Amelia, eliyle kafasındaki sargıya dokundu. Gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Anneni acilde gördüm. Bana çok iyi davrandı... "Sözlerini yine tamamlamadan başını çevirdi ve arkasında birini bulmayı beklermiş gibi etrafa bakındı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Buraya nasıl geldin?"

"Yürüdüm."

"Yürüdün mü? Bu karanlıkta mı?"

"Evim o kadar da uzak değil. Aslında gölün hemen öbür tarafında oturuyoruz," dedi kız ve gitmek üzere harekete geçti.

"Bekle Amelia!"

Noah hediyeyi tutarak, "Bu ne için?" diye sordu.

"Teşekkür için. Dün yaptığın şey için teşekkür etmek istedim," dedi Amelia ve tekrar arkasını döndü. Tam karanlığa karışacaktı ki Noah seslendi:

"Amelia!"

"Efendim?"

Noah durdu. Ne diyeceğini bilmiyordu. Bahçedeki yaprakların çıkardığı hışırtılar sessizliği bozuyordu. Amelia bahçe kapısını yanında durmuş Noah' ya bakıyordu.

"İçeri gelmek ister miydin?"

Noah'ın umduğunun aksine kız içeri gelmek ister gibiydi. Bir iki saniyeliğine sanki izin almayı umarmış gibi gene arkasına bakındı sonra başını evet anlamında salladı.

İçeri girdiklerinde salonun ne kadar dağınık olduğunu görerek panikledi. Annesi o öğlen sadece bir iki saat eve gelebilmişti. O da Noah'ya yemek hazırlamak ve onunla biraz ilgilenmek içindi ancak... Daha sonra Taylor'u görmek için hastaneye gitmişti, dolayısıyla etrafı düzenleyecek kimse yoktu. Her şey Noah'ın bıraktığı gibi kalmıştı. Çantası koltukta, giyecekleri masanın üzerinde, ayakkabıları şöminenin önünde... Ani bir kararla salonu geçerek Amelia'yı mutfağa davet etti.

Konuşabilecekleri ortak bir dil bulmaya çalışan iki yabancı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi sessizce oturdular. Birbirlerine bakmıyorlardı bile...

Telefon çalmaya başladı.

"Açmayacak mısın?" diye sordu Amelia.

"Hayır. Yine o gazetecilerdir. Öğlenden beri sürekli arayıp duruyorlar."

Tele sekreterin devreye girmesiyle Noah'ın haklı olduğu anlaşıldı. Konuşan bir kadındı.

"Merhaba. Ben *'Haftalık Haberci'* den Damaris Horne. Noah Elliot'la dün okulda yaptığı kahramanlıkla ilgili konuşmak istiyordum. Noah, inan bütün ülke olanları bilmek istiyor. Göl Kenarı Otelinde kalıyorum Noah, zamanını ayırman karşılığında bir ücret alacağını temin ederim..."

"Sadece konuşman için sana para vermeyi mi teklif ediyor!"

"Çılgınlık değil mi! Annem kesinlikle kimseyle konuşmamam gerektiğini düşünüyor."

"Ama insanlar neler olduğunu bilmek istiyor. Ve senin neler yaptığını."

Bir şey yapmadım ki.

Kendini iyice değersiz hissetmesini sağlayan onca övgünün içinde en kötüsü Amelia'nın onu övmesiydi. Susarak kadının konuşmasının bitmesini beklediler. Telefon mesajı bittikten sonra yine sessizliğe gömüldüler.

"İstersen şimdi açabilirsin," dedi Amelia.

Noah elindeki hediyeye baktı. Paketin kâğıdını yırtmak Amelia'nın önünde kabalık etmek sayılacağı için bantları yavaşça açmaya başladı. Paketin içinden çıkan çakı ne büyük ne de etkileyiciydi. Tahta sapının üstünde de eski olduğunu gösteren çizikler vardı.

Bana kullanılmış bir çakı veriyor.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Vayy," dedi etkilenmiş gibi bir ses tonu kullanmaya çalışarak. "Bu çok güzel."

"Babama aitti," dedi kız ve sessizce ekledi, "Gerçek babama."

Noah şaşkın şaşkın bakakaldı Amelia'ya.

"Jack benim üvey babamdır," diye konuşmaya devam etti kız. Ağzından çıkan bu son sözlerde tiksinti vardı.

"O zaman J.D ve Eddie de..."

"Evet, üvey kardeşlerim. Onlar Jack'in oğulları."

"Oldukça belli. Sana hiç benzemiyorlar da."

"Tanrıya şükür!"

Noah güldü. "Haklısın ben de öyle bir benzerlik istemezdim."

"Öz babam hakkında konuşamıyorum bile çünkü bu Jack'i çileden çıkartmaya yetiyor. Kendinden önce evde birilerinin olması fikri onu delirtiyor. Ama ben insanların, Jack'la aramızda hiçbir bağımızın olmadığını bilmelerini istiyorum."

Noah çakıyı usulca kızın eline koydu.

"Bunu alamam."

"Ama ben almanı istiyorum."

"Ama babana ait olduğuna göre bu çakı senin için çok anlamlı olmalı."

"Zaten bu yüzden senin almanı istiyorum ya," dedi kız ve kafasındaki sargıya dokundu. Noah'ya olan minnettarlığını göstermek istiyordu. "Kaçmak yerine bir şeyler yapmaya çalışan tek kişi sendin."

Noah aşağılayıcı gerçekleri itiraf edemedi.

Kaçmak istedim. Ama o kadar korkmuştum ki bacaklarımı bile oynatamıyordum.

Amelia mutfaktaki saati görünce panikle konuşmaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu kadar geç olduğunu bilmiyordum. Gitmem lazım."

Ön kapıya doğru yürümeye başladılar. Amelia tam dışarıya çıkmıştı ki Bahçenin kapısına bir kamyonet yaklaştı. Duran kamyonetten inen Jack Reid öfkeyle bağırdı.

"Arabaya bin Amelia."

"Jack–burada olduğumu nereden..."

"Eddie söyledi."

"Ben de tam eve geliyordum."

"Hemen arabaya bin."

Amelia uysal bir şekilde kamyonete giderek yan koltuğa oturdu. Jack Reid de kamyonete binecekti ki Noah ile göz göze geldiler.

"O erkeklerle çıkmıyor," dedi. "Bunu bilmeni isterim."

"Sadece selam vermek için uğramıştı. Bunda sorun olan nedir?"

"Sorun şu ki evlat, kızım sınırlarını aşmaya başladı," diyen Jack araca binerek kapıyı hızla çarptı.

"O senin kızın değil," diye bağırdı Noah. Ama adamın gürültüyle çalışan motor yüzünden kendini duyamayacağını biliyordu.

Kamyonet yola çıkmadan önce Noah, Amelia'yı son bir kez profilden gördü. Kız korkmuş bir halde dümdüz yola bakıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

.6.

İlk kar taneleri sık ağaçların arasından süzülerek, usul usul kazı alanına düşmeye başlamıştı.

Lucy Overlock gökyüzüne bir bakış fırlattı.

"Bu kar duracak, değil mi? Durmak zorunda, yoksa her şey örtülecek,"dedi.

"Erimeye başladı bile" dedi Lincoln. Havayı iyice içine çektiğinde, bu ağaçlıklarda geçmiş bir ömrün kazandırdığı bir önseziyle karın tutmayacağını anladı. Bu kar taneleri bol karlı geçecek bir kışın kibar uyarılarıydı sadece. Yağan karı taktığı yoktu onun. Soğuk, yolların kapanması, karın ağırlığını taşıyamayan elektrik tellerinin çökmesi ve elektrik kesintileri de onu ilgilendirmiyordu. Onu rahatsız eden karanlıktı. Kışın havalar çok erken kararıyordu. Daha şimdiden kararmaya başlamıştı bile.

"İyi, en azından bugünkü işimizi hallettik," dedi Lucy. "Ama umarım yarın her yer kar altında kalmış olmaz."

Kemikler artık polis merkezinin ilgi alanına girmiyordu. Sorululuğu Lucy ve öğrencileri almıştı.

Lucy'nin iki öğrencisi şu anda kazı alanının üzerini katranlı bir muşambayla örtüyordu. Bu vahşi hayvanlara karşı alınan önlem aslında pek de caydırıcı değildi; çünkü yetişkin bir rakun, ufak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir pençe darbesiyle muşambayı kolaylıkla parçalayabilirdi.

"İşiniz tam olarak ne zaman bitecek?" diye sordu Lincoln.

"Haftalarca sürmesini isterdim. Ama havalar döndüğüne göre acele edip hemen bitirmemiz gerekecek."

Ağaçların arasından bir far ışığı geldi. Bir araç yaklaşıyor olmalıydı. Lincoln, Rachel Sorkin'in evinin önüne park eden aracı gördü ve ağaçları geçerek eve doğru yürüdü. Son birkaç günde kadının bahçesinin önü park yeri gibi olmuştu. Şimdi gelen araç ise koyu mavi bir Volvo'ydu. Aracı tanıdı ve sahibiyle konuşmak için araca yöneldi. Arabanın camı açıldı.

"Merhaba Lincoln," dedi arabanın içindeki kadın.

"Iyi akşamlar, Yargıç Keating."

"Biraz vaktin var mı?"

Lincoln arabanın kilitlerinin açıldığını duydu, arabaya binerek yan koltuğa oturdu. Bir süre konuşmadan oturdular.

"Bir şeyler bulabildiler mi?" diye sordu kadın, ama Lincoln'a değil de ağaçların orada sabit bir noktaya bakıyordu gözünü kırpmadan. Arabanın loşluğunda kadın altmış yaşından daha genç gösteriyordu aslında. Daha genç ve daha az korkutucu.

"Sadece iki tane iskelet bulabildiler."

"İkisi de çocuklara mı ait?"

"Evet. Dr. Overlock yaşlarının ancak dokuz, on olabileceğini söylüyor."

"Normal ölüm değil, değil mi?"

"Hayır. İkisi de şiddete maruz kalmış."

Bir an ikisi de konuşmadı.

"Peki ne zaman olmuş bunlar?"

"Bunun için kesin bir şey söylemek kolay değil. Ellerindeki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tek şey mezardan çıkan birkaç düğme ve bir tabut kulpu. Bunlara bakarak bir şeyler söylemeye çalışıyorlar. Dr. Overlock, bir aile mezarı olduğunu düşünüyor."

Kadın diğer soruyu sormadan epey duraksadı. "Yani kalıntılar oldukça eski, öyle mi?"

"Aşağı yukarı yüz yıllık."

Kadın derin bir nefes alarak rahatladı. Lincoln'a mi öyle geliyordu yoksa kadının üzerindeki gerginlik gerçekten uçup gitmiş miydi?

"Yüz yıl ha? O zaman endişelenecek bir şey yok. Ben de şeyle ilgili..."

"Hayır hiçbir ilgisi yok."

Kadın hâlâ karanlığın tam içinde olan ileride bir yere bakıyordu. "Ama yine de ne tesadüf değil mi? Gölün aynı bölümünde..." Durdu. "Acaba yine akşam mı oldu...."

"Yargıç Keating, her gün birileri ölür. Bunlar yüz yıllık kemikler ve onların da bir yerlere gömülmeleri gerekliymiş."

"Kemiklerin üzerinde balta izleri olduğunu duydum, doğru mu?"

"Evet doğru."

"İnsanlar merak edeceklerdir. Hatırlayanlar..."

Lincoln kadının korkularını anlıyor ve onu rahatlatmak istiyordu ama fiziksel temasa cesaret edemedi. Iris Keating, dokunulabilecek bir kadın değildi. Etrafına öyle kalın bir duvar örmüştü ki Lincoln ona dokunduğunda teninde bir kabuk hissetse hiç şaşırmazdı.

"Çok zaman geçti. Kimsenin hatırladığını sanmıyorum."

"Bu kasaba hatırlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sadece birkaç kişi. Yaşlı olanlar. Ve onlar da konuşmak için en az senin kadar isteksizlerdir inan bana."

"Olaylar kayıtlarda var ve şu anda tüm gazeteciler burada. Sorular sormaya başlayacaklardır."

"Neredeyse elli yıl önce olan şeylerin bu konuyla hiçbir ilgisi yok."

"Öyle mi?" diyerek Lincoln'a baktı kadın. "Son sefer de böyle başlamıştı. Cinayetler. Akşamın çökmeye başlamasıyla..."

"Her vahşi cinayeti tarihin tekerrürü olarak nitelendiremezsin."

"Ama tarihin kendisi vahşi," dedi Iris ve tekrar ağaçlıkların oraya bakmaya başladı. Gece iyice çökmüştü artık.

"Hadi Lincoln, sen de hissetmiyor musun? Bu yerde kötü olan bir şey var. Yolunda gitmeyen bir şey. Ne olduğunu bilmiyorum ama bunu küçüklüğümden beri hep hissettim. O zaman da burada yaşamayı sevmiyordum. Şimdi de..." Sözünü tamamlamadan kontağı çevirerek arabayı çalıştırdı.

"Yollar bu akşam çok kaygan. Dikkatli sür" dedi Lincoln aşağı inerken.

"Tamam. Ha unutmadan, Lincoln ?"

"Efendim?"

"Augusta'da yeni bir alkol rehabilitasyon merkezi açılmış. Doreen için iyi olabilir. Onu ikna etmeye çalış."

"Denerim. Umarım kabul eder."

Lincoln kadının gözlerinde bir acıma gördüğünü sandı. "Sana iyi şanslar. Çok daha iyi şeyler hak ediyorsun."

"İdare etmeye çalışıyorum, sağ ol."

"Elbette idare ediyorsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lincoln kadının gözlerindekinin acıma değil de takdir olduğunu fark etti. "Aslında sen bu dünyada idare edebilen birkaç adamdan birisin."

Tabutun üzerine Bayan Horatio'nun on sekiz yaşındayken çekilmiş bir remi konulmuştu. Gencecik, gülen, neredeyse güzel bir Bayan Horatio... Noah biyoloji öğretmeninin bir zamanlar genç, hatta böyle güzel olabileceğini hiç düşünmemişti. Onun kafasında Dorothy Horatio bu dünyaya orta yaşlı olarak gelmişti ve öldüğüne göre sonsuza kadar da öyle kalacaktı.

Öğrenci topluluğunun içindeki yerini alarak öğretmenine karşı son görevini yapmak üzere tabuta yaklaştı. Kilo almamış, yüzü kırışmamış, saçları beyazlaşmamış bu resmin Bayan Horatio olduğuna hâlâ inanamıyordu. Bu resim çekildiği sıralar Noah' dan ancak birkaç yaş büyükmüş. *Yaşlandığımızda ne oluyor?* diye düşündü. *İçimizdeki çocuk nereye gidiyor?*

Tabutun önünde durdu. Tanrıya şükür ki kapağı kapalıydı. Noah, bir de öğretmeninin ölü suratını görmeye dayanamazdı. Dorothy Horatio'yu pek sevmezdi aslında. Aslında hiç sevmezdi. Ama bugün kadının kocası ve yetişkin kızını birbirlerine sıkıca sarılmış bir şekilde ağlarken gördüğünde bir gerçeği anlamıştı; bu dünyada Bayan Horatio'yu sevenler de vardı. Tabutun cilalı kapağında kendi yüzünü görebiliyordu. Duyguları donuk bir yüz ifadesinin altında saklanmıştı.

İki yıl önce de annesi ve kendisi babasını tabutunun başında el ele tutuşmuşlardı böyle. İnsanlar ona son vedalarını edebilsinler diye babasının tabutunun kapağı, sıska yüzü görülecek biçimde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

açıktı. Gitme zamanı geldiğinde Noah orayı terk etmeyi reddediyordu. Annesi onu sakinleştirmeye çalıştıkça daha çok ağlıyordu. Babamı burada bırakamayız! Geri dönelim. geri dönelim!

Silkinerek kendine geldi ve Bayan Horatio'nun tabutunu elledi. Pürüzsüz ve kaygandı. Tıpkı bir mobilya gibi.

İçimizdeki çocuk nereye gidiyor?

Birden sırayı kapattığını ve arkasında bir birikme olduğunu fark etti. İlerlemesini bekliyorlardı. Tabutun önünden geçip koridor boyunca ilerledi ve kiliseden çıktı.

Dışarıda kar yağıyordu hafif hafif. Ufak kar tanecikleri yüzüne değiyordu. En sonunda bütün bir gün boyunca peşinden koşan gazetecilerden kurtulmuştu. Gün boyunca ellerindeki teyp ve mikrofonlarıyla onun peşinden koşarak cesur bir şekilde Taylor'dan silahı almayı başarıp onca öğrencinin hayatını kurtaran çocuğun ağzından bir kelime almaya çalışmışlardı. Knox lisesinin kahramanı.

Ne palavra ama.

Caddenin karşısına geçerek cenaze binasından çıkan insanları seyretmeye başladı. Neredeyse kasabadaki herkes ölüye karşı son vazifelerini yapmaya gelmişti. Ama takım elbiseleri, kravatları ve yas kıyafetleriyle tanınmayacak kadar farklı görünüyorlardı. Hiç biri her zaman giydikleri tişört ve kot pantolonlarını giymemişti. Şerif Kelly bile takım elbise giymiş, kravat takmıştı.

Noah binadan çıkanların arasından Amelia Reid'i fark etti. Kız sanki birisi onu kovalıyormuş gibi binadan hızla çıkmıştı. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu.

Bir araba geçti aralarından.

"Amelia!" diye selendi Noah, arkasından.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Amelia irkildi. Sonra Noah'ı fark etti. Kız önce caddeyi boydan boya gözden geçirerek onun yanına gitmenin güvenli olup olmayacağını anlamaya çalıştı. Nihayet ona doğru ilerlemeye başladığında, Noah'ın kalbi daha hızla çarpmaya başladı.

"İçerisi çok bunaltıcıydı değil mi?" dedi Noah.

"Daha fazla dinleyemedim. Herkesin içinde ağlamaya başlamak istemedim."

Ben de, diye düşündü Noah, ama böyle bir şeyi asla söyleyemezdi.

İkisi yine konuşmadan birbirlerine bakmadan öylece yan yana dikilmeye başladılar. İkisi de konuşmaya başlayabilecekleri bir konu düşünüyorlardı. Noah derin bir nefes alarak birdenbire konuştu: "Cenazelerden nefret ederim" dedi "Bana hep şeyi ..."

"Biliyorum, bana da hep babamın cenazesini hatırlatırlar," dedi Amelia. Başını yukarı kaldırarak, kararmaya başlayan gökyüzünden süzülen karları izlemeye başladı.

Warren Emerson yürürken botlarının altındaki buz tutmuş otlardan çıkan seslere dikkat ediyordu. Turuncu bir eşofman giymiş, kafasına da yine turuncu olan bir bere takmıştı; ama ne yaparsa yapsın ormandan gelen her silah sesiyle irkiliyordu yine de. Ne de olsa kurşunlar renk körüydü. Bu sabah hava çok soğuktu, dünden bile daha soğuk. İnce yün eldivenlerinin içindeki elleri artık soğuktan ağrımaya başlamıştı. Ellerini cebine sokarak yürümeye devam etti, çünkü biliyordu ki bir mil sonra soğuğu artık hissetmeyecekti.

Yılın her mevsiminde geçmişti buradan. Belki de binlerce defa yürümüştü bu yolu. Geçtiği nirengi noktalarına bakarak ne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar yol aldığını da kolayca anlayabiliyordu. Devrilmiş koca kaya evinden dört yüz adım; Murray'in köhne ahırı ise dokuz yüz elli adım ilerideydi. İki bininci adımda Toddy Point caddesinin girişine ulaştı. Şehre doğru yaklaştıkça yol işaretleri artıyordu, trafik de tabii; öyle ki geçen her araba yahut kamyonet, muhakkak biraz çamur sıçratıyordu üstüne. Kasabadan olanlar Warren'i pek nadiren onun yanında durarak yaşlı adamı kasabaya kadar götürmeyi teklif ederlerdi. Yazın gelen turistlerse sürekli yaşlı adamın yanında durarak onu götürmeyi teklif ederlerdi. Bol giysileri ve konuşmasıyla ilginç olan bu yaşlı adamı, kasabanın yaşayan, nefes alan yöresel renklerden biri olarak görürlerdi. Hemen arabalarını durdurarak ona yardım teklif ederler, sonra da yol boyunca onu soru yağmuruna tutarlardı, hep aynı sorular: "Buranın halkı kışın ne yapar?" "Bütün hayatınız burada mı geçti?" "Stephen King'le karşılaştınız mı hiç?" Warren soruları genelde evet, hayır şeklinde ya da oldukça kısa bir biçimde cevaplandırırdı, ki bu turistleri daha çok eğlendirirdi. Kasabaya varıp, onu merkezi deponun orada indirdiklerinde yaşlı adama öyle bir el sallarlardı ki görenler ayrılanların kırk yıllık dost olduğunu sanırlardı. Bu dost canlısı yazlıkçıların gittiğini görmek onu her zaman üzerdi çünkü bu, yine bir dokuz ay boyunca, tek araba yanında durmadan bu yolu yürümek zorunda kalacağının habercisiydi.

Kasabalılar ondan korkuyorlardı.

Warren, eğer araba sürmeyi biliyor olsa yaşlı bir adama bu kadar zalimce davranamayacağını düşündü. Ama araba süremiyordu. Aslında samanlığında paslanmakta olan çok güzel bir Ford'u vardı. Babasının arabası. Çok az kullanılmış bir 1945. Ama Warren onu kullanamazdı. Kendisi ve karşısındakiler için bir tehlikey-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

di; Doktorlarının onun araba kullanması konusunda yaptığı yorum buydu.

Yani araba elli yıldır aynı samanlıkta babasının onu park ettiği şekil ve temizlikte duruyordu. Zaman arabaya karşı, bir insanın bedenine gösterdiğinden daha müsamahalı davranıyordu. Ya da bir insan kalbine gösterilen müsamahadan.... *Ben kendim ve karşımdakiler için bir tehlikeyim.*

En sonunda elleri ısınmaya başlamıştı. Ellerini cebinden çıkartarak yürümeye devam etti. Yürürken kollarını hızlı hızlı sallıyordu. Kalbi daha hızlı atmaya, beresinin altından yüzüne terler akmaya başlamıştı. En dondurucu günde bile yeteri kadar hızlı yürürse üşümeyeceğini bilirdi.

Kasaba merkezine vardığında paltosunun önünü açarak beresini çıkardı. Cobb ve Morong'un Merkez Deposu'na girdiğinde ise sıcaklık artık dayanılamayacak gibiydi.

İçeri girip kapıyı arkasından kapattığında dükkanda bir an bir sessizlik olmuş, kasada duran adam kafasını kaldırarak ona bakmış sonra tekrar işine dönmüştü. Hiç kimsenin kendine direk olarak bakmadığını gördüğü halde sepeti alıp konservelere doğru ilerlediği sırada aslında herkesin kendini izlediğini biliyordu. Her hafta aldığı aynı şeyleri sepetine doldurmaya başladı. Kedi maması. Acılı biftek. Ton balığı. Sonra diğer reyona geçerek biraz bezelye, yulaf unu ve bir file de soğan aldı.

Artık ağzına kadar dolmuş olan sepeti ile kasaya doğru ilerledi. Kasiyer ona bakmamaya dikkat ederek alınanların fiyatını hesaplayarak fişi yazdı. Kasanın önündeki baştan aşağı turuncu giyinmiş haliyle sanki Bana bakın Bana bakın, diye bağırıyordu. Ama kimse kafasını kaldırıp da ona bakmadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çıkarken gazete selesinde son bir tane kalmış olan *Tranquility Gazette* dikkatini çekti. Başlığı okuduğunda filesi elinden düşerek yere çarptı. Elleri titreyerek uzandı ve gazeteyi aldı.

LİSEDE VAHŞET. ON DÖRT YAŞINDAKI ÇOCUK ÖĞRETMENİNİ ÖLDÜREREK İKİ ARKADAŞINI YARALADI.

"Hey! Onun da parasını vermen gerekiyor," diye seslendi kasiyer.

Warren cevap vermedi. Gözleri ikinci başlığa kenetlenmiş bir halde kapının girişinde donup kalmıştı. GENÇLER YAVRU KÖPEKLERİ DÖVEREK ÖLDÜRDÜ: VAHŞET, TUTUKLAMAYLA SONUÇLANDI.

Her şey yeniden başladı, diye düşündü yaşlı adam.

Damaris Horne sanki sürgünde gibiydi ve tek düşünebildiği bir yolunu bulup tekrar Boston'a dönmekti. Demek editörüm beni böyle cezalandırmayı uygun gördü, diye düşündü. Önemsiz bir tartışma geçiyor aramızda ve kendimi burada, hiç kimsenin ilgilenmediği bir haberin peşinde buluyorum. Göl kenarı taşralı hödüklerinin kasabasına hoş geldin. Diğer adıyla 'Tranquility, Maine'.

Ana caddeye çıktığında buranın, nitrojen bombası çarpan bir kentin nasıl olması gerektiğini çok iyi anlatacağını düşündü. İnsan yok, hareket yok, hayat belirtisi yok. Sadece binalar ve boş kaldırımlar. Hani bu kasabada dokuz yüz on kişi vardı. Neredeydi bunlar? Ormanda ağaçların tepesinde mi yaşıyorlardı?

Arabasıyla Monaghan'ın Yeri'nin önünden geçerken camdan ekose şallı birini gördü. Evet! İşte yerli halktan tören kıyafetli biri, (ekose şalın mistik önemi neydi ki?)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Caddenin diğer tarafında, Cobbs ve Monger'dan çıkan ve göz alıcı renkler giyinmiş tuhaf yaşlı bir adamı gördü. Adamın elinde, ağır gözüken bir alış veriş filesi vardı. Arabasını durdurarak yaşlı adama yol verdi ve yorgun bedeni gölün kıyısında ilerlerken onu seyretmeye daldı, başı önde, ağır ağır ilerleyen yaşlı adam ağaçların arasında kaybolana kadar izledi onu.

Damaris yola koyularak, şimdilik evi olan Lakeside Oteline gitti. Yılın bu mevsiminde açık olan tek otel burasıydı. Burayı Norman Bates'in Moteline benzeterek dalga geçiyor da olsa aslında oda bulduğu için kendini şanslı sayıyordu. Şehre bir dolu gazeteci daha gelmeye başlamıştı ve çoğu kalacak yer bulamıyordu.

Yemek odasına girdiğinde çoğu meslektaşının hâlâ kahvaltı büfesinin orada tıkındığını gördü. Damaris'in kahvaltı alışkanlığının olmaması bugün işine yaramıştı ve meslektaşlarının bir adım önüne geçmişti. Henüz sabahın sekiziydi ve o iki buçuk saat önce kalkmıştı. Saat altıda hastaneye gitmiş, çocuğun hastaneden çıkarılarak yeni evi olan Maine Çocuk Islah Evi'ne gönderilmesini izlemişti. Saat yedi on beşte de liseye gitmişti. Okul binasının önünde sıra olmuş zilin çalmasını bekleyen çocukları izlemişti.

Damaris, kahve makinesine giderek kendine bir fincan kahve doldurdu. Odaya göz atarken bakışları Mitchell Grome üzerinde takıldı. Henüz kırk beşini geçmemiş olmasına rağmen suratı bir tazınınki gibi aşağı doğru sarkmıştı. Vücudu ise hâlâ formda, hatta oldukça atletikti. Adam, Damaris'in bakışlarını fark etmiş, ona bakıyordu. Damaris boşalan bardağını masaya bırakarak dışarı çıkmak üzere kalktığında, arkasına bakmamasına rağmen adamın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözleriyle ona izlediğini biliyordu.

Taşralı Hödükler Kenti işte şimdi biraz daha ilginçleşmeye başlamıştı.

Odasına çıkarak son birkaç gündür yaptığı röportajlardan aldığı notları gözden geçirdi. İşte şimdi zor kısma gelmişti. Hepsini birleştirerek, tablalardaki yerlerinden sıkılmış İngiliz ev kadınlarının ilgisini çekecek başlıklı bir yazı hazırlayarak editörünü mutlu etmeliydi.

Masasına oturarak bu trajik, ama artık olağan hale gelmiş hikâyeyi nasıl daha sarsıcı bir hale sokacağını düşünerek camdan dışarı bakmaya başladı. Bu davayı daha özel yapabilecek bir şey olmalıydı. Ne gibi bir yeni bakış açısı okuyucuyu *Haftalık Haberciyi almaya* ikna edebilirdi.

Birden camdan bunun cevabına baktığını fark etti. Yolun karşısında viran bir halde bulunan bir dükkân vardı. Yıkıntının üzerinde Kimball Mobilyaları yazıyordu.

Numarası 666 idi.

Şeytanın işareti!

Diz üstü bilgisayarını açarak notlarının arasında hatırladığı bir şeyi aramaya başladı. Manav dükkanında röportaj yaptığı bir kadının söyledikleri... Tamam işte buldum. Okumaya başladı.

"Ben okulda olan o şeylerin sebebini biliyorum. Aslında herkes biliyor ama hiç kimse kabul etmek istemiyor. Batıl inançlı veya cahil durumuna düşmek istemiyorlar, ama ben sana söyleyebilirim: sebep, yeni moda olan şu Tanrısızlık. İnsanlar Tanrıyı hayatlarından tam olarak çıkartmaya karar vermişler bir kere. Ve onun yerini başka bir şeyle dolduruyorlar. Öyle bir şey ki onun hakkında konuşmaya bile cesaret edemiyorlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evet! Damaris yazmaya başladığında gülümsüyordu.

" ŞEYTAN, GEÇEN HAFTA, KÜÇÜK VE GÜZEL BIR KASABA OLAN TRANQUILITY, MAINE'E GELIŞINI MÜJDELEDİ..."

Faye Braxton oturma odasının penceresinin önünde tekerlekli sandalyesinde oturmuş, on üç yaşındaki küçük oğlunun okul minibüsünden inip eve doğru yürümesini izliyordu. Günün bu saatini iple çekerdi. Scotty'nin küçük vücudunun okul minibüsünden inerken görmek... Oğlunun çantasının ağırlığıyla biraz eğilmiş omuzları, kitapların yükünü zorla taşıyan cılız vücudun çabası...

Çocuk hâlâ çok çelimsizdi. Oğlunun son bir yılda ne kadar az boy attığını görmek Faye'i üzüyordu. Çoğu sınıf arkadaşı boy ve kilo olarak onu çoktan geçerek, Scotty'sini silik bir yeni yetme olarak bırakmıştı. Oğlu büyümek için o kadar can atıyordu ki olmayan sakalını kesmeye çalışırken kesmiş olduğu çenesini fark etmişti kadın geçen hafta. Scotty onun ilk göz ağrısı, en iyi arkadaşıydı. Zamanın durması, anlayışlı ve sevecen oğlunun her zaman olduğu gibi yanında kalması aslında onu sevindirirdi. Ama eninde sonunda oğlunun kendi hayatını yaşamak zorunda olacağını biliyordu. Annesinden uzaklaşacaktı.

Hatta bu değişim şimdiden başlamıştı.

İlk işaretleri, oğlu birkaç gün önce servis otobüsünden inip eve doğru yürürken görmüştü. Faye her zamanki gibi pencereden oğlunu izlerken umulmadık, hatta ürkütücü bir şeyler oldu. Evin ön bahçesinde duran oğlu üç sincabın dallarına yuvalarını yaptığı bahçedeki ağaca dikkatle bakmaya başladı. Faye ilk başta oğlunun onları merakla incelediğini düşündü. Belki Scotty 'de küçük kar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

deşi Kitty gibi onları yakalayıp eve getirmeye çalışacaktı. Oğlu eline bir taş alarak ağaca fırlattığında kadın dehşetle irkildi.

Sincaplar daha üstteki dallara kaçmışlardı.

Faye olanlara inanamazken, Scotty eline bir sürü taş alarak hepsini ağaca fırlatmaya başladı. Sincapları taş yağmuruna tutmuştu. Küçük çocuk en sonunda durduğunda öfkeyle soluyordu.

Sonra dönerek eve yürümeye başladı.

Oğlunun suratındaki ifade, bir an önce pencereden uzaklaşma isteği doğurmuştu Faye'in içinde. Ona bakmak istememişti. Bir an korkuyla *bu benim oğlum olamaz* diye düşünmüştü.

Şimdi oğlunu izlerken acaba kapıdan hangisi girecek diye düşündü. Tatlı, güler yüzlü küçük oğlu mu, yoksa oğlu gibi görünen o korkunç yabancı mı? Eskiden, sevecen oğlunun hayvanlara taş atabileceğini hayal bile edemezdi.

Eskiden oğlundan hiç korkmazdı.

Faye eşikten gelen sesleri duydu ve tekerlekli sandalyesini çevirerek oğlunu karşılamak üzere bakışlarını kapıya yöneltti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

.7.

On dört yaşındaki Barry Knowlton'u gören herkes annesinin oğlu olduğunu anlardı. Aralarındaki benzerlik tek bir bakışla dahi kolayca anlaşılabiliyordu. Barry ve Louise, bir çift güler yüzlü tombişti. Her ikisi de kızıl saçlı, elma yanaklı, pembe dudaklıydı. Güler yüzleri Clarie'nin bile neşesizliğini dağıtmaya yetmişti.

Okuldaki olaylardan yaklaşık bir hafta kadar sonra Clarie sabah kalktığında, buraya taşınmanın bir hata olduğunu artık iyice anlamıştı. Sekiz ay önce buraya taşındıklarında öyle güven duyuyordu ki kendine...

Birikimlerinin çoğunu kullanarak açtığı muayenehanesinde de çok başarılı olacağından emindi. Neden olmayacaktı ki? Baltimore'da çok başarılı bir doktordu. Ne var ki bu dava her şeyi mahvedebilirdi.

İşinde geçirdiği her gün kendine yaklaşan postacının uzattıklarından birinin bir mahkeme celbi olmasından korkuyordu. Paul Darnell kendine kısa bir süre sonra avukatının ulaşacağını söylemişti ve adamın boş tehditler savurmadığını biliyordu.

Gitmek için çok mu geç kaldım? Artık kendine her gün bu soruyu soruyordu. *Baltimore'a dönmek için çok mu geç?*

Muayene odasına girip Barry ve annesini gördüğünde gülüm-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sedi. İşte iyi başlayan bir gün.

Karşısındakiler de onu gördüklerine sevinmişlerdi. Barry çoktan botlarını çıkararak tartının üzerine çıkmış merakla ibreye bakıyordu.

Clarie tartıyı kontrol etti.

"Yüz on kiloya düşmüşsün. Tam iki kilo vermişsin ki bu senin için çok iyi bir adım," dedi.

Barry tartıdan atlayarak ellerini hızla bir birine çarptı.

"Evet. Pantolonlarımın her gün bollaştığını hissediyorum," dedi çocuk sevinçle.

"Bir de kalbini dinleyelim," dedi Clarie.

Barry muayene masasına oturdu. Tişörtünü sıyırdığında kat kat beyaz etleri de ortaya çıkmış oldu. Clarie çocuğun kalbini ve ciğerlerini dinleyip kan basıncını ölçerken çocuğun dikkatle kendisini izlediğini fark ediyordu. İlk tanıştıklarında Barry ona doktor olmak istediğini söylemişti. Ve çocuk bu aylık ziyaretleri sırasında gelecekteki mesleğini iyice benimsemeye çalışır gözüküyordu. Kan alımı çoğu hastası için tam bir kabusken, Barry için eğlenceli bir maceraydı. İğneler, serumlar ve farklı renklerdeki kan tüpleri hakkında bitmez tükenmez sorular soruyordu Clarie'ye.

Barry bu dikkati bir de ağzına koyduğu şeyler de gösterebilseydi...

Muayenesini bitirdi ve Barry'ye baktı.

"İyi iş çıkarıyorsun Barry. Diyet nasıl gidiyor?"

"Sanırım iyi. Yani en azından çabalıyorum."

"Aaa–yemeyi çok seviyor. Sanırım asıl sorun bu," diye lafa karıştı Lousie. "Ben elimden geldiği kadar hafif ve düşük kalorili yiyecekler yapmaya çalışıyorum ama babası her gün eve koca bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kutu çikolata ile geliyor ....ki inanın karşı koymak çok güç. Barry'-nin çikolatalara acıklı gözlerle bakması beni çok üzüyor ve..."

"Peki kocanızı eve çikolata getirmemesi konusunda uyarsanız?"

"Evet biliyorum ama..." Clarie'ye doğru iyice eğilerek, "Mel'-in de aşırı kilo problemi var," diye fısıldadı.

"Öyle mi?"

"Mel ile uğraşmaktan uzun zaman önce vazgeçtim, ama Barry daha çok genç. Onun yaşında birinin bu kiloları taşıması çok sağlıksız. Ayrıca biliyorsunuz, diğer çocuklar da bu konularda çok acımasız olabiliyor zaman zaman."

Clarie sevecenlikle Barry'ye döndü.

"Okulda sorun yaşadığın oluyor mu Barry?"

Çocuğun gözlerindeki ışık bir an söndü. Yere bakarak tüm neşesi kaybolmuş bir şekilde mırıldandı: "Artık okulu pek sevmiyorum."

"Diğer çocuklar seninle hiç alay ediyorlar mı?"

"Bir an bile şişko fıkraları anlatmayı kesmiyorlar."

Clarie, başını üzgün üzgün sallayan Lousie'e baktı.

"IQ'su yüz otuz beş olan bir çocuk artık okula gitmek istemiyor ve ben bu konuda ne yapabilirim bilmiyorum," dedi Lousie.

"Bak sana ne diyeceğim Barry," dedi Clarie, "herkese senin ne kadar iradeli bir çocuk olduğunu göstereceğiz. Sen diğerlerinin seni yenmesine izin veremeyecek kadar akıllısın, bunu unutma."

"Evet aslında çoğu çok aptal," dedi Barry umutla.

"Kendi vücudunu da yenmeyi başarabilirsin Barry. Asıl çaba göstermen gereken kısım bu. Ama bunun için baban ve annen de seninle birlikte çalışmalı, sana karşı değil," dedi Clarie, Lousie'e

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bakarak. "Bayan Knowlton çok zeki ve harika bir oğlunuz var, ama bu işin üstesinden tek başına gelmesi çok zor olur. Ailece ona yardım etmelisiniz."

Lousie derin bir nefes aldı.

"Biliyorum," dedi. "Mel ile de konuşacağım. Artık eve çikolata getirmek yok."

Knowltonlar gittikten sonra Clarie Vera'nın masasına gitti.

"Saat üçte bir hasta yok muydu?"

"Evet vardı," dedi Vera, çalan telefonu açmak üzere elini kaldırırken. "Hastanız Bayan Monaghan' dı, ama randevusunu iptal ettirdi. Bugün iptal edilen ikinci randevu."

Clarie bekleme odasına bir göz attı. İçeride bekleyen tek bir hasta vardı. Adam, yüzünden düşen bin parça halinde koltuğa oturmuş ve sıkkın sıkkın etrafına bakıyordu. Şu anda bu muayenehane dışında her yerde olmak ister gibiydi.

"Kim bu adam?" diye sordu Clarie, Vera'ya.

"Sadece sizinle konuşmak isteyen bir gazeteciymiş. Adı Mitchell Grome."

"Umarım uygun olmadığımı ona söylemişsindir."

"Ona her zamanki 'yorum yok' cümlenizi ilettim. Ama adam beklemekte ısrar etti."

"Tamam, istediği kadar bekleyebilir. Kimseyle konuşmayacağım. Başka hasta var mı?"

"Elwyn Clyde. Ayağındaki silah yarası kontrolü."

Elwyn... Clarie şimdiden başlayan baş ağrısını hissederek ellerini başına götürdü.

"Peki elimizde hiç hava temizleyici var mı?"

Vera gülümseyerek çekmecesinden bir oda spreyi çıkardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Elwyn için hazırız. Ondan sonra ise bugünlük kimse yok... ki bu işinize yarıyor çünkü az önce Doktor Sarnicki arayıp sizi öğleden sonra beklediğini söyledi."

Dr Sarnicki hastanenin personel şefiydi ve ne sebeple kendisini görmek istediğini tahmin edemiyordu Clarie.

"Ne hakkında benimle görüşmek istediğini söyledi mi?"

"Aldığı bir mektup hakkındaymış sanırım. Acil olduğunu söyledi."

Vera bir an için camdan dışarıya bakıp öfkeyle ayağa fırladı.

"Lanet olası baş belaları işte yine gelmişler," diye bağırarak dışarı koştu.

Clarie pencereden baktığında Vera'nın yüzükler ve bileziklerle dolu kolunu, sıkmış olduğu yumruklarını öfkeyle çocuklara salladığını gördü. Çocuklardan biri de ona öfkeyle karşılık veriyordu.

"Biz senin aptal arabana hiçbir şey yapmadık."

"Peki kapıdaki koskoca çiziği kim yaptı ha? Kim?"

"Niye hep bizi suçlarsınız ki? Sanki her şeyin sorumlusu çocuklarmış gibi hep bizi suçluyorsunuz."

"Eğer sizi bir daha buralarda görürsem polise haber veririm!"

"Bu cadde halka açık bir yer. Burada kaykay yapmaya hakkımız var."

Olanları izleyen Clarie, gazetecinin bakışlarını üzerinde hissetti. Adamın suratı bir köpeğinki kadar sarkıktı.

"Bay Grome, kesinlikle hiçbir gazeteciyle görüşmüyorum."

"Ben size sadece bir şey söylemek istemiştim."

"Eğer Taylor Darnell hakkında ise Dr. Adam DelRay ile görüşmek zorundasınız. Ben artık onun doktoru değilim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır. Sekreterinizin arabası hakkındaydı, o çiziği çocuklar yapmadı."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü olurken gördüm. Dün akşamüzeri yaşlı bir kadın arabasıyla kapıyı çizdi. Ben durup bir not bırakacağını düşündüm ama kadın yoluna devam etti. Ama gördüğüm kadarıyla sekreteriniz kararını çoktan vermiş." Başını cama çevirerek aşağıda devam eden kavgaya dikkat kesildi. "Neden çocuklara düşmanlarımız gibi davranıyoruz ki?"

"Çünkü sanki uzaylı yaratıklarmış gibi davranıyorlar!"

Adam gülümsedi.

"Evinde onlardan bir tane besleyenlerdenmiş gibi konuştunuz."

"Evet. Benimki on dört yaşında. Sanırım saçımdaki beyazlara bakarak bunu anlayabilirsiniz zaten." Bir an için konuşmadan durdular.

"Benimle konuşamayacağınızdan emin misiniz?"

"Bakın, hastalarım hakkında kimseyle konuşamam."

"Hayır ben Taylor Darnell'den bahsetmiyorum. Benim konuşmak istediğim daha genel bir konu ve kasabanızdaki tüm çocukları ilgilendiriyor. Siz Tranquility'deki tek doktorsunuz ve burada olup bitenler hakkında eminim bir fikriniz vardır."

"Ben buraya geleli daha sekiz ay oldu."

"Ama çocuklar arasında olan ve gittikçe de yaygınlaşan hap bağımlılığını farkındasınızdır. Bunlar çocuğun davranışını da açıklar."

"Ne kadar trajik da olsa tek bir çocuğun başına gelen bir olay, kasabanın çocuklarının hap bağımlısı olduğunu göstermez bana

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kalırsa," dedi Clarie pencereden bakarak. Çocuklar gitmişti ve Vera elindeki zarflarla içeri geliyordu. Acaba Paul Darnell'in avukatından bir çağrı var mıydı?

Clarie, Groome'un kendine biraz daha yaklaştığını fark etti.

"Size bir hikâye anlatayım Dr. Elliot. Hikâye Ayova'nın Flanders adında mükemmel bir kasabasında geçiyor. Nüfusu dört bin. Herkesin herkesi tanıdığı ve sevdiği şirin, temiz bir yer. Kiliseye giden, okul aile birliğine ilgi gösteren insanlar. Dört cinayet sonra – ki hepsi çocuklar tarafından işlenmişti–bu insanlar kabuklarından çıkıp gerçeklerle yüzleşmek zorunda kaldılar."

"Ne gerçeğiymiş bu?"

"Metamfetamin. Okullarda bir salgın haline gelmişti. Amerika'nın bu karanlık yüzü bu kasabaya da çökmüştü."

"Ama Tranquility'nin bununla ne ilgisi var?"

"Kendi gazetelerinizi okumuyor musunuz? Cadılar gecesinde olanlar, köpeklerin çocuklar tarafından dövülerek öldürülmesi, okuldaki yumruklaşmalar ve son olarak bu silahlı olay."

Clarie, Vera'ya bakıyordu. *Tanrı aşkına getir artık şu mektupları.*

"Flanders hikâyesini aylarca takip ettim Dr. Elliot," diye devam etti Groome. "Kasaba tamamen kendi içine dönmüştü. Aileler okulları suçluyor, çocuklar ailelerinden ve okuldan nefret ediyordu. Sizin kasabanızda olanları duyduğumda aklıma gelen ilk şey metamfetamin oldu. Size sormak istediğim tek şey şu: Siz Taylor'un kanına ilaç testi uyguladınız, testte metamfetamin çıktı mı?"

"Hayır."

"Peki başka bir ilaç?"

Clarie cevap vermedi. Aslında bunu kendisi de bilmiyordu;

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gizlice göndermiş olduğu kanın test sonuçları gelmemişti daha.

"Öyleyse bir şey çıktı, değil mi?" dedi gazeteci.

"Çocuğun doktoru ben değilim. Adam DelRay ile konuşmanız gerekiyor."

"DelRay, ani Ritalin kesilmesi psikozu olduğunu söylüyor. Bu çok az rastlanan bir şey. Hatta kayıtlara göre kesin varlığı bile yok."

"Yani onun teşhisini kabul etmiyorsunuz, öyle mi?"

Adam doğrudan gözlerinin içine baktı. "Sakın buna şahsen katıldığınızı söylemeyin bana."

Clarie bu Mitchell Groome'dan hoşlanmaya başlamıştı.

Ön kapı açıldı ve Vera elinde mektuplarla içeri girdi. Adama selam dahi vermeden masasına giderek mektupları önüne yığdı. Clarie resmi görünüşlü birkaç zarfı görür görmez boğazı kurudu.

"İzninizle Bay Groome, ama yapmam gereken işler var."

"Flanders, Ayova. Bunu unutmayın," dedi ve iç çekerek dışarı çıktı.

Clarie postayı alarak hemen odasına çekildi. Mektupları incelemeye başladıkça derin bir nefes aldı. Paul Darnell'in avukatından gelen bir şey yoktu. Rahatlayarak koltuğuna yaslandı. Bugünü de atlatmıştı. Adam belki de blöf yapmıştı ve bir dava bile olmayacaktı.

Masasına yaklaşarak mektuplardan birini aldı ve okumaya başladı. Okudukça dikelerek kızarmaya başladı. zarfın içinde Elwyn Clyde'ın yaralanmasını bildirmiş olan Rachel Sorkin'den kısa bir not vardı.

Dr. Elliot

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu mektubu bu sabah posta kutumda buldum ve bilmeniz gerektiğini düşündüm.

Rachel.

Not: Tek kelimesine dahi inanmıyorum

Rachel'in mektubunun arkasında daktiloyla yazılmış bir not vardı:

İlgiliye,

Sizi bir konuda uyarmak amacıyla bunu yazıyorum. Dr. Clarie Elliot, üç Kasım tarihinde hiçbir hakkı olmadığı halde, kendi hastası olmayan bir hastanın odasına izinsiz girmiş ve hastanın yaralanmasına sebep olmuştur. Eğer kendisi sizin doktorunuzsa kararınızı gözden geçirmenizi tavsiye ederiz. Hastaların da hakları vardır.

İmza: *İlgili bir hastane personeli...*

* * *

Hastane personel şefinin odasında Clarie'yi bekleyen üç adam vardı. Dr. Sarnicki'yi pek iyi tanımıyordu ama şimdiye kadar onun hakkında edinmiş olduğu izlenimler oldukça iyiydi. İnsanı rahatlatan bir ses tonu vardı ve ayrıca çok iyi bir doktor olduğu da biliniyordu. Hastanede çalışan hemşirelerle olan kontrat yenilemeleriyle ilgili yükselen tansiyon sırasında benimsediği ılımlı ve uzlaştırıcı tutum, iyi bir diplomat olduğunu da gözler önüne sermişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İkinci adam, hastane yöneticilerinden Roger Hayes'dı, kel olduğu ve devamlı gülümsediği dışında bir şey bilmiyordu onunla ilgili.

Odadaki üçüncü adamı fazlasıyla iyi tanıyordu: Adam DelRay.

Clarie masaya yallaşırken üçü de onu kibarca selamladı. Dr. Sarnicki'nin önünde Rachel Sorkin'in gönderdiği mektuptan bir tane vardı.

"Bunu gördünüz mü Dr. Elliot?"

Clarie başını salladı. "Hastalarımdan biri bana bir kopyasını göndermiş bu sabah. Diğer bazı hastalarımı aradım ve en azından altısının bu mektuptan almış olduğunu öğrendim."

"Benimki de bu sabah postayla geldi."

"Bunlar kesinlikle doğru değil," dedi Clarie. "Ben hastanın odasına tecavüz etmedim. Odaya girmemi gerektirecek önemli bir durum vardı. Ben bütün bunlardan tek bir sonuç çıkarıyorum, o da birinin benim adımı lekelemeye çalıştığıdır."

Clarie bunları söyler söylemez Adam DelRay'e baktı, ama adamın gözlerinde en ufak bir suçluluk ifadesi yoktu. Adam gözlerini bile kırpmadan ona bakıyordu.

"Üç Kasım günü olanları anlatır mısınız?" diye sordu Hayes.

Clarie, hiç saptırmadan gerçeği anlattı. "Laboratuara ayrıntılı bir hap ve toksin araştırması göndermek için Taylor Darnell'den kan aldım. Dr. Sarnicki'ye odada başka kimlerin olduğunu zaten söyledim. Hastanın haklarına tecavüz etmedim, sadece çok gerekli olan bir konuyu aydınlatmak için kan aldım."

"Onlara gerçekte olanları anlatsana," diye lafa karıştı Adam DelRay. "En önemli olan şeyi söylemeyecek misin yoksa? Çocuk senin hastan değildi!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O halde neden kan aldınız Dr Elliot?"

"Çocuğun psikozunun sebebinin bir hap olduğunu düşünüyorum. Ve çocuğun iyileşebilmesi için hapın açığa çıkmasını gerekiyordu."

"Çocuğun kanında ilaç yok!" dedi DelRay.

"Bunu nereden bilebilirsin? Test yapılmasını yasakladın!"

"Çocuğun kanında ilaç yok!" Masaya bir test sonucu koydu. Test, Anson laboratuarından geliyordu.

"İşte sonuçlar elimde. Görünüşe bakılırsa Dr. Elliot her şeye rağmen kan almayı başararak bunları araştırmaya göndermiş. Üstelik çocuğun ebeveynlerinin izni ve bilgisi dışında. Bütün bunlara rağmen testler olumsuz. Çocuğun kanında bir ilaç ya da toksin bulunmuyor!"

Lanet laboratuar neden söylediğimi yapmadı. Sonuçların direk bana gönderilmesini istemiştim.

"Laboratuarımız, gaz kromatografisinde anormal derecede yüksek bir atış buldu. Kanında bir şey vardı," diye çırpındı Clarie.

DelRay güldü. "Gaz kromatografi makinemizi gördünüz mü hiç Dr. Elliot? Tam bir antikadır. Doğu Maine eyalet Hastanesinden gelme bir ikinci el üstelik."

"Ama sonuçlar bir araştırmayı gerektiriyordu ve kanı bu yüzden aldım. Adam testin yapılmasını reddediyordu," dedi Clarie, Sarnicki'ye bakarak.

"Kanunsuz bir kan alma durumu mevcuttu," dedi DelRay.

"Olayı çok büyütüyorsun, Adam," dedi Hayes derin bir nefes alarak. "Ortada çocuğun sağlığını tehdit eden bir durum yok ve şu anda gayet sağlıklı bir durumda ıslah evinde."

"Fakat Dr. Elliot çocuğun babasının isteklerine karşı geldi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama bir kan alınması yüzünden dava açmayacaktır herhalde."

Clarie midesinde bir ağırlık hissetti.

"Paul Darnell dava açmayı mı düşünüyor?"

"Yo, yo hiç de değil. Bu sabah Paul Darnell'le konuştum ve bana dava açmaya düşünmediğini söyledi."

"Dava açmamasının sebebini söyleyeyim," dedi DelRay öfkeyle, "eski karısı davaya kesinlikle karşı çıkacağını söylemiş. Bilirsiniz, bu eski eşlerin bir refleksidir. Eski kocaların her yaptığına otomatik olarak karşı çıkarlar."

Sağ ol Wanda diye düşündü Clarie.

"O zaman herhangi bir sorun yok," dedi Sarnicki rahatlayarak.

"Ya mektup?" dedi Clarie. "Biri benim mesleğimi mahvetmeye çalışıyor."

"Kimden geldiği belli olmayan bir mektup hakkında ne yapabileceğimizi bilmiyorum."

" 'İlgili bir hastane personeli' diye imzalanmış," dedi Clarie, yine DelRay'e bakarak.

"Dur bir dakika!" diye bağırdı DelRay, "bununla hiçbir ilgim yok benim."

"O halde Paul Darnell yapmış olmalı."

"Hatırlarsan odada birkaç tane de hemşire vardı. Bana kalırsa bu saçma iş çok kadınca düzenlenmiş bir şey."

"Bu da ne demek?" diye bağırdı Clarie öfkeyle. " 'Kadınca' da ne demek oluyor?"

"Sadece düşüncelerimi söylüyorum. Bence böyle işlerle kadınlar uğraşır. Erkeklerin bunları aştığını düşünüyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarnicki, Adam'ı uyardı:

"Adam, bunun konumuzla hiçbir ilgisi olmadığı gibi bize bir faydası da yok!"

"Kelimeleri ağzıma kadar getiren o. Bu mektupları ne Paul ne de ben gönderdik. Niye gönderelim ki? Zaten kasabadaki herkes dedikoduları duyuyor."

"Toplantıyı bitiriyorum. Şimdi!" dedi Sarnicki, sessizliği sağlamak için masaya sertçe vurarak.

Tam o sırada hastane hoparlöründen gelen sesi duydular. Kapalı kapıların ardından neredeyse hiç duyulmuyordu.

"Yoğun bakım ünitesinde mavi alarm. Yoğun bakım ünitesinde mavi alarm."

Clarie ayağa fırladı. Yoğun bakımda felçli bir hastası vardı. Clarie odadan fırlayarak asansörlere gitti ve yoğun bakım servisine çıktı. Servise girdiğinde hastanın kendi hastası olmadığını öğrenerek rahatladı. Altıncı kabinin hastasıydı ve kabinin orada şimdiden bir dolu personel birikmişti.

Clarie'nin geldiğini gördüklerinde açıldılar.

İlk fark ettiği şey bir kokuydu. Yatakta yatmakta olan adamdan gelen duman ve yanık kokusu. Adamın saçları da yanmıştı. Acilden Dr. McNally hastanın başına geçmiş ve soluk borusuna endotrakiel tüpünü takmaya çalışıyordu. Ama bir türlü olmuyordu. Clarie kalp monitörüne baktı. Sinüs atışı altmışın altındaydı. Hastanın kalbi atıyor, ama çok yavaştı.

"Kan basıncı var mı?" diye sordu hemen.

"Doksanlık bir sistolik alıyorum galiba," dedi hemşirelerden biri. "Ama adam çok iri ve duymakta zorlanıyorum."

"Boruyu sokamıyorum," dedi McNally. "Ona bir kere daha

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oksijen maskesi takın."

Teknisyen, oksijen maskesini hastanın yüzüne takarak hava deposunu sıktı ve hastanın ciğerlerine oksijen göndermeye çalıştı.

"Boğazı öyle kısa ve kalın ki ses tellerini bile göremedim," dedi McNally.

"Anestezi uzmanını evinden çağırdık," diye belirtti hemşire, "bir cerrah da çağıralım mı?"

"Evet, çağırın. Soluk borusunu delmemiz gerekecek sanırım," diyen McNally, Clarie'ye döndü. "Tabii bir de sen denemek istersen..."

Clarie yapabileceğinden emin değildi, ama denemek istiyordu. Kalbi hızla atmaya başlamıştı. Hastanın başına geçerek laringoskopu ağzına sokmaya başlamıştı ki adamın göz kapaklarının hareket ettiğini gördü.

Şaşırarak doğruldu. "Bilinci yerinde."

"Ne!"

"Sanırım kendinde!"

"O zaman neden nefes almıyor?"

"Tekrar oksijen verin," dedi Clarie ve geri çekilerek teknisyenin geçmesi için yer açtı. Maske yüzüne takılan ve oksijeni alan adamın göz kapakları seğirmeye başladı. Clarie durumu anlamaya başlamıştı. Adam gözlerini açmaya çalışıyor, ama nefes almıyordu. Kollarında da en ufak bir hareket yoktu.

"Rapor nedir?" diye sordu.

"Bu öğleden sonra acile getirdiler. Olay yerinde bayılan gönüllü bir itfaiyeciymiş. Duman zehirlenmesi mi kalp krizi mi bilemiyoruz–onu olay yerinden sürükleyerek çıkarmak zorunda kalmışlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aslında son durumu oldukça iyiydi," dedi bir yoğun bakım hemşiresi, "biraz önce benimle konuşuyordu. Ona biraz gentamisin verdim, kalp atışı aniden altmışın altına indi. Sonra nefes alışının durduğunu fark ettim."

"Neden gentamisin alıyor?"

"Yanıklar yüzünden. Yaralarından bir tanesi oldukça kötü."

"Bakın, ona bütün gece oksijen veremeyiz. Cerrahı çağırdınız mı?" diye araya girdi McNally.

"O iş tamam," diye cevap verdi hemşire.

"O halde hastayı trakeotomiye[2] hazırlayın!"

McNally tekrar Clarie'ye baktı.

"Boruyu sokamıyoruz değil mi?"

"Bir şey daha deneyebiliriz," diyen Clarie hemşireye döndü; "Ona bir amper kalsiyum klorid IV verin."

Hemşire, hiç bir şey anlayamamış gibi kafasını sallayan McNally'ye şüpheli bir bakış fırlattı.

"Ne diye kalsiyum veriyorsun ki?" diye sordu adam.

"Soluğu kesilmeden önce antibiyotik almıştı değil mi?"

"Evet açık yarası için vermiştik."

"Sonra nefesi kesildi. Ama bilinci yerinde. Sanırım hâlâ uyanık. Bunun anlamı nedir sence?"

McNally birdenbire anladı. "Nöromasküler felç mi? Gentamitinden mi?"

Clarie başını salladı. "Hiç karşılaşmamıştım, ama kayıtlarda var. Ve kalsiyumla gideriliyor."

"Kalsiyum kloridi hemen getiriyorum," dedi hemşire.

Ç.N:Trakeotomj; nefes borusunu açmak için yapıla müdehale. Nefes borusunun delinmesi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Herkes olanları merakla izliyordu. Sessizlik, oksijen maskesinden alınıp verilmeye çalışan soluklarla bölündü. Hastanın gözleri açılmaya başlamıştı. Gözleri yavaşça açıldı ve doğrudan Clarie'ye yöneldi.

"Havayı içine çekmeye başladı," diye belirtti teknisyen.

Hasta birkaç saniye sonra öksürdü, derin bir nefes aldı ve tekrar öksürdü. Elini yavaşça kaldırarak maskeyi yüzünden çıkarmaya çalıştı.

"Sanırım bir şeyler söylemek istiyor," dedi Clarie, "bırakalım da konuşsun."

Hasta maskenin suratından çıkarılmasıyla biraz rahatlamış göründü.

"Bir şey mi söylemek istiyorsunuz bayım?" dedi Clarie.

Adam kafasını salladı. Herkes adamın ne dediğini duymak için üzerine doğru eğildi.

"Lütfen," diye fısıldadı adam.

"Evet?"

"Lütfen... bunu... bunu bir daha denemeyelim... olur mu..."

Etrafındaki herkes gülmeye başlayınca Clarie yavaşça adamın omzuna vurdu. Ardından hemşirelere baktı. "Sanırım trakeotomiye gerek kalmadı."

"Etrafta hâlâ espri duygularını kaybetmemiş birilerinin olması güzel," dedi McNally, Clarie'yle beraber odadan çıkarlarken. "Son zamanlarda her şey ve herkes çok bunaltıcı olmaya başladı." Hemşirelerin bölmesinin orada durarak monitör deposuna baktı. "Yeni gelen birileri olursa onları nereye koyacağımızı bilemiyo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rum," dedi.

Clarie sekiz kalp monitörünü görünce şaşırdı. Yatakhaneye baktığında ise şaşkınlığı daha da arttı. Tüm yataklar doluydu.

"Tanrı aşkına neler oluyor?" dedi. "Sabah vizitesinde burada sadece bir hasta vardı."

"Benim nöbetimde başladı her şey. İlk önce küçük bir kız omurga çıkığıyla geldi. Sonra Barnstown yolundan acil bir hasta geldi. Birkaç çocuk bir ev yakmış, oradan da gelen yaralılar var. bütün gün boyunca hiç durmadı ve hâlâ gelmeye devam ediyorlar."

Hoparlörden bir çağrı daha geldi.

" Dr. McNally acile. Dr. McNally acile."

McNally kafasını sallayarak Clarie'ye baktı: "Bu işte galiba dolunayın etkisi var."

Noah ceketini çıkartarak kayanın üzerine koydu. Granit taş oldukça sıcaktı. Günün tüm ısısını toplamış olan taşın sıcaklığı Noah'ın vücuduna yayılıyordu yavaş yavaş. Başını çevirerek göle bakmaya başladı. Hava rüzgârsızdı. Gölün çarşaf gibi sularının üzerine ağaçlar ve gökyüzü mükemmel bir yansıma oluşturmuştu.

"Yaz olmasını isterdim," dedi Amelia.

Noah başını kaldırarak kıza baktı. Amelia, en yüksek kayanın tepesinde diz çöküp oturmuştu. Sarı saçlarını kulaklarının arkasına almıştı. Noah, acaba iz kalmış mı diye kızın şakağına baktı. Keşke küçücük de olsa bir iz kalmış olsa diye düşündü. Böylece kendisini hiçbir zaman unutamazdı. Her sabah aynaya baktığında Noah'ı hatırlardı belki de.

Amelia başını güneşe doğru çevirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Keşke kışı atlayabilsek. En azından bir kışı."

Noah, Amleia'nın oturduğu kayaya tırmanarak yanına oturdu. Ona neredeyse dokunuyordu. Tam olarak değil ama neredeyse. "Bilemiyorum, ben galiba görmek istiyorum," dedi.

"Hiç buranın kışını görmedin de ondan."

"Peki nasıl olur öyleyse?"

Amelia, yüzünde korkulu bir ifadeyle göle doğru baktı. "Burası birkaç haftaya kadar donmaya başlar. İlk başta bölüm bölüm buzlanır. Aralık ayında tamamen buz tutmuş olur; üstünde yürünülebilecek kalınlıkta. O zaman işte o sesleri çıkartmaya başlar."

"Ne sesleri?"

"Sanki ağlayan birinin sesleri. Acı çeken birinin çıkardığı sesleri hatırlatıyor insana."

Noah gülmeye başlayıp Amelia'ya baktı. Ama yüzünü görünce sustu.

"Bana inanmıyorsun değil mi?" dedi Amelia. "Bazen geceleri kalkardım. Duyduklarımın gördüğüm bir kabusun parçası olduğunu sanırdım, ama aslında gerçekte de var. Sorun göl. Bütün o sesleri çıkaran şey bu göl."

"Nasıl çıkarabilir ki?"

"Bayan Horatio diyor ki..." Durdu. Bayan Horatio'nun öldüğünü unutmuştu. Yeniden göle baktı.

"Buzlar çıkartıyormuş o sesleri. Su donuyor ve genleşmeye çalışıyormuş. Su kendini kıyıya doğru itiyormuş kurtulmak için. Ama üzerindeki buz yüzünden başaramıyormuş. Buz tabakası suları hapsediyormuş. İşte böyle çıkıyormuş ağlama sesleri. Basınç yüzünden. En sonunda da çatlaklar oluşuyormuş... Bu kadar korkunç sesler çıkarmasına şaşamamalı aslında," diye ekledi so-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nunda bir fısıltıyla.

Noah gölün Ocak ayında nasıl olacağını gözünde canlandırmaya çalıştı. Bütün kıyı karlarla kaplanmış; gölün suları göz kamaştırıcı bir buz kütlesine dönüşmüş. Ama bugün gözlerine parlayan güneş ve taşın ısısıyla gevşemiş olan bedeniyle hayalini kurabildiği tek şey yaz mevsimiydi.

"Peki ya kurbağalar nereye gidiyor?" diye sordu Noah.

"Ne?"

"Kurbağalar. Balıklar ve diğerleri işte. Yani ördekler falan göç ediyor, onu biliyorum da kurbağalar ne yapıyor? Yeşil buzlu dondurma gibi öylece donup kalıyorlar mı?"

Noah kızın yüzündeki gülümsemeyi görünce sevindi.

"Hayır, aptal, dondurma falan olmuyorlar. Kendilerini tabandaki çamurun içine gömüyorlar."

Bir taş alarak göle fırlattı. "Buralarda eskiden daha çok kurbağa vardı. Küçükken bir dolu yakaladığımızı hatırlıyorum."

"Sonra ne oldu ki?"

"Artık eskisi kadar yok. Bayan Horatio diyor ki..." Onu kaybetmiş oldukları gerçeğini hatırlayarak tekrar sustu. "Asit yağmurlarının sebep olduğunu söylerdi."

"Ama ben bu yaz bir sürü kurbağa sesi duydum. O zaman da bu kayanın üzerinde oturup göle bakardım."

"Keşke seni o zamanlar tanıyor olsaydım," dedi Amelia istekle.

"Ben seni o zamanlar tanıyordum."

Amelia, Noah'ya baktı. Şaşırmıştı. Artık iyice kızarmış olan Noah bakışlarını kaçırdı. "Okulda hep sana bakardım. Her yemek teneffüsünde, yemekhanede seni izlerdim. Galiba fark etmiyordun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Noah artık yüzünün yandığını hissediyordu. Ayağa kalktı ve göle baktı. "Yüzmeyi sever misin? Yazın her gün yüzmeye gelirdim buraya."

"Evet biliyorum, bütün çocuklar bunu yapıyor."

"Ya sen, yazın yüzmez misin?"

"Kulak iltihaplanması. Doktor yüzmeme izin vermiyor."

"Çok kötü!"

Bir an yine sessizlik oldu.

"Noah?"

"Efendim?"

"Hiç şey istediğin oldu mu... şey, eve gitmemeyi ?"

"Yani evden kaçmayı mı demek istiyorsun?"

"Daha çok uzak kalmak..."

"Neyden uzak kalmak?"

Amelia cevap vermedi. Noah ona döndüğünde kızın soğuktan iyice büzülmüş olduğunu gördü. Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Hava çok soğudu."

Noah da soğuğu hissetmişti. Kayadan artık çok az bir sıcaklık geliyordu ama gölün suları hâlâ pürüzsüzdü. Simsiyah bir cam gibiydi. Bir an için sanki göl yaşıyormuş gibi geldi Noah'a. Yaşayan sıvı bir organizma. Amelia'nın göl hakkında söylediklerini düşündü. Acaba gerçekten doğru muydu? Göl kışın gerçekten sesler çıkartıyor muydu? Donan su yayılır–evet bu bilimsel bir gerçekti. Buz ilk başta suyun sadece yüzeyini kaplar, kışın ilerleyen ayları boyunca katmam katman kalınlaşırdı. Dipte, çamurun içinde ise gidecek hiçbir yeri olmayan kurbağalar gömülü dururdu.

Tüm gücüyle kürekleri çeken Clarie'nin alnında terler birik-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mişti. Sandalı gölün ortalarına doğru ilerledikçe sandalın altından sürüklenen sazlıkları daha net hissediyordu. O kadar aydan sonra nihayet kürek çekmesi düzelmeye başlamıştı. Mayıs ayında kürekleri suya ilk sokuşunu hatırlıyordu da... Çok utanç vericiydi. Artık daireleri tam olması gerektiği gibi çizebiliyordu. Anahtar sözcük kontroldü. Güç mükemmel bir şekilde dengelenmeliydi. Küreğin yarıp geçtiği sular oraya buraya sıçramamalı, kayıp gitmeliydi.

İşte artık yapabiliyordu.

Gölün ortalarına kadar ilerledikten sonra kürekleri sudan çekerek sandala koydu, kendini rüzgâra ve akıntıya bıraktı. Güneş ağaçların arkasına girmişti. Clarie kürek çekme işinden sonra hâlâ terliydi, ama alnındaki terlerin az sonra kırağı gibi yüzüne yapışıp üşümesine sebep olacağını biliyordu. Fark etmezdi; soğuğu düşünmeden güneşin batışını seyretmek istiyordu. Gölün suları petrol gibi kapkaraydı ve karşı kıyıdaki evlerin ışıkları suda güzel bir ışık oyunu oluşturuyordu. Aileler akşam yemeğine hazırlanıyor olmalıydılar. Ailelerin bir araya gelip tek vücut ve tek ruh haline geldikleri anlar...

Sen hayattayken bizim de olduğumuz gibi Peter. Bölünmemiş bir bütünken olduğumuz gibi...

Karşı kıyıdaki evlere bakıp içlerindeki aileleri düşünürken Peter'a olan özlemi o kadar arttı ki nefes almakta zorlanıyordu. Yazları birlikte kayıkla gezmeye çıktıklarında kürekler asılan Peter olurdu. Clarie sandalın ucunda oturur, kocası kürekleri çekerken kaslarının hareketini ve terlerle ışıldayan yüzünü izlerdi. Clarie aşığı tarafından şımartılan büyülü bir yolculuğa çıkartılan nazlı bir yolcuydu o zamanlar. Suyun sandala çarpmasından çıkan sesleri duyuyor ve adeta Peter'ın, kendisini üzgün gözlerle izlediğini his-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sedebiliyordu.

Kürekleri tek başına çekmelisin artık Clarie. Artık sandala yön vermesi gereken kişi sensin.

Nasıl Peter? Daha şimdiden batmaya başladım. Biri beni buradan uzaklaştırmaya çalışıyor. Ve Noah, sevgili Noah'ımız artık bana o kadar uzak ki...

Ağlamaya başlamıştı. Sanki elini uzatsa ona dokunabilecekmiş kadar net hissediyordu Peter'ın varlığını. Sevdiği adam sanki yanındaydı. Canlı ve sıcak; etten ve kemikten...

Ama orada değildi işte. Clarie sandalda tek başınaydı.

Rüzgârın yardımıyla karaya doğru sürüklenmeye devam ederken gökyüzünde yıldızlar parlamaya başlamıştı. Clarie artık karşısında yazlık köşklerin olduğu kıyıyı görebiliyordu.

Ani bir su sesiyle irkildi. Döndüğünde kıyıda bir adamın siluetini gördü. Suya doğru eğilmiş bir şeylere bakıyordu. Bir su sesi daha duyuldu ve adam görünürde yoktu. Bu tek bir kişi olabilirdi.

Clarie aceleyle gözlerini kurulayıp adama seslendi: "Doktor Tutwiller? İyi misiniz?"

Adam ayağa kalktı. "Kim var orada?"

"Clarie Elliot. Suya düştüğünüzü sandım."

Adam iyi olduğunu söyleyerek ona el salladı. Clarie birkaç hafta önce tanışmıştı bu biyologla. Karşılaştıklarında adam, Alfrod konağını bir aylığına daha yeni kiralamıştı ve bir sabah her ikisi de sandal gezisine çıkmışken karşılaşmışlardı. O gün hava çok sisliydi. Sandalları burun buruna geldiğinde birbirlerini selamlayıp tanışmışlardı. Ondan beri Clarie ne zaman adamın konağının oradan geçse muhakkak selamlaşırlardı. Hatta bazen Clarie'ye yeni tipler eklediği yüzergezer koleksiyonunu gösterirdi. 'Kurbağa manyağı'

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

derdi Noah adam için.

Clarie sandalını kıyıya yaklaştırdı. Max, yine cam şişelerini dizmişti etrafına.

"Kurbağa koleksiyonun nasıl gidiyor Max?"

"Havalar soğumaya başladığı için giderek dibe çöküyorlar."

"Yine altı bacaklı bir örnek buldun mu?"

"Bu hafta da bir tane buldum. Göl hakkında oldukça endişeleniyorum doğrusu."

Clarie'nin sandalı artık kıyıya çıkmıştı. Max, gözlükleri ay ışığını yansıtır bir şekilde kadının tam karşısında duruyordu. Cılız bir adamdı.

"Bu tüm kuzey göllerinde oluyor," diye devam etti Max, "amfibyan, yani yüzergezer bozuklukları. Ölüm oranları da giderek artıyor."

"Gölden aldığın su örneklerinin sonuçları ne? Geçen hafta almıştın ya hani."

"Sonuçları bekliyorum. Aylarca bile sürebilir." Adam sustu ve birden duyduğu cılız, elektronik sesin kaynağını aramaya başladı. "Bu da ne?"

Clarie iç çekti. "Sadece çağrı cihazım." Hâlâ kemerinde durduğunu neredeyse unutmuştu. Ekranda gördüğü numara kasabadandı.

"Belki önemli bir şeydir," dedi Max. "Evin uzakta. Benim telefonumu kullanmak istersen..."

Birlikte eve gittiler. Clarie telefon açmak için mutfağa gitti. Mutfak cam kavanozlarla doluydu; ama hiçbirinin içinde salatalık ya da biber yoktu. Clarie eline aldığı ilk şişede kendine bakan bir çift kurbağa gözüyle karşılaştı. Anormal derecede soluk renkliydi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hayvancağız. Arka iki ayağı tekrar ikiye ayrılmış ve ortaya dört arka yüzgeç çıkmıştı. Şişenin üzerinde–Locust Gölü. 10 Kasım– yazıyordu.

Karşı telefonu bir kadın açtı.

"Buyurun. Kimi aramıştınız.?"

"Ben Doktor Elliot. Beni aramışsınız." Clarie telefonun yere fırlatıldığını duyunca irkildi. Ayak sesleri duyuyordu. Kadınla konuşan Lincoln Kelly'nin sesini tanıdı.

"Doreen telefonumu alabilir miyim?"

"Seni arayıp duran bu kadınlar kim ha?"

"Telefonu ver."

"Hasta değilsin. Neden seni arıyor bu doktor?"

"Arayan Clarie Elliot mu?!"

"Oh! Demek artık Clarie ha! Birbirinize artık ilk isimlerle de hitap ediyorsunuz demek."

"Doreen seni hemen evine bırakacağım. Şimdi lütfen konuşmama izin ver."

En sonunda telefonun diğer ucunda Lincoln'un mahcup sesi duyuldu.

"Clarie hâlâ orada mısın?"

"Evet Lincoln."

"Bak az önce şahit olduğun şeyler için üzgünüm."

"Endişelenmene hiç gerek yok." *Zaten endişelenecek yeterince şeyin var.*

"Lucy Overlock seni aramamı istedi. Kazıyı bitirmiş."

"İlginç bir şeyler bulmuş mu?"

"Sanırım çoğunu duymuşsundur. Kemikler yüz yaşının üstünde; ikisi de küçük çocuklara ait ve şiddetli darbelere maruz ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

larak ölmüşler."

"Eskiden işlenmiş bir cinayet herhalde."

"Görünüşe göre öyle. Detayları yarın öğrencilerine açıklayacak. Kemikleri bulanın sen olduğunu bildiği için senin de orda olmanı istedi."

"Nerede toplanacaklar?"

"Orono'daki müze laboratuarında. Ben de gideceğim ve istersen akşama doğru gelir seni alırım."

Arkadan bir sızlanma duydu. "Ama yarın Cumartesi. Ne zamandan beri cumartesileri çalışıyorsun?"

"Doreen konuşmamı bitirebilir miyim?"

"Hep aynı şey! Her zaman çok meşgulsün! Hiçbir zaman bana vakit..."

"Paltonu giy ve arabaya git, seni eve bırakacağım!"

"Canın cehenneme! Kendim sürebilirim."

"Doreen! Doreen! O anahtarları bırakır mısın?! Doreen!" Tekrar Clarie'ye döndü. Çok telaşlıydı. "Gitmem gerekli. Seni yarın alıyor muyum?"

"Evet. Akşama bekliyor olacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

.8.

"Doreen aslında çaba gösteriyor." dedi Lincoln gözlerini yoldan ayırmadan. "Gerçekten deniyor ama onun içinde kolay değil."

"Senin için de kolay olduğunu sanmıyorum," dedi Clarie.

"Yo benim için de değil, ama artık alıştım galiba."

Tranquility'den çıktıklarında yağmur başlamıştı. Şimdi ise iyice hızlanmış ve artık camlara şiddetle çarpmaya başlamıştı. Buzlarla kaplı yol çok tehlikeli bir hal almıştı. Clarie direksiyondakinin kendi değil de Lincoln olduğuna seviniyordu. Bu iklimde tam tamına kırk beş kış yaşamış bir adam pek tabii ki bu havaya daha iyi uyum sağlardı. Lincoln uzanarak camdaki ısıtma tellerini açınca buzlar eridiği için önlerini daha iyi görmeye başladılar.

"İki yıldır ayrı yaşıyoruz," dedi Lincoln. "Ama Doreen bitmesine izin vermiyor ve ben de onu zorlayacak kadar cesaretli değilim."

Lincoln bir an için buzlu yolda arabanın hakimiyetini kaybetti ve yan yola kaydılar. Tam da o anda süratli bir kamyon geçiyordu yan yoldan. Son anda arabanın hakimiyetini kazanarak kendi yollarına girebildiler.

Clarie'nin kalbi fırlayacak gibi atıyordu.

"Tanrım!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Lanet olsun! Herkes çok hızlı sürüyor."

"Sence geri dönmemiz gerekmez mi?"

"Çoktan yarı yola geldik. Bence devam edebiliriz, ama dönmemiz gerektiğini düşünü...."

"Yo, eğer devam edebileceğimizi düşünüyorsan sorun yok," dedi Clarie yutkunarak.

"Sadece biraz uzun sürecek. Sanırım eve biraz geç döneceğiz," dedi Lincoln, sonra da Clarie'ye baktı. "Noah nasıl?"

"Bugünlerde kendi kendine yetiyor sanırım. Ama eminim düzelecektir."

Lincoln başını salladı. "Mükemmel bir çocuğa benziyor."

"Öyledir," dedi Clarie gülümseyerek. "En azından çoğu zaman."

"Göründüğü kadar kolay olmadığını tahmin edebiliyorum. Çocuk sahibi arkadaşlarımın şikayetlerini her zaman duyuyorum. Çocuk yetiştirmek dünyadaki en zor işmiş."

"Hele de tek başına yapıyorsan iki katı zorlaşıyor."

"Noah'ın babası nerede?"

Clarie sustu. Cevap vermek için kendini zorlaması gerekiyordu.

"Öldü. İki yıl önce."

"Affedersin."

Bir süre ikisi de konuşmadılar. İki yıl olmuştu Peter öleli; ama Clarie bu konuda konuşmakta hâlâ zorlanıyordu. Dul kelimesine bir türlü alışamamıştı. Kadınlar otuz sekiz yaşında dul kalmamalıydı. Ve neşeli, sevgi dolu, otuz dokuz yaşındaki adamlar lenf kanserinden ölmemeliydiler.

Sislerin arasından bir polis arabasının ışıklarını gördü. İleride

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir yerde bir kaza olmuştu. Kendini bu adamın arabasında garip bir şekilde huzurlu ve güvenli hissediyordu. Kaza yerinden geçerken iki polis arabasının, bir ambulansın ve bir çekme aracının geldiğini gördüler. Bir Ford Bronco yoldan çıkmış, şarampole yuvarlanıp yan dönmüştü. Olay yerinden geçerken her ikisi de sessizdi. Hayatın nasıl da pamuk ipliğine bağlı olduğunu düşünüyorlardı.

Öylece bir anda bitiveriyordu. Zaten yeterince bunaltıcı geçmiş günlerine sıkıcı bir ayrıntı daha eklenmişti.

Lucy Overlock kendi dersine geç gelmişti. İki mezun öğrencisiyle beraber on tane son sınıf öğrencisi üniversite müzesinin laboratuarına gelip yerlerini aldıktan ancak on beş dakika sonra, kadın aceleyle odaya daldı.

"Belki de böyle bir havada toplantıyı iptal etmeliydim, ama hepinizin gelebilmesine sevindim."

Yağmurluğunu çıkardığında altına her zamanki kot pantolonu ve tişörtünü giymiş olduğu görüldü. Müzenin bodrum katındaki bu laboratuar aynı içinde topladıkları eski şeyler gibi kokan darmadağınık bir mağara görünümündeydi. Duvarlarda sıra sıra raf ve rafların üzerinde yüzlerce tahta kutu vardı. Kutuların üzerine yapıştırılmış olan ve artık solmaya yüz tutmuş etiketlerine içerikleri ile ilgili bilgiler yazılmıştı.

Odanın ortasında üzerine katranlı muşamba serilmiş kocaman bir çalışma masası vardı.

Lucy duvardaki düğmeye dokununca flüoresan lambalar yanarak masanın üzerindekileri ve odayı aydınlattı. Clarie ve Lincoln, öğrencilerin masanın çevresinde oluşturduğu çembere katılınca Lucy masanın üzerindeki muşambayı kaldırdı. Masanın üzerinde, katledilmiş olan iki çocuğun kemikleri bütün birer iskelet

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oluşturacak şekilde yerleştirilmişti. İskeletlerden birinin bir kaburga kemiği, bir alt bacak kemiği bir de sağ üst omuz kemiği yoktu. Diğer iskeletin ise ellerindeki bazı küçük kemikler haricinde bir eksiği yoktu.

Lucy masanın başına geçerek yerini aldı.

"Burada gördüğünüz şeyler Locust Gölünün kuzey kısmında yaptığımız kazılarda elimize geçen insan kalıntılarının bir araya getirilmiş halleri. Kazıyı dün tamamladık. Daha iyi anlaşılması açısından kazı alnının bir haritasını çıkardık duvarda. Bakın, kazı alanı gördüğünüz gibi Gölün Meegawki akımının olduğu kısımda. Bu bölge geçtiğimiz bahar ayları zarfında şiddetli yağmura ve sellere maruz kaldı; ki mezarların açığa çıkmasına bunların neden olduğunu düşünüyorum." Tekrar masaya baktı. "Tamam, haydi başlayalım. İlk önce kalıntıları bir incelemenizi istiyorum. Onları elinize alın ve dikkatle inceleyin. Kazı alanı ile ilgili istediğiniz soruları sorabilirsiniz. Sonra sizden bu kalıntıların yaşları, ırkları ve gömülmelerinden bu yana geçen zamanları soracağım. Kazıda bulunmuş olanlar lütfen çenelerini tutsunlar, çünkü diğerlerinin tek başlarına neler yapabileceklerini görmek istiyorum."

Öğrenciler masaya uzanarak kemikleri almaya, dikkatle incelemeye başladılar. Lucy öğrencilerinin omuzlarından çalışmalarına bakıyordu zaman zaman.

Clarie'ye tuhaf bir yemek toplantısını anımsattı bu ortam. Kalıntılar, bir ziyafet edasıyla dizilmişti masaya. Arzulu eller masaya uzanıyor, hoşlarına giden parçaları alıyor, ışığın altına tutuyor, iyice inceledikten sonra da bir yanındakine uzatıyordu. İlk başta hiç kimse konuşmuyorken zamanla mırıltılar yükselmeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O sırada, alt çenesi olmayan bir kafatası tutuşturuldu Clarie'nin eline.

En son bir kafatasına dokunduğunda tıp fakültesindeydi. Kafatasını ışığın altına tuttu. Bir zamanlar baktığı her kemiğin ismini anında söyleyebilir, en ince özelliklerini ezbere sayabilirdi. Ama uzmanlığını bitireli tam dört yıl olmuştu ve bu bilgilerin yerini hastane kodları, hesap numaraları gibi daha pratik olanları almıştı. Kafatasını ters çevirdi ve ağzın içine baktı. Üst dişler hâlâ yerindeydi, yirmilik dişler ise çıkmamıştı.

Bir çocuğun kafası bu.

Kafatasını yavaşça masaya koydu. Birden az önce ellerinin arasında tuttuğu şeyi düşündü dehşetle. Noah'ın dokuz yaşındaki kıvırcık saçlı tombul yanaklı hali geldi gözlerinin önüne. Masanın üzerinde duran ve yüzündeki etler çoktan çürüyüp dökülmüş olan kafatasına baktı.

Lincoln'un elinin omzuna dokunmasıyla irkildi.

"Iyi misin?"

Clarie başını salladı.

Lincoln'un bakışları da oldukça hüzünlüydü. Küçük çocuk için çok üzüldüğü belliydi.

Bu katledilmiş çocuklar için üzülen tek kişiler biz miyiz bu odadakilerin arasında? diye düşündü Clarie. Bunları kalsiyum ve fosfattan ibaret kabuklar olarak görmeyen tek biz miyiz?

Lucy'nin biraz daha genç ve zayıf versiyonu olan genç bir kız öğrenci sordu ilk soruyu:

"Tabutla mı gömülmüşlerdi? Bir de arazi ormanlık mı yoksa tarla mıydı?

"Arazi ormanlıktı," dedi Lucy. "Demir çiviler ve tabut par-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çaları bulduk ama tahtalar tamamen çürümüştü."

"Ya toprak?" diye sordu erkek bir öğrenci.

"Balçık. Çamur. Adam akıllı ıslak. Neden sordun?"

"Balçık zengini topraklar kalıntıların korunmasını sağlar."

"Doğru. Ya kalıntıların korunmasını sağlayan diğer faktörler nelerdir?"

Lucy, masanın etrafına toplanmış öğrencilerine baktı. Öğrenciler öyle zevkle bakışlarını tekrar kemiklere odakladılar ki Clarie şaşırmıştı. Bu mineral kalıntılarına aç gözlerle öyle inceleyici bir şekilde bakıyorlardı ki bunların kime ait olduğunu unutmuşlardı. Bunlar yaşayan, oynayan , gülen çocuklardı.

"Toprak yoğunluğu–nem–"

"Çevre ısısı."

"Et oburlar."

"Gömütün derinliği. Güneş ışınlarına maruz kalıp kalmaması."

"Öldüğü sıradaki yaşı."

Lucy son konuşan öğrencisine baktı. Konuşan, ilk soruyu soran genç kızdı.

"Ölüm yaşının kemiklerin üzerindeki etkisi nedir acaba?"

"Genç insanların iskeletleri yaşlı insanların iskeletlerine göre daha bozulmamış kalır. Yoğun madenleşme sebebiyle."

"Evet ama bu bize iskeletlerin ne kadar süre toprakta kaldığını göstermez. Bu çocuklar ne zaman öldü?"

Kimseden cevap çıkmıyordu.

Lucy sessizliğe bozulmamıştı.

"Doğru cevap şu: Bu çocukların ne zaman öldüğünü bilemeyiz. Yüzüncü yıldan sonra bazı iskeletler toz gibi ufalanırken ba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zıları en ufak bir değişiklik göstermez. Yine de bazı sonuçlar çıkarabiliriz tabii."

Lucy masaya yaklaşarak eline bir incik kemiği aldı.

"Bu uzun kemiklerin üzerinde gördüğünüz aşınmalara ve soyulmalara dikkat edin. İnce katlar halinde çatlayıp dilimlenmiş. Bu sizce neyi gösterir?"

"Nemli ve kuru dönemler geçirdiğini."

"Doğru. Elbette ki bu kemikler önceleri tabutun içinde korunuyorlardı, ama sonra tabut çürüdü ve kemikler tam gömülü oldukları göl yamacındaki akıntılardan suya maruz kaldılar."

Lucy kendisine kazı alanında yardım eden bir öğrencisine baktı. Genç adamı Clarie de tanımıştı. Arkadan at kuyruğu yapılmış olan uzun sarı saçları ve kulağındaki üç küpesiyle çocuk bir önceki yüz yılın serseri askerlerini andırıyordu. Görünümüne uymayan tek şey gözlerindeki tel çerçeveli gözlüklerdi.

"Vince," dedi Lucy, "o bölgedeki akımlarla ilgili araştırma sonucunu söyler misin?"

"1920 yılına kadar giden kayıtları inceledim," dedi Vince, "kayıtlara göre bölgede iki sel felaketi olmuş. Birisi 1946 baharında, diğeri de yine Locust gölünün taşmasıyla geçtiğimiz bahar meydana gelmiş. Kemiklerin yüzeye çıkmasına etken olan şey bu sonuncusu herhalde. Meegawki yatağının, yoğun yağmurlarla desteklenerek, erozyona uğraması."

"Yani iki olayda da kurak yılların takipçisi olan iki yoğun yağmurlu dönemin sebep olduğu aşınma ve dilimlenmeleri görüyoruz kemiklerin üzerinde."

Lucy incik kemiğini bırakarak uyluk kemiğini eline aldı.

"Ve şimdi de kalıntıların en ilginç özelliğine bir göz atalım:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uyluk kemiğinin üzerindeki darbe izlerini kastediyorum. Sert bir şeyle kesilmişe benziyor, ama kemik havayla uzun süre temas halinde kaldığı için tanım yapmamız zorlaşıyor. Bu yüzden yeşil kemik tepkisi var mı yok mu bilemiyoruz." Lucy, Lincoln'un kafasının karıştığını bakışlarından anlamıştı. "Yeşil kemik tepkisi, canlı olan kemik bıçaklandığı zaman meydana gelen eğilme ve bükülmelerdir. Bize kemiğin ölümden önce mi sonra mı zedelendiğini gösterebilirdi."

"Bunu bu kemikten anlayamaz mısınız?"

"Hayır. Çok uzun bir süre etkenlere maruz kalmış."

"O zaman bunun bir cinayet olduğunu nasıl anladınız?"

"Diğer kemiklere bir göz attığımız zaman sizin sorunuzun cevabıyla karşılaşırız."

Lucy, yanındaki mukavva bir kutuyu açarak içindekileri masaya boşalttı.

Küçük gri kemikler, masaya zarlar gibi yuvarlandı.

"Bilek kemikleri," dedi Lucy, "bunlar sağ ele ait. Bilek kemikleri, yapıları bakımından oldukça yoğun olduklarından diğer kemiklere oranla çok daha geç deforme olurlar. Elimdeki bu parçalar kazılan çukurun en derin yerinde bulundu. Balçıklı toprak derine indikçe daha yoğun olduğu için geri kalan kemiklere nazaran daha iyi korunmuş bu kemikler."

Lucy masanın üstüne döktüğü kemik yığınını karıştırmaya başladı. En sonunda aradığını buldu. Eline aldığı kemiğin üzerindeki kesik öyle derindi ki kemik neredeyse iki parçaya ayrılmış gibiydi.

"Bu bir savunma yarasıdır," dedi Lucy, "bu çocuk, bir kız olduğunu varsayalım, katil kendine saldırdığında ondan korunmak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için elini kaldırmış. Bıçak veya balta kızın eline, kemiği ikiye bölecek kadar şiddetli bir biçimde saplanmış. Kız sekiz dokuz yaşlarında. Saldırgana karşı koyamayacak kadar ufak tefek. Katil her kimse oldukça güçlü–hatta bıçağını, kemiği kesecek derinliğe savùracak kadar güçlü.

Kız arkasını dönüyor. Bıçak hâlâ elinde saplı olabileceği gibi, kıza yeniden saldırmaya hazırlanan saldırganın elinde de olabilir. Kız kaçmaya çalışıyor ama adam onu tutuyor. Kız yere düşüyor ya da saldırgan onu yakalayarak yere fırlatıyor. Kız yüzüstü yere düşüyor. Yüzüstü diyorum çünkü kızın sırt tarafında balta izleri var. Uyluğunda da aynı şekilde balta kesikleri var, ki bu bize artık yerde boylu boyunca uzandığını gösteriyor. Hâlâ gerçekten öldürücü bir darbe almamış, ama aşırı kan kaybediyor. Daha sonra ne olduğunu bilemiyoruz, çünkü kemiklerin anlattığı hikâye burada kesiliyor. Bildiğimiz tek şey kaçamayacak ya da kendini savunamayacak bir şekilde yerde yüzükoyun yatıyorken uyluğuna bir balta darbesi daha yiyor olduğu. "Lucy küçük kemiği bu sefer hassas bir şekilde yerine koydu. "Kemiklerin bana anlattıkları bunlar."

Bir süre hiç kimse konuşmadı. Sonunda Clarie yavaşça sordu: "Peki ya diğer çocuğa ne oldu?"

Lucy hayal aleminden uyanırmış gibi irkilip diğer kafatasına baktı.

"Diğer çocuk da aynı yaşlarda. iskeletinin bir çok parçası kayıp, elimizdeki parçalarsa havayla temasta bulunmuş olduğu için deforme olmuş. Ama en azından şunu söyleyebiliriz: oğlan–ya da kız–kafatasına öldürücü bir darbe almış. Çocuklar aynı tabuta konularak birlikte gömülmüşler. Ben aynı saldırı sonucu öldüklerini düşünüyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kayıtlarda olması lazım o halde. Bu çocukların kim olduğunu aydınlatacak bazı belgeler olmalı."

"Aslına bakılırsa isimlerini biliyoruz," dedi at kuyruklu Vince. "Aynı toprak katmanında bulunan madeni bir paradan yola çıkarak 1885'den sonraki bir tarihte öldürüldüklerini biliyoruz. Eyalet tapu belgelerini inceledim. Sonuçlara göre o tarihte Gow ailesi sahipmiş Locust Gölünün kuzey kıvrımına. Bulduğumuz kemikler sekiz ve on yaşlarındaki Joseph ve Jennie Gow kardeşlere ait." Vince'in suratına bir gülümseme yayıldı. "Çocuklar, görünüşe göre Gow aile mezarlığını kazıp durmuşuz."

Vince'in olayı bu şekilde özetlemesi Clarie'nin espri anlayışına uymadığı için öğrencilerin gülüşüne katılmadı genç kadın.

"Cesetlerin tabut içinde gömülü olması bizi buranın bir aile mezarlığı olduğu sonucuna götürüyor," dedi Lucy, "korkarım bu ailenin ebedi istirahat yerlerini bozduk."

"O zaman bu çocukların nasıl öldüklerini de biliyorsunuz, öyle mi?"

"Ölüm kayıtlarını inceledik. Gow kardeşlerin ikisi de aynı günde ölmüş. 15 Kasım 1887. Ailenin diğer üç ferdiyle birlikte."

Bir an için herkes dehşet içinde sustu.

"Yani bu beş insanın aynı günde öldüğünü mü söylüyorsunuz?" diye sordu Clarie.

Vince başını salladı. "Görünüşe göre bu aile katledilmiş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

.9.

İnce ince dilimlenmiş havuç, haşlanmış patates ve çok az bir miktar da tavuk göğsü. Lousie Knowlton oğlunun önüne koyduğu tatsız görünüşlü yemek tabağına baktığında, annelere has olan o yumuşaklık kapladı içini. Kendi oğlunu açlığa terk ediyordu. Bunu oğlunun yüzünden, kendine bakan o aç gözlerden, çökmüş omuzlarından okuyabiliyordu. Günde 1600 kalori! Bir insan bu kadarcık şeyle nasıl yaşayabilirdi ki? Barry sonunda gerçekten kilo veriyordu, ama ne pahasına! Çocuk, cüssesine rağmen bir gölge gibi yaşamaya başlamıştı. Onun kilo vermesi gerektiğini Lousie de biliyordu aslında, ama dünyada en çok sevdiği varlığın, sevgili oğlunun acı çektiğini açık açık görebiliyordu.

Yerine oturarak kendi tabağındaki kızarmış tavuk ve tereyağlı bisküvilere baktı. Soğuk bir gecede ihtiyaç duyulan, sağlıklı bir yemek... Başını kaldırdığında kocasının bakışlarıyla karşılaştı. Mel başını sallıyordu sessizce. O da oğullarının açlık çekmesine dayanamıyordu.

"Barry, tatlım, neden bir bisküvi almıyorsun?"

"Hayır anne."

"Ama fazla kalorili değil. Üzerindeki sosu da sıyırırsan..."

"İstemiyorum!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Baksana zaten incecikler. Tarifini Barbara Perry'nin annesinden aldım. Domuz yağı onlara çok güzel bir tat vermiş," diye konuşurken bir tanesini de oğlunu dudaklarına kadar uzattı kadın. Kendini tutamıyordu işte. On dört yıllık annelik hayatı boyunca, bu pembe, kendine muhtaç, küçük ağzı beslemeye alışmıştı. Uzattığı şey, bir bisküviden fazlaydı. Uzattığı şey, parmağına yağları damlayan bu bisküvinin şekline bürünmüş sevgisiydi. Barry'nin bu armağanı kabul etmesini bekliyordu

"Sana istemediğimi söyledim!" diye bağırdı Barry öfkeyle.

Bu tepki Louise'in suratına bir tokat gibi indi. Yerine oturarak dondu kaldı. Elindeki bisküvi, parmaklarının arasından kayarak sos dolu tabağın içine düştü.

"Barry!" dedi babası.

"Sürekli ağzıma bir şeyler tıkıştırıyor. Böyle olduğuma şaşmamalı. Bir kendinize baksanıza aynada!"

"Annen seni çok seviyor. Birde şu söylediklerine bak. Bak onu nasıl incittin."

Louise dudakları titrer bir halde oturuyor, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Hazırladığı masaya baktı. Mutfakta iki saat uğraşmıştı bunları hazırlamak için. Bunlar küçük oğluna olan sevgisinin ürünleriydi. İşte şimdi bu yemeklerin ne olduğunu anlamıştı. Şişko aptal bir annenin boşa giden emekleri. Ağlamaya başladı. Gözyaşları peynir sosuyla süslenmiş haşlanmış patateslerin üzerine akıyordu.

"Anne. Anne çok üzgünüm."

"Önemli değil," Louise, oğlunun kendine acımaya başlamasına engel olmak istermiş gibi elini kaldırdı. "Anlıyorum Barry. Anlıyorum ve inan bana bir daha yapmayacağım. Yemin ederim

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapmayacağım." Önlüğüyle gözlerini kurulayarak kendini toparlamaya çalıştı. "Ama deniyorum Barry–gerçekten deniyorum ve..." Önlüğünü suratına kapadı. Ağlamamak için didinen kadının tüm vücudu titremeye başlamıştı. Oğlunun sesini duyması bir iki saniyesini aldı.

"Anne. Anne?"

Louise derin bir nefes aldı ve kendini zorlayarak oğluna baktı.

"Bir bisküvi alabilir miyim?"

Hiçbir şey söylemeden tabağı oğluna uzattı. Barry uzanarak bir bisküvi aldı, ikiye böldükten sonra içini tereyağıyla doldurdu, sonra da ağzına götürdü. Louise, oğlunun ilk lokmayı almasıyla beraber suratına yayılan mutluluk dalgasını nefesini tutarak izledi. Barry uzun zamandır bu zevki özlemiş, kendini tutmaya çalışmıştı. Şimdiyse kendini bu sonsuz zevke bırakıp ikinci bisküvisini aldı. Ve üçüncüsünü. Lousie, her lokmasını, o annelere has derin ve özel tatminle izliyordu.

Noah okul duvarına yaslanarak bir sigara yaktı. Aylardan beri sigara içmemişti ve ciğerleri dumana isyan etti. Öksürmeye başladı. Zehrin göğsünden aşağıya süzülmesini hayal etmeye çalıştı. Annesi sigaranın zararları ile ilgili vaazlar verip dururdu, ama bu sıkıcı kasabada çektiklerinin yanında bir parça dumanın zararı yoktu onun için. Sigaradan bir nefes daha çekip tekrar öksürdü. Aslında pek bir zevk aldığı yoktu ya... Ama kaykay kaymak da yasaklandığından beri ders aralarında yapacak bir şey kalmamıştı artık. En azından kimseyle didişmeden burada, bu duvarın dibinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tek başına rahatça durabilirdi.

Dışarıdan bir arabanın motor sesini duydu ve caddeye baktı. Koyu yeşil bir arabaydı. Öyle yavaş ilerliyordu ki görenler durduğunu bile sanabilirlerdi. Camları koyu renkli olduğu için Noah sürücünün kadın mı erkek mi olduğunu anlayamamıştı.

Araba tam okulun karşısında durdu. Noah nasıl emin olabildiğini bilmiyordu ama sürücünün doğrudan kendine baktığını biliyordu. Noah da ona baktı.

Sigarasını yere atarak ayakkabısıyla söndürdü. Yakalanmak istemiyordu. En son ihtiyacı olan şey yeni bir cezalandırmaydı. Delilleri yok etmiş haliyle tekrar arabaya dönüp görünmez sürücüyle yüz yüze geldi. sürücü arabayı çalıştırarak ilerleyince, içini bir zafer duygusu kapladı.

Noah daha sadece yarısı içilmiş olan sigaraya baktı. Sönmüştü. Yazık. En azından kalan kısmı kurtarıp kurtarmamaya karar vermeye çalışırken zil çaldı. Teneffüs bitmişti.

Birden bağrışmalar duydu. Sesler okulun ön bahçesinden geliyordu.

İlerleyerek köşeyi dönüp ön bahçeye çıktığında bir grup oğlanın toplanmış neşeyle bağrıştığını gördü. "Kız kavgası! Kız kavgası!"

Bu görülmeye değer olabilirdi.

İlerleyerek kalabalığın arasına karıştı ve öğretmenler yetişip neşelerini kaçırmadan kavgayı rahatça izleyebileceği kadar yaklaştı. Birbirlerine iyice girmiş iki kızın neredeyse üzerine düşmesiyle biraz daha güvenli bir yere çekilme kararı aldı. Bu olay, iki oğlanın kavgasından kötüydü. Gerçekten de tam bir kedi kavgası. Kızlar birbirlerinin saçlarını çekiyor, suratlarını tırmalıyorlardı. Kalaba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lığın sesi iyice yükselmişti. Noah'ın gözleri etrafındaki seyircilere kayınca çılgın bir ifadeyle kaplı suratlarını görüp kana susamışlıklarının güçlü kokusunu aldı.

İçini garip bir heyecan kapladı. Yumruklarını sıktı. Suratı iyice kızarmaya başlamıştı. Kızların ikisi de kan içinde kalmıştı ve bu Noah'ı daha da heyecanlandırdı. Her şeyi daha yakından görebilmek için ileri atıldı ve yaklaşamayınca daha da sinirlendi.

"Kız kavgası! Kız kavgası!"

Kendisi de bağırarak tempo tutmaya başladı.

Sonra bahçenin diğer ucunda duran Amelia'yı fark etti birden. Sustu. Amelia, şaşkın bir halde korkuyla kalabalığa bakıyordu. Gördüklerine inanmakta zorluk çekiyor gibiydi.

Noah çok utanmıştı ve Amelia kendisini görmeden kalabalıktan uzaklaşarak okula girdi.

Erkekler tuvaletindeki aynada yüzünü inceliyordu. Buradaki *herkese neler oluyor böyle?* diye düşündü. *Bana neler oluyor?*

Buz gibi suyu suratına çarpmaya başladı.

"Bir oğlan yüzünden kavga ediyorlarmış," dedi Fern. "En azından bana anlattıkları bu. İlk başta birbirlerine aşağılayıcı sözler söylemişler, sonraysa, senin de bildiğin gibi, birbirlerinin boğazlarına sarılıp suratlarını tırmalamaya başlamışlar." Kafasını salladı. "Bayan Horatio'nun ölümünden sonra çocukların birbirlerine destek olacaklarını, birbirlerini kollayacaklarını sanmıştım, ama bu, son iki günde edilen dördüncü kavga Lincoln. Onları artık kontrol edemiyorum. Bu okula göz kulak olacak bir polise ihtiyacım var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu bizim birimin ötesinde bir şey Fern," dedi Lincoln, "ama istersen Floyd Spear'ın her gün birkaç kere okula uğramasını sağlayabilirim."

"Hayır, anladığını sanmıyorum. Burada tam gün bulunacak birine ihtiyacımız var. İnan bana neler olduğunu anlayamıyorum."

Lincoln derin bir iç çekip ellerini sandalyesinin üzerine koydu. Fern, Lincoln'un da kendisi gibi her gün biraz daha yaşlandığını fark etti. Sabah aynaya baktığında sarı saçlarının arasına katılmış ilk beyaz saçlara dikkat etmişti. Aynada gördüğü yüz orta yaşlı bir kadına aitti artık. Ne var ki bunları Lincoln'un yüzünde görmek nedense kendi yaşlanan bedenini izlemekten daha çok acı veriyordu ona; adamın yirmi beş yaşında hali hâlâ gözlerinin önündeydi–simsiyah saçları, siyah gözleri, güçlü karakteriyle parlayan bir yüzü olan yakışıklı bir adam. Doreen belasına kapılmadan önceki hali. Adamın yüzünde günbegün derinleşen çizgilere yoğunlaştı. *Ben seni Doreen'in edebileceğinden çok daha mutlu ederdim.*

Birlikte Fern'in odasına doğru yürümeye başladılar. Dördüncü ders başlıyordu ve kulaklarına, koşuşan öğrencilerin sesleri geldi. Lincoln, başının üzerinde bez afişe özenle hazırlanmış bir duyuru gördü: 20 Kasım Hasat Kutlama Dansı. Bay Rubio'nun sınıfından öğrencilerin sıkkın sesleri yükseliyordu: *Me ilamo Pablo. Te illamas Pablo. Se ilama Pablo...*

Odası Fern'in özel alanıydı ve onun yaşam tarzını yansıtıyordu. Her şey düzenli ve yerli yerinde, kitaplar sırtları dışa dönük halde düzenli bir şekilde dizilmiş, masasında gereksiz hiçbir kâğıt yok. Düzen. Öğrencileri de düzenli bir şekilde yetiştiriyordu Fern. Ona göre ancak düzenli olan ve düzenle işleyen bir okul gerçekleş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tirebilirdi amacını.

"Biliyorum, bu bir adamını tamamen buraya bağlamak olacak Lincoln, ama inan bana buna ihtiyacımız var."

"Bir devriye polisini eksiltmemiz anlamına gelir Fern, ki ben hâlâ bunun gerekli olmadığını düşünüyorum."

"Ne devriyesi Lincoln! Boş yolları mı koruyorsunuz? Bu kasabada ciddi bir problemi olan tek yer burası. Polise ihtiyaç duyan yer burası. Bu bina."

Lincoln en sonunda kafasını salladı. "Elimden geleni yapacağım," diyerek ayağa kalktı.

Omuzları, taşıdığı yükler nedeniyle çökmüştü. Bütün gün bu kasabanın lanet olası sonsuz sorunlarıyla uğraşıyor ve tek aldığı eleştiri ve yeni istekler diye düşündü Fern vicdan azabıyla. Evinde de onu bekleyen rahatlatan kimse yoktu. Yanlış bir karar vererek yanlış bir kadınla evlenen bir adam bunun cezasını ömür boyu çekmemeli. Hele Lincol gibi bir adam.

Onunla kapıya kadar yürüdü. Birbirlerine değecek kadar yakındılar ve kollarını boyuna dolamak için öyle bir arzu duyuyordu ki kendini tutmak için yumruklarını sıkmak zorunda kaldı.

"Olanlara baktığımda acaba neyi yanlış yapıyorum diye düşünüyorum."

"Sen yanlış bir şey yapmıyorsun Fern."

"Altı yıldır müdürlük yapıyorum ve kendimi birden bire okulu kontrol edemez bir halde buluyorum. Işimi korumak için çabalıyorum artık."

"Fern, bence bütün bunlar sınıftaki silahlı olayın çocuklar üzerinde yarattığı geçici bir etki. Çocukların biraz zamana ihtiyacı var," dedi Lincoln ve kadının omzunu güven verici bir şekilde sıvazla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dıktan sonra kapıya döndü, "geçecektir."

Clarie yeniden Mairead Temple'ın boğazına bakıyordu. Kadının tüylü dili, boğazı ve yukarı kısımdan sallanmakta olan kızarık küçükdili Clarie'ye tanıdık bir bölge gibi gelmeye başlamıştı. Bir de şu ağzından gelen kül tablası kokusu yok muydu. Şu anda içinde bulundukları Mariead'ın mutfağı da aynı kokuyla kaplıydı. Günlerden salıydı; Clarie'nin ev ziyaretleri günü. Mariead sondan bir önceki hastasıydı. Birinin doktorluk hayatı kötüye gitmeye başladı mı, hastaları başka doktorlara geçiş yaptılarsa, o biri acil önlemler almak zorundaydı. Mariead Temple'ın pis dumanlı mutfağına gelerek onu muayene etmek Clarie'nin acil önlemlerinden birisi sayılabilirdi. Bir hastayı memnun etmek için ne gerekiyorduysa.

Clarie ışıklı aletini kapattı.

"Boğazın bana aynı göründü. Sadece biraz daha kızarmış."

"Hâlâ çok ağrıyor."

"Tedavi olumlu sonuç vermedi."

"Yani artık penisilin alamayacak mıyım?"

"Üzgünüm ama alamayacaksın."

Mariead takma dişlerini takırdatarak solgun gözlerini Clarie'ye dikti.

"Nasıl bir tedavi uygulayacaksın peki?"

"Sana önerebileceğim en iyi tedavi kendini korumak Mariead."

"Yani?"

"Yani..." Clarie mutfak masasının üzerindeki mentollü sigaralara baktı. "Sanırım sigarayı bırakma vakti geldi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden penisilin vermiyorsun?"

Clarie soruyu duymazdan gelerek, mutfağın ortasında yanmakta olan odun fırınına işaret etti. "Şu da senin boğazın için pek iyi değil. Havayı kurutup tahriş edici dumanla dolduruyor etrafı. Bir gazlı fırının vardır herhalde?"

"Odun daha ucuz."

"Ama daha iyi hissedeceğin bir gerçek."

"Odunu yeğenimden bedavaya alıyorum."

"Tamam. Ya sigarayı bırakmaya ne diyorsun?"

"Penisiline ne diyorsun?"

Köprünün üzerinde karşılaşan iki keçi gibi inatla birbirlerine baktılar.

En sonunda teslim olan Clarie oldu. Mariead Temple kadar dik kafalı biriyle, hele de öğlenin bu saatinde tartışacak gücü yoktu. Reçeteyi yazarken, *sadece bu seferlik,* diye düşündü. Mariead, mutfağın ortasındaki odun ocağına ilerleyerek içine biraz daha odun attı. Ocaktan hemen taze duman bulutları yükselmeye, bütün mutfağı kaplayan ince bir duman tabakası oluşmaya başladı.

Clarie'nin bile boğazı yanmaya başlamıştı.

Mariead, bir yandan ocağı maşayla karıştırırken, "Şu kemikler hakkında yeni bir şeyler duydum," diye konuştu.

Clarie hâlâ vereceği ilacı sayıyordu. Kafasını kaldırdığında yaşlı kadının sorgulayıcı bakışlarıyla karşılaştı. Mariead çok yabani bir kadındı. Sobanın kapağını kapatarak döndü, Clarie'nin yanına gelerek oturdu.

"Duyduğuma göre kemikler çok eskiymiş."

"Evet, bu doğru."

"Ne kadar eski?" Soluk gözlerini Clarie'ninkilere dikmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yüz yaşının üzerindeymişler, belki de daha fazla."

"Bu konuda eminler mi?"

"Sanırım öyle. Neden?"

Mariead gözlerini kaçırdı.

"Senin, buralarda neler olduğuyla ilgili hiçbir fikrin yok. Kemikleri onun bahçesinde bulduklarına hiç şaşırmadım. O kadının ne olduğunu biliyorsun değil mi? Üstelik bir tek o da değil. Geçtiğimiz cadılar bayramında Warren Emerson'un evinin orada kendilerine büyük bir şenlik ateşi yaktılar. Ha–şu Emerson da onlardan zaten."

"Kimlerden?"

"Warren erkek olanlardan tabii ki. Onlar cadı."

Clarie gülmemek için kendini zor tuttu. Kadının yüzüne karşı gülmek şu anda pek akıllıca olmazdı.

"İnanmazsan git kasabadakilere sor," diye ısrar etti Mariead, kızgın kızgın. "Hepsi de o gece Emerson'un bahçesindeki ateşi gördü. Ve hemen ardından da o gençler olay çıkardı."

"Bunlar her yerde olur. Cadılar bayramında bütün çocuklar biraz taşkınlık yapabilirler."

"Hayır. Cadılar bayramı gecesi onlar için kutsaldır. Onların lanetli Noelleridir."

Clarie yaşlı kadının gözlerine iyice baktığında ondan hiç hoşlanmadığını fark etti.

"Herkes inançlarında özgürdür. Başkasına zarar vermediği sürece tabii."

"Evet, ama sorun da bu ya. Baksana o günden beri olanlara."

Clarie, doktor çantasını kapatarak eline aldıktan sonra sandalyesinden kalkarak kapıya yöneldi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Rachel Sorkin'in işleri sadece kendisini ilgilendirir Mariead. Bütün kasabadakilerin de böyle düşünmesi gerekir."

Yine şu kemikler, diye düşündü Clarie, arabasını son hastasının evine doğru sürerken. Herkes şu kemikleri merak ediyor. Kime aittiler, ne zaman gömüldüler... Ve bugün de yeni bir soru: Neden Rachel Sorkin'in bahçesinde bulundular.

Kutsal geceleri, lanetli Noelleriymiş.

Mariead'ın mutfağında o sözlere gülmek istemişti, ama şu anda Clarie'ye hiç de komik gelmiyorlardı. Rachel Sorkin, gölün o kısmında tek yalnız başına yaşayan siyah saçlı bir kadındı. Bu işler oldum olası böyleydi işte, yalnız başına yaşayan kadınlardan her zaman şüphelenilir, haklarında dedikodu çıkarılırdı. Bu küçük kasabaya göre o kadının yaptığı kuraldışı bir şeydi. O, bu kasabanın 'aslında erdemli olan' kocalarını baştan çıkarabilecek kışkırtıcı bir kadındı. Kasabanın cadısı. Öyle değilse de hiç kimsenin evlenmek istememiş olduğu bir sürtük, yoldan çıkmış, anormal cinsel seçimleri olan bir kadındı. Bir kadın Rachel gibi güzel, çekici, egzotik ve aynı zamanda tuhaf zevkleri olan ve istediği zaman istediği şeyi yapmakta özgür olan biriyse dedikodulara hayal gücü de katılırdı. Bütün gün pis, dumanlı mutfağında oturup sigara içen Mariead Temple'sa hayal gücünü biraz fazla zorlamıştı. Evet Rachel'in kendi gibi sarı dişleri yoktu. Rachel çok güzel, özgür, biraz da eksantrik bir kadındı.

O halde bir cadı olmalıydı.

Warren Emerson da bahçesinde bir ateş yaktığına göre, evet o da muhakkak bir cadı olmalıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ortalık henüz tamamen kararmadığı halde Clarie farlarını yaktı. Galiba yılın bu zamanlarına özgü bir şekilde hepimizin içini saçma korkular kaplıyor, diye düşündü. Mevsimin en kötü zamanı daha gelmemişti üstelik. Geceler uzayıp havalar erkenden kararmaya başlayacak, karlar da şiddetlenecekti; işte o zaman dünyadan soyutlanmış bu kasvetli ve ıssız yer hepsinin tek dünyası olacak, onları amansız bir savaşın ortasında bırakacaktı.

Gecenin keskin soğuğu ve kara buzunun aynı anda hem hakim hem de cellat olması ne tuhaftı...

Clarie, 'Braxton,' yazılı posta kutusuna sahip olan evin önünde durdu. Hastasının evi ıssız tarlalarla çevriliydi. Kocasından boşanmış kırk bir yaşındaki Faye Braxton, iki çocuğuyla birlikte burada yaşıyordu. Her iki bacağı, romatizma sebebiyle işlevlerini neredeyse tamamen kaybetmişti. Yardım almadan bu kasvetli evden dışarı adım atamıyordu.

Clarie çantasını alarak arabasından indi ve eve doğru ilerledi. Ön kapıya vardığında yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu anladı. Dondurucu soğuğa rağmen kapı ardına kadar açıktı.

Başını hafifçe içeri sokarak seslendi: "Bayan Braxton?"

İçeri dolan rüzgâr yüzünden camlardan birinin çarptığını duydu. Bir şey daha duyuyordu aslında. Üst kattan koşuşturan ayak sesleri geliyordu. Çocuklardan biri miydi acaba?

Clarie içeri girerek kapıyı kapattı. Işıklar yanmıyordu ve dışarıdan gelen ışık da odayı çok az aydınlatıyordu. Duvara tutunarak koridorda ilerlemeye başladı. Lambanın düğmesini arıyordu. En sonunda aradığını buldu ve ışıkları açtı.

Ayaklarının dibinde, kapı eşiğinin üzerinde bir Barbie bebek yatıyordu. Onu almak için yere eğildi. "Bayan Braxton? Ben Dok-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tor Elliot."

Hâlâ cevap yoktu.

Elindeki Barbie bebeğe baktığında sarı saçlarının yarısının yolunmuş olduğunu gördü. Üç hafta önceki son ziyaretinde Faye Braxton'un yedi yaşındaki kızının elinde buna benzer bir bebek gördüğünü hatırlıyordu.

Üzerinde pembe bir elbise giydirilmiş, uzun sarı saçları özenle taranarak bir kurdeleyle bağlanmıştı.

Bir an için ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

İşte yine yukarıdan gelen ayak seslerini duydu. Tak tak tak. Merdivenlerin başına doğru giderek üst kata baktı. Evde biri vardı ama ısıtıcı çalışmıyordu. Ev buz gibiydi ve hiçbir yerin lambası da yakılmamıştı.

Geri döndü ve evden çıkarak arabasına bindi. Cep telefonunu çevirerek polisi aradı.

Telefonu Memur Mark Dolan açtı.

"Ben Doktor Elliot. Braxton'ların evinin önündeyim. Sanırım yolunda gitmeyen bir şeyler var."

"Ne demek istiyorsunuz Doktor Elliot?"

"Ön kapıyı açık buldum. Isıtıcı açılmamış. Işıklar yanmıyor ve üst katta birisinin ayak seslerini duydum."

"Aile evde mi? Kontrol ettiniz mi?"

"Üst kata çıkmaya cesaret edemedim."

"Yapmanız gereken tek şey yukarı çıkıp bir göz atmak. Şu anda oraya gönderebileceğim hiç kimse yok burada."

"Bak, birini göndermen gerekiyor. Burada garip bir şeyler oluyor diyorum sana."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Memur Dolan içini çekti. Clarie, adamın, gözlerinde alaylı bir ifadeyle masasında oturmuş halini adeta yanındaymış gibi görebiliyordu. Gerçi hislerini kelimelere döktüğü anda kendisine de biraz saçma gelmişti aslında. Üst kattan gelen sesler belki de ayak sesleri falan değil de rüzgârın çıkardığı gürültüydü. Aile topluca bir yere gitmiş olabilirdi pekala. Polisler geldiklerinde hiçbir şey bulamayacak, bütün kasaba korkak doktoru konuşuyor olacaktı ertesi gün. Ünü zaten bu hafta yeterince zedelenmişti.

"Lincoln oralarda bir yerlerde olacak. Yanına gelip bir göz atmasını isterim ondan."

Clarie telefonu kapattığında polisi aradığı için pişman olmuştu bile. Arabasından çıkarak tekrar eve baktı. Sis, geceyi olduğundan daha da karanlık gösteriyordu. Çağrıyı iptal edip kendimi komik duruma düşmekten kurtarayım bari, diye düşünerek bir kez daha yöneldi eve. Hâlâ tereddüt dolu, içeri girdi.

Merdivenler giderek üst kata kulak kabarttı. Yukarıdan ses gelmiyordu artık. Tırabzana tutunarak yavaşça yukarı çıkmaya başladı. Kasabanın maskarası olmak istemiyordu.

İkinci kata vardığında bir koridora çıktı. Işıkları açtı ve karşısına çıkan ilk odanın kapısından içeri baktı.

Kitty'nin yatak odasıydı bu. Odanın perdelerinde balerinler vardı. Yatağın üzerineyse küçük kızlara özgü eşyalar saçılmıştı. Plastik bilezikler, kar tanesi motifli kırmızı bir kazak, pembe ve mor renkli okul çantaları. Yerde de Kitty'nin çok sevdiği Barbie bebek koleksiyonu vardı. Ama bebeklerdeki durum küçük bir kızın sevgisini yansıtmıyor gibiydi. Elbiseleri parçalanmış, vücutları kalçalarından ters yöne çevrilmiş, bir iki tanesinin başı koparılıp gözleri çizilmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Clarie tekrar ürperdi.

Hızla koridora çıktığında gözüne başka bir oda çarptı. Odanın ışıkları yanmıyordu. Karanlıkta parlayan bir şey vardı, garip bir ışık, bazı saatlerin yüzeyindeki gibi yeşil bir parıltı. Odaya girerek ışığı yaktığı anda parıltı kaybolmuştu. Burası oğlanın dağınık odasındaydı. Kitaplar ve kirli çoraplar yatağa ve yerlere saçılmıştı, çöp kutusu ise ağzına kadar kâğıt ve kola kutusu doluydu. On üç yaşında bir erkek çocuğunun sıradan odasıydı.

Işıkları söndürdüğünde yeşil parıltının tekrar belirdiğini fark etti. Yataktan geliyordu.

Yatağa giderek yastığın üzerindeki yeşil şeye dokundu. Soğuk, fakat ıslak değildi. Birden aynı maddenin duvarlara da sıçramış olduğunu fark etti.

Tak tak tak. Kafasını kaldırdığında bir çocuğun bağırdığını duydu. Yüksek sesle değil de derinden, boğuk çıkan bir ses.

Çatı katı. Çocuklar çatıda olmalı.

Aceleyle çıktı odadan. Koridorda, ayağı bir tenis ayakkabısına takıldı ve az kalsın düşüyordu.

Çatı katına çıkan merdivenler tehlikeli derecede dar ve dikti. Clarie bütün cesaretini toplayıp yukarıya kadar tırmandı ve en son basamağı çıktığında kendini katıksız bir karanlığın içinde buldu. Artık hiçbir şey gözükmüyordu.

İleri doğru bir adım attığında, kafası tavandaki ipli lambaya çarptı. İpi çekti ve tavan arasının ufak bir çember içinde kalan kısmı hafifçe aydınlandı. Loş ışıkta etraftaki birkaç parça eski mobilyayı ve mukavva kutuları seçebiliyordu.

Kutuların yanında bir şeyin hareket ettiğini gördü.

Yavaşça ilerleyerek kutunun arkasına baktı. Üst üste atılmış

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birkaç parça eşyanın yanında uzanan Kitty'yi gördü. Kız buz gibiydi ama hâlâ yaşıyordu. Her nefes alışıyla birlikte ağzından iniltiye benzer bir şeyler çıkıyordu. Clarie kızı kaldırmak için eğildiğinde üstünün ıslak olduğunu fark etti. Elini ışığın altına tuttu ve dehşetle irkildi. Bir an korkudan ne yapacağını şaşırdı. *Kan.*

Birden, arkasındaki yerin tahtasının oynadığını hissetti.

Arkamda biri var!

Clarie'nin arkasına dönmesiyle beraber gölge üzerine atıldı. Yaratık onu omuzlarından tutarak yere yapıştırmıştı. Elleri Clarie'nin boğazını kavradı. Clarie onu iterek yere düşürdü ve odanın loş ışığında saldırganın yüzünü görmeye çalıştı.

Faye'in oğlu.

Çocuk yeniden atılarak kadının boğazını sıkmaya başladı. Clarie, gözlerinin kararmaya başladığını hissedebiliyordu ama üzerindeki çocuğun dudaklarının kıvrıldığını, gözlerinin öfkeyle kısıldığını görebiliyordu.

Clarie oğlanın gözünü tırmalamaya çalıştı. Saldırgan, öfkeyle bağırarak gözünü tuttuğu sırada Clarie kurtuldu ve tam ayağa kalkabilmişti ki çocuğun yeniden üzerine atılmasıyla dizlerinin üzerine düştü. Ayağa kalkarak çocuğu üzerinden attı.

Her ikisi de tornavidayı aynı anda fark ettiler.

İkisi aynı anda yerde duran tornavidaya atıldı, fakat çocuk daha yakındı. Tornavidayı yakaladığı gibi kollarını mümkün olduğu kadar yukarı kaldırarak Clarie'nin üzerine doğru gelmeye başladı. Elindeki tornavidayı, yerde duran Clarie'nin kafasına saplamaya hazırlanıyordu. Tam hamlesini yapacakken Clarie elleriyle onu göğsünden yakalayıp itmeye başladı. Çocuğun gücü karşısında kadın şaşkına döndü. Tornavidanın ilerlemesine kesinlikle engel

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olamıyordu.

Tam o sırada birinin Clarie diye bağırdığını duydu. Kendisi de son gücüyle bağırdı.

"Yardım edin! İmdat!"

Birisi hızla merdivenlerden çıkıyordu. Çocuk, elindeki silahı kadının üzerinden çekmişti artık. Hızla arkasını döndüğünde kendine doğru atılan Lincoln'u son anda gördü. Dengesini kaybederek yere kapaklandı. Clarie, çocuk ve Lincoln'un, etraflarındaki eşyaları ve kutuları sağa sola saçarak alt alta üst üste yuvarlandıklarını gördü. küçük saldırganın elindeki tornavida karanlıkta bir yere fırlamıştı. Adam, çocuğu yüz üstü yere yapıştırdı ve Clarie kelepçenin metalik açılıp kapanma sesini duydu. Çocuk buna rağmen debeleniyor, etrafına körlemesine tekmeler savuruyordu. Lincoln, çocuğu tavan arası sütunlarından birisinin oraya sürükleyerek kemeriyle iyice bağladı.

Adam en sonunda Clarie'ye döndüğünde nefes almakta zorluk çekiyordu. Adamın yanağı kan içindeydi. İşte o sırada yerde kutuların arasında yatmakta olan kızı gördü.

"Kan kaybediyor," dedi Clarie hemen. "Yardım et de onu aşağı kata indirelim."

Lincoln kızı kucağına aldı.

Küçük kızı mutfak masasına yatırdıklarında nefes almadığını fark ettiler. Clarie kızın ağzına üç kere hava yolladı, nabzını kontrol etti. Nabız atışları duyulmuyordu. "Hemen bir ambulans çağır!" diye bağırdı Lincoln'a. Bir yandan da ellerini kızın göğüs kafesine yerleştirerek kalp masajı yapmaya başladı. Küçük kızın geceliği kan içindeydi ve Clarie'nin elleri devamlı kayıyordu. *Daha yedi yaşında. Bu kadar küçük bir çocuk nasıl bu kadar kan kaybeder?*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beyin hücrelerini ne zamana kadar canlı tutabilirim?

"Ambulans yolda."

"Tamam. Şimdi kızın geceliğini çıkarıp yarasının nerede olduğunu bulmanı istiyorum."

Clarie masajı bırakarak kıza tekrar suni teneffüs uyguladı.

"Aman tanrım," diye fısıldadı, kızın geceliğini yırtmış olan Lincoln.

Karın bölgesinde açılmış olan yarım düzine kadar bıçak yaralarından kan adeta fışkırıyordu.

Clarie tekrar kalp masajına başladı. Ama kızın göğsüne her bastırdığında daha çok kan çıkıyordu.

Giderek yaklaşan bir siren sesi duydular. Ambulans az sonra evin önünde durdu. Araçtan fırlayan iki acil servis görevlisi eve girdiklerinde kıza bir göz atarak hemen acil çantalarını açtılar. Clarie göğse bastırmaya devam ederken, görevliler bir serum çıkarıp kıza taktıktan sonra EKG'ye bağladı.

"Kalbi atıyor mu?" diye sordu Clarie, bir yandan masaja devam ederken.

"Çok az."

"Kan basıncı?"

Basınç aletinin pompa sesini duydu, ardından cevap da geldi. "Elli bile değil. Serumla laktatlı Ringer çözeltisi veriyoruz. Şu ikinci çizginin görülmemesi çok..."

Konuşmaları bir siren sesiyle kesildi. Eve birileri daha gelmişti. Memur Mark Dolan ve Pete Sparks. Dolan bir an Clarie ile göz göze geldiyse de kadının öfkesini anlayarak bakışlarını kaçırdı. Sana söylemiştim.

"Çocuk yukarıda, çatı katında. Kelepçeli. Şimdi asıl anneyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bulmamız lazım."

"Ben samanlığa bakayım," diye teklif etti Dolan.

"Hayır," diye atıldı Clarie. "Faye tekerlikli sandalyelidir. Samanlığa kadar gitmiş olamaz. Bu evin içinde bir yerlerde olmalı."

"Dolan ona aldırmadan arkasını dönüp çıktı.

Clarie tüm dikkatini kıza yöneltti tekrar. Nabzı atmaya başladığına göre masajı bırakabilirdi artık. Zaten elleri de kandan yapış yapış olmuştu. Lincoln ve Pete'in, odadan odaya koşarak Faye'i aradıklarını duyabiliyor, bir yandan da acil telsizden sonunda Knox Hastanesine bağlanabildiklerini algılıyordu.

Telsizden gelen ses McNally'e aitti: "Ne kadar kan kaybetmiş?"

"Elbisesi sırılsıklam," diye cevap verdi görevli. "Göğsüne en azından altı delik açılmış. Serum bağladık. Kan basıncı elli, sinüs atışı bir-altmışta. İkinci çizgi hâlâ yok."

"Nefes alıyor mu?"

"Hayır. Kalp masajı yapılıyor. Dr. Elliot da burada."

"Gordon," dedi Clarie, "acil torakotomi[3] gerekiyor. Hemen bir cerrah hazırla, oraya geliyoruz."

"Sizi bekliyoruz."

Kızı ambulansa taşımak sadece birkaç saniyelerini almıştıysa da Clarie her şeyin çok yavaş hareket ettiğini düşünüyordu. Olayları bir panik perdesinin arkasından görebiliyordu: kalbi atmayan küçücük bir kız kaldırılarak sedyeye konuyor, serumlar, EKG aleti ve arkalarından koşturan acil servis görevlileri ambulansa doğru ilerliyordu.

Clarie ve görevlilerden biri arkaya, kızın yanına oturdu. Cla-

---

[3] Ç.N:Torakotomi;Göğüs kafesini keserek dışarı ile bağlantı sağlamak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rie sedyenin yanına geçerek kızın ciğerlerine bastırmaya başlarken bir yandan da dengesini sağlamaya çalışıyordu; Braxton'ların oradan hızla ana yola çıkmışlardı.

Kalp monitöründe kızın atışı belirdi. İki prematüre taşikardi atış... Sonra üç tane daha.

"Lidokine verin."

Acil servis görevlisi tam ilacı enjekte etmeye başlamıştı ki ambulans bir çukura düştü. Sarsıntıyla

dengesini kaybeden adam geriye doğru düşerken, kolu serum borusuna takıldı. Serum iğnesi hızla küçük kızın kolundan çıkarken laktatlı Ringer çözeltisi Clarie'nin yüzüne fışkırmaya başladı.

"Lanet olsun, çizgi kayboldu."

Monitörden acil sinyali ötmeye başlamıştı. Clarie monitöre bakıp tek bir ritim göremeyince tekrar kalp masajına başladı.

"Hadi!Hadi!"

Kız şoka girmiş, damarları büzüşmeye başlamıştı.

Monitörden bir alarm sinyali daha duyuldu.

Clarie panik halinde Kitty'nin göğsüne iyice bastırmaya başlamıştı, fakat hiçbir şey değişmiyordu. O sırada kalp şokunun çalışma sesini duydu. Acil servis görevlisi gelirken Clarie çekildi. Adam aleti çalıştırarak uygulamaya başladı. Monitördeki atışlar bir anda en yüksek seviyeye çıktıktan sonra normale dönerek zayıf bir ritimde devam etti. Clarie'yle görevli aynı anda derin bir oh çektiler.

"Bu ritim devam etmeyecektir," dedi Clarie. "Seruma ihtiyacımız var."

Hâlâ sarsılarak ilerleyen ambulansın içinde dengesini sağlamakta zorlanan görevli, turnikeyi çözerek kızın diğer koluna taktı,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

buradaki damarı bulmaya çalıştı.

"Damarı bulamıyorum!"

"Antekubitalı bile mı bulamıyorsun?"

"Hayır, patlamış."

Clarie monitöre baktı. Ekranda beliren PVC'ler kızın kalp ritimlerinin bozulmaya başladığını gösteriyordu. Acilden hâlâ millerce uzaktaydılar ve kızın ritimleri gerilemeye başlamıştı. hemen serum takmak zorundaydılar.

"CPR'yi çıkartın. Köprücük kemiğinin altındaki damarı kullanacağım."

Hemen pozisyonlarını aldılar.

Clarie, Kitty'nin göğsünün üzerine eğildiğinde kalbi hızla atmaya başlamıştı. Kızın köprücük kemiklerine baktı. Bunu bir çocuğun üzerinde yapmayalı yıllar geçmişti. Küçük kızın köprücük kemiklerinin altına bir iğne sokarak ucunu geniş köprücük damarına geçirecekti. Bu arada ciğerlerin zedelenme ihtimali vardı. Elleri zaten titremeye başlamıştı ve ambulansın sarsıla sarsıla ilerlemesi işini daha da zorlaştırıyordu.

Çocuk şoka girdi ve ölüyor. Başka bir şansım yok.

Merkezi toplar damar kitini açarak deriye Betadin sürdü, ardından da steril eldivenleri taktı. "Sen masaja devam et," dedi, derin bir nefes alarak.

Enjektörü alarak iğneyi köprücük kemiğinin altından deriye soktu. Sabit bir basınç uygulayarak seruma bağlı iğneyi derinin altında ilerletmeye başladı.

Aniden kopkoyu bir kan çıktı ortaya.

"Damardayım! Alarm ötmeye başlamıştı.

"Çabuk olun," dedi teknisyen telaşla, "Kalp atışları yüz yir-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

minin üzerine çıktı."

Tanrım, lütfen, şimdi değil. Şimdi değil.

Clarie iğneyi sabit tutarak serumu aldı, J telini iğne oyuğundan köprücük damarına damara geçirdi.

Baş tel olması gereken pozisyondaydı ve işlemin en zorlu kısmı tamamlanmıştı artık. Şimdi çok yavaş ve dikkatli bir şekilde sondayı yerine kaydırdı, ardından da teli çekerek serum tüpüne bağladı.

"Çok iyiydi Doktor!"

"Lidokin gidiyor. Ringer geniş açık," dedi Clarie monitöre bakarak.

Kalp atışları hâlâ tehlikeli olacak kadar hızlıydı. Aletleri küçük kızın göğsüne yerleştirerek kalp şokuna hazırlanıyordu ki Teknisyen, "Durun,"dedi.

Clarie monitöre baktı. Lidokin etkisini göstermeye başlamıştı. Kalp ritmi normale dönüyordu.

Ambulansın aniden durmasıyla hastaneye vardıklarını anladılar. Tüm servis hazır bir şekilde onları bekliyordu. Clarie, ambulans acil girişine yanaşır yanaşmaz kapıyı açıp Dr. McNally ve ekibiyle karşılaştı. Bir düzine el uzanarak sedyeyi aşağı indirdi.

Travma odasında sadece bir tane temel birimler cerrah grubu vardı. Ama McNally'nin bu kadar kısa zamanda toplayabileceğinin en iyisiydiler: Bir anestezi uzmanı, iki doğum hemşiresi, Dr. Byrne ve bir de genel cerrah.

Ilk harekete geçen Byrne oldu. Bir neşterle Kitty'nin kaburga kemiğinin üst kısmındaki deriyi yararak neredeyse vahşi sayılabilecek bir kuvvetle plastik göğüs tüpünü yerine yerleştirdi. Tüpe dolan kan taşarak cam kaba boşaldı. "Göğsünü yarmamız gerekecek,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dedi Byrne, hâlâ akmakta olan kana bir bakarak.

McNally kızın kolunu bir başka serum hattı için kesip içeri 0-Rh negatif kan yollarken Clarie de steril kıyafetini ve eldivenleri giyerek Byrne'ın yanındaki yerini aldı. Adamın suratının bembeyaz olmasından onun da korktuğunu anlamıştı. Adam bir göğüs cerrahı değildi ve şu anda yaptığı şey onu gerçekten de aşıyordu. Ne var ki küçük kız ölmek üzereydi ve bu durumda başka bir şansları yoktu.

"Sevgili Meryem bize acı," diye mırıldanarak göğüs testeresini eline aldı Bryne.

Kitty'nin göğüs boşluğu açıldığında Clarie'nin görebildiği tek şey, ışıkların altında kırmızı saten gibi parlayan kandı. Masif bir Hemotraks[4]. Bryne aletleriyle yarığı genişletirken Clarie kanı vakumlayarak göğüs boşluğunu temizliyordu.

"Nereden geliyor bu," diye homurdandı Bryne. "Kalbi hasarsız görünüyor."

Bir o kadar da küçük, diye düşündü Clarie ani bir sinirle. Çocuk o kadar küçük ki...

"Kanı temizlememiz lazım."

Clarie emmeyi derinleştirirken akciğerden çıkan kanı gördüler.

"Gördüm," dedi Bryne ve hemen bir pens yerleştirdi.

Akciğerin başka bir bölgesinde bir kan sızması daha vardı.

"işte ikincisi," diyen Byrne bu yarayı da pensledi.

"Kan basıncını duyabiliyorum," dedi hemşire. "Stoliği yetmiş!"

"Bir birim daha 0-Rh negatif verin."

---

[4] Ç.N: Hemotoraks; Göğüs boşluğuna kan dolması.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Alın," diyen Clarie üçüncü kan tüpünü doktora uzattı.

Bir an için, odada bulunan kişilerin her biri yeniden göğüs boşluğunda toplanan kana baktı. Clarie kanı tekrar temizlemeye başladı. Hiç kimse konuşmuyordu. Saniyeler geçiyordu.

Byrne bir süre sonra Clarie'ye baktı.

"Yüce Meryem'e ne dediğimi duydun mu?"

"Evet?"

"Sanırım o da duydu."

Clarie nihayet ameliyathaneden çıktığında Pete Sparks dışarıda onu bekliyordu. Kadının üstü başı kan içindeydiyse de adam dikkat bile etmemişti buna. Bu gece şahit oldukları vahşetin yanında tamamen önemsiz kalıyordu.

"Küçük kız nasıl?"

"Ameliyat iyi geçti. Kan basıncı sabitleşir sabitleşmez Bangor'a gönderilecek." Clarie'nin yüzüne yorgun bir gülümseme yayıldı. "Sanırım düzelecek Pete."

"Çocuğu buraya getirdik."

"Scotty'yi mi?"

Pete evet anlamında salladı başını. "Hemşireler onu şuradaki muayene odasına götürdü ve Lincoln senin ona bir göz atmanı istiyor. Bir sorun var galiba."

Clarie, içinde giderek artan bir korkuyla acilden çıkarak, adamın göstermiş olduğu muayene odasına gitti. Kapının önünde durup camdan baktığında donakaldı. Tek kelime edemedi. Iliklerine kadar ürpermişti.

Pete'in gelerek, usulca, "Ne demek istediğimi anladın mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

demesiyle olduğu yerde sıçradı.

"Ya annesi?" diye sordu Clarie, "Faye'i bulabildiniz mi?"

"Evet bulduk."

"Neredeymiş?"

"Kilerde. Tekerlekli sandalyesinde oturuyordu hâlâ. "Pete bunları söyledikten sonra tekrar odanın camından içeri baktı. Gördüğü şeyle geriye korkulu bir adım attı. "Boynu kırılmıştı. Oğlu onu merdivenlerden aşağı itmiş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

.10.

Röntgen odasını gösteren camın arkasında duran Clarie ve röntgen teknisyeni, Scotty Braxton'un kafasının makineye doğru ilerlemesini izliyordu. Göğüs ve kalçaları üzerinden masaya sıkıca bağlanmış olmasına rağmen kıvranıyor, elleriyle deri bağları çekiştirip duruyordu ve derileri şimdiden yolunmuş bilekleri, deri bağları kanla kaplanmıştı.

"Rahat durmuyor," dedi teknisyen, "çok fazla hareket ediyor. Ona biraz daha valyum veremez misin?"

"Zaten beş miligram verdim. Sinir durumunu iyice belirsiz bir hale sokmak istemiyorum."

"İlacı vermeden filmi çekmemiz mümkün değil."

Clarie'nin başka şansı kalmamıştı. Şırıngayı doldurarak çocuğun yanına gitti. Pencereden baktığında eyalet polisinin kendini izlediğini gördü. Masaya yaklaşarak seruma uzanmıştı ki, çocuğun eli, önceden herhangi bir uyarı olmaksızın açıldı. Mengene gibi parmakları tarafından tam yakalanacaktı ki Clarie hızla geriye atıldı. Polis memuru hemen içeri koştu.

"Dr. Elliot iyi misiniz?"

Clarie'nin kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

"İyiyim, sadece biraz korkuttu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben buradayım. Devam edebilirsiniz; ilacı verin."

Clarie seri bir hareketle elindeki iki miligramlık şırıngayı serum şişesine boşalttı.

Masanın üzerindeki çocuk sonunda hareketsiz kalmıştı.

Clarie tekrar arka odaya gittiğinde işlem başlatıldı. Scotty'nin beyin röntgeni çekiliyordu ve çok geçmeden kafatasının ilk görüntüleri ekrana geldi.

"Oldukça normal görünüyor," dedi teknisyen. "Tam olarak ne arıyoruz?"

"Çocuğun davranışlarını açıklayabilecek anatomik herhangi bir anormallik. Bir kitle, bir tümör. Bunun bir sebebi olmalı. Bu kontrol edilemez bir saldırganlık göstermeye başlayan ikinci çocuk."

Kapıdan gelen sesle döndüklerinde Lincoln'un geldiğini gördüler. Clarie, trajedinin adamın üzerinde yaratmış olduğu etkiyi görebiliyordu, yüzünden anlaşılıyordu; gözlerindeki dalgınlık, bakışlarındaki üzüntü. Faye Braxton'un ölümü, basın açıklaması ve polis soruşturmalarıyla geçecek sonsuz bir gecenin başlangıcıydı onun için. Adam, kapıyı arkasında kapatarak en sonunda bir süreliğine huzur bulabileceği sessiz bir odaya kaçabilmiş olmasının yarattığı duyguyla derin bir oh çekti.

Karşı odayı izleyen camın önüne geçerek masanın üzerinde yatmakta olan çocuğa baktı.

"Bir şeyler bulabildiniz mi?"

"Test sonuçları Bangor'dan geldi. Kanında ne amfetamin, ne kokain ne de saldırganlık yaratabilecek başka ilaçlara rastlanmış. Davranışı için başka sebepler bulmamız gerekiyor." Clarie de camın önüne geçti. "Bu da Taylor Darnell gibi. Ve Scotty hiçbir za-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

man ritalin kullanmadı."

"Emin misin?"

"Evet. Ben onların aile doktoruydum. Elimde, Dr. Pomeroy'-un benden önce tuttuğu dosyası da var."

Her ikisi de cama yaslanmıştı. Önlerinde onları bekleyen zor saatler için enerji toplamaya çalışıyorlardı. Clarie bu adamla hep böyle saatlerde birlikte olduğunu fark etti. İkisi de son zamanlarda meydana gelen felaketler sebebiyle yorgun, korkmuş veya afallamış durumdayken birlikteydi. İkisi de kötü görünürken. Birbirleri hakkında hayali izlenimlere kapılmalarına imkan yoktu çünkü en zor şeyleri beraber yaşamışlardı. Ona giderek daha çok hayran oluyorum, diye düşündü Clarie buna kendi bile şaşarak.

"Tamam, işlem bitti," diye bildirdi teknisyen.

Clarie de Lincoln de irkildi. Ardından birlikte bilgisayarın başına gittiler. Clarie bilgisayarın başına oturarak ekrana çıkan beyin bölümlerini incelemeye başladı. Lincoln'sa Clarie'nin sandalyesinin arkasına geçti ve iki elini de sandalyeye dayayarak ekrana doğru eğildi. Kadın, adamın nefesini saçlarında hissediyordu.

"Ee - ne görüyorsun?" diye sordu Lincoln bir süre sonra.

"Ne bir kayma, ne bir kitle, ne de bir kanama var."

"Neye bakıyorsun?"

"Ne kadar beyazsa yoğunluğu o kadar fazladır. Kemikler beyaz, boşluklar ise siyah. Kafatasından içeri doğru gittikçe beyinin alt tarafındaki ense kemiği görünmeye başlıyor. Benim kontrol ettiğim şey simetri. Patolojik vakaların bir çoğu beynin sadece bir tarafını etkilediği için ben iki taraf arasında fark var mı yok mu ona bakıyorum."

Ekranda yeni bir kesit belirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şurası bana pek simetrik gelmiyor," dedi Lincoln.

"Haklısın simetrik değil, ama bu önemli değil çünkü o kısım beyini kapsamıyor. Sadece bir kemik boşluğu."

"Neye bakıyorsun?" diye bu sefer teknisyen sordu.

"Sağ kemik boşluklarına. Görüyor musun? Üzerlerini kapatan bir perde gibi bir şey var."

"Mukoid kisti sanırım," diye belirtti teknisyen. "Kronik alerjili hastalarımızda bazen rastlarız."

"Bu onun davranışlarını açıklamaya kesinlikle yetmez ama," diye cevap verdi Clarie.

Telefon çaldı. Arayan laboratuardan Anthony'ydi.

"Dr. Elliot, sanırım gelip bakmak isteyeceğiniz bir şey var," dedi. "Hastanızın gaz kromatografi sonucuyla ilgili."

"Kanında bir şey mi gördün?"

"Emin değilim."

"Bu testi biraz açıklar mısın?" diye sordu Lincoln laboratuara ulaştılarında. "Burada neyi araştırıyorsun?"

Anthony gururlu bir baba edasıyla gaz kromatografi makinesini sıvazladı. Bu masa üstü aleti Bangor'daki Doğu Maine Sağlık Merkezinden gelmişti hastaneye. Anthony korumacı bir tavırla aletin başına geçti.

"Bu alet bir çok farklı karışımı kendi içinde ayrıştırarak bileşimlerini tek tek gösteriyor. Bunu her molekülün bilinen sıvı ve gaz evreleri arasındaki değişim sırasında yapıyor. Lisedeki kimya dersini hatırlar mısınız?"

"Evet, en sevdiğim dersti."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki. Öyleyse her maddenin sıvı ve gaz halleri olduğunu bilirsiniz. Örneğin suyu kaynattığınızda buhar elde edersiniz–ki bu iki hidrojen ve bir oksijen atomunun gaz halidir."

"Ee... sonra?"

"Bu makinenin içine sarılı, kılcal damar kadar ince bir kolon var –çok uzun ve çok ince bir tüp– öyle ki makineden çıkarıp açabilsek bir futbol sahasının yarısı boyunca uzar gider. İçi hiçbir maddeyle reaksiyona girmeyecek durgun bir gazla doldurulmuştur. Benim şu anda yaptığımsa araştırma yapılacak örneği buraya yerleştirmek. Örneğimiz ısıtılarak gaz haline getiriliyor. Ve farklı çeşitlerdeki moleküller kütlelerine göre değişen farklı hızlarla bu tüpe doğru bir yolculuğa başlıyor. Bu tüp onları ayrıştırıyor. Moleküller tüpün diğer ucundan çıkarken bir detektörden geçirilip kaydediliyorlar. Her bir maddenin belirme zamanı, 'alıkoyma zamanı' diyoruz buna, farklı bir görüntü çizecektir. Yüzlerce farklı hap ve toksinin alıkoyma zamanı verileri var elimizde. Kısacası, bu test bizi hastanın kanındaki her bir madde konusunda aydınlatır."

Anthony eline bir kan tüpü alıp makineye yerleştirdi.

"Ekrana bakın. Çocuğun kanını içeri enjekte ettiğimde olanlara bakın."

Bilgisayar ekranında engebeli bir şekilde ilerleyen bir çizgi belirdi. Yaklaşık bir dakika kadar ekranı izlediler.

"Biraz sabırlı olun," dedi Anthony. "Birazdan ortaya çıkar."

"Tam olarak ne çıkacak ortaya," diye sordu Claire.

Anthony elini ekrana koydu.

"İşte bu."

Clarie ekrandaki çizginin aniden yükselerek anormal bir atış yapmasının ardından tekrar eski haline geldiğini gördü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu da neydi böyle?" diye sordu şaşkınlıkla.

Anthony yazıcıya giderek anormal yükselişin kâğıda aktarılmış olan çıktısını aldı ve bunu onların da rahatça görebilmesi için masaya yaydı.

"Bu atışın ne olduğunu belirleyemiyoruz. 'Alıkoyma zamanı' bunu steroit sınıfına koyuyor, ama aynı atışı bazı vitaminler ve testosteronda da görüyoruz. Bence daha kapsamlı bir laboratuarda araştırılmalı."

"Testosteron dedin. Sence kas yapmak için falan alınmış bir ilaç olabilir mi? Biliyorsun bunlar genç erkekler arasında yaygınlaştı." Clarie burada Lincoln'a baktı. "Hem bu semptomları da açıklar. Vücut geliştirmeyle uğraşanlar kaslarını şişirmek ve güçlendirmek için genellikle bu ilaçlardan kullanır. Üstelik bu ilaçların bir yan etkisi de aşırı saldırganlıktır maalesef. Buna 'roid öfkesi' deniyor."

"Evet bu göz önüne alabileceğimiz bir şey. Bir çeşit kas güçlendirme ilacı." dedi Anthony. Masasına giderek başka bir kromatografi kâğıdı getirdi.

"Bu nedir?"

"Bu da Taylor Darnell'in geldiği gün yapılan gaz kromatografisi."

Anthony bu kâğıda Scotty'nin sonuçlarının yanına serdi. Sonuçlar aynıydı. Her ikisinde de bir dakika onuncu saniyede yükselen anormal bir atış vardı.

"Bu madde her neyse her iki oğlanın kanında da var," dedi Anthony.

"Taylor'un kanının gönderildiği laboratuardan ilaç testi sonucu olumsuz geldi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, laboratuarı ben de aradım. Ama bizim laboratuarın bir hatası olması gerektiğini söylediler– sanki bu yükselme benim uydurduğum bir şeymiş gibi. Bunun eski bir alet olduğunu kabul ediyorum tabii, ama sonuçlar hep aynı çıkıyor."

"Kiminle konuştun?"

"Anson Biyolojisinden bir biyokimyacıyla."

Clarie masanın üzerindeki kâğıtlara baktı. Aynı saldırgan davranışa sahip iki çocuğun da kanlarında saptanamayan bir madde vardı.

"Onlara Scotty'nin kanını da gönderelim. Bu yükselmenin ne olduğunu bilmek istiyorum."

Anthony başını salladı. "Ben kâğıtları hazırladım. Şurayı imzalan yeter."

Saat sabah ikiye geliyordu. Clarie yapması çekmesi gereken tüm röntgenleri çekmiş, yapması gereken tüm kan testlerini yapmıştı, ama elinde hâlâ en ufak bir şey bile yoktu çözümle ilgili. Hayal kırıklığıyla hastasının, sessizce uyuyan çocuğun yatağının yanına oturdu. Gözden kaçırdığı şeyin ne olduğunu bulmaya çalışıyordu. Yapılan belkemiği iliği testi, kan testleri, beyin röntgeni ve elektroansefalografi sonuçları gayet normal çıkmıştı. Alerjik bünyesi, akyuvar sayımında ortaya çıkan yüksek eozinofili açıklıyordu... *aynı Taylor'daki gibi,* diye düşündü Clarie birden.

Scotty, Valyum destekli uykusundan sıyrılarak bir an gözlerini açtı. Onları biraz kırpıştırdıktan sonra dik dik Clarie'ye baktı.

Clarie kalkarak ışıkları kapattı ve kapıya yöneldi, ama onca karanlığa rağmen çocuğun gözlerini tam olarak kendi üzerinde pa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rıldadığını hissediyordu hâlâ.

Birden, bu parıltının çocuğun gözlerinden gelmediğini fark etti.

Usulca yatağa yaklaştı yeniden. Çocuğun karanlıkta kalan yüzünü beyaz yastığın üzerinde seçemiyordu, ama üst dudağının üzerindeki fosforlu yeşil maddeyi çok net görebiliyordu.

"Otur Noah," dedi Fern Cornwallis. "Biraz konuşmamız gerekiyor."

Noah içeri girmeden müdürün kapısında bir an durakladı. Burası düşman bölgeydi. Müdürün onu neden dersin ortasında çağırdığıyla da, konuşmak istediği konuyla ilgili de en ufak bir fikri dahi yoktu; ama kadının yüzündeki ifadeyi gördüğünde pek de eğlenceli bir şey konuşmayacaklarını anlayabiliyordu.

Müzik dersinde '*Noah Elliot, müdire hanım seni hemen odasında görmek istiyor,*' mesajı geldiğinde diğer çocukların sorgulayıcı bakışlarını üzerinde hissetmişti. Saksofonunu sırasına koyarak kapıya doğru yöneldiğinde arkadaşlarının 'Acaba ne yaptı,' bakışlarını fark etmişti.

Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Noah?" dedi Bayan Cornwallis, sandalyeyi işaret ederek.

Oturdu. Müdüre değil de kadının düzen ötesi masasına bakıyordu Noah. Böyle bir masa bir insana ait olamazdı.

"Bugün posadan bir mektup aldım ve seninle bu konu hakkında konuşmak istiyorum. Kimin gönderdiğini bilmiyorum, ama gönderdiklerine sevindim. Çünkü bir öğrencimim ekstra rehberliğe ihtiyacı varsa bunu bilmek isterim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne demek istediğinizi anlayamıyorum Bayan Cornwallis."

Kadın cevap olarak masasının üzerinden fotokopi bir gazete sayfası uzattı. Noah gazeteye baktığı anda yüzünün kızardığını hissetti. *Baltimore Sun'ın* baskılarından biriydi:

"ÇALINTI ARABAYLA KAZA YAPAN GENÇLERDEN BIRININ SERBEST BIRAKILMASI TARTIŞILIRKEN DİĞER DÖRDÜ MAHKEMEDE."

Bunu kim biliyor olabilir ki? diye düşündü Noah. Ve daha önemlisi bunu bana neden yapıyor?

"Buraya Balimor'dan taşındınız değil mi?"

"Evet efendim," diye fısıldadı Noah yutkunarak.

"Gazetede isimler verilmemiş, ama yanında gönderilen bir notla bu konuda seninle konuşabileceğim yazılmış." Fern çocuğun gözlerinin içine baktı. "Bu sensin, değil mi Noah?"

"Kim göndermiş?"

"Bunun bir önemi yok şu anda."

"Eminim ki o gazetecilerin işi," diye çıkıştı Noah. Çenesi sinirden titriyordu. "Beni her yerde takip edip sorular soruyorlardı. Şimdiyse beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyorlar."

"Ne için?"

"Onlarla konuşmadığım için."

Fern derin bir nefes alarak yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Dün, okulumuzun üç öğretmeninin arabalarına girilmiş. Bu konu da herhangi bir şey biliyor musun?"

"Suçlayabilecek birini arıyorsun değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sadece arabalar hakkında bir şey bilip bilmediğini soruyorum."

"Hayır," dedi Noah, Fern'in gözlerinin içine bakarak. Ayağa kalktı. "Şimdi gidebilir miyim?"

Kadın ona inanmamıştı. Noah bunu yüzünde görebiliyor, ama söyleyebileceği bir şey de yoktu.

Başını salladı kadın. "Sınıfına dönebilirsin."

Müdürün odasından çıkan Noah uzun burunlu okul sekreterinin önünden de geçtikten sonra koşmaya başladı. Sınıfına dönmek yerine dışarı çıkarak merdivenlere oturdu. Titriyordu. Üzerindeki cekete rağmen iliklerine kadar hissedebiliyordu soğuğu. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Artık burada yaşayamam diye düşündü, başka bir yerde de yaşayamam gerçi. Nereye gidersem gideyim birisi olanları öğrenecektir. Neler yaptığımı.

Dizlerine sarılarak ileri geriye sallanmaya başladı. Şu anda eve gidebilmeyi öylesine istiyordu ki... Ama bu imkânsızdı, evi yürüyemeyeceği kadar uzaktaydı ve annesi de gelip onu alamazdı.

Jimnastik binasının kapısının açıldığını gördü. Dışarı çıkan sarı saçlı kadını tanıdı. Şu gazeteciydi; Damaris Horne. Kadın, bahçeyi geçerek yola çıktı ve arabasına bindi. Koyu yeşil arabasına.

İşte o.

Noah caddeye doğru koşarak kadına bağırdı.

"Hey!" diye bağırdı, arabanın kapısına vurarak. "Benden uzak dur!"

Damaris pencereyi açarak ilgiyle çocuğa baktı.

"Merhaba Noah. Bir şey mi konuşmak istiyordun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayatımı mahvetmeye çalışmaktan vazgeç!"

"Hayatını nasıl mahvetmeye çalışıyormuşum ki?"

"Beni takip ediyorsun. Etrafta dolaşarak insanlara Baltimore'da olanları anlatıyorsun!"

"Baltimore'un konumuzla ilgisi ne?"

Noah kadına baktığında Baltimore'la ilgili hiçbir şey bilmediğini anladı.

"Unut gitsin."

"Noah, seni takip falan etmiyorum."

"Hayır ediyorsun. Dün senin arabanı gördüm. Tam burada durmuş beni izliyordun."

"Hayır, izlemiyordum."

"Annem ve ben kasabadayken de bizi izledin."

"Tamam o bendim. Ama etrafta yeşil arabası olan tek insan ben değilim ki!"

"Sadece beni rahat bırak yeter," dedi Noah arabadan uzaklaşarak.

"Neden konuşmuyoruz Noah? Okulda gerçekte neler olduğunu anlatabilirsin. Neden sürekli kavga çıkıp duruyor? Noah? Noah!"

Noah arkasını dönerek okula doğru koştu.

* * *

Dev gibi iki köpek Clarie'ye havlıyor, arabasının kapısını aşındırıyordu. Clarie kapısını kilitleyerek bir süre arabasının içinde oturmaya karar verdi. Bir yandan da karşısında duran derme çatma çiftlik evine bakıyordu. Ön bahçeye bir sürü hırdavat yığılmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Clarie kornasını çaldıktan sonra camını araladı ve az ötedeki eve doğru bağırdı.

"Merhaba. Evde kimse var mı?"

Camda asılı paçavra perde biraz kımıldadı, kısa bir süre sonra kapı açıldı ve dışarıya kırk yaşlarında sarışın bir adam çıktı. Bahçeye çıktıktan sonra dondurucu bakışlarını Clarie'ye yöneltip arabanın yanına doğru yürüdü. Köpekler şimdi adamın ayaklarının dibinde havlayıp zıplıyordu. Her şeyi incecikti adamın–yüzü, geriye doğru taranmış saçları, bıyığı... İnce ve iticiydi.

"Ben Dr. Elliot," diye kendini tanıttı Claire. "Siz Bay Reid misiniz?"

"Evet."

"Mümkünse oğullarınızla, Scotty Braxton hakkında konuşmak istiyorum."

"Ne olmuş ona?"

"Şu anda hastanede. Oğullarınızla ona neler olduğu konusunda konuşmak istiyorum ben de."

"Doktor olan siz değil misiniz? Bunu sizin bilmeniz gerekmez mi?"

"Bir ilaç psikozu olduğunu düşünüyorum Bay Reid. Taylor Darnell de aynı ilaçtan almış olmalı. Bayan Darnell, oğlunun ve Scotty'nin vakitlerini sizin oğullarınızla geçirdiğini söyledi. Yani eğer çocuklarınızla konuşabilirsem belki..."

"Size söyleyecek bir şeyleri yok," dedi Jack Reid arabadan uzaklaşarak.

"Hepsi aynı ilacı kullanmış olabilir."

"Oğullarım ilaç kullanmaz."

Adam eve doğru yürümeye başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bay Reid, oğullarınızın başlarını derde sokmak gibi bir niyetim yok. Sadece bilgi almaya çalışıyorum."

O sırada bir kadın çıktı evden. Endişeli gözlerle Clarie'ye baktıktan sonra Reid'e bir şeyler söyledi. Reid cevap olarak kadını içeri itekledi. Köpekler artık Clarie'den uzaklaşmış, dikkatlerini bu yeni sürtüşmeye vermişlerdi.

Clarie camını sonuna kadar açtı ve kafasını dışarı çıkarıp adama seslendi: "Eğer oğullarınızın benimle konuşmasına izin vermezseniz, benim yerime polisin yapmasını sağlarım. Yoksa şerif Kelly'yle konuşmayı tercih mi ederdiniz?"

Adam tekrar Clarie'ye döndü. Yüzü sinirden bembeyaz olmuştu. Kadın da kafasını kapıdan çıkartmış Clarie'ye bakıyordu.

Kadın, Jack'e tekrar bir şeyler söyledi–vücut diline bakılacak olursa daha çok yalvarıyordu–ve Jack sonunda öfkeyle eve girerek kapıyı çarptı.

Kadın, Clarie'nin arabasına doğru yürümeye başladı. O da Reid gibi sarışındı ve yüzü son derece solgun, bitkin görünüyordu. Düşmanlıktan eser yoktu kadında, aksine rahatsız edecek kadar ifadesiz bir yüzü vardı. Duygularını uzun süre önce içinde güvenli bir yere gömmüştü sanki.

"Çocuklar okuldan az önce geldiler," dedi.

"Siz Bayan Reid misiniz?"

"Evet bayan. Adım Grace."

Kadın bir an eve doğru baktıktan sonra tekrar konuştu. "Çocuklar daha önce de yeterince belaya bulaşmıştı zaten. Şerif Kelly söylemişti; bir daha olursa..."

"Şerifin bilmesine gerek yok. Ben buraya hastam Scotty için geldim. Tek istediğim nasıl bir ilaç aldığı ve sanırım oğullarınız

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bana bunu söyleyebilir."

"Onlar benim değil, Jack'in oğulları," dedi kadın. Bunları, sanki bu nokta özellikle önemliymiş gibi doğrudan Clarie'nin gözlerine bakarak söylemişti. "Onları sizinle konuşmaları için zorlayamam. Ama siz yine de içeri girin. Durun da önce şu köpekleri bağlayayım."

Bayan Reid, köpekleri zincirlerinden tuttu, bahçenin diğer tarafındaki isfendan ağacının oraya götürüp bağladı. Clarie arabadan inip eve doğru yürümeye başlarken, köpekler zincirlerinin yettiği kadar ilerleyerek deli gibi havlamaya başladılar.

Eve girdiğinde kendini bir tavşan inine girmiş gibi hissetti. Alçak tavanlı, pis ve düzensiz bir yerdi.

"Onları şimdi getiririm," diyen Bayan Reid, Clarie'yi oturma odasında yalnız bırakarak dar merdivenleri çıkmaya başladı. Televizyon açıktı ve alışveriş kanalı ekrandaydı. Clarie havayı kokladığında burnuna derin bir küf ve tütün kokusu geldi. İster istemez herhangi bir parfümün bu kokuyu silip silemeyeceğini düşündü.

Merdivenlerden gelen ayak sesleri duydu hemen arkasından iki genç çocuk odaya girdi. Saç kesimleri çocukların sarışın kafalarını olduğundan daha da küçük göstermişti. Hiçbir şey söylemeden, genç çocukların dik başlı edalarıyla, umursamaz gözlerle Clarie'ye bakıyorlardı.

"Bu Eddie, bu da J.D," dedi Grace.

"Ben de Dr. Elliot."

Grace'e, çocuklarla yalnız kalmak istediğini belirten bir bakış attı. Grace de hiç bir şey söylemeden yavaşça çıktı.

Çocuklar kanepeye oturdukları anda gözleri otomatik olarak televizyona kaydı. Clarie uzaktan kumandayı alarak televizyonu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kapattığında bile bir süre karanlık ekranda kaldı bakışları.

"Arkadaşınız Scotty Braxton şu anda hastanede. Bunu biliyor muydunuz?"

Uzun süre ikisi de cevap vermedi. En sonunda yaklaşık on dört yaşlarında olan küçük kardeş Eddie böldü sessizliği.

"Duyduğumuza göre geçen akşam delirmiş."

"Bu doğru. Ben onun doktoruyum Eddie ve bu davranışının sebebini bulmaya çalışıyorum. Anlattığınız her şeyin aramızda kalacağı konusunda bana güvenmenizi istiyorum. Aldığı ilacın ne olduğunu bilmem gerekiyor."

Çocuklar, anlam veremediği bir bakışla ona bakmaya başlamışlardı.

"Bakın bir ilaç aldığını biliyorum. Taylor Darnell de almış aynı ilacı. Her ikisinin de kan testinde bu belli."

"O halde neden bize soruyorsunuz?"

Bu sefer konuşan J.D.'ydi. Sesi kardeşinkinden daha kısıktı ve Clarie'ye küçümseyen gözlerle bakıyordu.

"Zaten her şeyi biliyormuşsunuz gibi geldi bana."

"İlacın ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Hap mıymış?" diye sordu Eddie.

"Hap olmaya bilir. Aslında bir çeşit hormon olduğunu düşünüyorum. Bir hap, enjekte edilen bir sıvı, hatta bir bitki bile olabilir. Hormonlar canlı organizmalardan elde edilen kimyevi maddelerdir. Bitkilerden, hayvanlardan, böceklerden. Vücutlarımızı çok çeşitli şekillerde etkilerler. Şimdi karşı karşıya olduğumuz bu hormon da insanları saldırganlaştırıyor sanırım. Öldürme motivasyonu sağlıyor. Bunu nereden aldıklarını biliyor musunuz?"

Eddie kadına bakmaktan korkuyormuş gibi bakışlarını aşağı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düşürdü.

Clarie ümitsizliğe kapılmaya başlamıştı.

"Bu sabah hastanede Scotty'yi gördüm. Onu tıpkı vahşi bir hayvan gibi bağlamışlardı. Şu anda çok kötü bir durumda, ama ilaç etkisini kaybedip da tekrar kendine geldiğinde çok daha kötü olacak. Annesi ve kız kardeşine yaptıklarını hatırlayınca neler hissedeceğini bir düşünün." Sözlerinin karşısındakilerin kalın kafalarına girmelerini umarak bir an durdu, sonra devam etti. "Annesi öldü, kız kardeşi ise de hayatta kalmak için mücadele ediyor de. Vücudu bıçak yaralarıyla dolu. Kitty hayatının sonuna kadar ağabeyini kendini öldürmeye çalışan bir çocuk olarak hatırlayacak. Bu ilaçlar Scotty'nin ve Taylor'un hayatını mahvetti. Bana onları nereden bulduklarını söylemek zorundasınız."

Her iki çocuk da başlarını eğmiş kahve masasına bakıyordu. Artık iyice sıkılan J.D uzaktan kumandayı alarak televizyonu açtı. Clarie öfkeyle uzaktan kumandayı çocuğun elinden alıp televizyonu kapadı.

"Siz ikinizin bana söyleyecek bir şeyi yok sanırım. Ama şerif Kelly sizi konuşturmayı bilecektir."

Eddie tam bir şeyler söyleyecekti ki ağabeyine bakarak sustu. Clarie ancak o zaman çocukların arasındaki önemli farkı anladı. Eddie, J.D'den korkuyordu.

Kartvizitini sehpanın üzerine koyarak ayağa kalktı kadın. "Fikrinizi değiştirirseniz bana ulaşabilmeniz için bunu bırakıyorum," dedi. Bunları söylerken doğrudan Eddie'ye bakıyordu. Ardından arkasına bakmadan evden çıktı.

Bahçeye çıktığında köpekler yeniden deli gibi havlamaya başlamıştı. Onları tutan tek şey bağlı oldukları zincirleriydi. Jack

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Reid ön bahçede odun kesiyordu. Elindeki baltasını tüm gücüyle oduna indiriyordu. Köpeklerini susturmaya çalışmadı. Hatta onların bu istenmeyen misafiri korkutmalarından zevk alıyor gibiydi. Clarie hızlı adımlarla yürümeye başladı. Jack Reid'in yanından geçerken, adam baltasını savurmayı keserek kadına baktı. Alnı ter içindeydi ve terler solgun ince bıyığına doğru süzülüyordu. Adam baltanın sapına dayanarak ona bakmaya devam etti. Gözlerinden sinir bozucu bir tatmin duygusu okunuyordu.

"Size söyleyecek bir şeyleri yokmuş değil mi?"

"Bence söyleyecek çok şeyleri var ve bunların hepsi eninde sonunda ortaya çıkacak."

Köpekler havlamaya devam ediyordu. Zincirleri ağacı zorluyordu. Clarie bir an onlara baktıktan sonra, hâlâ baltaya yaslanmış duran adama döndü.

"Eğer bela arıyorsan," dedi Jack Reid, "önce kendi çatının altına bak."

"Ne?"

Jack Reid pis pis sırıttıktan sonra baltasını kaldırarak hızla oduna indirdi.

O akşamüzeri telefon geldiğinde Clarie ofisindeydi. Telefona dışarıdan Vera'nın cevap verdiğini duydu. Asistanı az sonra Clarie'nin odasına girdi.

"Seninle konuşmak isteyen bir çocuk var. Bu akşamüzeri onun evindeymişsiniz."

"Arayan kim?"

"Amelia Reid."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Clarie hemen telefonu kaldırdı; "Ben Dr. Elliot."

Karşıdaki kız fısıldayarak konuşuyordu. "Kardeşim Eddie– benden sizi aramamı istedi. Kendisi aramaya korkuyordu."

"Evet? Eddie bana ne söylemek istiyordu?"

"Sizin bilmeniz gerektiğini düşünüyormuş." Kız bir an durdu. Clarie onun etrafını kontrol ettiğini anlamıştı. Kız tekrar konuşmaya başladığında sesi neredeyse hiç duyulmuyordu. "Size mantarları söylememi istedi."

"Hangi mantarları?"

"Hepsi de o mantarları yiyorlarmış. Taylor, Scotty ve benim kardeşlerim. Ormandaki küçük mavi mantarları."

Lincoln Kelly kamyonetinden inerken ayağı kuru bir dalın üzerine indi, cansız tahtanın kırılma sesi, huzur içinde dinlenen göle doğru bir silah sesi gibi yankılandı. Hava iyice kararmış, gökyüzü yağmur bulutlarıyla dolmuştu.

"Mantar avına çıkmak için biraz geç kaldık, Clarie," dedi Lincoln.

"Ama işte çıkıyoruz," diye cevap verdi Clarie.

Clarie, pikabının arkasındaki iki tırmığı alarak birini Lincoln'a uzattı. Adam tırmığı isteksizce aldı.

"Boulders'in aşağı yukarı yüz yard yukarı kısmında olacaklar. Bazı meşe ağaçlarının diplerinde yetişiyorlarmış. Ince gövdeli küçük mavi mantarlar."

Yüzünü ormana doğru döndü. Sık ve hareketsiz ağaçlar hiç de davetkar gözükmüyordu. Aslında Clarie de buraya bu kadar geç bir saatte gelmek istemezdi ama bir fırtına bekleniyordu. Şimdiden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

biraz yağmur yağmıştı bile. Bu gece beklenen ani ısı düşüşünü de ekleyince burası yarı ince bir tabaka karla örtülü olabilirdi. Bu, toprağı kazıp incelemek için son şanslarıydı.

"Her şeye etken olan madde bu olabilir Lincoln. Bu ormanda yetişen bitkilerin ürünü olan doğal bir toksin bunlara sebep oluyor olabilir."

"Çocuklar bu mantarları mı yiyormuş?"

"Evet, onlar için ayin gibi bir şeydi sanırım. Mantarı ye ve erkek olduğunu ispat et."

Birlikte göl yatağına doğru ilerlemeye başladılar. Ormanın zemini kurumuş çalı çırpıyla doluydu ve bu yüzden attıkları her adım patlama gibi sesler çıkartıyordu. Gece yarısı orman gezisi pek de sessiz bir tecrübe olamıyordu.

Ormanda bir süre yürüdükten sonra, meşe ağaçlarının inanılmaz boylara ulaşmış olduğu bir açıklık belirdi önlerinde.

"Sanırım aradığımız yer burası, ne dersin?"

Yaprakları tırpanla bir kenara toplayarak yerleri incelemeye başladılar. Zor şartlarda çalışıyorlardı çünkü her bir tanesi yağmurla karışmış olarak yağan kar, tüm yüzeyin buzla kaplanmasına neden olmuştu. zehirli ve şapkalı, açık beyaz renkli, parlak turuncu renkli mantarlar buldular.

İlk mavi mantarı bulan Lincoln oldu. Ağacın köklerinin dibinde çıkmış olan mantarın etrafındaki yaprakları temizleyerek bitkiyi bir poşete sardı. Hava neredeyse tamamen kararmıştı ve mantarın rengi sadece elindeki fenerin ışığı altında belli oluyordu. Yan yana çömelmişlerdi. Üzerilerine yağan kar ve yağmur, zaferlerinin tadını çıkartamayacak kadar üşütüyordu onları. Clarie örneği çantasına koydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evi biraz ileride olan bir biyolog tanıyorum," dedi Clarie. "Belki o bunun ne olduğunu bilebilir."

Hiç konuşmadan çamurlara bata çıka ilerleyip ormandan çıktılar. Locust gölünün kıyısına geldiklerinde ikisi de şaşkınlıkla durakladılar. Sahil şeridinin yarısından çoğu tamamen karanlıktı. Evlerin ışıklarının parlaması gereken zifiri karanlıkta sadece camlardan yansıyan cılız mum ışıkları vardı.

"Elektrik kesintisi için çok kötü bir gün. Sıcaklık yirmilere kadar düşecekti," dedi Lincoln.

"Benim evin olduğu kısımda elektrikler var gibi görünüyor," dedi Clarie.

"Şömineni iyice yak bence. Elektrik telleri buzlanmış olmalı ve sırada sizin evler var."

Kamyonete vardıklarında Clarie tırmıkları arkaya attı. Kapıya doğru ilerlerken gölün orada gözüne bir şey çarptı. Oldukça zayıf bir parıltıydı. Boulders'ın suya yansıyan karanlığına bu kadar zıt olmasaydı parıltıyı fark etmeyebilirdi.

"Lincoln," diye bağırdı. "Lincoln!"

"Ne oldu?"

"Göle bak," dedi Clarie, kıyıdaki çamurun orada biriken küçük suya doğru ilerleyerek.

Lincoln kadının arkasından gitti.

Adam gördüğü şeyin ne olduğunu tam olarak anlayamadı ilk başta. Suyun yüzeyinde, yansıyan ay ışığı gibi bir parıltı vardı sadece. Ne var ki gece aysızdı ve suyun üzerinde parlayan ışık fosforlu yeşildi üstelik. Kayalardan birinin üzerine tırmanarak suya daha yakından bakmaya başladılar. Suyun yüzeyinde bir yılan gibi kıvrılan mücevher parlaklığındaki yeşil görüntüyü şaşkın şaşkın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

izlediler. Görüntü düzenli olmayan rasgele hareketlerle büzülüyor sonra genişliyordu.

Sulu kar taneleri birden yağışlarını hızlandırınca suyun yüzeyini bombalayan buz parçacıkları oluştu.

Fosforlu ışık binlerce parçaya bölündü ve bir süre sonra kayboldu.

Uzun bir süre ne Lincoln ne de Clarie konuştu. En sonunda Lincoln kendine geldi.

"Bu lanet şey de neydi?" diye fısıldadı.

"Daha önce hiç görmedin mi?"

"Clarie, bütün hayatımı burada geçirdim ben ve bu şeyi ilk defa görüyorum."

Suyun yüzeyi tekrar kararmıştı. Artık hiçbir şey görünmüyordu.

"Ben gördüm," dedi Clarie.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

.11.

"Mantarlar aslında uzmanlık alanıma girmiyor," dedi Max, "ama toksik bir durum gördüğümde tanırım."

Clarie çantasından çıkardığı poşetin içindekini adamın eline tutuşturdu.

"Bize bunun ne olduğunu söyleyebilir misin?"

Max gözlüklerini takarak elindeki örneği parafin lambasının altında incelemeye başladı.

Mantarı elinde defalarca çevirerek, zarif gövdesini, maviye-şil başlığını tekrar tekrar inceledi.

Yağan dolu, köşkün camlarına *tık-tık* çarpıyor, esen şiddetli rüzgârın uğultuları tüm evi dolduruyordu. Elektrikler bir saat kadar önce kesilmişti ve artık Max'ın evi iyice soğumaya başlamıştı. Giderek şiddetlenen fırtına ile beraber Lincoln'un huzursuzluğu da artıyordu. Adam odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyor, iyice soğumuş olan ocağa söylenip pencereleri tekrar tekrar sıkılaştırıyordu. Çok zor kışlar görmüş bir adamın artık iyice köklenmiş alışkanlıkları. Bir sürü kâğıt ve çalı çırpıyı ocağa atarak ateşi yakmaya çalıştı ama tahtalar nemliydi ve kâğıtlar da ısıdan çok duman çıkarıyordu ortaya.

Max iyi görünmüyordu. Yanı başında bir kutu kâğıt peçetey-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

le, bir battaniyeye sarılmış şekilde sandalyesinde oturuyordu. Berbat bir kış gribinin ve ısıtmasız bir köşkün varlığının küçük delilleri...

Sonunda başını kaldırarak hastalıklı gözlerle onlara baktı.

"Nereden buldunuz bu mantarı?"

"Boulders'ın oradaki üst akıntıdan."

"Ne Boulders'ı?"

"Yerin adı işte–Boulders. Kasabanın çocuklarının vakit geçirdikleri bir yer. Orada bu mantarlardan düzinelerce bulmuşlar. İlk olarak bu yıl keşfetmişler bunları. Ama sonuçta genel olarak zaten garip olan bir yıl geçirdik."

"Nasıl yani?"

"Bütün baharı sellerle geçirdik. Sonra da kayıtlara geçen en sıcak yazı yaşadık."

Max kederle başını salladı. "Küresel ısınma. İşaretleri her yerde bulabiliyorsun."

Lincoln camdan dışarı bakarak gülümsedi; "Bu gece değil!"

"Olaya geniş açıdan bakmalısın," dedi Max. "Tüm dünya iklimi değişiyor. Afrika'da kuraklık afetleri... Orta Batı'da seller... Doğal olmayan durumlar doğal olmayan şeylerin ortaya çıkmasına neden oluyor."

"Mavi mantarlar gibi."

"Ya da sekiz ayaklı kurbağalar gibi," dedi Max rafları işaret ederek. Raflarda artık sekiz tane kavanoz vardı ve her birinin içi hilkat garibeleriyle doluydu.

Lincoln kavanozlardan birisini eline alıp, içindeki iki başlı su semenderine hayretle baktı.

"Aman tanrım. Bunu bizim gölde mi buldun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bahar göletlerinden birinde."

"Ve buna neden olan şeyin küresel ısınma olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Buna neyin neden olduğunu bilmiyorum. Ya da bundan sonra etkilenecek olan türün hangisi olduğu."

Max solgun gözlerle masadaki mantara baktı. "Bitkilerin de etkilenmeye başlamış olmasına şaşmamalı."

Mantarı eline alarak kokladı.

"Bu lanet soğuk burnumu tıkadı ama sanırım yine de kokuyu alabiliyorum."

"Ne kokusu?"

"Anason kokusu," diye cevap verdi Max ve mantarı koklaması için Clarie'ye uzattı.

"Evet kokuyu ben de aldım. Peki ama bu ne demek oluyor?"

Max kalkarak kütüphanesinden *Resimli Mantarbilim Ansiklopedisi'ni a*çtı.

"Bu türler, sık ağaçlıklarda ve çam ormanlarında, yaz-sonbahar arası yetişir."

Kitapta resimli bir sayfa açtı.

"Clitocybe Odora. Başları anasonludur ve bir miktar muskarin içerirler, hepsi bu."

"Aradığımız toksin bu mu," diye sordu Lincoln.

Clarie hayal kırıklığı içinde sandalyesine gömüldü.

"Hayır. Muskarin genellikle gastrit rahatsızlıklarına ve kalp semptomlarına sebep olur, saldırganlıkla hiçbir ilgisi yok."

Max, mantarı Clarie'nin çantasına geri koydu.

"Bazen," dedi, "saldırganlığın hiçbir sebebi yoktur. Ve korkutucu tarafı da budur zaten; beklenmedik olabilmesi. Bizim isteği-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

miz ve bilgimiz dışı olması."

Rüzgâr kapıyı zorluyordu. Dışarıda yağan sulu kar tekrar kara dönmüş ve camı bembeyaz kaplamıştı. Şömine artık çok az ısı yayıyordu. Lincoln ateşi kontrol etmek için eğildi.

Sönmüştü.

"Lincoln ve ben bu gece gölde bir şey gördük," dedi Clarie. "Neredeyse halüsinasyon gibi bir şeydi."

Max ve Clarie kadının salonunda yan yana oturuyorlardı. Clarie, Max'ı soğuk evinden çıkartıp kendi konuk odasında bir geceliğine misafir olmaya ikna etmeye başarmıştı ve işte şimdi akşam yemeklerini de yedikten sonra ateşin karşısında oturmuş birer kadeh brendi içiyorlardı.

"Gölde ne gördünüz?"

"Boulders'ın orada, suyun yüzeyinde göründü. Hareket halinde olan yeşil bir ışık. Katı değil, sıvıydı. Bir damla yağ gibi sürekli şekil değiştiriyordu."

Kadehinden bir yudum daha brendi alarak ateşe baktı.

"Sonra kar yağmaya başladı. Suya düşen kar tanecikleriyle ışık dağılıp kayboldu."

Tekrar Max'e baktı.

"Kulağa delice geliyor değil mi?"

"Kimyasal bir çözelti olabilir. Ne bileyim mesela flüoresan boyası. Biyolojik bir görüngü de olabilir tabii."

"Biyolojik mi?"

Max başlamakta olan baş ağrısını azaltmak istermiş gibi başını ovmaya başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tek hücreli su canlılarının böyle türleri var. Ayrıca karanlıkta parlayan bazı bakteriler..."

Bakteri diye düşündü Clarie. Suyun yüzeyini kaplayan bir grup bakteri.

"Scotty Braxton'un yastığı bu parlak maddeyle lekelenmişti. İlk başta oyun boyası filan olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi acaba bakterilerle ilgili bir şey olabilir mi diye düşünmeye başladım."

"Test ettirdin mi?"

"Çocuğun geniz akıntılarını test ettirdim. Laboratuardan bulabildikleri her organizmayı tanımlamalarını istedim, bu yüzden sonuçlar biraz zaman alacak. Senin göl testinin sonuçları geldi mi?"

"Hayır, sonuçlar daha gelmedi. Herhalde birkaç örnek daha gönderirim gitmeden."

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Köşkü bu ay sonuna kadar kiralamıştım, ama havaların bu kadar soğumasıyla işimi daha kısa kesip Boston'a dönebilirim. Isının merkezine yani. Elimde yeterince bilgi var zaten. Bir düzine farklı Maine gölünden farklı örnekler."

Pencereden dışarı baktı. Etrafı perde gibi kaplayan karlara...

"Burayı senin gibi çetin ruhlara bırakıyorum."

Şöminedeki ateş sönmeye yüz tutmuştu. Clarie kalkarak korların üzerine bir parça odun attı sonra ateşin yeniden harlanmasını seyretti. Isının yanaklarını kızarttığını hissedebiliyordu. "Ben de o çetin ruhlardan değilim," dedi usulca. "Buraya ait olduğumdan pek emin değilim aslında."

Max kadehini tekrar doldurdu. "Evet. Burası hakkında alışıl-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ması gereken çok şey var. Ücralık. İnsanlar. Anlaşılması çok zor. Tam bir aydır buradayım ve beni evine davet eden tek kişi sensin.

Clarie yerine oturdu ve adama yeni bir sempatiyle bakmaya başladı. Tranquility'ye kendi gelişini hatırladı. Üstelik bugün, yani taşınmasından tam tamına sekiz ay sonra kaç kişiyi gerçekten tanıyordu? Aslında ona böyle olacağını, küçük kasabaların yabancıları sevmediğini anlatmışlardı. Dışarıdan Maine'e gelenler burada bir iki ay geçirdikten sonra tekrar rüzgârın önüne düşer, giderdi. Burada kökleri, anıları yoktu hiç birinin. Hiç birisi sürekli değildi. Maine'liler bunu bilirdi. Buraya yerleşmeye kararlı gözüken yabancıyı ise neyin buraya getirdiğini merak ederlerdi. Kim bilir neler yaşamıştı; geçmişinde ne sırlar yatıyordu ki buralara kadar kaçmıştı.

Maine'liler, olayların bu şekilde gelişmesinin her adımını görebiliyordu. İlk başta şu yeni evler. Çok güzel inşa edilmiş, şık bir biçimde döşenmiş evler. Özenle ekilmiş çiçek yatağı bahçeler, kar botları ve L.L. Bean ceketleri. Bir ya da ikinci kışta evler bakımsızlaşır, çiçekler solar, ısınma faturası dağ gibi gelir. Bu durumdayken yabancılar etrafta asık suratlarla dolaşarak özlemle Florida'dan bahsetmeye başlarlar. Çamurlu mevsimlerin ya da kar göllerinin olmadığı kentin güneşli güzel kumsalları...Ve sonunda bu kadar özenle döşenmiş eve bir süs daha eklenir: 'SATILIKTIR' yazısı.

Dışarıdan gelenlerin hiçbir zaman süreklilikleri yoktur. Clarie kendisinin bile burada kalabileceğinden emin değildi.

"Peki neden buraya taşındın o zaman?"

Sandalyesinde doğrularak gözünü ateşe dikti.

"Buraya benim yüzümden taşınmadık. Noah yüzündendi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Clarie ikinci kata, Noah'ın odasının olduğu tarafa doğru baktı. Yukarıdan hiç ses gelmiyordu. Noah tüm akşam boyunca çok sessiz durmuştu zaten. Yemekte misafirlerine zorla bir iki şey söylemiş sonra odasına çıkarak kapışını örtmüştü.

"Çok yakışıklı bir çocuk," dedi Max.

"Babası çok çekici biriydi."

"Ya annesi öyle değil mi?"

Max'ın bardağı yine boşalmıştı ve adamın yüzü şöminenin ateşinden kızarmıştı.

"Çünkü bence öylesin," diye ekledi.

Clarie gülümsedi. "Sanırım sarhoş oldun."

"Hayır, sanırım şu anda hissettiğim şey daha çok – 'rahatlık'."

Bardağını masaya bıraktı. "Yani taşınmak isteyen Noah'tı öyle mi?"

"Yo, aslında taşınmamamız için ağlayan, tepinen ve bağıran o oldu. Eski okulunu ve arkadaşlarını bırakmak istemiyordu, ki zaten sorun da buydu."

"Yanlış arkadaşlar ha?"

Clarie başını salladı.

"Başını belaya soktu. Gruplarındaki çocukların hepsinin başları beladaydı aslında. Böyle bir şey ortaya çıktığında ne kadar şaşırdığımı tahmin edemezsin. Onu artık kontrol edemiyordum, söz geçiremiyordum. Bazen–bazen onu sonsuza kadar kaybettiğimi düşünüyorum."

Şömine artık iyice alev almıştı.

"Bir an önce bir şeyler yapmam gerektiğini düşündüm. Bu son şansımdı, çünkü birkaç yıl içinde iyice büyümüş ve güçlenmiş olacaktı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki işe yaradı mı?"

"Yani sorunlar bitti mi demek mi istiyorsun? Elbette ki hayır. Onun yerine bir düzine yeni sorunumuz daha ortaya çıktı. Bu eski ev ve galiba mahvolmak üzere olan kariyerim."

"Bu insanların doktora ihtiyaçları yok mu?"

"Kasabanın doktoru, yaşlı Dr. Pomeroy geçen kış öldü ve bu insanlar beni onun soluk bir vekili olarak bile kabul etmeye yanaşmıyorlar."

"Zamanla olacaktır Clarie."

"Tam sekiz ay oldu ve değişen hiçbir şey yok. Bir de şimdi hastalarıma benden uzak durmalarına öneren mektuplar gönderen lanetin teki çıktı ortaya."

Clarie brendi şişesine baktı ve canı cehenneme, diyerek bir bardak daha doldurdu. "Yağmurdan kaçarken doluya tutuldum yani."

"O zaman neden hâlâ buradasın?"

"Çünkü düzeleceğine dair hâlâ ümidim var. Kış geçecek, bahar gelecek ve ikimiz tekrar mutlu olacağız. Aslında bu bir hayal ya, neyse; bizi ayakta tutanlar hayaller değil midir zaten?"

"Senin rüyan nedir peki?"

"Oğlumun beni tekrar sevmeye başlaması."

"Şüphelerin varmış gibi konuşuyorsun."

Clarie iç çekip bardağı ağzına götürdü. "Annelik," dedi, "şüpheden başka bir şey değildir."

Amelia yatağında yatarken annesinin odasından gelen tokat seslerini duyabiliyordu, annesinin ağlama ve inlemelerini nokta-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

layan yumruk selerini...

"Lanet olası fahişe. Sakın bir daha bana karşı çıkma . Duydun mu? Duydun mu beni?"

Amelia yapabileceği şeyleri düşündü–aslında geçmişte yapmış olduğu şeyleri. Hiç biri işe yaramamıştı. İki kere polisi çağırmıştı ve her ikisinde de Jack hapse atılmıştı. Ama bir iki gün sonra Jack eve geldiğinde annesi adamı güler yüzle kabul etmişti. Faydası yoktu. Grace zayıftı. Grace yalnız kalmaktan korkuyordu.

Asla, ama asla bir erkeğin bana böyle davranmasına izin vermeyeceğim.

Kulaklarını elleriyle kapayarak başını yastığın altına soktu.

J.D yan odadan gelen yumruk seslerini duydukça heyecanlanıyordu. Evet baba işte onlara böyle davranacaksın. Bana hep söylediğin gibi. Sert bir el onları istediğin şekle sokar. Yatağında doğrularak kulağını duvara dayadı. Yan oda babasının odasıydı. J.D diğer geceler de kulağını duvara yaslayarak babasının yatağından gelen ritmik sesleri dinlerdi. Babasının orada ne yaptığını çok iyi bilirdi. Onun babası çok başka bir şeydi, başka kimseye benzemezdi. Ondan biraz korkmasına rağmen yine de ona hayrandı J.D. Jack'in, evdeki tüm kontrolü eline alıp kadınlara hiçbir hak vermemesine hayrandı. Jack'in de söylediği gibi kutsal kitapta da böyle emrediliyordu. Erkekler evin efendisi ve koruyucusuydular. Bu çok anlamlıydı. Erkekler daha büyük ve kuvvetliydi, elbette ki her şey onların emrinde olacaktı.

Yumruklar bitmişti. Şimdi gelen tek ses aşağı yukarı hareket eden yataktan çıkan gıcırtılardı. Işleri hep böyle biterdi. Önce biraz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

disiplin, arkasından da eski usul cila. J.D'nin heyecanı giderek artıyor, orasındaki sızı dayanılmaz bir hal alıyordu.

Ayağa kalktı, Eddie'nin yatağının yanından geçerek kapıya yöneldi. Eddie deliksiz uykusundaydı. Sağır tavuk. Böyle bir kardeşinin olması utanç vericiydi. Koridora çıkıp banyoya yöneldi.

Yarı yolda üvey kız kardeşinin kapalı kapısının önünde durdu. J.D, onun da uyanık olup anne babalarının yataklarının gıcırtısını duyup duymadıklarını merak ediyordu. Küçük şımarık Amelia, dokunulmaz Amelia. Aynı çatının altındaydılar. Ona o kadar yakındı ki nefesini bile hissediyor, kapısının altından süzülen kız kokusunu alabiliyordu. İçeri girmeyi denedi ama kapı kilitliydi. J.D, odasına girdiği o geceden beri kapıyı hep kilitli tutardı. Çocuk onun uyumasını izlemiş ve pijamasının düğmelerini açmaya çalışırken kızı uyandırmıştı. Amelia'nın attığı çığlıkla beraber elindeki dolu silahla kızın odasına gelen Jack, önüne çıkan hırsızı vurmaya hazırlanmıştı.

Bütün o kızsal yaygara bittikten sonra babasının, "Bu çocuk uykusunda hep böyle dolaşır. Ne yaptığını bilmiyordur," dediğini duymuştu J.D kendi odasına dönerken. Tam ucuz atlatmış olduğunu düşünmeye başladığı anda babası odasına dalarak suratına öyle bir tokat atmıştı ki gözünün önünde şimşekler çakmıştı.

Amelia ertesi geceden itibaren kapısını kilitlemeye başlamıştı.

J.D gözlerini kapatıp üvey kız kardeşini yatağında narin kollarını açmış uzanırken hayal edince dudağının üzerinde terlerin biriktiğini hissetti. Amelia'nın bacaklarını düşündü. O uzun bronz bacakların beyaz şortun içindeki görüntülerini gözünün önüne getirmeye çalıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hisleri o kadar keskinleşmişti ki gecenin çevresinde fısıldadığını, içindeki enerjinin etrafa kıvılcımlar saçmaya başladığını hissediyordu.

Kendini hiç bu kadar güçlü hissetmemişti.

Bir kez daha asıldı kapıya, ama çok sağlamdı ve bu onu kızdırdı. Amelia da üstünlük taslayan o tavırlarıyla onu çok kızdırıyordu. Elini aşağıya götürüp kendine dokundu. Aslında Amelia'ya dokunuyordu, onu emrine alıyordu. Ona istediği şeyi yaptırıyordu. Vücudunun istediği seksti aslında, ama en sonunda rahatladığında kafasında beliren ilk görüntü, kalın iplere dönüşen parmaklarının Amelia'nın narin boğazına sarılmış halleriydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

.12.

Noah elindeki iki dilim ekmeğe yağ sürerek onları ekmek kızartma makinesinin içine koydu.

"Akşamleyin burada kaldı değil mi?"

"Evi gece çok soğuktu, adam da grip. Bugün dönecek ama."

"Yani şöminesini yakmayı beceremeyen herkesi bu eve alacak mıyız?"

"Lütfen biraz yavaş konuş. Hâlâ uyuyor."

"Burası benim de evim. Neden fısıldamak zorundaymışım!"

Clarie sandalyeye oturarak oğluna baktı. Noah annesine arkasını dönmüş tost makinesiyle uğraşıyordu. Tüm konsantresini tost makinesine vermesi gerekiyormuş gibi gözlerini ondan ayırmıyor, annesine bakmıyordu.

"Yani akşam bir konuğumuz olduğu için mi bu kadar öfkelisin?"

"Bu garip adamı daha tanımadığın halde geceyi geçirmesi için buraya getiriyorsun."

"O garip bir adam değil. O bir bilim adamı."

"Bilim adamları garip olamaz mı?"

"Baban da bir bilim adamıydı."

"Bunun için o adamı sevmem mi gerekiyor yani?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ekmekler makineden fırladı. Noah dilimleri alıp bir tabağa koyduktan sonra masaya oturdu. Oğlu, eline bir bıçak alarak tostları küçük küçük parçalara bölmeye başladığında Clarie çok şaşırdı. Çocuk, ekmekleri sert darbelerle küçük küçük parçalara ayırıyordu. Çok garip bir davranıştı ve Clarie ilk defa görüyordu böyle bir şeyi. Öfkesini başka bir şeye yönlendiriyor diye düşündü. Hırsını ekmekten alıyor.

"Annem de aslında o kadar mükemmel biri değilmiş herhalde," dedi ve Clarie kızardığını hissetti. Bu acımasız yorum karşısında bir an donup kalmıştı.

"Bana hep pislikten uzak durmamı söylüyordun; ben en azından kimseyle yatmıyorum."

"Noah, o sadece bir arkadaş. Arkadaşlarım olabilir değil mi? Erkek olsalar dahi."

"İyi! Böyle devam et öyleyse!"

"Dört yıl sonra üniversiteye başlayacaksın. Kendine ait bir hayatın olacak. Neden benim de bir hayatım olmasın?"

Noah lavabonun yanına geri döndü. "Benim bir hayatımın olduğunu düşünüyorsun öyle mi?" Kahkaha attı. "Şartlı tahliye mahkumu gibiyim. Sürekli izleniyorum. Hem de herkes tarafından."

"Ne demek istiyorsun?"

"Öğretmenlerim bana bir suçlu gözüyle bakıyorlar."

"Onların dikkatini çekecek bir şey mi yaptın?"

Noah öfkeyle annesinin yüzüne haykırdı; "Evet! Bu da benim hatam değil mi? Her zaman suçlu olan benimdir zaten!"

"Noah senin bana anlatmadığın bir şey mi var?"

"Çoktan yoldan çıktığımı düşünüyorsun! Seni asla memnun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

edemiyorum. Mükemmel olmaya ne kadar gayret göstersem de hiçbir anlamı yok!"

"Bana mükemmellikten bahsetme. Biraz rahatlamaya bile izin yok. Ne anne olarak, ne doktor olarak rahat var bana. Artık bundan sıkılmaya başladım. Özellikle de en çok çaba gösterdiğim dönemlerde beni sürekli bir şeylerle suçlamandan bıktım."

"Seni suçladığım tek şey beni bu lanet kasabaya hapsetmiş olman," diye bağırdı. Ardından kararlı adımlarla evden çıktı, kapının hızla çarpılmasından çıkan sesin yankısı hiç dinmeyecekti sanki.

Clarie soğuyan kahvesini alarak titreyen elleriyle ağzına götürdü. Ne olmuştu böyle? Tüm bu öfkenin sebebi neydi? Daha önce de kavga ettikleri olmuştu, ama annesini kırmak için hiç bu kadar yoğun bir çaba gösterdiği olmamıştı hiç. Bıçak kemiğe hiç bu kadar yaklaşmamıştı.

Giden servis arabasını duydu.

Oğlunun tabağındaki yenmemiş tosta baktı. Parça parça olmuştu.

"Burası onun için doğru yer değil Dr. Elliot," dedi nöbetçi hemşire. Eileen Culkin kısa ama bir kadın için oldukça iri yapılıydı. Güçlü ses tonu ve bir savaş hemşireliğinin oluşturduğu alt yapısıyla hemen saygı uyandırıyordu çevresindekilerde. Eileen konuşurken doktorlar susardı.

Clarie, Scotty Braxton'un dosyasını incelemenin tam ortasında olduğu halde dosyayı bir kenara koyup Eileen'e döndü.

"Scotty'yi bu sabah henüz görmedim. Herhangi bir sorun mu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çıktı?"

"Ekstra yatıştırıcı verilmesini emrettiğiniz halde uyumadı. Şu anda oldukça sessiz, ama dün gece çığlıklar atıyor, nöbetçiye kelepçelerini çözmesi için bağırıyordu. Diğer bütün hastaları rahatsız etti. Dr. Elliot bu çocuğun ihtiyacı olan yer bir çocuk hapishanesi ya da psikiyatrik bir birim. Tıbbi bir bölüm değil."

"Değerlendirmemi henüz bitirmedim. Hâlâ askıda olan test sonuçları var."

"Eğer durumu iyiyse yerini değiştiremez misiniz? Hemşireler onun odasına girmeye korkuyorlar. Üç kişi onu tutmadan çarşaflarını bile değiştiremiyoruz. Ne kadar çabuk giderse o kadar iyi olur."

Clarie, Scotty'nin odasına doğru yürürken artık bir karar vermesi gerektiğini biliyordu. Çocuğun hayatını tehdit eden bir hastalığı olduğunu ispat etmedikçe onu burada daha fazla tutamayacaktı.

Scotty'nin odasının kapısında bekleyen eyalet polisi, Clarie'yi içten bir selamla karşıladı.

"Günaydın Doktor."

"Günaydın. Hasta seni oldukça zorluyormuş duyduğuma göre."

"Son bir saattir daha iyi. Hiç sesi çıkmadı."

"Onu tekrar muayene etmem gerekiyor. Her ihtimale karşı sen de yanımızda durabilir misin?"

"Elbette."

Polis memurunun kapıyı açıp içeri doğru bir adım atmasıyla donup kalması bir oldu. *"Aman tanrım."*

Clarie'nin ilk algılayabildiği adamın ses tonundaki korkuydu. Onu hemen iterek odaya girdi. Açık pencereden giren buz gibi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

havayı hissederken kanları da gördü. Boş yatak kan doluydu. Yastık, çarşaflar ve özellikle de bir köşeye atılmış olan kelepçenin üstü kanla kaplıydı. Kelepçenin altındaki yer bir kan gölüne dönmüştü. Eğer tırnak ve etinden yırtılmış olan kemiğin beyaz ucu olmasaydı bu kan gölünün ortasındaki insan dokusu kesinlikle tanınamazdı. Çocuğun başparmağıydı bu. Kelepçeden kurtulabilmek için onu çiğneyip koparmıştı.

Polis memuru başını göğsüne düşürmüş, "Aman tanrım!" diye mırıldanıp duruyordu. "Aman tanrım!"

Clarie odanın içinde olan spor ayakkabı izlerine baktı. Sonra pencereye giderek aşağı baktı. Yerde gördüğü kan, karlarla karışarak çamur halini almıştı. Ayak izleri ve kanlar hastaneden uzaklaşarak orman yönüne doğru ilerlemişti.

"Ormana kaçmış," diye bağırarak merdivenlere koştu Clarie.

Birinci kata inerek yangın çıkışından dışarı fırladı. Bilek seviyesindeki karlara battı. Binanın etrafında dolaşarak Scotty'nin penceresinin altına geldiği sırada ayakları buzlu suyla iyice ıslanmıştı. Scotty'nin kanını takip ederek ilerlemeye başladı.

Ormanın girişinde durarak her mevsim yeşil olan bu ağaçların gölgesinin ötesinde ne olduğunu görmeye çalıştı. Çocuğun kanları ormana girmiş olduğunu gösteriyordu.

Kalbi hızla çarpar bir halde ormana girdi. En tehlikeli hayvanın, acı içinde olanı olduğunu bilirdi.

Ağaçların arasında ilerledikçe eldivensiz ellerinin soğuktan ve korkudan artık hissizleştiğini fark etti.

Birden arkasından koşarak gelen ayak sesleri duydu. Koşmaya başlayıp çığlık atmak üzereydi ki, gelenin hastanede görevli polis memuru olduğunu gördü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onu görebildiniz mi?"

"Hayır. Ama izler ormana girdiğini gösteriyor."

"Destek yolda. Acil bölüm personeli de geliyor."

Clarie birden başını ağaçlara doğru çevirdi.

"Duyuyor musun?"

"Neyi?"

"Suyu. Ben su sesi duyuyorum."

Clarie dalların altından eğilerek koşmaya başladı. Çocuğun ayak izleri artık sağa sola savrulmuş şekilde karşısına çıkıyordu. Yalpalamaya başlamış olmalıydı. Çok kan kaybetmişti ve kısa bir süre sonra yere yığılacaktı.

Su sesi daha yakından gelmeye başladı.

Bir iki dakika sonra bir su birikintisine vardı. Yağmur ve eriyen karlar burayı küçük bir gölete çevirmişti. Çocuğun ayak izleri orada bitiyordu.

"Onu görebiliyor musun?" diye bağırdı, arkasından gelen polis memuru.

"Suya girmiş."

Clarie diz derinliğinde kadar suya girdi. Elini suyun dibine kadar sokarak körlemesine araştırmaya başladı. Eline dallar, bira kutuları, hatta bir tane de eski bot geldi. Buz gibi suda biraz daha ilerledi. Su artık kalçalarını geçmeye başlamıştı ve akıtı onu sürükleyecek kadar hızlıydı.

Ayağını inatla bir kayaya sıkıştırarak kolunu buzlu suya soktu ve tekrar suyun dibini araştırmaya başladı.

Ve bir kol buldu.

Clarie'nin bağırmasıyla polis de sulara bata çıka yanına geldi. Çocuğun hastane kıyafeti bir dala takılmıştı ve çocuğu çıkartabil-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mek için kıyafeti yırtmak zorunda kaldılar. Birlikte çocuğu buzlu sudan çıkartarak yere karların üzerine yatırdılar. Yüzü mosmordu. Nefes almıyor, nabzı atmıyordu.

Clarie suni teneffüse başladı. Çocuğa verdiği üç nefesle ciğerlerini dolduruyor sonra da kalp masajı yapıyordu. Bir-bir-bin, iki-bir-bin; işlem otomatik ve iyi ayarlıydı. Clarie, Scotty'nin göğsüne bastırdıkça başparmağının olması gereken yerden kan fışkırıyor, karların üzerine akıyordu. Clarie dolaşımı tekrar sağlamıştı, beynine ve hayati organlarına kan gidiyordu; ama bu, kanamanın tekrar başlaması anlamına da geliyordu. Çocuğun yırtılmış elinden akan koyu kan dalgasını gördü.

Yaklaşan sesler vardı. Kendilerine doğru koşan ayak sesleri duydular.

Clarie ıslak ve donmuş bir halde ayağa kalktı ve acil servis görevlilerinin çocuğu sedyeye yatırmaları için geri çekildi.

Onları hastaneye kadar izledi. Travma odası ses ve karmaşadan geçilmiyordu.

Bir hemşire kalp şoku aletini çalıştırarak ellikleri çocuğun göğsüne koydu. Scotty, elektrik şoku vücuduna yayılırken şiddetle sarsıldı.

"Hâlâ V.fib'de[5]," dedi Dr. McNally. "Şoka devam. Bretylium verdiniz mi?"

"Şu anda gidiyor."

"Herkes geri çekilsin," diyen hemşire, şoku tekrar çocuğun göğsüne dayadı.

"V.fib'de," dedi Dr. McNally. "Suda ne kadar kaldı?" diye

[5]Ç.N: Ventriküler Fibrilasyon(Ventriculas fibrillation); Kalp ritminde kalp kaslarının seyirmesi sonucu oluşan düzensizlik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sordu Clarie'ye dönerek.

"Bilmiyorum. Bir saate kadar kalmış olabilir. Ama çocuk küçük ve su da dondurucu soğukluktaydı."

Ölmüş gibi görünen bir çocuk bile bazen soğuk su batmasından kurtulabilirdi. Daha vazgeçmek için çok erkendi.

"Vücut ısısı otuz iki derece," dedi bir hemşire.

"Onu sıcak tutun ve CPR'ye devam edim. Belki hâlâ bir şansımız vardır.

"Burnundan gelen bu kan da nedir?" diye sordu bir hemşire. "Kafasını bir yere mi çarptı?"

"Onu çıkardığımızda da kanıyordu. Kafasını bir kayaya çarpmış olabilir."

"Ama kafasında veya yüzünde bir zedelenme yok."

McNally uzanarak ellikleri aldı.

"Geri çekilin. Tekrar şok veriyorum."

Lincoln Clarie'yi doktorlar odasında buldu. Kapının kapandığını duyduğunda Clarie hastane kıyafetlerini giymiş, koltuğuna oturmuş kahvesini içiyordu. Lincoln öyle yavaş hareket etmişti ki yanına oturana kadar gelenin o olduğunu anlamamıştı.

"Eve gitmelisin Clarie. Burada kalman için hiçbir sebep yok. Lütfen eve git."

Clarie kafasını ellerinin arasına aldı. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Halkın karşısında bir hastanın ölümü için ağlamak kontrol kaybının göstergesiydi. Bu profesyonel bir tutum değildi. Gözyaşlarını geri göndermek için çabalayarak dik oturmaya çalıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Seni uyarmalıyım," dedi Lincoln, "aşağıda çok kalabalık bir grup gazeteci var. Televizyon kanalları da araçlarını tam çıkışın oraya çekmişler. Onlara görünmeden arabana ulaşman mümkün değil."

"Onlara söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"O zaman bir şey söyleme. İstersen senin çıkmana yardımcı olurum."

Clarie, Lincoln'un elini kolunda hissetti. Gitme zamanı geldiğini hatırlatıyordu.

"Scotty'nin en yakın akrabasını aradım," dedi Clarie. "Annesinin kuzeni. Kitty iyileşirken yanında olmak için Florida'dan geliyor. Ona Scotty'nin öldüğünü söylediğimde bana ne dedi biliyor musun? 'Bunu hakketmişti!' dedi."

Lincoln'un gözlerine baktığında söylediğine inanamadığını gördü.

"Evet, dediği tam olarak buydu. Bunu hakketmiş. İlahi adaletmiş."

Lincoln kolunu ona dolayarak başını omzuna bastırdı. Ona ağlayabileceğini anlatmak istiyordu, ama Clarie öyle bir lükse şu anda izin veremezdi.

Hastaneden çıkarlarken Lincoln hemen yanı başındaydı. Soğuk havayı yüzlerinde hissetmeleriyle soruların başlaması bir oldu.

"Dr. Elliot, Scotty Braxton'un ilaç bağımlısı olduğu doğru mu?"

"...iki cinayet arsında bir bağ..."

"Gerçekten de kendi başparmağını koparmış mı?"

Clarie bu kadar bağırtı arasında hiçbirinin yüzünü görmeden körlemesine ilerliyordu. Bir kayıt cihazı yüzüne tutulduğunda ken-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dini sarışın bir kadınla yüz yüze buldu.

"Bu kasabanın cinayetlerinin yüz yıllar öncesine kadar dayandığı doğru mu?"

"Ne?"

"Göl yakınında bulunan şu eski kemikler. Bir toplu cinayetti o. Ve ondan yüz yıl önce..."

Lincoln ikisinin arasına girdi.

"Çık dışarı, Damaris."

Kadın ifadesiz bir şekilde güldü.

"Hey, ben sadece görevimi yapıyorum şerif."

"O zaman git ve uzaylı bebekler hakkında yazılar yaz! Onu rahat bırak!"

Bir ses daha duyuldu: "Dr. Elliot?"

Clarie arkasını döndüğünde Mitchell Groome'u tanıdı. Gazeteci ona yaklaşarak gözlerini onunkilere dikti.

"Flanders, Iowa," dedi adam sessizce. "Burada da mı oluyor sizce ?"

Clarie kafasını salladı. "Bilmiyorum," dedi usulca.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

.13.

Warren Emerson'un ciğerleri soğuktan rahatsızlanmıştı artık. Kapısının dışındaki termometre dokuz dereceyi gösteriyordu ve adam sıkı giyinmişti. Ceketinin altına iki tişört, bir süveter giymiş, başına bir şapka geçirmiş, boynuna da bir atkı dolamıştı. Ama soluduğu soğuk havaya engel olamıyordu. Atkı ve soluduğu soğuk hava boğazını sıkıyor, göğsünü ağrıtıyor, ciğerlerini sıkıştırıyordu. Yolda yürürken ilerlemeye çalışan bir lokomotif gibi ses çıkartıyordu. Daha kış bile olmamıştı ve tüm dünyaları şimdiden buz tutmuştu. Kaygan yolda dikkatli yürümek zorundaydı. Eyalet kamyonlarının kum serptiği yerlerde oluşan oyuklara basmaya dikkat ederdi, ama ayakta kalmak için çok çaba sarf etmesi gerekiyordu. Kasabanın girişine vardığında bacakları titriyordu artık.

Cobb ve Morong'un deposundaki güvenlik görevlisi, Warren içeri girerken kafasını kaldırarak ona baktı. Warren belki karşılık verir umuduyla her hafta yaptığı gibi ona gülümsedi ve kadının dudakları otomatik olarak bir karşılık vermek üzere gerçekten de harekete geçti. Ne var ki kadın, bakmakta olduğu adamın kim olduğunu anladığında gülümsemesi dondu. Kafasını çevirip başka bir yere baktı.

Yenilgiyi yine sessizlikle karşılayarak alışveriş arabasını aldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Her zaman, her hafta aynı olan alışveriş turuna başladı. Konserve sebzelerin olduğu bölüme girdi. Kremalı mısır kavanozlarının, yeşil fasulye kavanozlarının üzerilerine baktı. Etiketlerinde resimlenmiş, sıcak yaz günlerini çağrıştıran sulu güzel sebzelere baktı. Etiketler yalan söylüyor, diye düşündü. Dilimlenip bu kavanoza tıkılmış portakallarla, sıcak bir yaz günü dalından koparılarak yenen meyvenin, topraktan çıkarılan sebzenin tadı karşılaştırılamazdı bile. Hiç birisi almadan orada öylece dikildi durdu. Düşünceleri yetiştirmiş olduğu yaz sebzelerinde dolaşıyordu. Yazı çok özlemişti. Bahara kaç ay kaldığını hesapladı ve üzerine bir sebzenin olgunlaşması için gerekli zamanı da ilave etti. Birden hayatının kışların bitmesini beklemek ve kışa yeniden hazırlanmalardan ibaret olduğunu düşündü. *Bu kadar yeter. Yeterince kış yaşadım. Bir tanesine daha dayanamam,* diye düşündü.

Market arabasını olduğu yerde bırakarak kapıya doğru ilerledi. Kendine sonsuza dek gülümsememeye kararlı olan görevlinin önünden geçerek dışarı çıktı.

Cobb ve Morongs'un önündeki kaldırımda durarak karşı tarafta yeni yeni donmaya başlayan göle baktı. Gölün yüzeyi cilalanmış ayna kadar parlaktı. Buz pateni diye düşündü, çocukluğunda geçirdiği kışları hatırlayarak. Yakında buradaki çocuklar da kaymaya başlardı. Ellerindeki hokey sopaları ve beyaz kış ceketleriyle göle yağan konfetiler gibi olurlardı.

Ama ben yeterince kış yaşadım. Daha fazlasını istemiyorum.

Derin bir nefes alarak soğuk havayı içine çekti ve keskin soğuğu ciğerlerinde hissetti. Cezalandırıcı soğuğu.

Elm sokağındaki dükkânın kedisi yine camın önündeydi. Parlak simsiyah tüylerini yalayarak temizleniyordu. Clarie dükkânın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önünden geçerken kedi bir an için kendiyle meşgul olmayı bırakarak küçümser gözlerle ona baktı.

Clarie gökyüzüne baktı. Çok soğuk bir gecenin habercisi olacak şekilde bulanık maviydi. Scotty'nin Dört gün önceki ölümünden beri kış kendini daha zalimce göstermeye başlamıştı. Mat bir parlaklığa sahip olan buz tabakası gölü kaplamıştı. Bu sabah, gazetelerdeki tüm cenaze ilanlar aynı cümleyle son buluyordu: 'Tören baharda yapılacaktır.' Toprak çözüldüğü zaman. Dünya uyandığı zaman yani.

Baharda hâlâ burada olacak mıyım acaba?

Tannery sokağına döndü. Üzerindeki levhanın söylediğine göre 'Tranquility Polis Merkezi' olan binaya girdi.

Clarie doğruca Lincoln'un odasına giderek hiçbir şey söylemeden masasının üzerine Haftalık Haberci dergisinin son baskısını koydu.

Lincoln gözlüklerinin üzerinden ona baktı.

"Bir sorun mu var Clarie?"

"Monaghan'ın yerinden geliyorum. Herkes bu şey hakkında konuşuyordu orada. Damaris Horne'un son yazısı."

Lincoln manşete baktı. 'ŞEYTANIN PENÇESİNDE KIVRANAN KÜÇÜK KASABA'.

"Bu sadece bir Boston magazini. Hiç kimse bunu ciddiye almaz."

"Sen okudun mu?"

"Hayır."

"Monaghan'daki herkes okumuştu. Hepsi çok korkmuştu ve şeytanın hükmettiği küçük bir çocuk değerli kamyonlarını veya başka bir şeylerini çalamasın diye silahlarını dolu tutmaktan bah-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sediyorlardı."

Lincoln homurdanarak gözlüklerini çıkardı.

"Lanet olsun. Bu en son ihtiyacım olan şeydi."

"Dün yaralı olan üç hasta kabul ettim. Bir tanesi cama yumruk atarak elini parçalayan dokuz yaşındaki bir çocuktu. Kasabanı çocuklarıyla yeterince sorun yaşarken bir de yetişkinler delirdi üstüne." Clarie iki elini de şerifin masasının üzerine koydu. "Lincoln bu insanlarla konuşmak için kasaba toplantısına kadar bekleyemezsin. Bu belayı şimdi durdurman lazım. Bu dinozorlar, çocukların avlanma mevsiminin açıldığına karar verdiler."

"Aptalların da konuşma özgürlükleri var."

"O zaman en azından kendi adamlarının ağızlarını kapat! Damaris'in, sizin departmandan olduğunu söylediği bu polis de kim?" Gazeteyi uzatarak, "Oku," dedi.

Lincoln Clarie'nin işaret ettiği bölüme baktı.

Bu küçük kasabadaki vahşet salgınının arkasında ne yatıyor? Kasabalıların çoğu bunun sebebini biliyor olsa da, açıklamalar kasabalarındaki bazı otoriteleri o kadar rahatsız ediyor ki çok azı teybimize konuşmayı kabul etti. Bir polis memurunun (adının gizli kalmasını tercih ediyor) bize özel olarak anlattığına göre, vatandaşlar kasabalarının Satanistler tarafından istila edildiğine inanıyor:

"Burada bazı cadıların yaşadığını biliyoruz," diye belirtiyor polis memurumuz, "tabii bunlar masum olduklarını söyleyerek sadece toprak ruhları gibi şeylere tapındıklarını iddia ediyor. Ama cadılık yüzyıllardır şeytana tapınma ile bağlantılı olmuştur. Ayrıca bu masum ruh tapıcılarının gece yarıları ormanda ne yaptıklarını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

merak edemeden de duramıyoruz." Bunu biraz açıklamasını istediğimizde memur bey şöyle cevap verdi: "Geceleri ormandan gelen davul sesleri dolayısıyla birçok vatandaşımızdan şikayet aldık. Bazıları ise hiç kimsenin yaşamadığı Beech Hill dolaylarında geceleyin parlayan ışıklar görüyorlarmış."

Bu ıssız kasabadaki tek tehlike işaretleri gece çalınan davullar ve yanıp sönen ışıklar değil. Satanist ayinlerin olduğu söylentisi, kasaba tarihinde çok eskilere dayanıyor. Bir kadın çocukluğunda duyduğu gizli ayinler ve hemen doğumdan sonra kurban edilen bebekler hakkındaki hikâyelerini bizimle paylaştı. Kasabanın diğer korkutucu hikâyelerinin arasında hayvanların, hatta çocukların Şeytana kurban edilmesiyle ilgili olanlar var...

"Memurlarından hangisi konuştu bu gazeteciyle?" diye sordu Clarie.

Yüzü sinirden bir anda kararan Lincoln ayağa fırlayarak kapıya gitti ve bağırdı: "Floyd! Floyd! Damaris denen kadınla hangi embesil konuştu?"

Floyd biraz çekinerek cevap verdi: "Ee –geçen hafta sen konuşmuştun Lincoln."

"Bu departmanda onunla konuşan başka biri de var. Kim o?"

"Ben değilim," dedi Floyd ve güvenle ekledi; "Damaris denen o kadın beni hep korkutur, sanki karşısındakini canlı canlı yemek istermiş gibi bir hali var."

Lincoln kapıyı kapatarak masasına döndü. Hâlâ çok sinirliydi.

"Bu departmanda çalışan altı memurum var. Onu bulmak için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

elimden geleni yapacağım. Ama sızıntıları bulmak çok zordur."

"Bu alıntıları uydurmuş olabilir mi?"

"Damaris'i tanıdığım kadarıyla evet!"

"Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Istediğimden daha fazla."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Merak ettiğin buysa beraberce Rio'ya filan kaçtığımız yok," diye patladı adam. "Lanet olası ısrarcı bir kadındır ve görünüşe göre kafasına taktığı her şeyi yapıyor."

"İşin içine polisi sokmak da dahil ha?"

Clarie, Lincoln'un gözünde parlayan öfkeyi gördü. Gözleri bir an için buluştuğunda aralarında çok güçlü bir çekim oluştu. Bunun bu kadar beklenmedik bir anda olması Clarie'yi şaşırtmıştı. Lincoln bu sabah en iyi gününde değildi. Saçları darmadağın, yüzü yorgun, gözleri uykusuzluktan kızarmış ve gömleği kırışıktı. İşinin ve özel hayatının bütün yükü suratına yansımıştı.

Yan odada telefonun çaldığını duydular. Floyd, Lincoln'un kapısını çalarak başını içeriye uzattı.

"Dr. Elliot, Cobb ve Morongs'un kasiyeri aradı az önce. Oraya gitmeniz gerekecek galiba."

"Neden? Ne olmuş?"

"Yaşlı Warren Emerson yine. Bir havale daha geçiyormuş."

Kaldırıma bir grup insan toplanmıştı. Ortalarında yatan, yıpranmış kıyafetler giymiş yaşlı adamın bacakları çok kötü bir şekilde titriyor, tüm vücudu sarsılıyordu. Yüzündeki yaradan yaşça sızan kan, dondurucu soğuktan dolayı yarı donmuş bir şekilde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birikmişti kaldırımda. Orada dikilenlerden hiçbirisi adama yardım etmek için bir şey yapmadıkları gibi, ona dokunmaktan, hatta yaklaşmaktan korkarmış gibi bir halleri vardı.

Clarie eğilerek adamı yan çevirdi. Ciğerlerine soluk gitmesi böylece daha kolay olacaktı. Kaldırımın üzerindeki buzdan korumak amacıyla adamın yanağının altına eşarbını koydu. Yaşlı adamın yüzü soğuktan kıpkırmızıydı ama henüz bir morarma yoktu. Nabzı fazlasıyla hızlı, ama güçlü atıyordu.

"Nöbet ne zaman başladı?"

Hiç kimse sorusuna cevap vermedi. Clarie başını kaldırıp seyircilerine baktığına onların biraz daha gerilemiş olduğunu gördü. İnsanlar kendisine değil, yaşlı adama bakıyordu. Duyulan tek ses gölden esen rüzgârın sesiydi.

"Ne zamandır böyle?"

Bu sefer sesi sinirle sabırsızlık karışımı bir tonda çıkmıştı.

Sonunda biri cevap verdi: "Beş ya da on dakikadır."

"Ambulans çağırdınız mı?"

Grup aynı anda başını sallayarak omuzlarını silkti.

"Ama bu sadece yaşlı Warren," dedi bir kadın. Clarie marketin kasiyerini tanımıştı. "Daha önce ambulansa ihtiyacı olmamıştı hiç."

"Ama şimdi var!" diye bağırdı Clarie. "Hemen hastaneyi arayın."

"Kasılmaları azalıyor," dedi kasiyer. "Bir dakikaya kadar kendine gelir."

Adamın kasılmaları yavaşlamıştı gerçekten de. Bir dakika sonra yerde hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Clarie nabzını kontrol ettiğinde nabzı hâlâ güçlüydü ve hızı artık normaldi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gördünüz mü, düzeldi işte," dedi kasiyer. "Her zaman düzelir."

"Yarasına dikiş atılması gerekiyor. Ayrıca nörolojik değerlendirme de yapılmalı. Doktorunun kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Pomeroy'du."

"İlaç kullanıyor mu? Tedavi geçmişi nedir? Bilen yok mu?"

"Neden Warren'e sormuyorsun? Baksana kendine geliyor?"

Clarie, Warren'e baktığında adamın yavaş yavaş gözlerini açtığını gördü. Çevresinde bir sürü insan olmasına rağmen yaşlı adam sanki ilk defa görüyormuş gibi gözlerini gökyüzüne dikti.

"Bay Emerson," dedi Clarie, "bana bakar mısınız?"

Adam tepki vermedi. Gözlerini üzerlerinden geçen buluta dikmişti merakla.

"Warren?"

Sonunda gözlerini Clarie'ye çevirdi. Kaşları, sanki bu kadının neden kendisiyle konuştuğunu anlamaya çalışırmış gibi çatılmıştı.

"Bir tane daha oldu," diye fısıldadı, "değil mi?"

"Ben Dr. Elliot. Ambulans yolda, sizi hastaneye götüreceğim."

"Eve gitmem lazım..."

"Alnınız yarılmış, dikiş atılacak."

"Ama kedim... kedim evde."

"Kedin iyidir. Doktorun kim Warren?"

Warren hatırlamak için kendini biraz zorladı, sonra: "Dr. Pomeroy,"dedi.

"Dr. Pomeroy öldü. Şu andaki doktorun kim?"

Warren başını sallayarak gözlerini kapadı. "Önemi yok. Artık bir önemi yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Clarie, gelen ambulansın sirenini duydu. Ambulans yanlarında durduğunda dışarı iki acil servis görevlisi çıktı.

"Ah sadece Warren Emerson'muş," dedi görevlilerden biri, sanki her gün karşılaştığı bir hastaymış gibi "Bir havale daha mı geçirdi?"

"Oldukça derin bir de yarası var."

"Tamam. Warren, seni koca oğlan, haydi sanırım biraz dolaşacağız."

Ambulans gittiğinde Clarie sinirden delirmek üzereydi. Karların üstünde göl haline gelmiş kanlara baktı.

"Sizlere inanamıyorum. Ona yardım etmeye çalışan olmadı mı? Nasıl kılınızı bile kıpırdatmazsınız?"

"Sadece korktular," dedi kasiyer kadın.

Clarie dönerek kadına baktı. "En azından başını koruyabilirdiniz. Ayrıca havaleden korkmanıza gerek yok."

"Havaleden korkmuyoruz. Korktuğumuz o adam."

Clarie başını alladı. Inanamıyordu.

"Yaşlı bir adamdan mı korkuyordunuz? Nasıl bir tehdit oluşturuyor olabilir size?"

Cevap gelmedi. Clarie diğer yüzlere de baktı, ama herkes gözünü ondan kaçırıyordu.

Hiç kimseden tek bir kelime gelmedi.

Clarie hastaneye vardığında acil doktoru, Warren Emerson'un yarılmış alnının dikişlerini bitirmiş not alıyordu.

"Sekiz dikiş attık," dedi McNally. "Ayrıca burun ve kulaklarında ufak çapta donmalar var. Buzda uzun süre yatmış olmalı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"En az yirmi dakika. Sence onu hastaneye yatırmalı mıyız?"

"Bilemiyorum, havaleler kronik problemlerdir ve nörolojik olarak da hasar görmemiş. Ama başını vurmuş. Şuurunu kaybetmesinin nedeni havale mi yoksa kafasına aldığı darbe mi bilemiyorum."

"Düzenli bir doktoru var mı?"

"Şu anda yok. Kayıtlarımıza göre en son '89'da yatmış hastaneye. Dr. Pomeroy'un hastası olarak."

McNally kâğıtları imzaladıktan sonra Clarie'ye baktı.

"Onu kabul etmek ister misin?"

"Tam onu söyleyecektim."

McNally Emerson'un hastane kayıtlarını Clarie'ye uzattı.

"İyi okumalar."

Dosya, Emerson'un 1980'da hastaneye yatmasıyla ilgili bilgileri ve ondan sonra olan bir dolu giriş çıkış özetlerini gösteriyordu. Clarie 1989 sayfasına döndü. Dr Pomeroy'un örümcek ağı gibi olan el yazısını tanımıştı. Sadece gerekli bilgileri gösteren, ciddi bir girişti.

Rapor: *57 yasında beyaz erkek. Beş gün önce odun keserken baltayla sol bacağını yaralamış. Yara şişmiş ve sızlıyor. Hasta ayağa kalkamıyor.*

Fiziksel durum: *Ateşi 37 C°. Sol bacakta beş santimetrelik yırtık var. Deri uçları kapalı. Yara çevresi sıcak, kırmızı ve hassas. Şişmiş kasık sol bacağı hissizleştirmiş.*

Teşhis: *Derialtı iltihabı.*

Tedavi: *Damar yoluyla antibiyotik.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Daha öncesine ait tıbbi bilgi yoktu. Enfeksiyon kapmış bu ayağın sahibinin, nefes alan canlı bir insan olduğunu anlatacak en ufak tıbbi ya da sosyal bilgi yoktu.

Clarie diğer acil dosyalarını karıştırmaya başladı. Warren'ın son otuz yılda yirmi beş kere hastaneye gelişine ait yirmi beş kayıt vardı. Her rahatsızlık aynı teşhisteydi.

".....saraya bağlı havale... havale sonucu yüzde zedelenme... havale sonucu yanakta şişlik. Havale, havale, havale..."

Her rahatsızlığında, Dr. Pomeroy etraflıca bir araştırma yapmadan onu göndermişti. Pomeroy hastalar tarafından seviliyor olabilirdi ama ilgisiz olduğu açıktı.

Warren Emerson muayene masasında sırt üstü yatıyordu. Etrafındaki donanım, Warren'ın elbiselerinin eskiliğini daha da vurguluyordu. Clarie'nin içeri girdiğini duyunca dönerek ona baktı. Onu tanımıştı; dudaklarında silik bir gülümseme oluştu.

"Bay Emerson, ben Dr. Elliot."

"Siz de oradaydınız."

"Evet, havaleniz sırasında oradaydım."

"Size teşekkür etmek istiyordum."

"Neden?"

"Uyandığımda yalnız olmayı sevmem. Etrafımda yabancı insanların olmasını...." sözünü tamamlamadı. Tavana bakarak ekledi: "Eve gidebilir miyim?"

"Ben de sizinle bunu konuşmak istiyordum. Dr. Pomeroy'dan beri bir doktorunuz olmamış. Doktorunuz olmamı kabul eder

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

miydiniz?"

"Artık bir doktora ihtiyacım yok. Hiç kimse benim için bir şey yapamaz."

Clarie gülümseyerek yaşlı adamın omzunu tuttu. Bu yıllanmış kıyafetlerin altında mumyalanarak gömülmüşe benziyordu.

"Ben size yardım edebileceğimi düşünüyorum. Yapmamız gereken ilk şey bu havaleleri kontrol altına almak. Hangi sıklıkta oluyorlar?"

"Bilmiyorum. Bazen uyandığımda yerde oluyorum ve böylece havale geçirmiş olduğumu anlıyorum."

"Evde başka kim var? Yalnız mı yaşıyorsunuz?"

"Evet bayan." Hüzünle gülümsedikten sonra ekledi, "yani kedim Mona'yı saymazsak."

"Pekâla, *fikrinize göre* ne kadarda bir geçiriyorsunuz nöbetleri?"

Warren bir an düşündü. "Ayda birkaç kere."

"Peki, kullandığınız ilaçlar?"

"İlaç almayı yıllar önce bıraktım. Bütün o hapların bana hiçbir faydası yoktu."

Clarie biraz sinirlenerek iç çekti. "Bay Emerson, öyle birden bire kafanıza göre ilaç almayı bırakamazsınız."

"Ama artık onlara ihtiyacım yok. Ben ölmeye hazırım." Bu sözleri sessizce, korkusuz bir şekilde söylemişti. Sesinde en ufak bir kendine acıma duygusu da yoktu. Bunları, bilinen bir gerçeği vurgularmış gibi bir edayla söylemişti. *Yakında öleceğim ve bununla ilgili yapılacak bir şey yok.*

Clarie diğer hastalarının da böyle konuştuğunu duymuştu. Hastaneye gelirler ikna edici bir tonda sessizce "Bu akşam evime

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dönemeyeceğim," derlerdi. Clarie onları rahatlatmaya çalışırdı ama zaten onlara çoktan ölümün verdiği soğukkanlılık hakim olurdu. Hastalar hap bilirlerdi. Öleceklerini söylediklerinde ölürlerdi.

Warren'ın sakin gözlerine baktığında da o soğukkanlılığı gördü. Bunları bir yana bırakarak muayeneye geçmeye karar verdi.

"Gözlerinize bakmam gerekiyor," diyerek oftalmoskopu aldı.

Warren içini çekerek retinalarını muayene etmesine izin verdi.

"Bu nöbetler için nöroloji uzmanına göründünüz mü hiç?"

"Bir kere. On yedi yaşındayken."

Clarie şaşkınlıktan irkilerek oftalmoskopun ışığını kapattı.

"Ama bu neredeyse elli yıl önceydi."

"Ömrümün sonuna kadar sara hastası olarak kalacağımı söylemişlerdi."

"Daha sonra hiç kimseye görünmediniz mi?"

"Hayır bayan. Tranquility'ye geri döndüğümde benimle Dr. Pomeroy ilgilendi."

Clarie muayenesine devam etti. Nörolojik bir anormalliğe rastlamamıştı. Kalbi ve ciğerleri normaldi. Karnında da herhangi bir kitle yoktu.

"Dr. Pomeroy beyin taramanızı yaptırdı mı hiç?"

"Birkaç yıl önce düşüp başımı çarptığımda başımın röntgenini çekmişti. Kafa tasımın zedelenmiş olabileceğini düşünmüştü ama bir şey çıkmadı. Sanırım oldukça kalın kafalıyım."

"Başka bir hastaneye gittiğiniz oldu mu peki?"

"Hayır Bayan. Neredeyse bütün hayatımı burada geçirdim. Başka bir yere gitmeyi düşünmedim." Bu son sözleri söylerken sesinde pişmanlık vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hem artık çok geç zaten."

"Ne için geç, Bay Emerson?"

"Tanrı bize ikinci bir şans vermiyor."

Clarie bir anormallik bulamamıştı, ama yine de onu eve göndermemesi gerektiğini düşünmekten kendini alamıyordu.

Ayrıca söylediği şey de onu rahatsız etmişti: Artık ölmeye hazırım.

"Bay Emerson sizi bu gece hastanede tutmak istiyorum. Yapmak istediğim birkaç test var. Bu nöbetlere sebep olan yeni veya farklı bir şey var mı bir bakalım."

"Ben hayatım boyunca bunlarla yaşadım."

"Ama yıllardır kontrol edilmemişler. Sizi yeni bir tedaviye başlatmak istiyorum. İlk olarak beyin tomografiniz çekilecek. Eğer her şey normal çıkarsa yarın eve gidebilirsiniz."

"Mona aç kalmayı sevmez."

"Kediniz iyidir. Şu anda kendinizi düşünmelisiniz. Kendi sağlığınızı..."

"Onu dün geceden beri beslemedim. Şimdi miyavlamaya ..."

"Eğer burada kalmayı kabul ederseniz kedinizle ilgileneceğime söz veriyorum. Buna ne dersiniz?"

Warren, Clarie'yi bir an inceledi. Ona güvenebilir miyim, diye düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"Ton balığı," dedi en sonunda, "bugün ton balığı günü."

"Clarie başını salladı: "Ton balığı."

Hemşire odasına gittiğinde ilk olarak röntgen odasını aradı.

"Warren Emerson adlı bir hastayı kabul ettim ve beyin tomografisinin çekilmesini istiyorum."

"Teşhis?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Havale geçiriyor. Bir beyin tümörü olup olmadığını kontrol edelim."

Clarie, Warren Emerson'un raporunu yazarken, Adam DelRay kafasını sallayarak içeri girdi.

"Az önce asansörden tekerlikli sandalye ile Warren Emerson'u çıkarttıklarını gördüm. Tanrı aşkına onu kim kabul etmiş olabilir?"

Clarie, Adam'a baktı. Ona karşı hissettiği antipati her zamankinden daha yoğundu.

"Ben kabul ettim," dedi. "Bugün bir havale geçirdi."

DelRay omzunu silkti.

"Emerson yıllardır havale geçiriyor. O müzmin bir sara hastası."

"Yeni bir beyin tümörü de olabilir."

"Hey, bak, eğer onu kabul ediyorsan başın çok ağrıyacak. Pomeroy yıllarca ondan şikayet etti."

"Neden?"

"İlaçlarını hiç almazdı. Nöbetlerinin hep devam etmesinin nedeni bu zaten. Artı, devletin sağlık siGortasından yararlanıyor, yani ücretini alman konusunda sana iyi şanslar dilerim. Ama ödediğimiz vergileri yaşlı Emerson'a yatağında kahvaltı hizmeti vermektense daha kötü yerlere de harcanabilirdi sonuçta."

Gülerek uzaklaştı.

Clarie imzasını atarken kalemi o kadar bastırdı ki neredeyse kâğıdı yırtılıyordu. İstediği bütün bu testler ve hastane masrafları onun bölümüne pahalıya patlayacaktı. Emerson belki de yanlış hatırlıyordu da Pomeroy son dönemde yeni bir teşhis araştırması

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapmıştı. Ama Clarie buna kendi bile inanmadı. Pomeroy'un dosyalarından gördüğü kadarıyla bu doktor hastalarının semptomlarını incelemek yerine yeni ilaçlar için reçete yazmayı tercih ediyordu.

Hastaneden çıkarak Tranquility'ye gitti. Ofisine vardığında tek bir şeye odaklanmıştı: Emerson'un dosyasını yeniden açmak ve onu kabul etmenin doğru bir karar olduğunu kendine ispat etmek.

Clarie içeri girdiğinde Vera telefonda konuşuyordu. Sekreteri telefonu sallayarak, "Max Tutwiller telefonda," dedi.

"Ofisimden konuşurum. Bana Warren Emerson'un dosyasını getirir misin?"

"Warren Emerson mu?"

"Evet, onu kabul ettim."

"Neden?"

Clarie tam odasına girerken dönüp Vera'ya baktı.

"Bu kasabadaki herkes neden bu kararımı sorguluyor?" diye bağırdı.

"Şey, sadece merak ettim," diye cevap verdi Vera.

Clarie kapısını kapatarak koltuğuna çöktü. Şimdi bir de Vera'dan özür dilemesi gerekecekti. Onu da listeye ekleyim diye düşündü, şu anda hiç kimseyle konuşacak durumda değildi. Sonra telefonda bekleyen Max'ı hatırladı.

"Merhaba Max."

"Sanırım kötü bir zamanda aradım..."

"Sorma."

"Tamam. O zaman kısa tutacağım. Sadece mavi mantarların sonuçlarının geldiğini bilmek istersin diye düşündüm. Onları bir mantar uzmanına gönderdim. Gerçekten de *Clitocybe odora* imiş. Başlıklar da anasonlu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne kadar toksinliler?"

"Oldukça az. Az miktarda muskarin de gastrit rahatsızlığından ötede bir şeye yol açmaz bilirsin."

Clarie içini çekti. "Yani başladığımız yere geri döndük."

"Sanırım öyle."

"Peki, göl suyu örneklerinden haber var mı? Sonuçlar geldi mi?"

"Evet, buradalar, biraz bekle de sana okuyayım..."

Vera kapıyı çalarak Warren Emerson'un dosyasını getirdi. Hiçbir şey söylemeden dosyayı bırakıp çıktı. Clarie, Max'ı beklerken dosyayı açıp ilk sayfaya bir göz attı. İlk sayfa, Emerson'un doğum yılı olan 1932 tarihliydi. Bayan Agnes Emerson'un sorunsuz bir doğumla sağlıklı bir erkek çocuğu dünyaya getirdiği yazılıydı. Doktorun adı Higgins'ti. Sonraki birkaç sayfa, çocuğun sağlıklı gelişimini ve muayenelerini belgeliyordu.

Clarie, dosyanın başka bir sayfasını açtığında 1956 tarihini gördü. Son yazının tarihiyle aralarında on yıl vardı. Dosyada Dr. Pomeroy'un imzası olan belgeleri okumaya başlamıştı. Tam Pomeroy'un girişini okuyordu ki Max konuşmaya başladı.

"Bakteri araştırmaları hâlâ sürüyor," dedi, "ama gördüğüm kadarıyla dioksin, civa ve kurşun seviyeleri gayet normal oranlarda..."

Dosyada gözüne çarpan bir şeyle Clarie birden irkildi. Pomeroy son satıra şöyle yazmıştı: *1946'daki tutuklanmasından beri başka saldırgan davranışlar gözlenmedi.*

"...gelecek hafta sonuçları gönderecekler, ama şimdilik her şey oldukça iyi çıkmış. Kimyasal hiçbir bileşim yok."

"Gitmeliyim," dedi Clarie. "Seni sonra ararım." Telefonu ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

padı.

Doğrularak Pomeroy'un bölümünü baştan sona kadar okudu. Bunlar, Warren Emerson yirmi beş yaşına girdiği yıl yazılmıştı.

Yani Augusta'daki Eyalet akıl Hastanesinden çıktığı yıl.

1946. Warren Emerson hangi ayda saldırganlık göstermişti?

Clarie Tranquility Gazetesinin arşiv odasındaki duvarı kaplayan tahta kabinlere baktı. Her bir çekmecenin üzerine yılı yazılmıştı. 1946 Temmuz-Aralık çekmecesini açtı.

Çekmecenin içinde Tranquility Gazette'in baskıları vardı. 1946'da aylık bir yayınmış. Sayfaları sararmış ve yıpranmıştı. Resimlerde kabarık etekler ve küçük şapkalar giymiş narin vücutlu kadınlar vardı. Clarie temmuz ayının başlıklarına baktı.

REKOR SICAKLIK YAĞMURLU BAHARA HAZIRLIYOR...
KAYITLARA GEÇEN EN SICAK YAZ...
SIVRISINEK ALARMI...
YASADIŞI ATEŞLI MADDELERLE YAKALANAN GENÇLER...

Her temmuz aynı şeyler oluyor, diye düşündü. Yaz her zaman için bunaltıcı sıcaklar ve haşaratlar mevsimiydi. Başlıklar ona burada geçirdiği ilk yazı hatırlattı. O da 1946 yazı gibi olmuştu.

Ağustos ve Eylül sayılarına göz attı. Yine aynı şeyler; balık kızartma partileri, ekin dansları, gölde yüzme yarışları. Hoş olmayan haberler de vardı: Üç arabanın çarpışmasıyla iki kişinin hastanelik olması, ocağın patlamasıyla evde çıkan yangın. Hayat hiçbir zaman mükemmel değilmiş.

Kasım sayfasını açtığında gözlerini başlıktan ayıramadı.

ON BEŞ YAŞINDAKI ÇOCUK ANNE BABASINI

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ÖLDÜRDÜKTEN SONRA CAMDAN DÜŞEREK ÖLDÜ.
KÜÇÜK KIZ KARDEŞI 'NEFSI MÜDAFAA'
GEREKÇESIYLE SERBEST BIRAKILDI.

Gencin adı yazmıyordu, ama öldürülen anne-babanın resimleri vardı. Fotoğraftakiler, son derece çekici, esmer bir çift, kilise kıyafetleri içerisinde gülümsüyorlardı. Resmin altındaki yazıyı okudu. Martha ve Frank Keating... Soyadları Clarie'ye tanıdık gelmişti. Kasabanın yargıcının adı Iris Keating'di. Öldürülener onu akrabaları mıydı acaba?

Alttaki başlığa kaydı gözleri: OKULUN KAFETERYASINDA YUMRUK YUMRUĞA KAVGA.

Sonra bir başkası: BOSTON'DAN GELEN TURIST KIZ KAYIP. EN SON KASABANIN GENÇLERİYLE GÖRÜLMÜŞ.

Aralık ayı sayısına geldiğinde ilk başlık artık ona bağırıyordu: ON DÖRT YAŞINDAKI ÇOCUK, ANNE VE BABASINI KATLETTİ. KOMŞULAR VE ARKADAŞLAR "HASSAS" ÇOCUĞUN İŞLEDİĞİ CİNAYETLERDEN ŞAŞKIN.

Clarie'nin içi ürpermişti.

Tekrar başlıyor, diye düşündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

.14.

"Neden bana anlatmadın? Neden sakladın?"

Lincoln kalkarak odasının kapısını kapattı. Clarie'ye döndü.

"Olanların üzerinden çok zaman geçti. Geçmişi eşeleyip durmanın gereksiz olduğunu düşünüyordum."

"Ama sözünü ettiğin geçmiş bu kasabaya ait! Geçen ay olanları da düşününce bu bana oldukça önemli geldi."

Clarie gazete sayfalarının fotokopilerini Lincoln'un masasına koydu.

"Şuna bak. 1946'da yedi insan öldürülmüş, Boston'lu bir kız ise hiç bulunamamış. Görünüşe bakılırsa, şiddet bu kasabaya hiçbir zaman uzak olmamış."

Kâğıtları Lincoln'un önüne itti. "Detayları oku istersen. Yoksa onları da mı biliyorsun?"

Lincoln yavaşça oturarak kâğıtlara baktı. "Evet," dedi yavaşça, "olanları biliyorum."

"Sana kim anlattı?"

"Jeff Willard. Yirmi yıl önce ilk işe başladığımda her şeyi anlatmıştı bana."

"Daha önce hiçbir şey duymamış mıydın?"

"Hayır. Burada büyüdüm, ama şerif Willard anlatana kadar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hiçbir şeyden haberim yoktu. Insanlar bu konu hakkında konuşmayı sevmiyorlar."

"Böyle bir şey hiç olmamış gibi davranıyorlar yani."

"Söz konusu olan bir şey de bu kasabanın ünü." En sonunda gözlerini kaldırarak ona bakabildi. "Clarie, burası yazlık bir mekan. Kasabamızın problemlerini, şu lanet cinayet salgınını dünyaya açıklamak için hevesli olmamamız anlaşılması zor bir şey değil."

Clarie oturdu. İkisinin gözleri aynı hizadaydı artık.

"Kimler biliyor?"

"O zamanlar burada olanlar. Şu anda altmış, yetmiş yaşında olan insanlar. Ama çocukları değil. Benim kuşağım değil."

Clarie kafasını salladı. Duyduklarına inanamıyordu.

"Bütün bu yıllar boyunca bunu bir sır olarak sakladıklarını mı söylüyorsun bana?"

"Nedenini anlayabiliyorsun değil mi? Korumaya çalıştıkları sadece kasaba değil. Bu insanlar ailelerini de korumaya çalışıyorlar. Cinayet işleyen çocukların hepsi bu kasabadandı. Aileleri hâlâ burada yaşıyorlar ve belki de hâlâ utanıyorlar. Hâlâ acı çekiyorlar."

"Warren Emerson gibi."

"Kesinlikle. Sürdürdüğü hayata baksana. Tek başına yaşıyor, hiç arkadaşı yok.o olaydan beri tek bir suç bile işlemediği halde herkes hâlâ korkuyor ondan. Neden olduğunu bilmeseler bile çocuklar dahi ondan uzak duruyorlar; bildikleri tek şey, büyük anne, babalarının onun 'uzak durulması gereken bir adam' olduğunu söyledikleridir." Lincoln fotokopileri çektirilmiş haberlere baktı.

"İşte hastanın geçmişi bu. Warren Emerson bir katildir. Ama tek katil o değildi."

"Olayların arasındaki benzerlikleri görüyorsun değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, öyle olduğunu kabul ediyorum."

"Liste edilecek kadar çok."

Clarie uzanarak kasım baskısını aldı. "1946'nın Kasım ayında okuldaki kavgalar başlamış. Iki çocuk okuldan uzaklaştırma almış. Sonra kasabadaki evlerin camları kırılmaya, evler tahrip edilmeye başlanmış–ve yine çocuklar suçlanmış. Kasım'ın son haftasındaysa on beş yaşındaki çocuk annesi ve babasını öldürüyor, kız kardeşini de öldüreceği sırada camdan düşerek ölüyor."

Clarie okumayı bırakarak Lincoln'a baktı. "Her şey daha da kötüleşiyor. Bunun sebebi ne, neden?"

"Şiddet söz konusu olduğunda 'neden' diye sormak insanın doğasında var Clarie. Ama gerçek şu ki, insanların birbirlerini öldürmesinin ardında yatan sebepleri her zaman anlamamız mümkün değil."

"Olayların gelişimine bak. Her şey sessiz sakin bir kasabada başlıyor. Sonra çocuklar huysuzlaşıyor, birbirlerini incitmeye başlıyorlar. Bir bakıyorsun birkaç hafta içinde insanları öldürmeye başlamışlar. Kasaba dehşet içinde, herkes bir şey öneriyor. Sonra birden bir mucize gerçekleşiyor–sanki sihirli bir değnek gelip her şeyi düzeltiyor –her şey aniden eski haline dönüyor. Ve kasaba da uykusuna geri dönüyor."

Clarie gözlerini gazetelere dikerek sustu.

"Lincoln, burada garip bir şey var. Sıcakların herkesi çileden çıkarttığı yaz ayları genellikle en tehlikeli zaman olarak değerlendirilir. Havalar soğuyunca suç işlenmiyor. Bu kasabadaysa tam tersi. Şiddet kasım ayında başlıyor, aralık ayında daha da artıyor."

Başını kaldırarak Lincoln'a baktı. "Her iki dönemde de kışın başladı cinayetler."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Clarie'nin çağrı cihazı çalıyordu. Ekrandaki numarayı Lincoln'un telefonunda çevirdi.

Karşısına tomografi teknisyeni çıktı: "Hastanız Warren Emerson'un beyin tomografisi sonuçları çıktı. Dr. Chapman şu anda onlara göz atıyor."

"Bir şeyler var mı?" diye sordu Clarie.

"Bütünüyle anormal!"

Dr. Chapman bilgisayarlı tomografi sonuçlarını röntgen panosuna asarak arka ışık düğmesine bastı. Işık titreyerek açıldı ve Warren Emerson'un beyninin çeşitli kesimleri aydınlandı.

"İşte şunu kastediyorum," dedi Chapman. "Beyin yarımküresini alın kısmının sol tarafına kadar yayılmış. Gördün mü?"

Clarie biraz daha yaklaştı. Chapman'ın işaret ettiği şey kaşın arkasına düşen, ön beyin taraflarında oluşmuş küçük küresel bir kitleydi. Katı görünüyordu, kistik değil. Clarie diğer bölümlere de baktı, ama başka bir kitle göremedi. Bu şey garip bir tümördüyse, görünüşe göre lokaldi.

"Ne düşünüyorsun? Meninks tümörü mü?" diye sordu Clarie.

Chapman başını evet anlamında salladı. "Öyle görülüyor. Baksana bitiş noktaları nasıl da pürüzsüz. Tabii, iyi huylu olup olmadığını anlamak için hücre taraması yapmamız lazım. Çapı iki santim kadar, görünüşe göre de çevresi iyice sarılmış. Arkasında herhangi bir tümör dokusu bırakmadan onu tamamen alabileceğimizi düşünüyorum."

"Sence geçirdiği havalelerin sebebi bu olabilir mi?"

"Ne zamandan beri nöbetleri varmış?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İlk gençliğinden beri, ki bu elli yıla yakın bir zaman anlamına geliyor."

Chapman gözlerini hayretle Clarie'ye dikti.

"Yani bu tümörün bunca yıldır alınmadığını mı söylüyorsun?"

"Evet. Hayatının büyük çoğunluğunu bu nöbetlerle geçirmiş. Pomeroy bunun araştırmaya değer bir şey olmadığını düşünmüş sanırım."

Chapman kafasını salladı. "Ama bu benim teşhisimi tekrar gözden geçirmemi gerektiriyor. Çünkü meninks tümörleri gençlerde neredeyse hiç görülmez, ayrıca kitle giderek büyür. Sonuç olarak ya nöbetlerine sebep olan şey bu kitle değil ya da bu kitle bir meninks tümörü değil."

"Başka ne olabilir ki?"

"Gliyom olabilir. Ya da bir metastaz[6] Hatta kendiliğinden oluşmuş eski bir tümör dahi olabilir."

"Ama katı bir kitleye benziyor."

"Eğer bu kitle örneğin tüberkülozdan veya bir parazitten kaynaklanmışsa vücut iltihap reaksiyonu göstermiş olabilir. Kitleyi yara dokusu ile çevrelemiş veya bağlamıştır. Tüberküloz durumunu kontrol ettin mi?"

"On yıl önce test yapılmış ve sonuç olumsuz çıkmış."

"Evet, ama bu hâlâ patolojik bir teşhis gerektiriyor. Kranyotomi yapmalı, bu kitleyi çıkarmalıyız."

"Bu onu Bangor'a göndermemiz gerektiği anlamına geliyor, öyle mi?"

---

[6] Ç.N; Bir hastalığın bir organdan diğerine sıçraması, kan veya lent yoluyla taşınarak yeni odaklar yapması.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, bu hastanede kranyotomi yapamıyoruz. Doktorlarımız nörolojik ameliyat durumlarını Doğu Maine Sağlık Merkezi'ndeki Clarence Rothstein'a gönderirler."

"Warren'ın oraya gönderilmesini sağlayabilir misin?"

Chapman başını sallayarak kalktı ve röntgen panosunun ışığını kapattı.

"Çok iyi ellerde olacak."

Haşlanmış brokoli, biraz pirinç pilavı ve bir parça morina balığı...

Louise Knowlton, oğlunun gözünün önünde açlık çekmesine daha ne kadar dayanabileceğini bilemiyordu artık.

Barry iki kilo daha kaybetmişti, ama yüzündeki acımasız ifade her geçen gün yerleşiyordu. Bu çocuk artık onun neşeli Barry'si değildi.

Louise masanın diğer ucunda oturan kocası Mel'e baktığında onun gözlerinden de aynı düşünceleri okudu. Sorun şu diyet. Böyle davranmasına sebep olan şey diyet.

Louise, Mel ile yedikleri Fransız kızartmalarını işaret etti. "Barry tatlım, çok aç gözüküyorsun," dedi, "bir iki tane yemenin sorun olacağını sanmıyorum."

Barry teklifi reddederek elindeki çatalı tabağına sürtmeye devam etti. Çatal tabağa değdikçe diş gıcırdatıcı sesler çıkıyordu.

"Barry şunu keser misin!"

Barry başını kaldırdı. Buz gibi gözlerini annesine dikti.

Louise titreyen elleriyle Fransız kızartmalarının olduğu tabağı uzattı oğluna.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Lütfen Barry," diye mırıldandı, "bir tane ye. İstersen hepsini ye. Inan bana bir şeyler yersen çok daha iyi hissedeceksin."

Louise tam oğluna uzanmıştı ki çocuk, masadan kalkarak yemek odasından çıktı. Odasına giderek kapıyı çarptı.

"Bugün okulda bir şey mi olmuş?" diye sordu Mel. "Şu çocuklar hâlâ onunla alay filan mı ediyor?"

Louise derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum," dedi. "Artık hiçbir şey bilmiyorum."

Yukarıdan gelen silah seslerini, Süper Nintendo cehennemindeki kurbanlar ölürken çıkarttıkları inilti ve çığlıklarının seslerini dinleyerek oturmaya devam ettiler.

Louise masaya baktı. Hayatında ilk defa tabağını iterek yemeğini yarım bıraktı.

Clarie eve geldiğinde Noah müziğin sesini sonuna kadar açmıştı. Kadına öğleden beri musallat olan baş ağrısı şakaklarının zonklamasına sebep oluyordu artık. Montunu astıktan sonra merdivenlere giderek alt basamakta durdu ve yukarıdan gelen bangır bangır müziğe kulak kesildi. Şarkılardan tek bir kelime bile anlayamıyordu. Daha dinlediği şarkıların sözünü bile anlayamazken çocuğumu nasıl anlayacağım ki?

Bu böyle devam edemezdi. Daha fazla gürültü kaldıramayacaktı; en azından bu gece değil. Üst kata doğru bağırdı: "Noah şunu kapatır mısın?"

Müzik azıcık dahi kısılmadan çalmaya devam ediyordu. Tek kelimeyle dayanılmazdı.

Clarie merdivenleri çıkmaya başladı. Yorgunluğu öfkeye dö-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nüşüyordu. Oğlunun odasına geldiğinde kapının kilitli olduğunu fark etti. Kapıyı çalarak içeri seslendi, "Noah!"

Kapı açılana kadar bir dakika geçti ve açıldığındaysa müzik setinden çıkan ses Clarie'nin dayanamayacağı kadar artmıştı. Noah kapının eşiğinde durarak annesine baktı. Üzerindeki tişört ve pantolon o kadar boldu ki tören kıyafetleri giymiş bir rahibe benziyordu.

"Müziğin sesini kıs," diye bağırdı Clarie.

Noah setin yanına giderek müziği kapattı. Clarie'nin kulakları hâlâ çınlıyordu.

"Ne yapıyorsun sen? Kendini sağır etmeye mi çalışıyorsun? Ya da beni delirtmeye?"

"Sen evde değildin."

"Evdeydim. Ve sana bağırıyordum ama beni duymadın."

"Şu anda duyuyorum ve artık bağırmana gerek yok, tamam mı?"

"Eğer bu şekilde müzik dinlemeye devam edersen on yıl içinde sağır olacaksın. Ayrıca bu çatının altında senden başkalarının da yaşadığını unutma."

"Bunu bana sürekli hatırlattığına göre nasıl unutabilirim ki zaten?"

Noah arkasını dönerek bir sandalyeye oturdu, başını ellerinin arasına alarak masaya yaslandı.

Clarie kapı eşiğinde durarak oğlunu izledi. Noah bir dergiyi karıştırdığı halde Clarie oğlunun omuzlarının titrediğini görüyor, hiçbir şey okumadığını biliyordu. Annesinin orada kendini izlediğinin ve kızgınlığının farkındaydı.

Clarie odaya girerek oğlunun yatağına oturdu yavaşça.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sana bağırdığım için özür dilerim," dedi bir an durduktan sonra.

"Her zaman bağırıyorsun zaten."

"Bağırıyor muyum?"

"Evet," dedi oğlu ve tekrar dergiyi karıştırmaya başladı.

"Noah, sana bağırmak istemiyorum aslında. Şu aralar her şey kötü gidiyor ve ben de baş etmekte zorlanıyorum sanırım."

"Buraya taşındığımızdan beri her şey darmadağın oldu anne. Her şey..."

Dergiyi kapattı, başı önüne düşmüştü. Fısıltı denecek kadar kısık bir sesle konuşuyordu.

"Keşke babam burada olsaydı."

Bir an ikisi de konuşmadı. Clarie derginin üzerine dökülen göz yaşlarını görüyordu. Oğlunun ağlamamak için kendini tutmaya çalıştığı, omuzlarının titremesinden anlaşılıyordu.

Clarie ayağa kalkarak ellerini oğlunun omzuna koydu. Oğlunun bütün kaslarının ağlamamak için ne kadar kasılmış olduğunu hissedebiliyordu. Birbirimize ne kadar da benziyoruz diye düşündü Clarie. İkimiz de duygularımızı saklamak, kontrollü görünmek için elimizden geleni yapıyoruz. Ailemizde, paten kayarken neşeyle bağıran, tiyatroda kahkahalarla gülebilen sadece Peter'dı. Duş alırken bağıra çağıra şarkı söyleyebilen ve "seni seviyorum," demekten asla çekinmeyen yalnızca oydu.

Şimdi bizi böyle görsen ne kadar üzülürdün Peter. Birbirimize yaklaşmaktan korkuyoruz. Hâlâ senin için yas tutuyor, ölümünün şokunu atlatamıyoruz.

"Ben de çok özlüyorum babanı," diye mırıldandı Clarie. Kollarını kaydırarak ona sarıldı ve çenesini oğlunun başına dayadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Saçlarının o çok sevdiği kokusu tüm içini kaplamıştı.

"İnan ben de çok özlüyorum."

Alt katta kapı çalındı.

Şimdi değil... Şu anda değil...

Clarie kapıyı duymazlıktan gelerek oğluna iyice sarıldı. Dışarıya ait hiçbir şeyi istemiyordu.

"Anne," dedi Noah, annesinin kollarından usulca kurtularak, "kapıda biri var."

Clarie kollarını çekerek doğruldu. O anı, o değerli fırsatını kaçırmıştı. Oğlunun tekrar kasılan omuzlarına baktı.

Clarie, oğlunu kendinden uzaklaştıran bu ziyaretçiye kapıyı açmak için öfkeyle merdivenlerden inmeye başladı. Kapıyı açtığında tekrar zile basmak için elini kaldırmış olan Lincoln'le karşılaştı. Adam daha önce onun evine gelmemişti ve Clarie bu ziyarete şaşırdığı kadar meraklanmıştı da.

"Seninle konuşmam gerekiyor, içeri girebilir miyim?"

"Clarie salondaki şömineyi daha yakmamıştı ve içerisi oldukça soğuk ve karanlıktı. Aceleyle ışıkları yakıp şöminenin başına geçti.

"Sen ofisimden gittikten sonra," dedi Lincoln, "söylediklerini düşündüm. Bu kasabada periyodik olarak ortaya çıkan saldırganlık eğilimi hakkındaki sözlerini düşündüm. 1946 ve şu son zamanlarda olanlar arasında bir bağ olması gerektiğini düşünüp duruyordum."

Lincoln ceketinin cebinden ofiste inceledikleri gazete fotokopilerini çıkardı. "Ve ne bulduğumu tahmin et... Cevap tam karşımızdaymış."

"Ne cevabı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ilk sayfaya bak. 1946 kasım sayısına."

"Yazıyı okumuştum zaten."

"Yo, cinayetlerle ilgili olanlara değil, alttaki habere bak. Sanırım onu fark etmedin."

Clarie sayfayı kucağına koydu. Fotokopide, Lincoln'un gösterdiği haberin sadece bir kısmı çıkmıştı, tamamı okunmuyordu. Yazının başlığında ise: 'LOCUST GÖLÜ KÖPRÜSÜNÜN ONARIMI TAMAMLANDI,' yazıyordu.

"Korkarım ki ne demek istediğini anlayamadım," dedi Clarie sonunda.

"Aynı köprüyü biz de onardık bu yıl. Hatırladın mı?"

"Evet."

"Peki neden onardık?"

"Çünkü hasar görmüştü."

Lincoln kızarak ellerini saçlarına götürdü. "Tanrım Clarie, düşünsene, bir köprü neden onarıma ihtiyaç duyar? Çünkü yıkılmıştır. Geçtiğimiz bahar yağan yağmurlar, kayıtlara göre Locust Gölünün taşmasına sebep olmuş, göl kenarındaki iki ev hasar almış, bir sürü de küçük köprü yıkılmış. Ve yine kayıtlardan incelediğime göre bu son elli iki yıldaki en yağmurlu yıl olmuş."

Clarie birden başını kaldırdı, onun nereye gelmeye çalıştığını anlamaya başlıyordu.

"Yani en şiddetli son yağmur..."

"Evet. 1946 baharındaydı."

Clarie bu tesadüf karşısında şaşkına döndü.

"Yağmur," diye mırıldandı, "toprağı nemlendirir. Bakteriler... Mantarlar..."

"Mantarlar evet. Şu mavi mantarlardan sonuç geldi mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Clarie başını salladı. "Max sonuçları bildirdi. Toksik değillermiş. Ama yoğun yağmurlar başka bir mantarımsının büyümesini sağlayabilirmiş. St. Vitus'un ortaya çıkmasının sebebi de bir mantarımsıymış mesela."

"Bir tür hastalık mı?"

"St. Vitüsün tıbbi adı Korea'dır. Bu hastalıkta, kol ve bacaklar dans edermiş gibi kıvrılıp kasılıyor. Periyodik olarak geniş alanlara yayılmış salgınlardan bahsediliyor. Eskiden Salem'de bu hastalığı geçiren insanların büyücülükle suçlandıkları düşünülüyor."

"Tıbben nasıl oluşuyor?"

"Soğuk ve yağışlı baharlardan sonra, bu mantarımsı ürünlere bulaşıyor. İnsanlar da çavdarları yediklerinde korea'yı vücutlarına sokmuş oluyorlar."

"Bizim karşı karşıya olduğumuz da St. Vitus olabilir mi?"

"Hayır, sadece tarih boyunca iklimler ve hava şartlarıyla bağlantılı hastalıkların görülmüş olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Doğadaki her şey birbirine bağımlıdır. Çevreyi kontrol edebildiğimizi sanıyor olabiliriz ama göremediğimiz organizmalar bile sözde mükemmel dengelerimizi bir anda alt üst etmeye yeterlidir."

Clarie bir an durup Scotty Braxton'un test sonuçlarını düşündü. Kanında da iliğinde de yabancı maddeye rastlanmamıştı. Gözden kaçırdığı bir enfeksiyon olabilir miydi? Öyle sıra dışı, öyle beklenmedik bir organizma ki laboratuar bir hata olduğunu düşünsün?

"Bu çocukları etkileyen ortak bir şey olmalı. Belki bir yiyecek... Elimizde şimdilik sadece yağmur ve şiddet arasında görünen bir ilişkiye dair tahminler var. Belki de sadece rastlantıdır."

Lincoln hiçbir şey söylemeden oturuyordu. Clarie hep onun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yüzünü inceler, orada gördüğü güçten ve kendine güvenden etkilenirdi. Bugün gözlerindeki zekayı da fark etmişti. Birbiriyle tamamen alakasız iki konunun ortak bir yanını yakalamış, Clarie'nin hiç fark etmediği bir ilişki ortaya çıkarmıştı.

"O halde bu ortak etkeni bulmalıyız," dedi Lincoln.

"Taylor'la konuşmam için Maine çocuk ıslah evine girmemi sağlayabilir misin?"

"Bu sorun olabilir. Biliyorsun Paul Darnell hâlâ seni suçluyor."

"Ama aynı şekilde davranan başka çocuklar da var şu anda. Paul beni tüm kasabada olanlardan suçlayamaz ya."

"Haklısın, artık suçlayamaz."

Lincoln ayağa kalktı. "Kasaba toplantısından önce bir şeyler bulmamız lazım. O veya bu şekilde çocuğu görmeni sağlayacağım."

Clarie, salonunun penceresinden Lincoln'un gidişini seyretti. Asla merhametli davranmayan bu iklimde yaşayan bir adamın dengesine sahip biri olarak, her adımını sağlam bir şekilde basıyordu yere. Arabasına vardığında kapıyı açarak direksiyonun başına oturdu ve Clarie'nin anlamadığı bir sebeple dönüp eve baktı son bir kez.

Gözleri bir anlığına buluştu.

Ne zamandan beri bana çekici gelmeye başladı bu adam? Ne zaman başladı bu? İlginç ama hatırlayamıyorum, diye düşündü Clarie garip bir merak duygusuyla. Hayatında bir karışıklığın daha oluşmak üzere olduğunu hissetti.

Lincoln gittikten sonra uzun bir süre boyunca pencerenin önünden ayrılmadı. Orada öylece durarak dışarıya bakmaya devam etti. Her yer kar ve buzla kaplıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üst katta Noah'ın müziği yeniden başlamıştı.

Clarie ışığı kapatarak salondan çıktı. Tam o anda Warren Emerson'a verdiği sözü hatırlayıp inledi.

Kedi.

Clarie, Warren Emerson'un Beech Hill'deki evine vardığında hava çoktan kararmıştı. Arabasını odunluğun yanına park etti. Yaşlı adam, yüzlerce odunu mükemmel bir simetriyle üst üste dizmişti. Odunların bu denli muntazam dizilmesi için harcanmış olması gereken saatleri düşündü Clarie. Mükemmel bir şekilde dizmek, sonra kış ilerledikçe sanat yapıtını yavaş yavaş yok etmek.

Motoru kapatarak eski çiftlik evine baktı. İçeriden hiç ışık gelmiyordu. Verandadaki buzlu merdivenlerden çıkarken el fenerini kullandı. Warren kapının açık olacağını söylemişti ve bunun doğru olduğu ortaya çıkmıştı. Clarie içeri girerek ışıkları yaktı. Mutfağa girdiğinde yerde yatan küçük gri bir kedi gördü. Hayvan onu görür görmez ayağa kalktı ve bir an birbirlerine baktılar. İkisi de donup kalmıştı.

Kedi birden odadan fırlayarak evin içinde bir yerlere kaçtı.

"Gel buraya pisicik. Mona?Yemek istemiyor musun?"

Clarie, Mona'yı bir hayvan bakım merkezine bırakmayı düşünmüştü. Warren çoktan Doğu Maine Sağlık Merkezine transfer edilmişti ve en azından bir hafta orada kalacaktı. Kediyi beslemek için her gün buralara gelme düşüncesi sıkıntı vericiydi; ama görünüşe göre kedinin planları farklıydı.

Odadan odaya geçerek yabani kediyi aradıkça Clarie'nin öfkesi artıyordu. Çevredeki diğer çiftlik evleri gibi bu ev de çok ge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

niş aileler için inşa edilmişti. Bir sürü küçük odası vardı. Her odada eski gazete ve dergiler, boş alışveriş çantaları duruyordu, koridor ise, her iki yana koyulmuş kitap kutuları ile iyice daralmıştı. Bu yığıntılar psikolojik bir bozukluğun belirtileri olabilirdi, ama Warren yine de işlerini gayet iyi yürütebilmişe benziyordu. Gazeteler ve dergiler planlı bir şekilde ayrılarak sıraya dizilmişti. Belki de sadece biraz abartılmış klasik bir Amerikalı tutumluluğuydu.

Bütün bunlar kaçak bir kedi için saklanacak daha fazla yer sağlıyordu. Clarie alt katı defalarca dolaştığı halde Mona'yı bulamamış en sonunda pes etmişti. Belki de üst kattadır diye düşündü.

Merdivenleri çıkmaya başladığı sırada birden Déjà vu duygusuyla terlemeye başladığını hissetti. Daha önce de bunu yaşadım diye düşündü. Garip bir ev, garip merdivenler. Çatıda kendini bekleyen korkunç bir şey...

Saçmalıyordu, burası Scotty Braxton'un evi değildi ve peşinde olduğu tek şey de korkmuş küçük bir hayvandı. Kendini zorlayarak merdivenleri çıkarken bir yandan da, "Gel buraya pisicik," diye sesleniyordu. İkinci katta dört tane oda vardı ve sadece birisinin kapısı açıktı. Kedi gerçekten de bu kata çıkmışsa bu odada olmalıydı.

Clarie kapıdan girerek odanın ışığını yaktı.

Gözüne ister istemez çarpan ilk şey her yere asılmış olan siyah beyaz fotoğraflar oldu. Duvarlara, yatağın baş ucuna, dolabın üstüne asılı onlarca fotoğraf. Oda Warren Emerson anılarının bir galerisi gibiydi. Odada ilerlediğinde resimlerden birinden kendine gülümseyerek bakan orta yaşlı bir çift ve ortalarındaki küçük çocuğu gördü. Kadının yuvarlak, sade bir suratı vardı ve kafasına komik bir şapka takmıştı. Yanında duran adam da onunla aynı şa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kayı paylaşıyormuş gibi gülen parlak gözlerle bakıyordu fotoğraftan. Her ikisinin de birer elleri, ortalarında duran erkek çocuğunun omuzlarındaydı. Tamamen ikisinin ortak bir ürünü... Saçları iyice taranarak yandan ayrılmış, bir dişi eksik gülümsemesiyle çok şirin görünen bu küçük çocuk Warren olmalıydı.

Clarie çevresindeki diğer fotoğraflara baktığında aynı yüzleri gördü. Farklı yerlerde, farklı mevsimlerde... İşte anne yaptığı kekle gururla poz veriyor, bir diğerinde ise babayla oğul balık tutarken gülümsemişler objektife. Diğerlerinden farklı olarak okul kıyafetleri giymiş genç bir kızın fotoğrafı vardı... Görünüşe göre Warren'ın sevgilisiymiş. Resmin altında, *'Sonsuza kadar Warren ve Iris'* yazıyordu. Clarie gözlerinden akan yaşlara rağmen yatağın yanında yarısı dolu olan bardağı gördü. Üzerine beyaz saçların dökülmüş olduğu yastığa baktı. Warren'ın yatağı...

Yaşlı adam her sabah bu odada tek başına uyanıyor, ailesinin resimlerine bakıyordu. Her gece beyninde canlanan son görüntüler anne ve babasının gülümseyen yüzleri oluyordu.

Clarie artık o çocuk için ağlıyordu. Yaşlı bir adamın bedenine hapsolmuş o küçük çocuk için...

Odadan çıkarak mutfağa indi. Yakalanmak istemeyen bir kediyi kovalamanın hiçbir gereği yoktu. Yemeği tabağa bırakıp ertesi gün yine gelecekti. Mutfak dolabını açtığında düzinelerce kedi maması konservesiyle karşılaştı. Mutfakta bir insanın yiyebileceği doğru düzgün bir şey yoktu, ama kedinin iyi beslendiği ortadaydı.

Bugün ton balığı bekliyor.

İşte, ton balıklı konserveyi raftan indirip içindekileri kedinin kabına döktü. Başka bir kaba da su kodu, üçüncü bir kaba ise günlerce yetebilecek kuru kedi maması doldurdu. İşini tamamladıktan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonra ışıkları söndürerek dışarı çıktı.

Arabasına binecekken arkasına dönüp eve son bir kere daha baktı. Warren hayatının çok büyük bir kısmını bu duvarların arasında arkadaşsız, sevgisiz bir şekilde geçirmişti. Büyük bir ihtimalle de varlığına şahit tek canlı olan kedinin gözleri önünde bu evde ölecekti.

Göz yaşlarını silerek arabasını çalıştırdı ve karanlık yolda evine doğru ilerlemeye başladı.

O gece Lincoln onu tekrar aradı.

"Wanda Darnell ile konuştum. Oğlunun davranışının biyolojik bir sebebi olabileceğini söyledim. Kasabada aynı şekilde davranan başka çocukların da olduğunu ve bizim bunun sebebini bulmaya çalıştığımızı anlattım ona."

"Nasıl tepki verdi?"

"Sanırım biraz rahatladı. Yani artık suçlayabileceği dış bir etken var. Aileden veya kendisinden kaynaklanmayan bir etken."

"Bunu anlayabiliyorum."

"Oğlunu görmene izin verdi."

"Ne zaman görebilecekmişim peki?"

"Yarın. Maine Islah Evi'nde."

Sessiz yatakhanede duvarlara bitiştirilmiş bir dolu yatak vardı. Sabah güneşi duvarın üst kısmındaki pencerelerden içeri doluyordu. Güneşin parlak süzmelerinden bir tanesi çocuğun cılız omuzlarına vuruyordu. Taylor dizlerini göğsüne kadar çekmiş bir şekilde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yatağında oturuyordu. Başını öne eğmişti. Clarie'nin dört hafta önce gördüğü bağıran, küfür eden, etrafına tekmeler savuran çocuğa hiç benzemiyordu artık. Daha çok yenilmiş, hayal kırıklığına uğramış, umutları ve hayalleri ölmüş bir çocuğa benziyordu. Sadece bir kabuktan ibaret gibiydi.

Clarie ilerledikçe adımları taş döşemelerde yankılandığı halde Taylor kafasını kaldırıp ona bakmadı. Kadın, çocuğun baş ucunda durdu.

"Merhaba Taylor. Benimle konuşabilecek misin?"

Çocuk bir omzunu hafifçe oynattı. Omuz silkmişti, ama davetkar bir havas vardı.

Clarie bir sandalye bularak bunu Taylor'un yatağının kenarına çekip oturdu.

"İlk olarak, bugün ne konuşursak konuşalım hepsinin aramızda kalacağını bilmeni istiyorum Taylor, tamam mı?"

Çocuk sanki buna bir önem vermiyormuş gibi omzunu silkti yine.

"Bana o gün okulda neler olduğunu anlatmanı istiyorum. Neden yaptın böyle bir şeyi?"

Çocuk sanki artık kafasını tutacak güzü yokmuş gibi çenesini dizlerine yasladı. "Sebebini bilmiyorum," dedi.

"O günü hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Her şeyi mi?"

Taylor zorlukla yutkundu ama bir şey söylemedi. Yüzü birden acıyla kaplandı gözlerini sıkıca kapayarak başını dizlerine gömdü. Sonra derin bir nefes aldı. Aldığı nefeste derin bir iç çekiş, sessiz bir feryat var gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bilmiyorum... Neden yaptığımı bilmiyorum."

"O gün okula bir silah getirdin."

"Silahım olduğunu ispatlamak istemiştim. Bana inanmamışlardı. Uydurduğumu sanıyorlardı."

"Kimdi sana inanmayan?"

"J.D ve Eddie. Bana babalarının silahla atış yapmalarına izin verdiğini anlatırlardı hep."

Yine Jack Reid'in çocukları. Wanda Darnell onların kötü etkisinden bahsetmişti ve şimdi haklı olduğunu görüyordu Clarie.

"Yani silahı okula getirdin," dedi Clarie, "onu kullanmayı düşünüyor muydun?"

Taylor kafasını salladı. "Sadece çantamda tutacaktım. Ama sonra sınavdan D aldığımı öğrendim. Ve Bayan Horatio... bana o aptal kurbağa yüzünden bağırmaya başladı."

Taylor dizlerine sarılarak sallanmaya başlamıştı. Aldığı her nefeste acı çektiği belliydi.

"Hepsini öldürmek istedim. Kendimi durduramıyordum. Hepsine günlerini göstermek istemiştim." Sallanmayı kesti ve bir an hareketsiz kaldı.

"Artık onlara kızgın değilim, ama artık çok geç."

"Bu olanlar senin hatan olmayabilir Taylor."

"Herkes benim yaptığımı biliyor."

"Ama az önce kontrolünü kaybetmiş olduğunu kendin de söyledin."

"Ama hâlâ benim hatam..."

"Taylor bana bak. Sana arkadaşın Scotty Braxton'dan bahsettiler mi bilmiyorum..."

Taylor başını yavaşça kaldırıp Clarie'ye baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aynı şey ona da oldu. Annesi öldü."

Clarie, çocuğun yüzünde oluşan şok ifadesinden ona hiç kimsenin bir şey anlatmamış olduğunu anladı.

"Neden birden kendini kaybettiğini kimse bilmiyor. Neden annesine saldırdığını kimse anlayamıyor. Bu şey sadece sana olmadı yani."

"Ama babam benim ilacımı kestiğiniz için böyle olduğunu söylüyor."

"Scotty ilaç almıyordu ama." Clarie bir an durup çocuğun gözlerinin içine baktı. "Yoksa bir ilaç kullanıyor muydu?"

"Hayır."

"Bak bu çok önemli. Doğruyu söylemek zorundasın Taylor. İkiniz de ilaç kullanmıyor muydunuz?"

"Hayır kullanmıyorduk. Doğruyu söylüyorum."

Çocuk gözlerini kırpmadan Clarie'ye bakıyordu. Çocuğun doğru söylediği belliydi.

"Peki ya Scotty? O da mı buraya geliyor?"

Clarie'nin gözlerinin dolduğunu hissetti.

"Üzgünüm Taylor," dedi usulca, "ikinizin çok iyi arkadaş olduğunuzu biliyorum... "

"En iyisi hem de. O benim en iyi dostum."

"O da hastanedeydi. Ve bir şey oldu. Ona yardım etmeye çalıştık ama –ama yapabileceğimiz hiç bir şey..."

"Öldü, değil mi?"

Çocuğun tereddütsüz sorusu dürüst bir cevabı hak ediyordu.

"Evet, korkarım öyle."

Taylor başını dizlerine gömdü. Söyledikleri, ağladığı için zar zor anlaşılıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Scotty yanlış hiçbir şey yapmazdı. Tam bir hanım evladıydı o. J.D ona lanet olası hanım evladı derdi hep. Onu koruyabilirdim ama hiç destek olamadım. J.D' ye bir şeyler söylemem gerekirdi ama söyleyemiyordum..."

"Taylor. Taylor sana bir şey sormam gerekiyor."

"...çok korkuyordum..."

"Sen ve Scotty hep birlikte takılıyordunuz. Zamanınızı nerede geçirirdiniz?"

Taylor cevap vermiyor, yatakta sallanmaya devam ediyordu.

"Taylor bunu öğrenmem şart. İkiniz nerelere giderdiniz?"

Çocuk titrek bir nefes aldıktan sonra cevap verdi: "Öbür çocukların yanında olurduk."

"Nerede?"

"Bilmiyorum! Orada burada işte."

"Ormanda mı? Birinin evinde mi?"

Taylor sallanmayı bıraktığında Clarie bir an son soruyu duymamış olduğunu düşündü.

Ama Taylor başını kaldırarak Clarie'ye baktı.

"Gölde olurduk," dedi.

Locust Gölü. Pikniklerin, yüzme yarışlarının, sandal gezintilerinin, balık tutmanın Yani Tranquility'deki her sosyal faaliyetin merkezi olan göl. Bu göl olmasaydı ne o yaz turistleri ne de bütün o para akımı olacaktı. Kasaba yok olurdu bu göl olmasa.

Her şeyin cevabı gölde diye düşündü Clarie birden. Su ve yoğun yağmurlar; akıntılar ve bakteriler.

Suyun fosforlu yeşil olduğu o gece...

"Taylor hiç sen ve ya Scotty gölde yüzdünüz mü?"

"Tabii ki. Hem de her gün."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

.15.

Kasaba toplantısı saat yedi buçukta başlayacaktı. Saat yediyi çeyrek geçe herkes lise kafeteryasındaki yerlerini almıştı. İnsanlar koridorlara kadar taşmışlar, duvarın kenarında sıra oluşturmuşlardı. Clarie oturduğu yerden konuşmacıların masasını çok iyi görebiliyordu. Lincoln, Fern CornWallis ve kasaba seçim komitesinden Glen Ryder vardı masada. Komitenin diğer beş üyesi de ön sırada oturuyordu.

Clarie seyircilerin bir çoğunu tanıyordu. Çoğu, okul faaliyetlerinde karşılaştığı diğer ebeveynlerdi. Knox Hastanesinden bazı meslektaşları da oradaydı. Kafeteryanın bir ucunda da, sanki büyükleri kendilerine saldıracakmış da savunmaya geçmeye hazırlarmış gibi birbirlerine sokulmuş halde düzinelerce genç oturuyordu.

Glen Ryder tokmağını kürsüye vurduysa da kalabalığın çıkardığı ses tokmağın sesini bastırdı. İyice öfkelenen Ryder bir sandalyenin üzerine çıkarak bağırmak zorunda kaldı.

"Salonda sessizlik istiyorum. *Hemen!*"

Salon sonunda sessizleşti ve Ryder devam etti: "Herkese yetecek kadar sandalye olmadığını biliyorum. Dışarıda, sekiz derecelik soğukta dikilmek zorunda kaldıkları için sinirli insanlar olduğunu da biliyorum. Ama itfaiye yetkililerinin söylediğine göre ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

feteryanın kapasitesini çoktan aşmış bulunuyoruz. Salondan birileri çıkmadıkça içeri başka kimseleri almamız mümkün gözükmüyor."

"Arkada duran şu gençler dışarı çıkıp büyüklerin içeri girmesine izin vermeliler bence," diye homurdandı bir adam.

"Bizim de burada bulunmaya hakkımız var," diye itiraz etti gençlerden biri.

"Bu toplantıyı yapmamızın nedeni sizsiniz zaten!"

"Bizim hakkımızda konuşacağınıza göre bizim de burada bulunmamız gerekiyor o halde!"

Bir anda onlarca insan konuşmaya başlamıştı.

"Hiç kimse salondan atılmıyor!" diye bağırdı Ryder. "Bu bir kasaba toplantısı ve herkesin burada bulunma hakkı var. Artık başlayalım."

Ryder, Lincoln'a baktı. "Şerif Kelly, kasabadaki problemleri dinlemeye sizden başlayalım."

Lincoln ayağa kalktı. Son birkaç gün, onu ruhsal olduğu kadar, fiziksel olarak da çökertmişti. Omuzları düşmüş, yüzü solmuştu.

"Pek iyi bir ay geçirmedik," diyerek söze başladı, "herkesin üzerinde yoğunlaştığı konunun işlenen cinayetler olduğunu biliyorum. İki Kasımda lisede, on beş Kasımdaysa Braxton'larda işlenen cinayetleri kastediyorum. Bu iki haftada iki cinayet demektir. Beni daha çok korkutan şey ise her şeyin daha da kötüye gidiyor olması. Örnek vermek gerekirse, sırf dün akşam bile kasabamızın farklı yerlerinden gelen tam sekiz ihbar üzerine memurlarım yola çıktı. İhbarların hepsi yetişme çağında olan gençlerimizin çıkardığı olaylarla ilgiliydi. Daha önce böyle bir şeyle hiç karşılaşmamıştım. Tam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yirmi iki yıldır bu kasabada polislik yapıyorum. Daha önce de küçük suç dalgalarının ara ara yoğunlaşıp sonra kaybolduğunu gördüm, ama şu anda gördüğüm şey şu; çocuklar birbirlerini incitmeye–birbirlerini *öldürmeye*– sevdikleri insanları öldürmeye çalışıyorlar." Daha fazla bir şey söylemeden yerine oturdu.

"Bayan CornWallis?" dedi Ryder.

Lise müdiresi ayağa kalktı. Fern CornWallis güzel bir kadındı ve bugün özellikle kendiyle uğraştığı belli oluyordu. Sarı saçlarını Fransız topuzu şeklinde toplamıştı. Ayrıca salonda makyaj yapma zahmetine katlanmış birkaç kadından birisiydi. Ne var ki bu makyaj sadece yüzündeki gergin ifadeyi iyice vurgulamaya yaramıştı.

"Sözlerim galiba Şerif Kelly'nin sözlerinin yankısı olacak. Bu kasabada son zamanlarda baş gösteren öfke–nefret–ben de daha önce hiç karşılaşmamıştım bunlarla. Bu sorun sadece okulda değil, evlerinizin içine kadar girdi. Ben bu çocukları tanıyorum! Onların büyümelerini izledim. Onları kasaba sokaklarında, okul koridorlarında, odamda gördüm. Ve şimdi sorun çıkarmakla suçlanan çocuklara baktığımda, daha önceki yıllarda şiddetle ilgili asla sorun çıkarmayan öğrencilerimi görüyorum. Artık bu çocukları tanımakta zorlanıyorum. Onları tanıyamıyorum." durdu ve yutkundu. "Artık onlardan korkuyorum."

"Peki bu kimin suçu?" diye bağırdı Ben Doucette.

"Birinin suçu olduğunu söylemiyoruz," dedi Fern. "Sadece neler olduğunu anlamaya çalışıyoruz. Bizim okulumuz ve orta okul arasındaki acil departmanında beş yeni rehberlik birimi görevlendirdik. Lisemizin güvenilir psikiyatri uzmanı Dr. Liebermen okul personelimizle uyum içinde çalışmaya devam ediyor."

Ben ayağa kalktı. ellili yaşlarında sert suratlı bir denizciydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vietnam savaşında bir elini kaybetmişti. Feda ettiği şeyi vurgulamak istercesine sağlam eliyle yaralı kolunu tutardı hep.

"Ben size sorunun ne olduğunu söyleyeyim. Bu aslında bütün ülkenin sorunu. Bunların tek ihtiyaç duydukları şey birazcık lanet olası disiplin. Ben on üç yaşındayken bir bıçak çekip annemi tehdit edebilir miydim? Babam kafamı parçalardı vallahi."

"Peki ne teklif ediyorsunuz Bay Doucette?" diye sordu Fern. "On dört yaşındaki çocukları dizimize yatırıp dövelim mi yani?"

"Neden olmasın?"

"Dene de gör," diye bağırdı çocuklardan biri. Diğer çocuklar da hemen katıldı.

"Dene! Dene!Dene!..."

Toplantı kontrolden çıkmıştı. Lincoln ayağa kalkıp insanları susturmaya çalıştı. Kasabanın ona duyduğu saygının göstergesiymiş gibi herkes bir anda sakinleşti.

"Gerçekçi çözümler üretmemizin zamanı geldi bence," dedi.

Jack Reid ayağa kalktı.

"Bu olayların sebebini bulmadan onlara çözüm üretemeyiz. Oğullarımdan duyduğuma göre bu sorunlara yeni çocuklar, başka şehirlerden buraya taşınanlar sebep oluyormuş. Bu çeteleri başlatanlar hatta uyuşturucuları getirenler onlarmış."

Lincol'un cevabı yeniden başlayan uğultular arasında kaybolup gitmişti. Clarie adamın yüzündeki rahatsızlık ve öfkeyi görebiliyordu. Lincoln tekrar söze başladı: "Bu dışarıdan gelen bir sorun değil. Bu yerel bir kriz. Bu bizim sorunumuz ve başı belada olanlar bizim çocuklarımız."

"Ama belayı başlatanlar kim?" dedi Reid. "Çocukları kışkırtanlar kim? Buraya ait olmayan insanlar!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Glen Ryder tokmağını kürsüye vurmaya başlamıştı ama kimse etkilenmiyordu. Jack Reid sanki bir düğmeye basmıştı da herkes tekrar birbirine bağırmaya başlamıştı.

Kargaşayı bir kadının sesi böldü: "Peki ya yüz yıldır ortada dönen Satanist söylentileri?"

Ayağa kalkarak konuşmaya başlayan kadın, gazeteci Damaris Horne'du. Bu sarı yeleli kadını hafife almak mümkün değildi. Özellikle erkeklerin dikkati bir anda onun üzerinde yoğunlaşmıştı.

"Gölün oradaki ormandan çıkarılan kemikleri biliyoruz. Toplu bir cinayetmiş. Belki de toplu bir kurban töreni."

"Bu yüz yıl önce işlenen bir cinayetti," dedi Lincoln. "Ve günümüzle hiçbir ilgisi yok."

"Belki de vardır. Satanist tapınmanın çok eskilere uzanan bir geçmişi olduğunu hepimiz biliyoruz."

Lincoln öfkesini kontrol etmekte zorlanıyordu.

"Burada olan tek tapınma senin ucuz gazeten için uydurduğun saçmalıklardır."

"O zaman duyduğum rahatsız edici söylentileri belki açıklayabilirsin," dedi Damaris gayet sakin bir şekilde. "Örneğin lise duvarına yazılan 'altı yüz altmış altı' ne demek oluyor?"

Lincoln bir an Fern'e baktı. Clarie, bu bakışla ne demek istediğini anlamıştı. Lincoln de Fern de gazetecinin bu gerçeği nereden öğrendiğine merak ediyorlardı.

"Ya geçen ay kanlar içinde bulunan samanlık. Ona ne dersin?"

"O kırmızı boyaydı. Kan değil."

"Peki Beech Hill'de geceleri yanıp sönen ışıklar? Öğrendiğime göre orada ıssız bir ormandan başka hiçbir şey yok."

"Durun bir dakika," dedi kasaba yönetim kurulundan Lois

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cuthbert. "Sanırım bunu ben açıklayabilirim. Şu çatlak biyolog Dr. Tutwiller geceleri orada semender topluyor. Birkaç gün önce onunla orada karşılaşmıştım, bana kendi anlattı."

"Tamam. Beech Hill'deki ışıkları boş verelim. Ama bu kasabada hâlâ garip ve açıklanmayan bazı şeyler oluyor. Eğer burada benimle daha sonra konuşmak isteyen biri varsa her zaman hazırım."

Damaris tekrar yerine oturdu.

"Ona katılıyorum," dedi titrek bir ses. Sesin sahibi odanın arka tarafında oturduğu yerden ayağa kalkan ufak tefek, solgun suratlı, kabanına iyice sarılmış bir kadındı."Bu kasabada ters giden bir şeyler var. Bunu uzun zamandır hissediyorum. İstediğiniz kadar inkâr edin Şerif Kelly, bu kasabada kötü bir şey var. Şeytandan filan bahsetmiyorum ve ne olduğunu da bilmiyorum. Bildiğim tek şey burada çok ama çok kötü bir şeyin hüküm sürdüğüdür. Artık burada yaşayamam. Evimi satılığa çıkardım ve gelecek hafta da taşınıyorum–*ailemin* başına bir şey gelmeden." Kadın arkasını dönerek odadan hızla çıktı.

Salona çökmüş olan sessizliği Clarie'nin çağrı cihazının sinyalleri bozdu. Ekrana baktığında hastaneden aradıklarını gördü. Kalabalıkta yolunu bulmaya çalışarak dışarı çıktı ve cep telefonundan hastaneyi aradı.

"Laboratuar. Ben Clive."

"Ben Dr. Elliot. Beni aramışsınız."

"Hastanız öldüğü için sonuçlarla belki ilgilenmezsiniz diye düşünmüştük, ama bilmek isterseniz Scotty Braxton'un test sonuçları az önce elimize ulaştı."

"Evet, evet tüm sonuçları bilmek istiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İlk olarak Anson Biyoloji'den çocuğun kan örnekleriyle yapılan ayrıntılı ilaç ve toksin analizinin sonuçları geldi. Hiçbir şey bulamamışlar."

"Gaz kromatografındaki atışla ilgili bir açıklama da mı yok?"

"Elimdeki sonuçlarda öyle bir şeyden bahsedilmiyor."

"Bir hata olmalı. İlaç araştırmasında bir şey çıkmış olmalıydı."

"Burada söylenen tek şey çocuğun kanında bir şey bulunmadığı. Çocuğun geniz sıvısından yapılan araştırma sonuçları da var. Her organizmanın belirlenmesini istediğiniz için oldukça uzun bir liste göndermişler. Hemen hepsi normal organizmalar ve normal oranlara sahipler."

"Anormal hiçbir şey yok mu?"

"Evet, bir şey var. *Vibrio fischeri.*

Clarie söylenen şeyi bir kâğıda not aldı.

"Bu organizmayı daha önce duymamıştım."

"Biz de hiç duymamıştık. Buradaki araştırmalarda hiç rastlamamıştık. Doğrudan temasla bulaşıyor."

"Ama örneği hastanın geniz sıvısından aldım."

"Bu pisliğin bizim laboratuarımızdan bulaşması pek mümkün değil. Bu organizma öyle hastanede rastlayabileceğimiz türlerden değil."

"Vibrio fischeri nedir? Nerelerde yetişir?"

"Bangor'da testleri yapan biyologla konuştum. Söylediğine göre bu türler, supya veya su kurtçukları gibi omurgasızların asalakları. Bir ortak yaşarlık oluşturuyor. Ev sahibi omurgasız onlar için güvenli bir ortam sağlıyor."

"Karşılı olarak Vibrio'nun yaptığı şey nedir?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Vibrio da ev sahibinin ışık organının gücünü sağlama görevini görüyor."

Clarie'nin bu bilgiyi hazmetmesi için birkaç saniye gerekti.

"Bu bakterinin parlak olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu kendine gelir gelmez.

"Evet. Supya, ışığı yarı saydam bir kesede topluyor ve diğer supyayı etkilemekte kullanıyor. Seks için kullanılan neon ışığı bir nevi."

"Gitmeliyim," dedi Clarie konuşmayı keserek. "Seni sonra ararım."

Okulun kafeteryasına doğru koşmaya başladı.

İçeride Glen Ryder hâlâ sessizliği sağlamaya çalışıyordu. Clarie insanları geçerek konuşmacı masasının yanına geldi. Glen Ryder'a yaklaştı.

"Bir duyuru yapmam gerekiyor. Kasabada sağlık alarmına ihtiyacımız var."

"Bunun bu toplantıyla hiçbir alâkası yok Dr. Elliot."

"Öyle olduğuna inanıyorum. Lütfen konuşmama izin verin."

Ryder başını salladı ve tokmağını hızla kürsüye vurarak bağırdı. "Dr. Elliot bir duyuru yapacak."

Clarie herkesin bakışlarının kendi üzerinde olduğunu hissediyordu. İlerleyerek kürsüye çıktı.

"Bu saldırıların hepimizi korkuttuğunu ve sonuç olarak öfkemizi komşularımıza, okula ve yabancılara yönelttiğimizi biliyorum. Ama ben ortada tıbbi bir açıklama olduğuna inanıyorum. Az önce hastane laboratuarıyla konuştum ve galiba artık bir takım ipuçlarına sahibiz." Elindeki kâğıdı kaldırarak okudu: "*Vibrio fischeri* adında bir bakteri. Bu bakteri Scotty Braxton'un geniz sıvı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sında bulundu. Buna dayanarak, çocuklarımızda gözlenen saldırgan davranışlarının bu enfeksiyonun bir uzantısı olabileceğini söylememiz mümkün. *Vibrio fischeri* bizim testlerimizde belirleyemediğimiz bir tür menenjit hastalığına yol açıyor olabilir. Ayrıca doktorların 'Komşu reaksiyonu' adını verdiği ve beyine kadar ilerleyebilen siniz iltihaplanmasına yol açıyor..."

"Durun bir dakika," dedi Adam DelRay ayağa kalkarak. "Ben on yıldır burada doktorluk yapıyorum. Hiç bu isimli bir bakteri– neydi adı?"

"*Vibrio fischeri.* Normalde insanlarda görülmüyor. Ama laboratuar sonuçlarına göre hastamda bu bakteri bulunuyormuş."

"Peki hastanız bu mikrobu nereden almış?"

"Ben gölden olduğunu düşünüyorum. Scotty Braxton ve Taylor Darnell geçtiğimiz yaz her gün bu gölde yüzmüşler. Kasabadaki diğer çocuklarla beraber tabii. Eğer göl suyunda yüksek oranda Vibrio fischeri varsa, çocuklarımızın nasıl mikrop kaptığını açıklığa kavuşturmuş oluruz."

"Geçen yaz ben de gölde yüzdüm," dedi bir kadın, "ve benden başka da bir çok yetişkin yüzüyordu. Neden sadece çocuklar etkilendi peki?"

"Bunun sebebi yüzdüğünüz yerle ilgili olabilir. Ayrıca bildiğim kadarıyla amiptik menenjite sebep olan benzer bir enfeksiyon da var. Bu, tatlı suda yaşayan bazı amiplerin sebep olduğu bir beyin enfeksiyonudur. Ve bundan özellikle çocuklar ve gençler etkilenir. Mikroplu suda yüzdüklerinde, çocukların geniz sıvılarına karışıyor bu amip. Oradan geçirgen bir kanal olan kribriform düzleminden beyine ilerliyor. Yetişkinler etkilenmiyor çünkü bizde bu kribriformlar geçirgenliklerini kaybetmişlerdir ve dolayısıyla be-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yinlerimiz korunmuş olur. Çocuklarda bu koruma yoktur."

"Peki tedavisi nasıl? Antibiyotik mi başka bir şey mi?"

"Sanırım antibiyotik."

Adam DelRay gülmeye başladı.

"Kasabadaki her yaramaz çocuğa antibiyotik mi vereceğiz? Daha böyle bir enfeksiyonun varlığından bile emin değiliz!"

"Böyle bir enfeksiyon olduğunu gösteren bir test sonucu var elimde."

"Bir tek sonuç. Ayrıca bel kemiği sıvısından bile değilken bunun menenjit olduğunu nasıl söylersiniz?"

DelRay seyircilere dönerek konuşmaya başladı. "Hepinizi temin ederim ki salgın malgın yok bu kasabada. Geçen ay, İkiz Tepeler pediatri grubu çocuklardaki kan sayımı ve hormon seviyesi araştırmaları yapmak için bir ödenek aldı. Çevredeki bütün gençlerden kan örnekleri aldılar. Eğer bir enfeksiyon olsaydı, bu sonuçlarda muhakkak ortaya çıkardı."

"Ne ödeneğinden bahsediyorsun?" diye sordu Clarie.

"Anson Biyolojilerinden sağlanan bir ödenek. Anormal olan hiçbir şeye rastlamamışlar." DelRay kafasını sallayarak devam etti: "Bu enfeksiyon teoriniz şimdiye kadar duyduğum en saçma şey. Elde tutulur en ufak bir kanıt dahi yok. Gölümüzde bu bakterilerden olup olmadığını bile bilmiyoruz daha."

"Ben biliyorum," dedi Clarie. "Gördüm."

"Yani bir bakteriyi mi gördüğünüzü söylüyorsunuz? Ne o, yoksa mikroskobik gözleriniz mi var sizin?"

"Vibrio fischeri fosforludur ve parlar. Ben Locust Gölündeki fosforlu ışığını gördüm."

"Bunu ispat edecek testler nerede peki? Suyu analize gön-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

derdiniz mi?"

"Bahsettiğim şeyi göl donmadan hemen önce görmüştüm. Şu anda bir test yapmanın mümkün olduğunu sanmıyorum. Baharı beklememiz gerekecek. Ayrıca testlerin sonuçlarının gelmesi de çok uzun sürebilir. Bir cevap elde etmeden önce haftalar, hatta aylar geçmesini beklemek zorunda kalabiliriz."

Clarie bir an susarak şimdi önereceği şey için güç toplamaya çalıştı: "Gölün bu bakterilerin yatağı olup olmadığını kesin olarak öğrenene kadar çocuklarımızı bu gölden uzak tutmayı teklif ediyorum."

Salonda uğultular yükselmeye başlamıştı.

"Sen deli misin? Böyle bir duyuru yapmamız mümkün değil!"

"Peki ya turistler? Turistleri korkutacaksınız!"

"Nasıl geçineceğiz?!"

Glen Ryder ayağa kalkmış tokmağını kürsüye vuruyordu: "Sessizlik! Sessizlik istiyorum."

Adam bir hayli öfkelenmişti ve Clarie'nin konuşmasına bir an önce son vermek istediği her halinden belli oluyordu.

"Böyle bir önerinin ne yeri ne de zamanı Dr. Elliot. Bunun yönetim kurulumuz tarafından ele alınması lazım,"

"Bu bir halk sağlığı meselesi Bay Ryder ve konuyu ele alması gerekenler politikacılar değil, sağlık birimidir."

"Kasabayı paniğe sokmanın bir manası yok."

"Ama başka türlü davranmak sorumsuzluk olur."

Lois Cuthbert ayağa kalkıp bağırmaya başladı: "Size neyin sorumsuzluk olduğunu söyleyeyim hanımefendi. Asıl sorumsuzluk, elinizde hiçbir delil olmadığı halde oraya çıkıp gölümüzde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ölümcül bir mikrop olduğunu iddia etmektir. Bu kasabayı mahvedeceksiniz?"

"Bakın, ortada bir sağlık sorunu varsa başka bir seçeneğimiz yok."

"Siz ne düşünüyorsunuz Dr. DelRay?" diye sordu Lois, Adam DelRay'e dönerek; "Kasabada böyle bir sağlık sorunu var mı?"

DelRay gülmeye başladı. "Karşılaşacağımız tek sorun bu iddiayı ciddiye almak olur. Karanlıkta parlayan bakteriler ha? Dans edip şarkı da söylüyorlar mıydı bari?"

Salondaki herkes gülmeye başladığında Clarie artık iyice öfkelenmişti.

"Ben ne gördüğümü biliyorum," diye bağırdı.

"Evet Dr. Elliot! Uyuşturucu bir bakteri ha!?"

Kahkaha seslerinin arasında Lincoln'un sesi yükseldi.

"Aynı şeyi ben de gördüm."

Lincoln ayağa kalktığında herkes sessizleşmişti. Clarie şaşkınlıkla ona dönüp baktığında adam başını salladı hafifçe. Birlikte asılalım bari, der gibi bir hali vardı.

"O gece ben de Dr. Elliot'la birlikteydim. İkimiz de göldeki parıltıyı gördük. Size ne olduğunu söyleyemem o şeyin–birkaç dakika göründükten sonra kayboldu–ama orada bir parıltı gördüğümü söyleyebilmek için herhangi bir şeyden anlamama gerek yok; gölde ışıklı bir şey vardı!"

"Bütün hayatım boyunca burada yaşadım. Daha önce gölde parıltı falan görmedim hiç," dedi Lois Cuthbert.

"Ben de!"

"... ben de!"

"Hey şerif, doktorla sen aynı maldan çektiniz herhalde ha!?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Herkes yeniden gülmeye başlamıştı, ama bu sefer kahkahalar sırf Clarie'ye değil, her ikisine yönelikti. Öfke alaya dönüşmüştü artık ama Lincoln, aşağılamalardan etkilenmişe benzemiyordu.

"Periyodik bir oluşum olabilir," dedi Clarie. "Belki de her yıl olmayan bir şeydir. Belki de hava şartlarına bağlıdır. Bahar selleri ya da aşırı sıcaklar–ki her ikisini de bu yıl yaşadık. Aynı şartlar elli iki yıl önce de oluşmuştu." Clarie durdu, meydan okuyan gözleri seyircilerin dikkatini çekmişti.

"Elli iki yıl önce olanları hatırlayan insanlar olduğunu biliyorum bu odada."

Kimseden çıt çıkmıyordu.

Portland Haber gazetesinden bir muhabir hızla ileri atıldı. "Elli iki yıl önce tam olarak ne oldu Dr. Elliot?"

"Teşekkürler Dr. Elliot," dedi hızla ayağa kalkan Glen Ryder. "Yönetim kurulumuz tavsiyenizi göz önünde tutacaktır."

"Fakat bütün bunları konuşmamız gerekiyor," diye karşı çıktı Clarie. "Göl suyunun araştırılması için sağlık birimlerinin..."

"Bunu göz önünde bulunduracağız doktor, teşekkürler," dedi Ryder ciddi bir sesle. "Hepsi bu kadardı Dr. Elliot."

Clarie yanaklarının yandığını hissediyordu, ama sırtını mümkün olduğu kadar dik tutarak kürsüden indi.

Toplantı kaldığı yerden devam etti. Clarie'nin ortaya attığı teoriden kimse bahsetmiyordu. Biri, gençlere saat dokuzdan sonra sokağa çıkma yasağı getirilmesini önerdi.

"İnsan hakları," diye protesto etti çocuklardan biri. "Ya insan haklarına ne oldu?"

"Siz gençler sorumluluk taşımayı öğreninceye kadar hiçbir hakkınız yok!" diye cevap verdi Lois sertçe.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Toplantı böyle sürüp gitti.

Saat ona geldiğinde bağırmaktan artık herkes yorulmuştu ve Glen Ryder de bunun üzerine toplantının bittiğini haber verdi.

Clarie kafeterya kapısında durarak insanların çıkışlarını izledi. Bir teki bile ona bakmıyordu. Lincoln'a teşekkür etmek için bekliyordu, ama yönetim kurulu üyelerinin sorular ve şikayetlerle onu sıkıştırdığını fark ettiğinde eve dönmeye karar verdi.

"Dr. Elliot," diye bağırdı ona doğru gelen Damaris Horne, "elli iki yıl önce ne oldu?"

Clarie çıkışa doğru yürümeye başladı hızla, fakat Damaris ve diğer gazeteciler yılmadan onu takip ediyordu.

"Yorum yok. Yorum yok."

Binadan çıktığında onları atlatmayı başarmıştı. Soğuk hava, kadının montunu engel kabul etmeyerek içine işliyordu adeta. Arabasını ilerde bir yere park etmişti, onun için ellerini cebine sokarak, buzlu yolun izin verdiği ölçüde hızla yürümeye başladı. Arabasına varıp anahtarlarını çıkardığı sırada ters giden bir şeyler olduğunu fark edip yere baktı ve etrafa saçılmış plastik parçalarını gördü. Arabasının dört tekeri de parçalanmıştı. Sinirle, birikmiş bir öfkeyle arabasına bir tekme indirdi. Bir kere, iki kere.

Yolun karşısında arabasının içinde olan adam Clarie'yi fark etti. Mitchell Groome'du.

"Sorun nedir?" diye seslendi.

"Lastiklerime baksana."

Bir arabanın geçmesi için durduktan sonra yolun karşısına geçerek Clarie'nin yanına geldi.

"Aman Tanrım," dedi. "Sanırım senden hoşlanmayan biri var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hepsini doğramışlar."

"Onları değiştirmenizde yardımcı olmak isterdim. Ama bagajınızda dört yedek taşıdığınızı hiç sanmıyorum."

Clarie adamın yaptığı soğuk espriyi kaldıracak durumda değildi. Arkasını dönerek lastiklerine baktı yeniden. Yüzü soğuktan donmuş, buz gibi hava botlarını bile geçerek ayaklarını üşütmeye başlamıştı. Joe Barlet'in garajını bu saatte arayabilseydi bile, ki bu mümkün değildi, zaten sabahtan önce dört teker birden alamazdı.

"Acaba beni evime bırakabilir misin?" diye sordu Groome'a dönerek.

Bunun şeytanla anlaşma yapmak anlamına geldiğini biliyordu. Bir gazeteci sorular sorardı.

Arabaya bindikten on beş saniye kadar sonra ilk soru geldi zaten.

"Ee, elli iki yıl önce ne olmuş burada?"

"Gerçekten, şu anda bunun için havamda değilim," diye cevap verdi Clarie, başını çevirerek.

"Biliyorum, ama eninde sonunda ortaya çıkacaktır. Damaris bunu öğrenmek için gerekirse kasabadaki tüm kapıları çalacaktır."

"Bu kadında hiç ahlâk anlayışı yok."

"Ama haber kaynakları çok iyi."

Clarie adama baktı. "Polis departmanından mı bahsediyorsun?"

"Biliyorsun ha?"

"Adamın kim olduğunu bilmiyorum. Adı nedir?"

"1946'da ne olduğunu anlat."

Clarie tekrar başını çevirdi. "Yerel gazete arşivlerinde var zaten. Neden kendin bakmıyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Groome bir süre konuşmadı.

"Daha önce de olmuş değil mi? Şu cinayetler yani."

"Evet."

"Ve sen bunun biyolojik bir sebebi olduğunu düşünüyorsun."

"Gölle ilgili bir şeyler olduğunu düşünüyorum. Bir çeşit bir doğa fenomeni olmalı. Bir bakteri ya da bir algi."

"Ya benim teorim? İkinci bir Flanders, Iowa vakası olamaz mı?"

"İlaç bağımlılığının bu konuyla bir ilgisi yok Mitchell. Çocukların kanında bir şey bulduğumuzu sanmıştık–bir çeşit steroit. Ama yaptırdığımız son toksin testleri kanlarının temiz olduklarını söylüyor. Taylor da hiçbir şey kullanmadıklarını söylüyor ayrıca."

"Çocuklar yalan söyleyebilir."

"Ama testler söylemez."

Clarie'nin evine varmışlardı.

"Bugün o salonda kendini bir tartışmanın ortasına attın doktor. Belki sen o salondaki öfkeyi tam olarak far edemedin ama ben ettim."

"Aslını istersen hissetmekle kalmadım, üzerine dört tane de parçalanmış lastiğim oldu." Clarie arabadan indi. "Getirdiğin için teşekkür ederim. Şimdi bana borçlu olduğunu unuttuğunu söyleme."

"Öyle miyim?"

"Damaris Horne ile konuşan polisin adını öğrenmek istiyorum."

Groome mahcup bir şekilde gülümsedi.

"Adını bilmiyorum ne yazık ki. Ama onları şeyy... yakın temas halinde gördüm diyelim. Koyu saçlı, orta boylu bir adam. Ge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ce devriyesinde çalışıyor."

Clarie başını salladı. "Kim olduğunu bulacağım."

Lincoln, görkemli Viktoryan merdivenlerinden çıkmaya başladı. Her basamakta biraz daha atıyordu yorgunluğu. Gece yarısını geçmişti ve son birkaç saatini Glen Ryder'ın evindeki acil komite toplantısında geçirmişti. Lincoln'u, görevi konusunda uyarmışlardı; üstü kapalı bir biçimde tabii. Onu işe alan komiteydi ve istedikleri anda onu kovabilirlerdi. Tranquility'nin bir çalışanı olarak bunu anlayışla karşılamalı, kasabanın iyiliğini düşünmeliymiş. Şu doktor Elliot'un teklifini nasıl desteklermiş ve saire ve saire...

Ben sadece dürüstçe kendi düşüncemi söyledim diye cevap vermişti Lincoln.

Ama böyle bir durumda dürüstlük iyi bir politika değilmiş.

Bunun ardından kasabanın incisi hakkında beyin ütüleyici bir dizi ekonomik durum ortaya attılar. Her yaz kasabaya gelen turistlerden akan para; bunun sonucunda ortaya çıkan iş imkanları; sadece bu turizm sektörüne hizmet eden onlarca yerel iş...

Hatta Lincoln'un maaşı.

Kasabanın ölmesi ya da yaşamaya devam etmesi bu göle bağlıydı. Hayat kaynaklarını kapatmak için hiçbir adım atılmayacaktı. Ne sağlık alarmı ne de halk toplantısı.

Lincoln aralarından ayrılırken artık bir işi olduğundan emin olmadığı gibi, o işi isteyip istemediğinden de emin değildi artık. Arabasına binmiş evine giderken, birisinin onu görmek istediğine dair bir mesaj almıştı telsizden.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Zili çaldı. Kapını açılmasını beklerken sokağa bir kez daha baktı. Bütün evlerin pencereleri karanlıktı ve kalın perdelerle örtülmüştü.

Kapı açıldı. "Geldiğin için sağ ol Lincoln," dedi Yargıç Iris Keating.

"Acil bir durum olduğunu söylemişsin," dedi Lincoln içeri girerek.

"Yönetim kuruluyla konuştun mu?"

"Evet. Az önce onlarla birlikteydim."

"Gölü kapatmayı düşünmüyorlar. Değil mi?"

Lincoln buruk bir şekil de gülümsedi: "Şüphen mi vardı?"

"Bu kasabayı iyi tanırım. İnsanlarının ne düşündüğünü, nelerden korktuğunu çok iyi bilirim. Kendilerine ait olanı korumak için ne kadar ileri gidebileceklerini de."

"O zaman neyle baş etmeye çalıştığımı biliyorsun herhalde."

Iris kütüphaneyi işaret etti. "Oturalım Lincoln. Sana anlatmam gereken bir şey var."

Karşılıklı olarak şöminenin başına oturdular. Lincoln daha ne kadar uyanık kalabileceğini düşünüyordu. Kadının yüzü şöminenin ateşinde parlıyordu. Loş ışık yüz hatlarına güzellik katıyordu, gözlerini derinleştiriyor, altmış altı yıllık çizgilerini satenden bir gölgeye saklıyordu. Bir tek elleri, soluk ve kırışık olan elleri gerçek yaşını hatırlatıyordu insana.

"Bugün toplantıda söylemem gereken bir şey vardı, ama yeterince cesaretim olmadığı için sesimi çıkaramadım."

"Neyi söylemek için cesaret?"

"Clarie gölden bahsettiğinde–gölde gördüğü o parıltıyı anlattığında–sesimi sizinkilere katmalıydım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lincoln doğrulmuştu. Kadının ne söylemeye çalıştığını anlamaya başlamıştı.

"Sen de gördün değil mi?"

"Evet."

"Ne zaman?"

Iris konuşmaya başlayınca bakışlarını bir kere olsun ellerinden kaldırmadı. "Yaz sonlarına doğruydu. On dört yaşındaydım ve Boulders'ın orada bir evimiz vardı. Artık orada değil, yıkılalı yıllar oldu."

Gözlerini şömineye çevirdi ve ateşe bakarak devam etti: "O geceyi çok iyi hatırlıyorum. Çok yağmur yağıyordu. Geceleyin uyandım. Şimşek çakıyordu. Camdan dışarı baktığımda suyun üzerinde bir şey gördüm. Bir ışık. Bir parıltı. Birkaç dakika öylece parladı, sonra..." Iris biraz durakladı. "sonra annemleri kaldırmaya gittim fakat döndüğümde kaybolmuştu." Kafasını salladı. "Tabii ki bana inanmadılar."

"O ışığı başka zaman tekrar gördün mü peki?"

"Bir kere daha gördüm. Yine yağmur sonrasıydı. Öylece parlayıp tekrar kayboldu."

"Clarie'yle ben gördüğümüzde de şiddetli bir yağmur yağmıştı."

Iris yüzünü kaldırdı ve Lincoln'un gözlerinin içine baktı.

"Tüm bu yıllar boyunca önemsiz, sıradan bir ışık ya da bir göz aldanması olduğunu düşünmüştüm, ama bu gece onu görenin bir tek ben olmadığımı öğrendim."

"Peki neden hiçbir şey söylemedin? İnsanlar seni dinlerdi."

"Ve yine sorular sormaya başlarlardı. Onu ne zaman gördüğümü... hangi yıldı..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hangi yıldı Yargıç Keating?"

Iris başını çevirmişti, ama Lincoln kadının gözünden akan yaşları görmüştü.

"1946," dedi. " '46 yazında görmüştüm."

Yani Iris Keating'in anne babasının onun on beş yaşındaki ağabeyi tarafında öldürüldüğü yıl. Aynı yıl Iris de birini öldürmüştü, ama nefsi müdafaaydı. Kendi ağabeyini camdan itmek zorunda kalmış, onun yere çakılmasına şahit olmuştu.

"Neden konuşmadığımı anlıyor musun?"

"Konuşsaydınız bir şeyleri değiştirebilirdiniz."

"Kimse artık bunları dinlemek istemiyor. Ve doğrusunu istersen ben de konuşmak istemiyorum."

"Üzerinden çok uzun zaman geçmiş. Elli iki yıl..."

"Elli iki yıl *hiçbir şey değil*. Warren Emerson'a nasıl davrandıklarına baksana. Biz çocukken onunla çok yakındık. Hep hayal ederdik; bir gün ikimiz..." Iris birden sustu. Artık sönmeye yüz tutmuş olan şömineye baktı tekrar.

"Bütün bu yıllar boyunca ondan kaçtım. Sanki yaşamıyormuş gibi davrandım. Ama şimdi olanların onun hatası olmayabileceğini öğreniyorum. Bir hastalık, bir beyin enfeksiyonu... herhalde artık çok geç kalmışımdır nasıl olsa..."

"Geç kalmadınız ki. Warren geçen hafta bir ameliyat geçirdi ve şu anda çok iyi. Onu ziyaret edebilirsiniz."

"Ona bunca yıl sonra ne söyleyebilirim bilmiyorum. Beni görmek istediğinden bile emin değilim."

"Bence bırakın da buna Warren karar versin."

Iris, bakışları şöminenin üzerinde düşüncelere dalmıştı. Bir süre sonra yavaşça sandalyesinden kalktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sanırım ateş söndü," dedi ve arkasını dönerek odadan çıktı.

Lincoln'un evinin önünde bir araba vardı.

Arabasını diğer aracın arkasına park ettikten sonra evine baktı. Bütün gün evde olmadığı halde oturma odasının ışıkları yanıyordu. Lincoln içeride kendisini neyin beklediğini anladı. Yine mi, diye düşündü, bu gece olmasın, lütfen.

Merdivenlerden çıktığında ön kapısının açık olduğunu gördü. Doreen yeni anahtarları ne zaman çalmıştı?

Doreen'i koltuğa yığılmış uyurken salonda buldu. Ekşi bir içki kokusu kaplamıştı odayı. Kadını uyandırsa her zamanki gibi yine rezalet çıkacaktı. Bağırmalar, ağlamalar, komşuların uyanması. Onunla sabah ilgilenmeye karar verdi. Doreen kendine gelmiş, Lincoln da dinlenmiş olacaktı. Bitkin bir halde koltuğun yanına giderek bir zamanlar evlenmiş olduğu kadına baktı üzgün üzgün.

Kızıl saçları darmadağın olmuştu. Beyazları da çoğalmıştı artık. Ağzı açık uyuyor, kendi inilti ve horultularıyla sık sık uyanacak gibi oluyordu. Ama adam yine de ona bakarken bir tiksinti duymuyordu; hissettiği şey daha çok acıma ve bir zamanlar bu kadına aşık olduğuna inanamazlıktı.

Kadının üzerine bir battaniye örttü ve kapıyı arkasından kapayarak odadan çıktı. Tam o sırada telefon çaldı. Lincoln, Doreen uyanıp da adamın korktuğu şu sahneler birer birer yaşanmaya başlamasın diye koşar adımlarla gidip telefonu açtı.

Hattın diğer ucunda Pete Sparks vardı.

"Bu kadar geç aradığım için özür dilerim Lincoln, ama Dr. Elliot aramam için ısrar etti. Ben aramasam kendi arayacaktı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Lastiklerinin parçalanması hakkında mı konuşacakmış? Mark bana anlattı."

"Hayır başka bir şey var."

"Ne oldu?"

"Ben şu anda doktorun muayenehanesindeyim. Biri bütün camlarını indirmiş buranın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

.16.

Her yer cam kırıklarıyla doluydu. Ufak cam parçacıkları halının, sehpanın, bekleme odası koltuğunun üzerinde parlıyordu. Kırık camlardan içeri süzülen kar taneleri mobilyaların üzerini dantel gibi örtmüştü.

Clarie, donmuş bir ifadeyle hiç konuşmadan bekleme odasından giriş bölümüne gitti. Vera'nın masasının üzerindeki cam da kırılmış, parçacıklar bilgisayar klavyesinin üzerinde parıldıyordu.

Lincoln'un botlarının cam kırıklarıyla dolu yerde çıkardığı sesleri duydu.

"Kontrplak yolda Clarie. Kar yağışının bu akşam devam etmesini bekledikleri için pencerelerini bu gecelik kapatacaklar."

Clarie halıda birikmiş kara bakmaya devam ediyordu.

"Bunlar bu akşam toplantıda söylediğim şeyler yüzünden oluyor değil mi?"

"Bu hasar verilen tek bina değil Clarie. Bu hafta boyunca bir çok binaya saldırılar olmuş."

"Ama bu, bana bu akşam olan ikinci şey. Önce lastiklerimi parçaladılar. Şimdi de... Bunların bir tesadüf olduğunu söyleme sakın."

Memur Pete Sparks girdi içeri.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Komşulardan bir şey çıkmadı Lincoln. Camların kırıldığını duymuşlar ama kimin yaptığını görmemişler. Geçen hafta Joe Barlett'in garajına olan saldırıyı andırıyor. Tahrip edip kaçıyorlar."

"Ama Joe Barlett'in sadece bir camı kırılmıştı," diye itiraz etti Clarie sinirleri bozulmuş bir şekilde. "Benim bütün camlarımı parçalamışlar. Burayı haftalarca kapatmam gerekebilir."

Sparks, Clarie'yi rahatlatmaya çalıştı. "Camları taktırmak sadece birkaç gün sürer."

"Ya bilgisayarım ne olacak? Ya parçalanmış halılar? İçeri dolan karlar her şeyi mahvediyor. Hasta kayıtlarımı tekrar gözden geçirip düzenlemem gerekecek, ama açıkçası buna değeceğinden emin değilim. Tekrar başlamak istiyor muyum bilmiyorum artık."

Clarie arkasını dönerek binadan çıktı. Kamyonetine binmiş tam gitmek üzereyken Lincoln ve Sparks da çıktılar binadan. Birbirlerine birkaç şey söyledikten sonra Lincoln yolun karşısına geçerek Clarie'nin arabasının yanına geldi, kapıyı açarak kadının yanına oturdu.

Bir dakika kadar her ikisi de konuşmadı. Clarie boş gözlerle karşıya bakıyordu. Görüntü yavaş yavaş bulanıklaşmaya gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Çabucak ve sinirli bir şekilde gözlerini sildi.

"Mesaj oldukça net geldi. Bu kasaba beni burada istemiyor."

"Bütün kasaba değil Clarie. Bir tek vahşi. Bir tek insan..."

"Bir çoklarının adına hareket eden bir insan. Belki de evimi yakmaya karar vermelerini beklemeden hemen bu gece toparlanıp gitmem lazım."

Lincoln hiçbir şey söylemedi.

"Sen de böyle düşünüyorsun değil mi?" dedi Clarie sonunda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lincoln'a bakarak. "Burada yaşama şansım yok artık."

"Bu gece işleri biraz fazla zorladın. Gölü kapatmaktan bahsettin, ki bu bir çok insanı korkutuyor."

"Hiçbir şey söylememem gerekiyordu."

"Hayır Clarie, söylemek zorundaydın. Sen doğru olan şeyi yaptın ve inan böyle düşünen tek kişi ben değilim."

"Yapma! Gelip elimi sıkan olmadığını, olmayacağını ikimiz de biliyoruz."

"İnan bana Clarie. İnsanlar sadece gölü korumaya çalışıyorlar."

"Gölü kapatmayacaklar değil mi? Zor durumda kalırlar. Onun yerine gelip benim çenemi kapamayı çalışıyorlar. Beni buradan göndermek daha kolay tabii."

Clarie muayenehanesine baktı. "Görünüşe göre amaçlarına ulaştılar."

"Buraya geleli daha bir yıl bile olmadı. Zamanla..."

"Bu kasabanın beni kabul etmesi ne kadar zaman alacak dersin ha? Beş yıl mı? On yıl? Bir ömür mü?"

Clarie aşağı eğilerek kaloriferi açtı.

"Ofisini onarabilirsin."

"Evet binalar kolayca onarılır."

"Her şeyi yoluna sokarsın. Pencereler, bilgisayarın."

"Peki ya hastalarım? Bu geceden sonra artık tek bir hastamın kaldığını sanmıyorum."

"Bunu bilemezsin. Tranquility'ye hiç şans vermiyorsun."

"Vermiyor muyum!?"

Clarie doğrularak Lincoln'a öfkeyle baktı.

"Buraya hayatımın dokuz ayını verdim. Bu dokuz ayın her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dakikasında mesleğim ve hastalarımla ilgilendim, bir de randevu defterimin yarısının neden hâlâ boş olduğuyla. Neden biri hastalarıma nefret dolu mektuplar gönderecek kadar nefret ediyor benden. Beni buradan göndermeye çalışan insanlar var ve amaçlarına ulaşmak için her şeyi yapabilirler. İşlerin asla düzelmeyeceğini anlamam biraz zaman aldı sanırım. Tranquility beni istemiyor Lincoln. Başka bir Dr. Pomeroy ya da Marcus Welby istiyor olabilirler, ama kesinlikle beni değil."

"İnan bana sadece biraz zaman istiyor Clarie. Sen dışarıdan gelen birisin. İnsanların sana güvenmesi ve onları terk etmeyeceğine inanmaları gerekiyor. Adam DelRay'ın avantajı bu mesela. Burada büyümüş biri olarak insanlar onun buradan gitmeyeceğini biliyorlar. Buraya gelen son doktor sekiz ay sonra kasabayı terk etti. Kimse kışlara dayanamıyor. Ondan önceki doktor bir yıldan biraz az kalmıştı. Kasaba yakında senin de gideceğini inanıyor. Şu anda geri çekilmiş, kışın etkisini ne olacağını görmek için bekliyorlar. Burada mı kalacaksın yoksa diğer ikisi gibi kaçacak mısın emin olmak istiyorlar."

"Beni buradan uzaklaştıran kış değil. Soğuğa da karanlığa da dayanabilirim. Dayanamadığım şey buraya ait olmadığım hissi. Ve asla ait olmayacağımı bilmek..."

Clarie derin bir nefes aldı. Sinirinin yavaş yavaş azalarak yoğun bir yorgunluğa dönüştüğünü hissediyordu.

"Bunun işe yarayacağını nereden çıkardım bilmiyorum. Noah buraya taşınmak istememişti, ama ben onu yine de zorladım. Şimdi bunun ne kadar aptalca bir fikir..."

"Buraya neden geldin Clarie?"

Lincoln'un sesi o kadar yumuşak çıkmıştı ki neredeyse hava-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da dağılıp yok olmuştu.

Bu Lincoln'un daha önce hiç sormadığı bir şeydi. Clarie'nin kendiyle bile doğru dürüst hiç paylaşmadığı konularla ilgiliydi. *Neden gelmişti buraya?*

Şimdi Lincoln onun cevabını beklerken oluşan sessizlik, aralarında garip bir çekim oluşturuyordu. Lincoln, Clarie'nin çok gergin olduğunu hissedebiliyordu ve tekrar konuşmaya başladığında sanki sözleri direk olarak ona yöneltmiyor da daha çok sesli düşünüyor gibiydi.

"Uzak yerlerden buraya gelenler genelde bir şeylerden kaçıyor olurlar. Nefret edilen bir iş. Eski koca ya da eski bir eş. Hayatlarını etkileyen bir trajedi..."

Clarie başını yan cama yaklaştırdığında yanaklarında camın buzunu hissetti.

Nereden biliyor, diye merak etti. Nasıl tahmin edebiliyor?

"Uzaklardan buraya gelen insanlar buranın cennet bahçesi olduğunu sanırlar ilkin. Belki daha önce buraya tatile gelmişlerdir, belki de sadece buradan geçiyorlardır da kasabanın ismi dikkatlerini çeker ve öyle bir uğrarlar. Hoş, emniyetli, kaçıp saklanabilecekleri bir yermiş gibi geliyor kulağa buranın adı. Merkezdeki emlak bürosuna bir uğrayıp duvarlardaki resimlere bakarlar. Satılık evlere, göl kenarındaki köşklerin resimlerine.

Bahçesi papatyalarla kaplı beyaz bir çiftlik eviydi. Ön bahçede yeni yeni açmaya başlamış bir isfendan ağacı vardı. İsfendan ağacı olan bir evim olmamıştı hiç. Daha önce gök yüzüne baktığımda şehrin ışıkları yerine parlayan yıldızları görebileceğim bir kasabada yaşamamıştım.

"Küçük bir kasabada yaşamanın nasıl bir şey olacağını merak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ederler," diye devam etti Lincoln. "İnsanların kapılarını kilitlemediği, komşuların birbirlerine yemek taşıdığı bir yerde yaşamanın nasıl bir şey olacağını merak ederler. Ama bu kısmı da gerçekten hayaldir çünkü sandıkları gibi küçük huzurlu bir kasaba yoktur. Ayrıca kaçmaya çalıştıkları problemler onları bir sonraki evlerinde de takip eder. Ve bir sonrakinde..."

Noah bana gelmek istemediğini söylemişti. Eğer onu Baltimore'dan ve arkadaşlarından ayıracak olursam benden nefret edeceğini söylemişti. Ama hayatını yönetmesine izin veremezsin on dört yaşındaki bir çocuğun. Anne olan benim. Sorumluluk sahibi olan benim. Onun için, ikimiz için neyin daha iyi olduğuna ben karar veririm. Ve doğru kararı verdiğimi sanıyordum.

"Hatta bir süre işe yarıyor gibi bile gözükür," diye konuşuyordu Lincoln. "Yeni bir ev, yeni bir kasaba, insanın aklını kaçmakta olduğun şeyden uzaklaştırır. Herkes yeni bir başlangıç, işleri düzeltmek için ikinci bir şans ister. Ve derler ki yeni bir hayata bir yaz mevsiminde bir göl kenarında başlamaktan daha iyi bir zaman veya yer olabilir mi?"

"Bir araba çalmıştı."

Lincoln cevap vermedi. Clarie dönüp Lincoln'a bakarsa gözlerinde ne göreceğini merak ediyordu. Herhalde şaşkınlık olmazdı göreceği şey. Kendini Tranquility'ye sürükleyen şeyin kötü bir olay olduğunu tahmin etmiş olmalıydı.

"İşlediği tek suç da bu değildi tabii. Tutuklanmasından sonra yaptığı diğer şeyleri de öğrendim. Dükkânlardan hırsızlık, duvar yazıları, komşu markete soygun girişimi. Noah ve arkadaşları hepsini birlikte yaparlarmış. Canları sıkılmış üç çocuğun kendi hayatlarının yanı sıra ebeveynlerinin de hayatlarına biraz hareket katmayı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

istemeleri sanırım..."

Clarie başını geriye yaslayarak boş sokağa dikti gözlerini. Kar tekrar yağmaya başlamıştı. Tanecikler cama yapışıyor, ardından eriyerek gözyaşı gibi aşağıya süzülüyorlardı.

"En kötüsü de benim hiçbir şeyden haberim olmamasıydı. Kendi oğlumun benimle ne kadar az şey paylaştığı ve ne kadar uzak olduğumuzu anlamış oldum."

"Polis beni o gece arayıp Noah'ın çaldığı bir arabayla kaza yaptığını söylediğinde, onlara bu işte bir hata yapmış olacaklarını söyledim. Benim oğlum böyle bir şey yapmazdı. Benim oğlum o gece arkadaşlarının evinde olacaktı... Ama arkadaşının evinde değilmiş tabii ki. Kafasına sarılı bir bandajla acil odasında oturuyordu. Arkadaşlarından birisiyse komaya girmişti. Oğlum emniyet kemerini bağlamayı asla unutmadığı için minnettar olmalıyım galiba. Çalıntı bir arabada olsa dahi..." Clarie başını sallayıp alaylı alaylı güldü.

"Diğerlerinin aileleri de benim gibi şoktaydı. Oğullarının böyle bir şey yapacağına inanamıyorlardı. Onları Noah'ın kışkırttığını düşünüyorlardı. Kötü olan Noah'dı. Babası olmayan bir çocuktan fazlasını bekleyemezlermiş zaten.

"İçlerinde en küçüğünün Noah olması onları ilgilendirmiyordu. Babasız olduğu için onu suçluyorlardı. Ayrıca ben de mesleğimle, insanların aileleriyle o kadar meşgulmüşüm ki kendi aileme ayıracak zamanım yokmuş."

Dışarıda yağan kar şiddetlenmişti artık. Ön cam neredeyse buzla kaplandığı için artık dışarısı gözükmüyordu.

"İşin en kötü tarafı neydi biliyor musun? Ben de onlara hak veriyordum. Bir yerlerde bir hata yaptığım doğruydu. Ve tek düşü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nebildiğim ise işleri nasıl tekrar yoluna koyacağımdı."

"Sen de çantanı toplayarak oğlunu yanına aldın ve buraya taşındın."

"Bir mucize arıyordum. Sihirli bir çözüm. Birbirimizden nefret eder bir hale gelmiştik. Ne yaptığını, nerelere gittiğini kontrol edemiyordum ve en kötüsü de arkadaşlarını seçemiyordum. Nereye doğru gittiğini görebiliyordum; bir hırsızlık daha, bir tutuklanma daha bir aile terapisti daha..."

Susarak derin bir nefes aldı.

"Sonra Tranquility 'yi keşfettik."

"Ne zaman?"

"Geçen bahar bir hafta sonu. Bir yılı biraz geçti. Turistlerin çoğu gitmişti, ama havalar hâlâ güzeldi. Noah ve ben Göl kenarında bir köşk kiraladık. Her sabah uyandığımda duyduğum tek ses kuşların ötüşü olurdu. Büyülenmiştim. O hafta sonunun en sevdiğim tarafı tam bir huzur yakalamış olmamdı. Hatta birlikte eğlenmeye bile başlamıştık. O andan sonra artık Baltimore'da yaşamayacağımıza karar verdim." Clarie kafasını salladı. "Beni iyi yakaladın Lincoln. Ben de problemlerinden kurtulmak için buraya kaçan o yabancılardanım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Sadece artık orada kalamayacağımı biliyordum."

"Peki ya şimdi?" diye sordu Lincoln.

"Artık burada da kalamam."

"Karar vermek için çok erken Clarie. Burada yeterince kalmadın daha."

"Dokuz aydır bekliyorum. Bütün bir yaz ve son bahar odamda oturup hasta bekledim. Bana gelenlerin neredeyse hepsi turistti. Burkulmuş ayak veya mide ağrısı olan yazlıkçılar. Yaz bitince

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hepsi evlerine döndü ve hastalarımdan ne kadar azının bu kasaba sakinlerinden olduğunu fark ettim. Yeterince beklersem sonunda bana güveneceklerini düşünüyordum. Belki bir hatta iki yıl daha. Ama bu akşamdan sonra artık o şansım da kalmadı. Ben o toplantıda söylemem gerekeni söyledim ve insanlar bundan hoşlanmadı. Artık bana düşen, toplanıp taşınmak. Umarım Baltimore'a dönmek için de geç kalmamışımdır."

"Bu kadar kolay mu pes ediyorsun?"

Bunu onu kızdırmak ve motive etmek için söylediğini biliyordu, ama yine de sinirlenmeden edemedi.

"Bu kadar kolay!"

"Sana saldıran tüm kasaba değildi ki. Sadece bir iki aptal insandı. Düşündüğünden daha çok destekçin var."

"Neredeler peki? Neden toplantıda beni desteklemediler? Arkamda olan tek kişi sendin."

"Bazılarının kafası karışmıştı sanırım. Belki de korkuyorlardı."

"Eminim öyledir."

"Burası küçük bir kasaba Clarie. Insanlar birbirlerini tanıdıklarını düşünüyorlar, ama işin aslı öyle değil. Herkes sırlarını kendine saklıyor. Kendi özel sınırlarımızı çiziyor ve başkalarının içeri girmelerini engelliyoruz. Bir kasaba toplantısında konuşmak, kendini diğerlerine açmak demektir. Eminim çoğu sana katıldığı halde bir şey söylemedi."

"Bütün bu sessiz destek geçimimi sağlamama yardımcı olmuyor ama."

"Doğru, olmuyor."

"Artık herhangi birinin benim muayenehaneme geleceğinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

garantisi yok."

"Var demek kumar olurdu herhalde."

"O halde neden burada kalayım. Bana bir tek neden göster."

"Çünkü ben gitmeni istemiyorum."

Bu Clarie'nin beklediği bir cevap değildi. Lincoln'un gözlerine bakarak ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

"Bu kasabanın senin gibi birine ihtiyacı var. Ortaya çıkıp işleri karıştıran birine. Kendimize sormaya cesaret edemeyeceğimiz şeyleri soran birine. Seni kaybetmek bir kayıp olur Clarie. Seni kaybetmek hepimiz için bir kayıp olur."

"Yani kasabanın iyiliği adına konuşuyorsun."

"Evet," dedi Lincoln ve ardından usulca ekledi; "Ve de kendi adıma."

"Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim."

"Ben de ne demek istediğimi tam bilmiyorum. Neden böyle konuştuğumu da bilmiyorum."

Lincoln birden kapıyı açmak için kapı koluna uzandı. Clarie eğilerek onun koluna dokundu. Lincoln hiç hareket etmiyordu.

"Benden hoşlanmadığını sanıyordum," dedi Clarie.

Lincoln ona şaşkın şaşkın baktı. "Öyle bir izlenim mi verdim sana?"

"Söylediğin bir şey değildi."

"Ya neydi peki?"

"Bana kişisel hiçbir şey sormazdın. Sanki benim de sormamı istemiyormuş gibi bir halin vardı. Aslında buna pek de o kadar şaşırmamıştım çünkü burada işlerin böyle yürüdüğünü anlamıştım. Diğerleri gibi sen de kendini saklıyordun sadece. Ama birbirimizi tanımaya, bazı zorluklara karşı birlikte mücadele etmeye başladık-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tan sonra dahi o duvarı aramızda tutmaya devam ettin. Ve ben de belki de sorun yabancı olmam değildir diye düşünmeye başladım, belki de gerçek sorun benimdir. Belki de sevmediği benimdir diye düşündüm."

"Evet, gerçek sorun sendin Clarie."

Clarie durakladı.

"Anlıyorum."

"Aramızda bir duvar olmazsa neler olabileceğini biliyordum çünkü." Lincoln omuzlarının ağırlaştığını hissediyordu. Sanki mutsuzluğunun tüm yükünü onlar çekiyorlardı. "Bir insan her şeye alışır. Eğer yeteri kadar uzun bir süre olmuşsa mutsuzluğa bile alışır. Doreen'le çok uzun bir süredir evliyim ve sanırım işlerin hep böyle gideceğini kabullenmiştim artık. Zamanında yanlış bir karar verdim, onun sorumluluğunu yerine getirmek zorundaydım."

"Tek bir hatanın hayatını mahvetmesine izin veremezsin."

"Eğer olayda incinecek başka bir kişi daha varsa, sadece kendini düşünüp, bencilce hareket etmek o kadar kolay olmuyor. Aslında bir şey yapmayıp işlerin aynı şekilde devam etmesini sağlamak daha kolay. Sadece bir katman daha hissizlik."

Lincoln susmuştu. Clarie cam sileceklerini çalıştırdı. Sokak bir an göründükten sonra hızla yağan karın camı örtmeye başlamasıyla görüntü kayboldu.

"Eğer sana soğuk davrandıysam özür dilerim Clarie, ama inan öyle davranabilmek için kendimi çok zorlamam gerekti."

Tekrar kapıya uzandı. Clarie bir kere daha dokundu koluna.

Adam dönüp Clarie'ye baktı, gözleri buluştu. Bu sefer ikisi de gözlerini kaçırmamıştı. Gözlerini kırpmadan birbirlerine baktılar.

Lincoln, Clarie'nin yüzünü ellerinin arasına alarak dudakları-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nı öptü. Clarie, adamın gerilemesene, veya hareketinden dolayı pişmanlık duymaya başlamasına fırsat vermeden ona doğru uzandı.

Adamın dudakları, ağzının tadı Clarie'ye yeni ve çok farklı geldi. Bir yabancının dudakları. Çok uzun zamandır kendini dizginlemeye çalışmış, ama şu anda onun için yanan bir adamın öpücüğü. Clarie de aynı duyguların içindeydi. Lincoln onu kendine doğru çektiğinde yanaklarındaki yanma tüm vücuduna dağılmıştı. Adam, kollarındakinin gerçekten Clarie olup olmadığından emin olmak istermiş gibi birkaç kere onun adını fısıldadı.

Birden camlarla kaplı ön camdan yansıyan araba farlarını fark ettiler. Birbirlerinden ayrılarak kendilerine doğru gelen ayak seslerini dinlediler. Suç işlemiş çocuklar gibi sessiz sessiz oturuyorlardı. Biri Lincoln'un oturduğu camı tıklattı. Lincoln camı açtığında memur Mark Dolan'ı gördüler. Bir Clarie'ye bir de Lincoln'a baktıktan sonra "Ah," dedi. Okyanuslar derinliğinde bir anlam içeren tek bir kelime.

"Şeyy... eee, ben motorun çalıştığını gördüm de gelip her şey yolunda mı diye bir bakayım dedim," diye geveledi. "Bilirsiniz, karbon monoksit zehirlenmesi falan..."

"Her şey yolunda Mark," dedi Lincoln.

"Evet. Tamam," dedi Mark camdan uzaklaşarak. "İyi geceler Lincoln."

"İyi geceler."

Dolan gittikten sonra ikisi bir süre konuşmadan oturdu. Bir süre sonra konuşan Lincoln oldu.

"Yarın herkes bunu konuşuyor olacak," dedi.

"Biliyorum. Üzgünüm."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben değilim," Lincoln bir yandan kapıyı açarak aşağı inerken gülmeye başladı.

"Doğrusunu istersen Clarie, zerre kadar umurumda değil. Hayatımda her şeyin kötü gidiyor olması bir halk sorunu olmuştu neredeyse. Hayatımda artık iyi bir şeyler oluyorsa bunu da bilmeye hakları var galiba."

Gülüştüler. Lincoln uzaklaşırken tekrar arkasını döndü ve bir birlerine el salladılar. Lincoln, az ilerde park etmiş olan Mark Dolan'ın arabasına doğru ilerleyerek onunla bir şeyler konuştu.

Clarie arabasını evine doğru sürmeye başladığında birden Mitchell Groome'un, Damaris Horne'un köstebeği hakkında söylediği sözleri hatırladı.

Siyah saçlı, orta boylu, gece devriyesi.

"Mark Dolan," dedi.

Ertesi gün Lincoln arabasını Güneye, Orono'ya doğru sürüyordu. Yine doğru düzgün uyuyamamış, bütün gece o gün olanları düşünerek dönüp durmuştu. Kasaba toplantısını, Iris Keating'le olan konuşmasını, Clarie'nin ofisine düzenlenen saldırıyı. Ve Clarie'yi.

En çok Clarie'yi düşünmüştü.

Saat yedide sersem bir şekilde uyanmış ve alt kata inmişti. Doreen'i hâlâ koltukta ağzı açık bir durumda uyurken bulması, bir tokat gibi inmişti yüzüne. Bir kolu koltuktan sarkmış, kızıl saçları yağlı ve darmadağın, ağzı yarı açık bir vaziyette uyuyordu kadın. Bir an orda durarak ona baktı ve onu bağırıp, küfürler savurmadan gitmeye ikna etme olasılığının olup olmadığını düşündü. Ama şu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

anda onunla uğraşabilecek bir durumda değildi. Doreen için endişelenmek zaten bütün enerjisini harcamaya yetiyordu. Düşüncesi bile dizlerinin ağırlaşmasına, kendini yere düşmüş, sürünüyormuş gibi hissetmesine yetiyordu. Bu kadın ve yerçekimi arasında bir ilişki vardı sanki.

"Üzgünüm tatlım," dedi usulca, "ama kendi hayatıma devam etmem gerekiyor."

Bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra Doreen'i evde bırakarak çıktı. Evden uzaklaştıkça depresyonun, bir kabuk misali üstünden sıyrılıp düştüğünü hissediyordu. Yollardaki karlar temizlenmiş ve caddelere tuz serpilmişti. Lincoln gaza daha hızlı basmaya başladı ve daha hızlı ve daha hızlı. Sanki yeterince hızlanabilirse gerçek Lincoln, eskiden olduğu adam yeniden ortaya çıkabilecekti. Yeniden doğmuş, temizlenmiş, tazelenmiş bir adam olacaktı. Üzeri karlarla kaplı tarlaların yanından süratle geçiyordu.

Sürmeye devam et. Sakın yavaşlama, sakın arkana bakma.

Yola çıkarken yapmayı planlamış olduğu şeyleri düşünüyordu. Bu yolculuğun bir amacı vardı aslında, ama şu anda her şey bir kaçış eğlencesine dönüşmüştü.

Bir saat kadar sonra Maine üniversitesine vardığında sanki bütün geceyi kuş tüyü bir yatakta uyuyarak geçirmiş kadar rahat ve zinde hissediyordu kendini. Arabasını üniversitenin garajına park ettikten sonra binaya girdi.

Lucy Overlock, Fiziki Antropoloji bölümündeki odasındaydı. Her zaman giydiği inanılmaz bol mavi kotu ve flanel tişörtüyle bir üniversite profesöründen çok, bir hızarcıya benziyordu.

Nasırlı elleriyle Lincoln'un elini sıktıktan sonra oturmasını söyledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Telefonda Locust Gölü'nün orada çıkarılan kalıntılarla ilgili soruların olduğunu söylemiştin," diye söze başladı Lucy.

"Gow ailesi hakkında bilgi istiyorum. Nasıl ölmüşler; onları kim öldürmüş?"

Lucy tek kaşını kaldırdı. "Bu suç adına birini tutuklamak için yüz yıl kadar geç kalmış durumdasın."

"Ben nasıl öldükleriyle ilgileniyorum. Gazete arşivlerinde ölümleriyle ilgili bir şeye rastlamış mıydınız?"

"Son sınıf öğrencim Vince bir şeyler bulmuştu. Aslını istersen bitirme tezi için Gow davasını seçti. Sadece kalıntılardan yola çıkarak yüz yıl önce yaşamış bir aileye ulaşmak uğraştırıcı bir iş. İlk bilgilere ulaşması haftalar aldı. Bilirsin, her eski gazete arşive kaldırılmıyor üstelik o dönemlerde sizin oraların yerleşimi pek seyrekmiş."

"Peki bu Gow ailesi nasıl ölmüş?"

Lucy kafasını salladı: "Korkarım hep aynı eski hikâye. Aile içi şiddet yeni bir sorun değil."

"Baba mı yapmış?"

"Hayır, evin on yedi yaşındaki oğlu. Birkaç hafta sonra cesedini bir ağaca aslı bulmuşlar. Büyük bir ihtimalle intihar etmiş."

"Peki neden? Ailesini öldürmesinin sebebini biliyor musunuz?"

Lucy arkasına yaslandı. Gözüne güneş geliyordu. Yıllar yılı dışarıda çalışmış olmanın yıpratıcı etkileri kadında kendilerini göstermeye başlamıştı. Güneş ışığı yüzündeki her kırışıklığı, her çukur ve noktacıkları iyice belirginleştirmişti.

"Bilmiyoruz. Aile, akrabalarından uzakta yaşıyormuş. O dönemin haritalarına göre Gölün tüm Güney yakası Gow'lara aitmiş.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Oğlanı tanıyan komşu falan da yok."

"Yani aile epey zenginmiş?"

"Zengin demeyelim de epey toprakları varmış. Vince'in dediğine göre ta bin yedi yüzlerin sonuna doğru toprak onlara geçmiş ve şey... bu olaya kadar onlarda kalmış. Sonra da parça parça satılmış tabii. Bölge gelişmiş."

"Vince şu uzun saçlı, kılıksız oğlan mı?"

Lucy güldü.

"Bütün öğrencilerim kılıksızdır. Bu artık mezuniyet için bir zorunluluk haline geldi neredeyse."

"Peki onu nerede bulabilirim?"

"Saat dokuzda ofisinde olacaktır. Müze bölümünde. Geleceğini haber veririm."

Lincoln buraya daha önce de gelmişti. Ortadaki büyük tahta masa bu sefer insan kalıntılarıyla değil, çanak çömleklerle doluydu, duvarlardaki camlarsa tamamen karlarla kaplanmıştı. Gün ışığı yoksunu odaya rutubetli taş merdivenler de eklenince Lincoln kendini tam anlamıyla bir mağarada hissetmeye başlamıştı.

"Bay Brentano," diye seslendi.

"Burada, arka taraftayım Şerif Kelly," dedi bir ses. "Sol tarafa dönün."

Lincoln sol taraftaki kısa koridoru geçtikten sonra Vince'in ofisine girdi; bir masa ve bir dosya dolabından oluşuyordu.

Lincoln elini genç adama uzattı. El sıkıştılar.

"Oturun lütfen," dedi Vince. "Sandalyenin üzerindeki kutuyu yere koyabilirsiniz ve otururken dikkat edin, sandalye pek sağlam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değildir. Gerçi bu odadaki hiçbir şey pek sağlam değildir ya, neyse. Gördüğünüz gibi odam haddinden fazla mütevazı."

Lincoln kutuyu yere koyarken içinden takır takır sesler geldi.

"Kemikler," dedi Vince.

"İnsan kemikleri mi?"

"Ova gorillerine ait. Karşılaştırmalı anlatım için kullanıyorum onları. Onları birinci sınıflara gösterdim ve insana ait olmadıklarını söylemeden tanı koymalarını istedim. Bazı cevapları duyacaktınız, iyice saçmalayanlar oldu."

"Fakat bu gerçekten de şaşırtmalı bir soru."

"Hey, hayatın kendisi de şaşırtmalı bir sorudur." Vince arkasına yaslanarak merakla Lincoln'a baktı. "Aslında bu ziyaret de oldukça şaşırtıcı. Polisler yüz yıl önce işlenen cinayetleri soruşturmak için pek gelmezler buraya."

"Gow ailesinin beni ilgilendirmesinin farklı sebepleri var."

"Ne gibi?"

"Doğrusunu istersen onların ölümlerinin bizim şu anda Tranquility'de yaşadığımız sorunlarla alakalı olabileceğini düşünüyorum."

Vince çok şaşırmıştı.

"Yani işlenen şu cinayetleri mi kastediyorsun?"

"Cinayetleri işleyenler gayet normal çocuklardı. Birden kontrollerini yitirip öldürmeye başlıyorlar. Kasabada her çocuğu inceleyen özel psikiyatrilerimiz var, ama hiçbir şey bulamıyorlar. Ben de Gow'lara olanları düşündüm. Benzer noktalar var."

"Yani hepsinin çocuklar tarafından işlenmiş olması mı?" Vince omuzlarını silkti. "Bence çok saçma. Otorite baskısını arttırmaya başladığında sonuç her zaman isyan olur. Bu hep aynıdır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu isyan falan değil. Çocuklar deliriyor ve kendi arkadaşlarını, ailelerini öldürmeye başlıyorlar. Üstelik aynı şey elli iki yıl önce de olmuş."

"Ne olmuş elli iki yıl önce?"

"Tranquility'de 1646'da kasım ayı içinde yedi kişi öldürülmüş."

"Yedi mi?" Vince doğrulmuştu. "Kaç kişilik bir kasabadan bahsediyoruz?"

"1946'da Tranquility'de yedi yüz kişi yaşıyormuş. Ve şu anda biz de aynı sorunla karşıkarşıyayız."

Vince gülmeye başladı. "Dostum, kasabanızda bazı sosyal sorunlar yaşamış olduğunuz doğru, ama bunun için çocukları suçlamayın. Yetişkinlere bakın. Çocuklar şiddetle iç içe büyüdükleri için sorunların şiddetle çözüldüğüne inanıyorlar. Babalarının ulu silahlarına taptıklarını görüyor, dışarı çıkıp sırf spor olsun diye geyikleri öldürdüklerine şahit oluyorlar. Çocuklar mesajı alıyorlar sadece: Öldürmek eğlencelidir."

"Bu çok yüzeysel bir açıklama."

"Bak, toplumumuz şiddeti yüceltiyor. Çocukların eline silahı kendimiz veriyoruz. İstediğin sosyologa sorabilirsin."

"Şu anda söz konusu olan olayın bir sosyolog tarafından açıklayabileceğini sanmıyorum."

"Pekâla. Sizin açıklamanınız nedir acaba?"

"Yağmur."

Vince şaşırmıştı. Bir süre bir şey demedi. "Efendim?"

"1946 ve bu yılın yağmur oranları neredeyse aynı. Nisanda şiddetli yağmurlar başlıyor, kasabanın köprüsü yıkılıyor..."

Vince gülerek tavana baktı. "*İncil*'de yazdığı gibi mi yani?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bak, ben inançlı biri değilim."

"Güzel, ben de değilim. Ben bir bilim adamıyım."

"O zaman doğadaki gerçeklerle ilgileniyorsun değil mi? Bağlantılar. İşte ben de yaşadığımız bu yıl ile 1946 yılında gelişen olaylar arasında bazı bağlantılar görüyorum. Söz konusu olan iki dönemde de nisan ve mayıs aylarında kasabamıza rekor düzeyde yağmur yağıyor. Locust gölü taşıyor, çevresindeki evler hasar görüyor. Sonra yağmur duruyor, temmuz ve ağustos aylarındaysa bir tek damla yağmıyor. Sıcaklar normalin üzerine çıkıyor, hatta rekor düzeyde sıcaklıklara ulaşılıyor."

Lincoln durarak bir nefes aldı. "Ve son olarak kasımda da olaylar başlıyor."

"Ne başlıyor?"

"Cinayetler."

Vince hiçbir şey söylemeden omuz silkti.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum," dedi Lincoln.

"Ne kadar çılgınca geldiği hakkında bir fikrin olduğunu sanmıyorum."

"Ama bağlantı da burada zaten. Dr. Elliot bunun doğa kaynaklı olabileceğini düşünüyor. Göl, kişilik değişimine sebep olan bir bakteri veya algi barındırıyor olabilir. Güneydeki bir nehirde buna benzer bir şey olduğunu duymuştum. Bir mikroorganizma milyonlarca balığın ölümüne sebep olmuş. Belki de insan davranışlarını etkileyen bir toksin saçıyordur. Konsantrasyonlarını dağıtıyor ve saldırganlaştırıyor."

"*Pfiesteria'yı* kastediyorsun sanırım."

"Evet ve belki burada olan da budur. Bu yüzden Gow'lar hakkında bilgi almak istedim. Aslında bilmek istediğim o yıl da aşırı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yağmur olmuş mu? Devlet sel kayıtları o kadar eskilere gitmiyor, ama belki gazete arşivinden bir şeyler bulabiliriz."

Vince en sonunda anlamıştı. "Benim araştırmamda kullandığım gazeteleri görmek istiyorsun."

"Aradığım şeyi bulmama yardımcı olabilir."

"Bir sel..." Vince arkasına yaslanarak hatırlamaya çalıştı. "Bilmiyorum. Bir selle ilgili bir şey hatırlamıyorum." Birden ayağa kalkarak çekmecelerini karıştırmaya başladı.

"Nerede görmüştüm? Nerede?"

Sonunda çekmeceden bir dosya çıkardı. "Evet. Kasım 1987, *İkiz tepeler Gazetesi*."

"Kasımda cinayetler başlıyor. Sellerin baharda olması lazım. Kasım sayısında göremezsin," diye konuştu Lincoln.

"Yo, yo, bu Gow davasıyla ilgili başka bir şey. Not aldığımı da hatırlıyorum hatta."

Dosyadaki sarı sayfaları karıştırmaya başladı ve sonunda içlerinden bir tanesini çekerek eline aldı.

"Tamam işte. Başlık şöyle: ON YEDİ YAŞINDA ÇOCUK KENDİ AİLESİNİ KATLETTİ: BEŞ ÖLÜ. Haber kurbanların isimlerini vererek devam ediyor. Bay ve Bayan Theodore Gow, çocukları Jennie, Joseph ve Bayan Gow'un annesi Althea Frick."

Vince sayfayı masanın üzerine koydu. "Şimdi hatırlıyorum. Bir ölüm ilanı vardı."

"Kimin için?"

Vince başka bir kâğıdı okumaya başladı: "Bayan Gow'un annesi Bayan Althea Frick altmış iki yaşında geçen hafta vahşice katledildikten sonra 13 Kasımda Theodore Gow aile mezarlığına defnedilmiştir. Petras ve Maria Gosse'un kızı olarak İkiz Tepeler'-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de doğan Bayan Frick iyi bir eş ve iki çocuk annesiydi. Kırk bir yıl boyunca Donat Frank ile evli kaldı. Donat Frank geçtiğimiz bahar..." Vince duraklayarak Lincoln'a baktı. "Locust Gölü selinde can vermiştir..."

Bu bilginin etkisiyle donmuş bir şekilde birbirlerine baktılar. Vince tüm vücudunun yandığını hissetmeye başladı, Lincoln ise baştan aşağı buz kesmişti. Bir an için bir daha asla ısınamayacağını sandı.

"Geçen ay kazı sırasında Penobscot Kızılderililerinden bahsetmiştiniz," dedi Lincoln. "Locust Gölü kıyılarında yerleşmeyi asla kabul etmemişler."

"Evet. Bu onlar için bir tabuymuş. Gölün kıyılarındaki Meagawki akıntısı dolaylarına yerleşmezlermiş. Oranın sağlıksız bir yer olduğuna inanırlarmış."

"Öyle düşünmelerinin nedenini biliyor musun peki?"

"Hayır."

Lincoln bir dakika kadar düşündü. "Şu Meagawki kelimesi... Penobscot dilinden bir kelime galiba, değil mi?"

"Evet. O kısımları adlandırdıkları *Sankade'lak Migah'ke* kelimesinin yozlaştırılmış hali. *Sankade'lak* kelimesi 'akıntı' anlamına geliyor."

"Ya diğer kelime?"

"Bir bakayım."

Vince rafa giderek *Penobscot* Dili adlı kitabı indirdi. Çabucak sayfaları karıştırdı.

"Tamam buldum, *Sankade'lak* 'nehir' veya 'akıntı' anlamındaymış gerçekten de."

"Diğeri?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"*Migah'ke* de 'kavga' ya da," Vince durdu ve başını kaldırıp Lincoln'a baktı. "Ya da 'cinayet' demekmiş."

Birbirlerine bakakaldılar.

"Bu, tabuyu açıklıyor galiba,"dedi Lincoln usulca.

Vince yutkundu. "Evet. Cinayet Nehri'ymiş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

.17.

"Koca kıçlı," diye selendi trombon sorumlusu J.D Reid. "Barry'nin kocaman bir kıçı var."

Noah kendi müzik aletini bırakarak yanındaki Barry'ye baktı. Zavallı çocuk saksofonunu sıkıca kavramış, müziğe konsantre olmaya çalışıyordu, ama yüzü kızarmaya ve terlemeye başlamıştı. Barry ne zaman strese girse böyle terlerdi. Jimnastik dersinde ve Fransızca dersinde de hep terlerdi. Ya da bir kız onunla konuştuğu zaman. İlk olarak kızarmaya başlar, sonra tıpkı güneşte kalan bir dondurmanın erimeye başlaması gibi ter akıtmaya başlardı.

"Adamım, kıçın o kadar büyük ki seni uzaya fırlatsak ikinci bir ayımız olurdu."

Barry'nin alnından akan terler saksofonuna düşüyordu. Çocuk saksofonunu o kadar sıkı yordu ki eli aletin bir parçası gibi görünüyordu.

"Onu rahat bırak J.D," diye bağırdı Noah.

"Ooo. Sıska kıç koca kıça olan ilgiyi kıskandı galiba. Arkadan çok iyi bir takım oluşturuyorsunuz. Koca kıç ve sıska kıç yan yana."

"Çekil git dedim sana."

Noah o kadar yüksek sele bağırmıştı ki bandonun diğer ele-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

manları aletlerini çalmayı bırakarak onları izlemeye başladı.

"Noah, neler oluyor orada?"

Noah arkasını döndüğünde Bay Sanborn'un kızgın kızgın kendine baktığını gördü.

Bay Sanborn çok iyi bir adamdı. Noah'ın en sevdiği hocalardan biriydi aslında. Ama adam kendi sınıfında olanları görme konusunda tam bir kördü.

"Noah bir kavga başlatmaya çalışıyor," dedi J.D.

"Ne! Kavga başlatmaya çalışan asıl sensin."

"Hiç de bile."

"Saçma sapan şeyler söylüyordun."

"Bunları benim de öğrenmemde bir sakınca var mı acaba?" diye araya girdi Bay Sanborn.

"Dedi ki... dedi ki..." Noah, hırsından patlamak üzere olan Barry'e baktı. "Hakaret ediyordu."

O sırada Barry elindeki nota kâğıtlarını yere atarak ayağa fırladı. "Bana koca kıçlı diyordu. Bana bunu söyledi işte," diye bağırdı.

"Hey, bir şey doğruysa buna hakaret diyemeyiz değil mi!" dedi J.D sırıtarak.

Herkes gülmeye başladı.

"Susun!" diye bağırdı Barry. "Bana gülmeyi kesin!"

"Barry, lütfen sakinleşir misin?"

"Zaten siz hiçbir şey yapmazsınız, değil mi Bay Sanborn! Hiç kimse yapmıyor! Onlar beni aşağılıyor ve kimse lanet olası ağzını açıp tek laf etmiyor."

"Barry hemen sakinleş lütfen. Dışarı çık ve kendini topla."

Barry saksofonunu yere fırlatıp odadan çıktı. "Hiçbir şey

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapmadığınız için teşekkürler Bay Sanborn," diye seslendi arkasından.

"Ah bakın dolunay gitti!" diye kıkırdadı J.D.

"Kapa çeneni," diye bağırdı iyice sinirlenmiş olan Noah. "Hemen çeneni kapa."

"Noah," diye bağırdı Bay Sanborn sopasını yere vurarak.

"Ama her şey J.D'nin suçu, Barry'nin değil. J.D hep onunla alay ediyor. Herkes onunla alay ediyor." Noah dönerek arkadaşlarına baktı. "Hepiniz onu delirtmeye çalışıyorsunuz."

Bay Sanborn bastonunu şimdi daha hızlı vuruyordu yere.

"Hepiniz züppesiniz!" diye bağırdı Noah.

J.D güldü. "Konuşana bak!"

Noah ayağa fırlayarak çocuğun üzerine atladı. *Onu öldüreceğim.*

Bay Sanborn onu omzundan yakaladı. "Bu kadar yeter," diye bağırdı. "Noah, ben J.D ile konuşacağım, lütfen dışarı çıkıp sakinleşmeye çalış."

Noah öğretmenini itti ve son bir kez daha J.D 'ye baktı. *Hadi tek bir adım at da seni tost gibi ezeyim* der gibiydi. Vücudu öfkeden hâlâ titriyordu, ama kendini tutmayı başardı.

Noah, Barry'yi dolapların orada buldu. Çocuk terden sırılsıklam olmuştu. Dolabının kapağını çarparak kapadı ve dolaba yaslandı. Metal dolap çocuğun ağırlığını zor taşıyordu.

"Onu öldüreceğim," dedi Barry, Noah'ya.

"Birlikte öldürelim."

Barry, Noah'ın gözlerine baktı. "Ben ciddiyim," dedi. Çocuğun gözlerinden gerçekten de ciddi olduğu anlaşılıyordu.

O sırada zil çaldı ve çocuklar sınıflardan akmaya başladılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Koridor bir anda öğrencilerle doldu. Noah orada kalarak Barry'nin uzaklaşmasını izledi. Kalabalığa karışan terli kocaman bir vücut. Ta ki kız koluna dokunana kadar Noah, Amelia'nın geldiğini fark etmemişti.

"Sen ve J.D'yi duydum."

"Sanırım sınıftan atılanın kim olduğunu da duymuşsundur."

"J.D tam bir aptaldır. Daha önce kimse ona karşı durmamıştı."

"Evet. Üzgünüm," diyen Noah anahtarını çıkartarak dolabını açtı. "Koca ağzımı açmamalıydım belki de."

"Yo bence en doğru olan şeyi yaptın. Herkesin senin kadar cesur davranabilmesi ne güzel olurdu."

Amelia başını önüne eğdiğinde sarı saçları yanaklarına düştü. Arkasını döndü ve tam gidecekken Noah ona seslendi: "Amelia?"

Amelia dönerek Noah'ya baktı. Noah onun yüzüne bakmayı o kadar seviyordu ki. Bir çok defalar o yüze, o güzel saçlara dokunmanın nasıl bir şey olacağını düşünmüştü. Onu öpmek nasıl bir şeydi acaba. Aslında eline birkaç fırsat geçmişti, ama Noah bir türlü cesaret edemiyordu.

Şimdi kız ona o kadar tatlı bakıyordu ki Noah kendini tutamadı. Dolabın kapağı onları koridorun geri kalanından gizliyordu. Noah, kıza uzanarak elinden yakaladı ve onu kendine çekti.

Amelia isteyerek, gözleri açık bir şekilde ona yaklaşmıştı ve yaklaştıkça yanakları daha da kızarıyordu. Dudakları birbirlerinin dudaklarına o kadar hafif dokunmuştu ki neredeyse hiçbir şey hissetmediler. Birbirlerine baktılar. İkisi de öpücüğün yeterince uzun olmadığını hissetmiş ve tekrar denemek istiyordu.

Amelia ona tekrar sokuldu. Bu seferki daha ciddi, daha derin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir öpücüktü. Birbirlerinin dudaklarından cesaret alıyorlardı. Noah kollarını Amelia'nın boynuna doladı. Amelia düşündüğü kadar yumuşaktı. Çok güzel kokuyordu ve teni ipek gibiydi. Amelia'nın eli Noah'ın ensesinde geziniyordu.

Dolabın kapağı hızla açıldı ve birden yanlarında başka biri de vardı.

"Ne dokunaklı bir sahne," dedi J.D alayla.

Amelia geriye doğru atılarak üvey kardeşine baktı.

"Seni ucuz yosma," dedi J.D, Amelia'yı iterek.

"Bana bir daha sakın dokunma," diye bağırdı Amelia, o da J.D'yi iterek.

"Evet. Tabii, Noah'ın dokunmasını isterdin değil mi?"

"Bu kadar yeter," diye bağırdı Noah. J.D'nin üzerine atılmaya hazırlanıyordu ki koridora çıkan Bay Sanborn'u gördü. Adam her ikisine bakarak yanlarından geçti gitti.

"Dışarıda görüşelim," dedi J.D gözleri parıldayarak. "Park yerinde. Hemen!"

Fern CornWallis binadan dışarı fırlayarak bilek hizasındaki karlara bata çıka park alanına doğru koşmaya başladı. Birbirine girmiş iki oğlanın yanına vardığında yeni ayakkabıları sırılsıklam olmuş, ayakları buz tutmuştu. Olayları artık mantığıyla çözemeyeceğini biliyordu. Oğlanların etrafını sarmış kalabalığı hızla yararak iki çocuktan birinin ceketini yakaladı. Yine Noah Elliot diye düşündü, oğlanı J.D'nin üstünden çekerken. Kızgın bir boğa gibi olan J.D tam o sırada tüm gücüyle Noah'ın midesine bir omuz atınca Noah ve Fern birlikte yere yuvarlandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fern sırt üstü yere düşmüştü ve tüm kıyafeti çamura bulanmıştı. Toparlanarak ayağa kalktı. Bedeni öfkeyle titriyordu. Bir kez daha aralarına girerek bu sefer J.D'yi atkısından yakaladı. Çocuğu öyle hızla geriye çekmişti ki çocuğun yüzü mosmor kesilmişti, yine de öfkeyle yumruklarını savurup duruyordu.

İki öğretmen koşarak Fern'in imdadına yetişti. J.D'yi kollarından yakalayarak geriye çektiler.

"Kardeşimden uzak duracaksın Elliot!"

"Ben kardeşine bir şey yapmadım!"

"Benim gördüğüm farklıydı!"

"O zaman kör ve aptalın tekisin!"

"Kesin şunu! İkiniz de!" diye bağırdı Amelia iki oğlanın arasına girerek. "İğrenç birisin J.D!"

"Okulun kaşarı olmaktan daha iyidir en azından."

Amelia kıpkırmızı olmuştu. "Kapa çeneni!"

"Kaşar! Kaşar! Kaşar!"

Noah öğretmenin elinden kurtuldu ve J.D'nin üzerine atılarak ağzının ortasına bir yumruk indirdi.

Kanlar karların üzerine akmaya başlamıştı.

"Acil olarak önlem almalıyız," dedi tarih öğretmeni Bayan Lubec. "Etrafımız yangınla sarılmışken küçük alevlerle uğraşamayız."

Fern üzerini değiştirmişti. Masada oturmuş kahvesini yudumlarken masadaki herkesin kendisine baktığını biliyordu. Herkes bir karar vermesini bekliyordu, ama lanet olsun, biraz daha bekleyeceklerdi. Öncelikle ısınması gerekiyordu. Donmuş ayağını bir hav-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

luya sarmıştı ve onu yeni yeni hissetmeye başlıyordu. Üzerindeki eşofman ter ve ucuz parfüm kokuyordu, tıpkı sahibi, beden eğitimi öğretmeni Bayan Boodles gibi. Kadının parfümü çok kötüydü. Fern kokuyu bir yana bırakarak masadaki beş kişiye yoğunlaştı. İki saat içinde bölgenin okul müdürüyle toplantısı olacaktı ve ona, alacağı önlemlerle ilgili bir rapor vermesi gerekiyordu. Bunun için personelinin fikirlerine gerçekten ihtiyacı vardı.

Odada, kendisinin dışında, iki öğretmen, bir güvenlik görevlisi ve okul psikologu Dr. Lieberman vardı. Lieberman, odadaki tek erkekti ve tavuklarla baş başa kaldığında yalnız bir horozun yaptığı gibi, üstünlük taslayan bir havaya bürünmüştü.

Konuşmaya genç İngilizce öğretmeni başladı. "Sanırım artık sertleşmenin zamanı geldi. Gerekli olan şey koridorları silahlı polislerle doldurmak ve bela çıkaranları anında okuldan uzaklaştırmak dahi olsa bunu yapalım."

"Benim kabul ettiğim bir yöntem değil bu," dedi Dr. Lieberman ve ardından alaylı bir sesle ekledi; "Tabii bu benim naçizane fikrim."

"Yoğun terapiyi de denedik," dedi Fern. "Sınıfları ayırmayı denedik. Disiplin cezasını, uyarıyı, okuldan uzaklaştırmayı da denedik; hatta öğlen yemeklerindeki şeker oranlarını bile düşürdük. Ama çocuklar tamamen kontrolden çıkmış durumdalar. Ne yapmamız gerektiğini bilmiyorum. Zırhlı birlikleri mi çağırmalıyım?" Fern aklına bir şey gelmiş gibi gözlerini masada gezdirdi.

"Şerif Kelly nerede? O da bize katılacaktı."

"Ofisini aradım, ama Şerif Kelly bu sabah ofise gitmemiş."

"Şu gece devriyelerinde pek yoruluyor olmalı," diyen Bayan Lubec kıkırdadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fern şaşırmıştı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Monaghan'ın Yeri'nde duydum ben de. Dinozorlar kulübü bunu günün konusu seçmişlerdi."

"Neyi?"

Fern'in sesi düşündüğünden yüksek çıkmıştı ve işte yanakları da kızarmaya başlamıştı.

"Şeyy... Şerif Kelly ve Dr. Elliot dün gece arabanın camındaki tüm karları eritmişler sanırım. Aslında bunca yıldan sonra zavallı adam gerçekten de bunu hak ediyor..." Bayan Lubec, Fern'in suratındaki ifadeyi görünce devam edemedi.

"Neyse biz konumuza dönelim," dedi Lieberman.

"Elbette," diye fısıldadı Fern.

Sadece dedikodudur. Lincoln kasaba toplantısında kadını korudu ve herkes yattıklarını düşünmeye başladı hemen. Çok saçma. Birkaç hafta öncesine kadar da Fern ve Lincoln hakkında dedikodu yapıyorlardı. Tabii sadece asılsız bir dedikoduydu bu. Öğrencilerle ilgili yaptıkları toplantılar yüzünden herkes onları birbirlerine yakıştırıyorlardı sadece. Clarie Elliot'u kafasından uzaklaştırmaya çalışarak toplantının hakimiyetini kazanmaya çalışan Lieberman'ı dinlemeye başladı.

"Bu yaş grubuna karşı sert bir tutum içine girmemiz daha olumsuz sonuçlar yaratacaktır," diyordu. "Biz her otoriteye karşı anında isyan tepkisi veren bir yaş döneminden bahsediyoruz. Bu çocukları sindirmeye çalışmak, onlar üzerinde güç gösterisi yapmak onlara yanlış bir mesaj verir."

"Ben artık bu çocuklara mesaj vermekten vazgeçtim," dedi Fern. "İlk olarak onları birbirlerini öldürmeye çalışmalarından vazgeçirmem gerekli."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O zaman onları kaybetmek istemeyecekleri bir şeyle tehdit edin. Ne bileyim spor, sınıf gezileri gibi şeyler. Veya şu Hasat Dansını iptal etmekle tehdit edin onları. Şu anda onlar için çok önemli bir sosyal etkinlik."

"Hasat Dansını zaten iki kere iptal ettik. "dedi Fern. "İlk olarak Bayan Horatio yüzünden, sonra da şu kavgalar sebebiyle."

"Ama anlamıyor musunuz ? Bu dans onlar için değerli. İyi bir davranış için çikolata misali. Ben dansı iptal etme taraftarı değilim. Onları motive eden başka ne bulabiliriz ki?"

"Ölümle tehdit edelim," diye mırıldandı İngilizce öğretmeni.

"Olumlu olmalıyız," dedi Lieberman. "Her zaman teşvik edici olmalıyız. Aklımızda tutmamız gereken en önemli şey budur. Olumluluk."

"Dans bir felâket olabilir," dedi Fern. "Bir salona doluşmuş iki yüz çocuk. Bir iki dakika içinde bağırmaya, yumruklaşmaya başlayacaklardır."

"O zaman sorun çıkaranlara karşı ceza uygulayalım. Bu diğerleri için de caydırıcı olacaktır. Mesela bugün kavga eden iki çocuk. Kimdi onlar?"

"Noah Elliot ve J.D Reid."

"Onlarla başlayın mesela."

"Hafta sonuna kadar uzaklaştırma cezası aldılar," dedi Fern. "Ailelerini çağırdım. Yolda olmalılar."

"Ben sizin yerinizde olsam bu iki çocuğun dansa gelemeyeceğini duyururdum bütün okulun önünde. Şu andan itibaren bela çıkaran kişilerin de gelemeyeceğini eklerdim tabii. Onları, yapılmayacak hareketleri belirtmek için örnek olarak kullanırdım."

Uzun bir sessizlik oldu. Herkes Fern'in vereceği kararı bekli-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Fern artık sorumluluk almaktan ve işler ters gittiği zaman suçlanan kişi olmaktan yorulmuştu. Şimdi bu psikolog bir şey öneriyordu. Fern birden sorumluluğu başka birine vermek istediğini hissetti.

"Tamam," dedi. "Dansı tekrar programa koyacağım."

O sırada kapı çalındı. Lincoln Kelly kapıdan içeri girerken Fern nabzının hızlandığını hissetti. Bugün üniformasını giymemişti. Üzerinde kot pantolon ve eski avcı montu, saçlarındaysa hâlâ tek tük kar taneleri vardı. Yorgun görünüyordu ama bu yorgun ifadesi adamın albenisini arttırıyordu. *Seninle ilgilenecek bir kadına ihtiyacın var.*

"Üzgünüm, geciktim," dedi Lincoln, "kasabada değildim. Az önce geldim."

"Biz de toplantıyı bitiriyorduk," dedi Fern. "Ama vaktin varsa seninle biraz konuşmak istiyorum."

Fern ayağa kalktığında, üzerindeki gösterişli kıyafetinin Lincoln'u hayrete düşürmüş olduğunu fark edince utandı. "Sonu yerde biten bir kavgayı ayırmak zorunda kaldım da," dedi. Sonra bulüzünü göstererek, "Acil kıyafet değişimi işte. Favori renklerim değil tabii."

"İyisin değil mi?"

"Bir şeyim yok. Tabii yeni bir çift İtalyan ayakkabısının mahvolması acı veriyor, ama neyse."

Lincoln gülümsedi. Fern, yataktan kalkmış gibi perişan göründüğü halde hâlâ çekici ve esprili olduğunu, ve bu adamın bundan hoşlandığını düşündü.

"Seni diğer odada beklerim," diye seslendi Lincoln dışarı çıkarken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fern onunla birlikte odadan çıkmayı çok isterdi ama toplantıyı kapatması gerekiyordu önce. Beş dakika sonra toplantı odasından çıktığında Lincoln diğer ofiste yalnız değildi artık. Clarie Elliot da onunlaydı.

İkisi dikkatlerini birbirleri üzerinde o kadar yoğunlaştırmıştı ki Fern'in geldiğini fark etmediler bile. Birbirlerine dokunmuyorlardı ama Fern Lincoln' un suratında şimdiye kadar görmediği bir huzur görüyordu. Adamın son derece yoğun bir şeyler hissettiği belliydi. Sanki uzun süren bir uykudan uyanarak yaşamdan yeniden zevk almaya başlamıştı.

Fern'in hissettiği acı neredeyse fiziksel olacak kadar yoğundu. Onlara yaklaştı, ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. Clarie'ye bakarak *Sende görüp de bende bulamadığı şey nedir?* diye düşündü. Bunca yıldır Lincoln'un evliliğinin nasıl bozulduğunu izlemiş ve bir gün adamın yeniden kendisini seveceğini ummuştu. Doreen resimde solup gidecek ve kendisi parlamaya başlayacaktı. Ama şimdi de bu yabancı karışmıştı işe. Kar ayakkabıları ve saçının arka tarafını içine alan kahverengi bir mont giymiş olan bu son derece sıradan görünüşlü kadın ortaya çıkmıştı. *Buraya uymuyorsun,* diye düşündü Fern, Clarie ona döndüğünde. *Buraya ait değilsin.*

"Mary Delahanty'dan bir telefon aldım," dedi Clarie. "Noah yine kavga etmiş anladığım kadarıyla."

"Oğlunuz hafta sonuna kadar uzaklaştırma cezası aldı," dedi Fern sertçe. Kadını incitmek için inanılmaz bir istek duyuyordu ve Clarie'nin irkildiğini görmekten hoşlanmıştı.

"Neden? Ne oldu?"

"Yine kavga etti. Bu seferde bir kız için. Noah ellerini kullanmayı seviyor anladığım kadarıyla. Tabii ki kızın kardeşi de bu du-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ruma biraz bozulmuş. Kardeşini korumak için Noah'la kavga etmiş."

"Buna inanamıyorum. Noah bana bir kızdan hiç bahsetmemişti..."

"Aileleri işleriyle çok meşgulken çocukların onlara bir şeyler anlatabilmeleri pek de kolay olmuyor."

Fern bunu Clarie'yi üzmek için söylemişti ve Clarie'nin yüzünün kızardığını görünce bunda başarılı olduğunu anladı. Fern, ebeveynlerin zayıf noktalarını ve kendilerini suçlamaya ne kadar meyilli olduklarını bilirdi.

"Fern," dedi Lincoln. Adamın sesi kınama doluydu. Kadın dönüp Lincoln'e bakınca yaptığı şeyden çok utandı. Clarie orada masum kurban rolünü oynarken kendisi kontrolünü kaybederek en kötü tarafını ortaya çıkarmıştı.

Oğlunuz ceza odasında sizi bekliyor. Onu eve götürebilirsiniz," dedi soğuk bir sesle.

"Ne zaman okula gelmeye başlayabilir?"

"Henüz karar vermedim. Öğretmenleriyle görüşüp onların da fikirlerini alacağım. Yalnız, cezanın onu bir daha sorun çıkarmadan iki kere düşünmesini sağlayacak kadar ağır olacağını söyleyebilirim." Clarie'nin gözlerinin içine baktı. "Daha önce de sorun çıkarıyordu değil mi?" dedi.

"Bir tek şu kay kay cezası..."

"Hayır, ben daha önceyi kastediyorum. Baltimore'dayken."

Clarie tam anlamıyla şok olmuştu. Fern'in gözlemi doğruydu, oğlu her zaman bela çıkarmıştı.

"Oğlum," dedi Clarie usulca, "bir serseri değildir."

"Ama sabıkası var değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Birisi bana Baltimore gazetelerinden birkaç haber kesip yollamış."

"Kim?"

"Bilmiyorum. Zaten bunun pek bir önemi de yok."

"Bunun çok önemi var! Birleri benim işimi mahvedip beni bu kasabadan uzaklaştırmaya çalışıyor. Şimdi de oğlumu kullanıyorlar."

"Ama gazetede yazanlar doğru. Değil mi? Bir araba çaldı."

"Babasının ölümünden hemen sonraydı. On iki yaşındaki bir çocuğun aylar boyunca babasının erimesini izleyip, sonra da onun ölümünü görmesinin nasıl bir duygu olduğu hakkında bir fikrin var mı? Bunun bir çocuğa neler yapabileceğini biliyor musun? Noah hâlâ acı çekiyor. Hâlâ çok öfkeli. Ama ben oğlumu tanıyorum, oğlumu çok iyi tanıyorum ve size söylüyorum, *oğlum kötü bir çocuk değildir!"*

Fern biraz gerilemeye karar verdi. Öfkeli bir anneyle tartışmanın bir anlamı yoktu. Dr. Elliot'un oğluna olan sevgisi yüzünden gerçekleri göremediği belliydi.

"Öbür çocuk kimdi?" diye sordu Lincoln.

"Bunun bir önemi var mı ki?" dedi Fern. "Noah kendi davranışının sonuçlarına katlanmak zorunda."

"Ama kavgayı diğer çocuk başlatmış."

"Evet, ama kız kardeşini korumak için."

"Peki kızla konuştun mu? Kızın korunmaya ihtiyacı var mıymış?"

"Kızla konuşmama gerek yoktu. İki oğlanı kavga ederken gördüm. Gördüğüm manzaranın son derece vahşi olduğu konusun-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da sizi temin edebilirim. Evet, tam anlamıyla vahşiydi. Ve senin de bana saldıran bir çocuğu koruduğuna inanamıyorum..."

"Saldırdı mı?"

"Beni yere düşürdü."

"Şikayetçi olacak misin?"

Fern evet demek için ağzını açtı ama kendini tutmayı başardı. Şikayetçi olursa mahkemede yeminli ifade vermek zorunda kalırdı. Onlara ne diyebilirdi ki? Noah'ın gözlerinde o korkunç ifadeyi görmüştü. Kedisine vurmak istemiş olduğunu biliyordu, ama önemli olan ona vurmuş olup olmaması değildi; önemli olan, Noah'ın gözlerindeki saldırganlıktı. Ama bunu nasıl başkalarına anlatabilirdi ki?

"Hayır şikayetçi olmayacağım," dedi, "ona ikinci bir şans veriyorum."

"Inan bana Noah sana minnettar kalacaktır," dedi Lincoln.

Kadın umutsuz bir şekilde düşündü: *Ben o çocuğun değil, senin takdirini isterdim*

"Bana anlatmak ister misin?" diye sordu Clarie.

Noah hiçbir şey söylemeden arabaya bindi.

"Eninde sonunda konuşmamız gerekecek canım," dedi Clarie sabırlı bir sesle.

"Sorun ne?"

"Sorun senin okuldan uzaklaştırma almış olman. Ayrıca okula ne zaman döneceğini, hatta dönüp dönemeyeceğini dahi bilmiyoruz."

"Okula dönemiyorsam ne olmuş? Zaten orada bir şey öğrenmiyordum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başını çevirerek camdan dışarı bakmaya başladı.

Clarie bir mil kadar bir şey söylemedi. Sadece yola bakıyordu ama yolu gördüğü yoktu. Oğlunun beş yaşındaki hali gözlerinin önüne geliyordu. Küçücük, kıvırcık saçlı, uysal oğlu kanepeye gömülmüş, sarkmış bir suratla o gün okulda kendisiyle nasıl alay ettiklerini anlatıyordu. Hiçbir zaman çok sosyal bir çocuk olmamıştı. Her zaman içine kapanık, sessiz bir çocuktu ve şimdi bu sessizlik daha da artmıştı.

"Bak Noah, ne yapmamız gerektiğini biliyorum. Bana ne istediğini söyle. Böylece daha doğru karar verebiliriz. Biliyorsun, buradaki işlerim hiçbir zaman iyi gitmedi. Şimdi de şu kırık camlar ve mahvolmuş halılar var. Birkaç haftadan önce hiçbir hasta kabul edemem. Tabii onların da beni görmek istediklerini pek sanmıyorum..." Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Tek istediğim senin için, ikimiz için doğru bir yer bulmaktı. Ama görünüşe göre her şeyi mahvettim."

Clarie arabayı yolun kenarına çekerek motoru durdurdu. Bir süre konuşmadılar. Clarie oğluna baktı. "Noah, doğru olan yolu söylemek zorunda değilsin. Ama en azından bunun hakkında konuşabiliriz. Yakında karar vermemiz gerekecek."

"Ne kararı?"

"Baltimore'a geri dönüp dönmeme kararı."

"Ne?"

Noah bağırmıştı. Gözlerini annesine dikmişti. "Taşınmaktan mı bahsediyorsun?"

"Bana aylardır taşınmak istediğini söylüyordun. Bu sabah büyük anneni aradım. Benden daha erken dönüp onunla kalabileceğini söyledi. Ben de eşyaları toplar, evi satılığa çıkarır yanına ge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lirim."

"Yine aynı şeyi yapıyorsun! Benim adıma kararlar veriyorsun!"

"Hayır, sadece bana karar vermemde yardımcı olmanı istiyorum."

"Benden yardım falan istemiyorsun. Kararını çoktan vermişsin."

"Bu doğru değil Noah. O hatayı bir kere yaptım, inan bana tekrarlamayacağım."

"Baltimore'a dönmek istiyorsun değil mi? Aylardır sana gitmek istediğimi söylüyordum, bana aldırmadın bile. Şimdi işlerin bozulunca birden dönmeye karar veriyorsun ve *'Sen ne diyorsun Noah?'* diyorsun."

"Bunu soruyorum, çünkü senin düşüncelerin benim için önemli. Senin isteklerine hep önem verdim."

"Peki kalmak istiyorum dersem ne olacak? Sana çok değer verdiğim bir kız olduğunu ve onun burada olduğunu söylersem ne olacak?"

"Ama dokuz aydır Baltimore'a dönmek istiyordun. Dokuz aydır bana buradan ne kadar nefret ettiğini anlattın durdun."

"Ama o zamanlar bunun bir anlamı yoktu senin için değil mi?"

"Ne istiyorsun sen? Seni nasıl mutlu edebilirim? Seni mutlu etmemin bir yolu var mı ha?"

"Bana bağırma."

"Sence şu sıralar senin annen olmak çok mu keyifli? Başka bir annenin seni daha çok mutlu edebileceğini mi sanıyorsun?"

Noah son gücüyle kapıya bir yumruk attı ve ayağını yere vurmaya başladı. *"Bana–bağırmayı –kes!"*

Clarie çocuğun öfkesinin şiddeti karşısında şaşırıp kalmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birden oğlunun burnundan akan kanı gördü. Kan damlaları ceketine düşüyordu.

"Burnun kanıyor..."

Noah üst dudağına dokunup eline bulaşan kanı gördü. Burnundan bir damla kan daha geldi.

Arabanın kapısın açarak eve doğru koştu.

Clarie araksından koşarak eve gitti. Eve girdiğinde Noah'ın banyoya girmiş olduğunu fark etti. Kapıyı kilitlemişti.

"Noah, bırak içeri geleyim!"

"Beni rahat bırak!"

"Sadece kanamayı durduracağım!"

"Ben durdurdum."

"Bakabilir miyim? İyi misin?"

"Tanrı aşkına," diye bağıdı Noah. Clarie oğlunun yere bir şeyi atıp parçaladığını duydu. "Sadece git."

Clarie sessizce kapıya bakarak açılmasını bekledi, ama açılmayacağını biliyordu. Bu kapı, aralarındaki onlarca kilitli kapıdan sadece bir tanesiydi. Açamayacağını bildiği bir kapı daha.

Telefon çalmaya başladı. Mutfağa koşarken, *aynı anda kaç kişiyle uğraşmam gerek* diye düşündü.

Telefonda panik halinde tanıdık bir ses duydu.

"Doktor, hemen buraya gelmeniz gerek."

"Elwyn? Sen misin?"

"Evet bayan benim. Şu anda Rachel Sorkin'in evindeyim. Hastaneye gitmeyeceğini söylüyor, ben de sizi aradım."

"Ne oldu?"

"Tam olarak bilmiyorum. Ama hemen buraya gelmeniz gerek, çünkü tüm mutfak kan içinde.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

.18.

Clarie, Rachel Sorkin'in evine vardığında hava kararmıştı. Merdivenlerin önünde Elwyn'i gördü. Adam köpeklerinin ön bahçede oynamasını izliyordu.

"Pis bir iş," diye mırıldandı uğursuzca, Clarie merdivenleri çıkarken.

"Rachel nasıl?"

"O huysuz baş belasının teki. Ben kendisine yardım etmeye çalışıyorken beni odadan attı. Tek istediğim yardim etmekti ama bana, 'dışarı Elwyn! Mutfağımı kokutuyorsun,' dedi." Elwyn başını bir çocuk gibi önüne düşürdü. "Bana her zaman, özellikle de ayağım konusunda iyi davrandı. Ben de ona yardim etmek istedim sadece."

Clarie adamın omzuna vurdu. "Zaten yardım ediyorsun," dedi. "Ben içeri girip bir bakayım."

Clarie mutfağa girdiğinde gözüne ilk çarpan şey karşı duvar oldu. Parlak kırmızılığı ilk gördüğünde kan diye düşündü. Sonra mutfak dolabının üzerine sprey boyayla kocaman harflerle yazılmış yazıyı gördü:

ŞEYTANIN OROSPUSU

"Böyle bir şeyin olacağını biliyordum," dedi Rachel yavaşça.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mutfak masasına oturmuş, kafasına bir torba buz bastırıyordu. Yanağına akan kanlar kurumuş, siyah saçları da kandan yapışmıştı. Clarie'nin ayaklarının diplerinde cam kırıkları vardı.

Bir sandalye çekerek Rachel'in yanına oturdu.

"Başına bir bakayım."

"Bu insanların bu kadar cahil olabileceklerini düşünemezdim. Onları kışkırtan bir salağın arkasına takılıyorlar ve her şey bir anda..." Rachel durarak güldü. "Bir cadı avına dönüşüyor."

Clarie Rachel'in elindeki buz torbasını dikkatle aldı. Yara çok derin değildi, ama o kadar çok kan akmıştı ki birkaç dikiş gerekecekti.

"Camlar kırılırken mi yaralandın?"

Rachel başını salladı, ama bu hareket canını yakmış olacaktı ki acıyla dudaklarını ısırdı.

"Taşın geldiğini görmedim. Yazdıkları yazı ve mahvettikleri mutfağım için o kadar sinirliydim ki dışarıda saklanıp eve gelmemi beklediklerini fark etmemişim. Tam mutfak dolaplarının önünde durmuş, yazıya bakıyordum ki başıma bir taş geldi." Kırık camları işaret etti. Pencereye tahtalar dayanmıştı. "Elwyn birkaç tahta koydu."

"Elwyn'in burada ne işi vardı?"

"Ahh, aptal Elwyn o aptal köpekleriyle arazimden geçiyormuş. Kırık camları görünce gelip iyi olup olmadığımı kontrol etmek istemiş."

"Bu onun iyi biri olduğunu gösteriyor. Daha kötü bir komşun da olabilirdi."

"Evet öyle. Sanırım kalbi tam olması gereken yerde."

Clarie muayene çantasını açarak yaraya pansuman yapmaya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başladı.

"Bilincini kaybettin mi?"

"Hatırlamıyorum."

"Emin değil gibisin?"

"Tam anlamıyla şok olmuştum. Kendimi yerde otururken buldum, ama oraya nasıl geldiğimi bilmiyorum."

"Bu gece müşahede altında tutulmalısın. Beyin kanaması riski..."

"Hastaneye gidemem, sigortam yok."

"Evde yalnız kalamazsın. Belki hastane konusunda bir şey ayarlayabilirim."

"Ama hastane masraflarını karşılayacak param da yok Dr. Elliot."

Clarie onu zor durumda bırakmadan durumu halletmek istiyordu.

"Tamam. Ama evde kalacaksan birinin sana bakması gerek."

"Kimsem yok."

"Bir arkadaş? Ya da bir komşu?"

"Aklıma kimse gelmiyor."

Kapının çalındığını duydular.

"Hey!" diye bağırdı Elwyn kapalı kapının ardından. "İçeri girip tuvaleti kullanabilir miyim?"

Clarie ve Rachel bir süre bakıştılar.

Clarie, Elwyn'in olduğu tarafa anlamlı anlamlı bakarak: "Bu konuda emin misin?" dedi.

Rachel gözlerini kapayarak derin bir iç çekti.

Clarie, Rachel Sorkin'in merdivenlerinden iniyordu ki bah-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çenin önüne bir polis arabası yanaştı. Elwyn ve Clarie, polis memurunun arabasından inip kendilerine doğru gelmelerini izledi. Adam ışığın altına geldi ve Clarie onun Mark Dolan olduğunu gördü. Onu gördüğüne şaşırmıştı, çünkü adam gece devriyesinde olurdu hep. Clarie, Dolan'dan hiçbir zaman hoşlanmamıştı ve Mitchell Groome'un bahsettiği adamın o olduğunu anladığından beri adam daha bir itici görünüyordu gözüne.

"Burada bir sorun mu var?"

"Seni arayalı bir saati geçti," dedi Elwyn asık suratla.

"Evet, ama telefonlar bir an bile susmuyor ve diğerlerinin yanında ufak saldırıların pek bir önemi yok. Birisi gelip bir cam mı kırmış?"

"Bu ufak bir saldırı değil," dedi Clarie. "Bir nefret saldırısı. Tam bir vahşet. Camı kırarak kadının başına taş atmışlar. Daha kötü de yaralanabilirdi."

"Nefret saldırısı da ne demek oluyor?"

"Ona saldırmalarının sebebi kadının dini inançları."

"Ne dini?"

Elwyn sonunda patladı. "Seni lanet embesil, o bir cadı, tamam mı! Bunu herkes biliyor!"

Dolan küçümser bir edayla gülümsedi. "Elwyn onu böyle isimlendirmek hiç hoş bir şey değil."

"Eğer bir cadıysa ona cadı demekte köyü bir şey yok! Eğer onun için önemli değilse benim için de değildir. Ayrıca cadı olmasını vejetaryen olmasına tercih ederdim. Ama o da pek önemli değil."

"Ben onun inançlarını bir din olarak nitelendirmezdim."

"Senin neyi nitelendireceğin umurumda değil. Bu kadının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

küçük uçan perilere inanıyor olması insanlara onun kafasına taş fırlatma hakkı vermez."

"Bu basit bir saldırı değil," diye diretti Clarie.

Dolan her zamanki itiliciliğiyle gülümsedi. "Bununla ilgileneceğiz," diyerek içeri Rachel'in yanına gitti.

Clarie ve Elwyn bir süre konuşmadan durdu.

"Daha iyi bir muamele hakkediyor," dedi Elwyn. "O iyi bir kadın ve bu şehrin ona gösterdiği davranıştan daha iyi bir davranış hakkediyor."

Clarie adama baktı. "Sen de iyi bir adamsın Elwyn. Bu gece yanında kalmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"Önemli değil, ama balıma bayağı büyük bir iş aldım, değil mi?" merdivenlere yönelirken kendi kendine homurdanıyordu. "Şu köpekleri eve bırakmam gerekiyor, onun sinirlerini bozduklarını gördüm de. Sonra da diğer işi halletsem iyi olacak. Madem ona söz verdim..."

"Ne işiymiş bu?"

"Banyo," diye yutkundu Elwyn. Sonra ağaçlara doğru ilerledi, köpekleri de peşinden.

Lincoln aradığında gece yarısı olmuş, Noah çoktan uyumuştu.

"Seni aramak için ahizeyi her elime aldığımda sürekli bir şey oluyordu. Telefonlar bir an bile susmuyor. Herkes çift vardiya çalışmaya başladı," dedi adam.

"Rachel Sorkin'e olanları duydun mu?"

"Mark uğradığında bahsetti."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tam bir aptal gibi davrandığından da bahsetti mi?"

"Ne yaptı ki?"

"Sorun hiçbir şey yapmaması zaten. Saldırıyı hiç ciddiye almadı. Ufak bir 'taşkınlıkmış' sadece."

"Sadece kırık bir cam olduğunu söyledi."

"Adamlar mutfak dolabına 'Şeytanın Orospusu' yazmış."

Bir süre Lincoln'den cevap gelmedi. Adam tekrar konuştuğunda öfkesini güçlükle tuttuğu belli oluyordu. "Bu şeytan saçmalıkları çok olmaya başladı. Kızılderili lanetlerini yazmaya başlamadan Damaris Horne ile konuşmam gerekiyor anlaşılan."

"Kadına, Vince'le konuşmanızdan bahsetmedin, değil mi?"

"Elbette ki hayır. Ondan mümkün olduğu kadar uzak durmaya çalıştım, hepsi bu."

"Ona sen anlatmazsan, sevgili dostu Dolan'a sorar."

"Doğru mu anladım?"

"Mitchell Groome öyle söylüyor. İkisini birlikte görmüş."

"Mark'a onunla konuşup konuşmadığını sordum, ama şiddetle reddetti. Kanıt olmadan ona bir şey yapamam."

"Ona inanıyor musun?"

Lincoln durakladı. "Açıkçası bilmiyorum Clarie. Son zamanlarda komşularım hakkında, arkadaşlarım hakkında hiç bilmediğim şeyler öğreniyorum. Bilmek istemediğim şeyleri..."

Adamın sesi birden yumuşadı. "Ama Mark Dolan hakkında konuşmak için aramadım."

"Neden aradın?"

"Dün gece hakkında konuşmak istedim. İkimiz arasında olan şeyler hakkında."

Clarie'nin bir tarafı adamın pişman olduğunu söylemesini is-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tiyordu. Böylece her şey biter, bu kasabayla olan son bağı da koparırdı. Arkasına bakmadan, doğru karar verip vermediğinden şüphe etmeden bu kasabadan gidebilirdi. Ama diğer tarafı, çok büyük bir tarafı bu adamı istiyordu.

"Konuştuklarımızı düşündün mü?" diye sordu adam. "Kalıp kalmaman konusunda konuştuklarımızı?"

"Hâlâ kalmamı istiyor musun?"

"Evet."

Lincoln hiç tereddüt etmeden cevap vermişti.

"Bilmiyorum Lincoln. Bu kasabayı terk etmemi gerektiren sebepler o kadar çok ki."

"Peki ya kalmanı gerektiren şeyler?"

"Senin haricinde burada kalmamı gerektiren bir sebep yok."

"Bence bunu konuşmalıyız. Hemen oraya gelebilirim."

Clarie, Lincoln'un gelmesini istiyordu, ama gelirse olabilecek şeyler onu korkutuyordu. Onun buradan gitmesini gerektirecek bu kadar sebep varken, burada kalması için başlı başına bir sebep haline gelmişti bu adam. Sırf pencereden dışarıya bakıp bu zifiri karanlık Kasım gecesinde havanın insanı öldürebilecek kadar soğuk olduğunu görmek bile onun gitmesi için bir sebepti.

"On dakika içinde oradayım."

"Clarie yutkundu ve boş odada başını salladı. "Tamam."

Telefonu kapadığı anda bir telaş dalgası sardı tüm vücudunu. İyi görünüyor muydu? Saçları düzgün müydü? Ev dağınık mıydı? Birden, bu duyguların sevgilisini etkilemek isteyen tecrübesiz kadınlara ait olduğunu kavradı ve kendisi bunu hayatının geç bir döneminde tekrar yaşamasına çok şaşırdı. Artık orta yaştayım, ama yine de saçmalayabiliyorum, diye düşündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aynaya bakmamaya özen göstererek aşağı kata indi ve ateşi yakmaya çalıştı. Eğer Lincoln ısrarla bu saatte gelmeyi istiyorsa bulduğuyla yetinmek zorundaydı. Elleri isli ve saçları duman kokan bir kadın. Sıradan ve gösterişsiz gerçek Clarie Elliot. Beni bir de böyle görsün bakalım diye düşündü asi bir tavırla. Acaba hâlâ isteyecek mi beni?

Odunları ve çalı çırpıyı şömineye yerleştirdikten sonra ve tutuşturduğu bir gazete parçasını üstlerine attı. Ateş harlı bir şekilde yanmaya başladı.

Kapının çaldığını duydu. Birden sinirlerinin gerildiğini hissetti. Ellerindeki isi çırparak pantolonuna sildi.

Gerçek Clarie'yi görmesine izin ver. İstediği kadın gerçekten bu mu değil mi karar versin.

Hole çıkarak derin bir nefes aldı, kapıyı açtı.

"İçeri gel."

"Merhaba Clarie."

İkisi de ne söyleyeceklerini bilmiyordu. Birkaç saniye kadar bakıştıktan sonra gözlerini kaçırdılar. Lincoln içeri girdi. Üstü başı kar içindeydi.

Clarie kapıyı kapattı.

"Oturma odasındaki şömineyi yaktım. Ceketini alabilir miyim?"

Lincoln ceketini çıkararak Clarie'ye verdi. Ceketi vestiyere asarken, Lincoln'ün cekete sinen varlığını hissetti. Daha önce de defalarca karşılaşmış, konuşmuşlardı, ama Clarie ilk defa fark etti adamı ne kadar düşünmüş olduğunu. Ceketten yayılan eriyen kar kokusunda bile Lincoln'a ait bir şeyler vardı. Arkası ona dönük olduğu halde adamın bakışlarının kendi üzerine olduğunun farkın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daydı.

Lincoln'a yolu gösterdi.

Şöminedeki ateş artık iyice harlanmıştı. Clarie kanepeye oturdu ve yanıbaşındaki komodinin üzerinde duran lambayı söndürdü. Şömine gerektiği kadar ışık sağlıyordu; gölgeler de iyi bir saklanma yeri. Lincoln hemen karşısındaki kanepeye oturdu. Güzel, diye düşündü Clarie, güvenli bir mesafeye oturdu.

"Noah nasıl?" diye sordu Lincoln, sonunda ağzını açmaya cesaret ederek.

"Yatmadan önce çok sinirliydi. Sanırım bazı yönlerden bir kurban olduğunu ve bütün dünyanın ona karşı olduğunu düşünmek işine geliyor ve fikrini değiştirmemin mümkün olduğunu da sanmıyorum." Kafasını eline dayayarak derin bir nefes aldı. "Dokuz aydır beni kendisini burada tutmaya zorlayan bir hain olmakla suçladı. Bu öğlense ona Baltimore'a dönmekten bahsettiğimde birden patladı ve beni onun isteklerini, ihtiyaçlarını umursamamakla suçladı. Ne yaparsam yapayım sonuç aynı. Onu mutlu edemiyorum."

"O zaman kendini mutlu etmeye çalış."

"Ama bu çok bencilce olur."

"Öyle mi dersin?"

"Bazen iyi bir anne olmadığımı düşünüyorum."

"Clarie, senin ne kadar gayret ettiğini görüyorum. Her ebeveyn gibisin, deniyorsun." Lincoln bir an durdu ve başını salladı. "Ve şu anda hayatına bir sorun da ben sokuyorum galiba, ki bu en son ihtiyaç duyduğun şey. Ama Clarie, bunu şimdi halletmekten başka şansımız yok. Sen kararını vermeden önce hissettiğim her şeyi söylemem gerekiyor. Yani sen Tranquility'den gitmeden. Yani seninle konuşmak için son şansımı kaybetmeden."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Clarie sonunda başını kaldırıp ona baktı. Adam başını önüne eğmiş, ellerine bakıyordu. "Gitmek istediğin için seni suçlayamam aslında. Bu kasabanın yabancılara ısınması, onlara güvenmeyi öğrenmesi zaman alıyor. Dar kafalı olan küçük bir kesim var, kasabanın geneli diğer yerlerdeki insanlar gibi. İnanılmaz derecede iyi olanları da var içlerinde. Belki de karşılaşabileceğin en iyi insanlar..." Lincoln birden tüm sözlerin boğazına takılmaya başladığını hissetti.

Bir dakika kadar ikisi de konuşmadılar.

"Kasaba adına mı, kendi adına mı konuşuyorsun Lincoln?"

Lincoln elini kafasına götürdü.

"Bir türlü buradan çıkmıyorlar," dedi, "buraya sana bir şey söylemek için geldim, ama şimdi ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Clarie sürekli seni düşünüyorum. Bu konuda ne yapacağımı da bilmiyorum çünkü bu benim için çok yeni bir duygu. Başım bulutların arasında."

Clarie gülümsedi. Uzun bir aman boyunca bu adamın az konuşan, ciddi ve pratik bir işkolik olduğunu düşünmüştü. Kafasındaki Lincoln'un botları yere o kadar sert basardı ki başını kaldırıp bulutlara bakamazdı bile.

Lincoln ayağa kalkarak ateşin önüne gitti. "Sana bunları söylemek için geldim. Bazı engeller olduğunu biliyorum. En başta Doreen. Ayrıca babalık tecrübem de yok. Fakat iş değer verdiğim bir kişiye gelince inanılmaz sabırlı biriyimdir." Sustu ve boğazını temizledikten. "Sanırım gitsem iyi olacak," dedi.

Kapıya ulaşmış ve askıdaki ceketine uzanmıştı ki Clarie ona yetişti. Kadın, elini adamın omzuna koydu ve adam ona bakmak için döndü. Ceketi, askıdan düşüp yere serildi, ama bunu ikisi de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fark etmedi.

"Buraya gel ve benimle otur," dedi Clarie.

Fısıltı halinde çıkmış olan bu istek ve kadının yüzündeki gülümseme, Lincoln'un ihtiyacı olan tek şeydi o anda. Kadının yüzüne dokundu, yanaklarında gezdirdi ellerini. Clarie bunun nasıl bir his olduğunu unutmuştu, Bir erkeğin dokunuşunu teninde hissetmek. Çok derinlere itilmiş ve bastırılmış bir özlem duygusuyla gözlerini kapayıp derin bir şekilde iç çekti. Lincoln onu öperken hafifçe inledi ve birbirlerine sarıldılar.

Kanepeye vardıklarında hâlâ öpüşüyorlardı. Şöminedeki kütüklerden biri çatırdayıp etrafa kıvılcımlar saçtı. Uzun süre beklemiş odun en sıcak ateşi oluşturur. İçlerindeki ateşe hiçbir şey direnç gösteremezdi. Birbirlerine sıkıca sarılarak kanepeye uzandılar. Elleri birbirlerini keşfetmeye çalışıyordu. Clarie adamın gömleğini çekiştirip ellerini sırtında gezdirmeye başladı. Lincoln'un teni inanılmaz serindi, sanki barındırdığı tüm ısıyı Clarie'nin bedenine yolluyormuş gibi. Clarie adamın kokusunu iyice içine çekerek gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Şu anda dokunduğu şeyler sanki haftalardır beynine kazınmış gibi tanıdık geliyordu.

"Eğer duracaksak sanırım şimdi durmamız iyi olur," diye homurdandı Lincoln.

"Ben durmak istemiyorum."

"Ben hazır değilim... yani daha doğrusu hazırlıklı değilim...yani."

"Önemi yok. Önemi yok," diye mırıldandı Clarie. Önemi olup olmadığını bilecek veya umursayacak durumda değildi. Tek bildiği adamın dokunuşlarına ihtiyacı olduğuydu.

"Noah," dedi Lincoln, "ya Noah uyanırsa?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Clarie birden gözlerini açtı ve Lincoln'le göz göze geldiler. Daha önce onu hiç böyle görmemişti. Adamın gözleri ateşin ışığında parlıyor, bakışlarından ona olan ihtiyacı okunuyordu.

"Yukarı, benim odama çıkalım," dedi Clarie.

Lincoln yavaşça gülümsedi. "Kapının kilidi var mı?"

O gece üç kere seviştiler. Birincisi arzu içinde yanan bedenlerin birbirine sıkıca sarılmış birleşmeleriydi. İkincisi daha yavaş, bakışları birbirine kilitlenmiş halde iki kişinin artık tanıdıklaşan dokunuş ve kokular eşliğinde olmuştu.

Üçüncü kez seviştiklerindeyse birbirlerine hoşça kal demek içindi.

Gün doğmadan birkaç saat önce uyandılar. Her ikisi de uzandığında yanında kimi bulacağını bilmenin zevkiyle uyanmıştı. Hiçbir şey konuşmadan vücutları tekrar birleşti. Lincoln onun içine boşalırken sanki hem mutluluk hem de acı göz yaşları döküyordu. Onu bulmuş olmanın mutluluğu. Onları bekleyen problemlerin hüznü. Doreen'in öfkesi, Noah'ın karşı koyması ve Clarie'yi hiçbir zaman kabul etmeyebilecek bir kasabayı düşünüyordu.

Lincoln, Noah'ın sabahleyin onu evde bulmasını istemiyordu. Clarie de kendisi de bununla baş edebilecek bir durumda değildi. Giyinip evden çıktığında hava hâlâ tam aydınlanmamıştı.

Clarie yatak odası penceresinden Lincoln'ün arabasının gidişini izledi. Yollar buzlanmıştı. Anlaşılan geceleyin hava daha da soğumuştu ve bugün açık havada nefes almak bile acı verecekti. Clarie, araba gittikten sonra da bir süre daha camın önünde durarak ay ışığının buzların üzerinde oluşturduğu parıltısını seyretti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şimdiden özlemişti Lincoln'u. Aynı anda birden içini başka bir his daha kapladı; sadece kendi istek ve ihtiyaçlarını önemseyen bir anne olduğu düşüncesinin yarattığı suçluluk.

Koridora çıkarak Noah'ın odasına gitti. Kapının önünde durdu ve içeriyi dinledi. Hiçbir ses yoktu. Oğlunun uykusunun ne kadar ağır olduğunu bilirdi. Dün gece annesinin odasından gelen sesleri duymamıştı. Clarie karanlık odaya girdi ve oğlunun yatağının yanına diz çöktü.

Oğlu daha küçük bir çocukken hep yatağının yanına oturur, oğlunun saçlarını okşar, mis kokusunu içine çekerdi. Artık aralarında çok az temasa izin veriyordu çocuk; Clarie geri itilmeden ona dokunmanın nasıl bir şey olduğunu bile neredeyse unutmuştu. *Onu tekrar kazanmak için her şeyi yapardım.* Yatağın üzerine eğilerek oğlunu alnından öptü. Noah mırıldanarak arkasını döndü. Uykusunda bile beni itiyor.

Clarie tam ayağa kalkmak üzereydi ki donakaldı. Gözü yastığa takılmıştı. Beyaz kumaşın üzerinde, Noah'ın suratının yanında fosforlu yeşil bir şey parlıyordu.

Clarie panik içinde elini uzatıp ıslaklığa dokundu. Elini kaldırarak parmaklarına baktı. Parmaklarının uçları karanlıkta ışıl ışıl parlıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

.19.

"O gölde ne olduğunu öğrenmem gerekiyor Max. Hemen, *bugün*."

Max ona içeri girmesini işaret etti ve kapıyı kapatarak soğuğu dışarıda bıraktı. "Noah bu sabah nasıl?"

"Onu bu sabah baştan aşağı muayene ettim ve pamuk dolu burnu hariç sapasağlam görünüyor. Yanına biraz meyve suyu ve burun spreyi bırakarak yatağa yatırdım."

"Ya şu fosforlu madde? Test ettirdin mi?"

"Evet. Hemen laboratuara gönderdim."

Clarie montunu çıkardı. Max sonunda şöminede bir ateş yakmayı başarmıştı ve içerisi sıcaktı. Aslında o kadar sıcaktı ki Clarie neredeyse dışarıdaki kemik donduran soğuğu tercih edecekti.

"Kahve iste misin? Yeni yapmıştım. Otur haydi... tabii boş bir sandalye bulabilirsen."

Clarie darmadağın odaya bir baktıktan sonra Max' ın peşinden mutfağa gitti.

"Şimdi bana şu göl suyu sonuçlarını anlat. Göl donmadan önce örnekleri göndermiştin."

"Sonuçlar bu sabah geldi."

"Neden hemen beni aramadın?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Raporda kayda değer bir şey yoktu da ondan."

Max mutfak tezgahının üzerindeki kâğıtları karıştırdıktan sonra bir tanesini Clarie'ye uzattı.

"Işte. Laboratuardan gelen sonuç."

Clarie mikroorganizma listesine baktı.

"Bu şeylerin çoğunu tanımıyorum."

"Bunu sebebi patojen olmamaları–yani insan hastalıklarına sebep olmuyorlar. Listedekiler herhangi bir güney tatlı su gölünde rastlayabileceğin tipik bakteri ve algiler. Oranlar da tam sınırda."

"Ya fosforlu Vibrio?"

"Yok. Bu gölde vibrio vardıysa da burada uzun süre barınmamış. Yani bir hastalığa sebep olabilecek bir etken değil. Ayrıca Vibrio bir patojen değil, zararsız bir bakteridir. Yani tıpkı vücudumuzda taşıdığımız diğer zararsız bakterilerdendir."

Clarie başını salladı.

"Bu sabah sağlık departmanı da böyle söylemişti."

"Onları mı aradın?"

"Bu sabah ilk iş olarak onları aradım. Noah için çok korkmuştum."

Max kahvesini içmeye başladı. Clarie de bardağını ağzına götürdü, sonra ister istemez Max'in kahve için hangi suyu kullandığını düşündü. Acaba şişe suyu mu kullanıyordu, yoksa musluk suyu mu.

Yani gölden gelen suyu.

Clarie'nin bakışları camdan gözüken Locust Gölüne kaydı. Gölün üstü pürüzsüz bir buz kütlesiyle kaplanmıştı. Bu geniş su kütlesi gündelik hayatlarını o kadar çok yönden etkiliyordu ki... Halk yazın gölde yıkanır, yüzer ve balığa çıkardı. Kışın gölde pa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ten yaparlar, üzerindeki buzdan esen soğuk havadan korunmak için evlerini izole ettirirlerdi. Kasabanın varlığını devam ettirebilmesi bu göle bağlıydı. Bu göl olmasa Tranquility'nin orman kenarında kaybolmuş diğer kasabalardan bir farkı kalmazdı.

Clarie'nin çağrı cihazı ötmeye başladı. Cihazın ekranında Bangor kodlu bilmediği bir numara vardı. Max'ın telefonundan numarayı çevirdiğinde Doğu Maine Sağlık Merkezi'nden bir hemşire çıktı karşısına.

"Dr. Elliot, Dr. Rothstein sizi aramamızı istedi. Kratomi için geçen hafta buraya gönderdiğiniz Bay Emerson ile ilgili bir sorun var."

"Ameliyattan sonra bir problem mu çıktı?"

"Tüm psikiyatri ve tıbbi personelimiz ona yardım etmeye çalışıyor ama bir sonuç alamıyoruz. Sizi aramamızın sebebi de bu. Sizin hastanız olduğuna göre durumunu size bildirmemiz gerektiğine karar verdik."

"Ne durumu?"

"Bay Emerson kendine yapılacak tüm tedaviyi reddediyor. Daha kötüsü yemek yemeyi de bıraktı. Şu anda sadece su verebiliyoruz."

"Bunun için bir sebep gösteriyor mu?"

"Evet. Ölme vaktinin geldiğini söylüyor."

Clarie, Warren Emerson'u son gördüğünden bu yana, adamın tıpkı hava kaçıran bir balon gibi çökmüş olduğunu fark etti. Warren, pencerenin önündeki bir sandalyeye oturmuş, donuk bir ifadeyle dışarıyı seyrediyordu. Clarie odaya girdiğinde hiçbir tepki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vermedi; dönüp bakmadı bile, hiç bir şey olmamış gibi pencereden bakmaya devam ediyordu. Clarie odaya girdiğini fark edip etmediğini merak etti.

"Bir yararı olmayacağını biliyorsun," dedi adam birden. "Gitsen iyi olur. Vakit geldiyse gelmiştir, yapılacak bir şey yok."

"Ama sizin vaktiniz henüz gelmedi Bay Emerson."

Warren sonunda arkasını dönerek ona baktı. Clarie'yi gördüğüne şaşırmışsa da bunu belli etmemeyi başarıyordu. Aslında adam artık hiçbir şey hissetmiyor gibi görünüyordu; acı ya da zevkin ötesindeydi duyumsadığı şeyler. Clarie ona doğru yaklaşırken Warren umursamaz bir tavırla onu izledi.

"Ameliyatınız başarılı geçti. Beyninizdeki kitleyi çıkardılar ve şansınıza iyi huylu olduğu anlaşıldı. Artık tamamen iyileşme şansınız var. Tamamen normal bir hayat sürebilirsiniz."

Clarie, sözlerinin adamı hiç etkilemediğini görüyordu. Warren başını tekrar cama çevirdi.

"Benim gibi bir adamın asla normal bir hayatı olamaz."

"Ama tüm o nöbetleri kontrol altına almayı başarabiliriz. Hatta onları tamamen sona erdirebiliriz..."

"Herkes benden korkuyor."

Bu sözler ve adamın suratındaki ifade her şeyi anlatıyordu. Asla iyileştirilemeyecek, asla kurtulamayacağı yara asıl buydu. İnsanların ona karşı hissettikleri ve artık yerleşmiş olan bu korkuya önerebileceği bir tedavi, bir ameliyat yoktu Clarie'nin.

"Bunu her birinin gözlerinden okuyabiliyorum," dedi Warren, "onlarla yolda veya markette karşılaştığımda bana karşı hissettikleri korkuyu, nefreti görebiliyorum. Hiç kimse bana dokunamıyor bile. Tam otuz yıldır kimse bana dokunmadı, biliyor musun?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tabii doktor ve hemşirelerin dışında, ki onların da başka şansı yok. Ben zehirliyim doktor, bunu biliyorsun. Bana yaklaşamıyorlar çünkü kasabanın canavarı olduğumu biliyorlar."

"Hayır Bay Emerson. Siz bir canavar değilsiniz. Yıllar önce olan şeyler için hâlâ kendinizi suçladığınızı biliyorum, ama ben suçsuz olduğunuza inanıyorum. O bir hastalıktı. Davranışlarınızı kontrol edemiyordunuz."

Warren ona bakmadı, ve Clarie, adamın kendisini duyup duymadığını merak etti.

"Bay Emerson?"

Warren hâlâ cama bakıyordu.

"Beni ziyaret etmeniz büyük incelik," diye mırıldandı. "Ama bana yalan söylemenize gerek yok. Ben ne yaptığımı gayet iyi biliyorum." Warren derin bir nefes alarak sözlerine devam etti. "Artık çok yoruldum. Her gece yatağa bir daha uyanmama dileğiyle giriyorum. Bir daha uyanmama umuduyla. Ve her sabah gözlerimi açtığımda tek hissettiğim hayal kırıklığı oluyor. İnsanlar hayatı sürdürmenin çok zor bir şey olduğunu düşünüyorlar. Ama biliyor musun, aslında kolay kısım o. Zor olan ölümdür."

Clarie söyleyebilecek hiçbir şeyi olmadığını biliyordu. Pencerenin yanında duran yemek tepsisini gördü. Bir parça tavuk göğsü, biraz pirinç pilavı ve ekmek. Hayatin kaynakları. Warren Emerson'un artık sürdürmek istemediği bir yaşamın kaynakları. Seni zorla yaşatamam, diye düşündü. Sıvı besinleri bir tüpe doldurup burnuna soktuğum bir hortum yardımıyla midene gönderebilirim, ama kalbini yaşam sevgisiyle dolduramam.

"Dr. Elliot?"

Clarie arkasını döndüğünde kapıda bir hemşire duruyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Patoloji servisinden Dr. Clevenger sizinle konuşmak istiyor. Hat üçte bekliyor."

Clarie, Warren Emerson'un odasından çıkarak Hemşirelerin masasına gidip telefonu açtı.

"Ben Clarie Elliot."

"Sizi yakalayabildiğime sevindim doktor," dedi Clevenger. "Dr. Rothstein bugün buraya geleceğinizi haber vermişti ve ben de patolojiye uğrayıp lamlara bir göz atmanızı isteyecektim. Rothstein da gelmek üzeredir."

"Hangi lamlar?"

"Kranotomi hastanızın beyin kitlesinin lamları. Hücreleri sabitlemek bir haftamızı aldı. Ramları da ancak bugün alabildik."

"Menenjioma mı?"

"Hayır, ilgisi bile yok."

" O zaman ne?"

Clarie adamın sesinde bastırmaya çalıştığı bir heyecan olduğunu hissetmişti. "İnanmanız için buraya gelip onu kendi gözlerinizle görmelisiniz."

Fern Cornwallis, spor salonunun girişinde asılı olan yazıyı okuduktan sonra derin bir nefes alıp kafasını salladı.

KNOX LISESIDIR - BIR NUMARA!!!

Öğrencilerin bu pankartı yazmak için bu kadar çaba harcamaları, upuzun merdivenlere çıkarak zorlukla tavana asmaları,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama yazıyı doğru yazıp yazmadıklarını kontrol etmemeleri çok komikti. Okulu, öğretmenleri ve Fern'i pek iyi temsil edemiyordu, ama yazıyı bin bir güçlükle aşağı indirip düzeltmeye, sonra yeniden asmaya değmezdi. Işıklar söndürülüp, müzik bangır bangır çalmaya, genç hormonlar çalışmaya başladığında, zaten kimsenin dikkatini çekmeyecekti.

"Bu akşam kar bekleniyormuş," dedi Lincoln. "Dansı iptal etmek istemediğinden emin misin?"

Hormonlardan söz etmişken. Fern dönüp Lincoln'e baktığında her zaman olduğu gibi midesi sancımaya başlamıştı. Bu adam, nasıl olurdu da gözlerindeki arzuyu göremezdi. Erkekler her zaman kördür zaten.

"Dansı şimdiden iki kere iptal ettik Lincoln. Bu korkunç ayı atlatabilmeleri için bunun gibi bir ödüle çok ihtiyaçları var."

"Kar kalınlığının on ikim ya da on beş santime kadar çıkması bekleniyormuş ve gece yarısı daha da şiddetlenecekmiş."

"Dans o zamana bitmiş, çocuklar evlerine dönmüş olur."

Lincoln onaylarcasına başını salladı, ama mavi-beyaz süsler ve gümüş rengi balonlarla süslenmiş spor salonunda göz gezdirirken oldukça huzursuz gözüküyordu–tam da kışın soğuk renkleri. Etrafta bir düzine kız–işleri neden hep kızlar yapardı ki zaten?–servis masasıyla ilgileniyor, punç kavanozunu, kurabiye tepsilerini, kâğıt tabakları ve peçeteleri son kez gözden geçiriyordu. Salaş giyinmiş bir oğlan, salonun bir köşesinde durup ses düzenini kontrol ediyor, kulak tırmalayıcı bir ses yayıyordu odaya.

"Sessiz ol biraz!" diye bağırdı Fern elini başına götürerek. "Bu çocuklar beni sağır edecek."

"Dinledikleri müziği düşünürsek sağır olmak en iyisi galiba."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet. Ormanda şehir sokaklarının rap müziği."

"Kaç kişi olacak bu gece?"

"Bu, bu yılın ilk dansı olacak. Sanırım hepsi gelecektir. Otuz sekiz cezalı öğrenciyi çıkar, dört sınıf."

"Otuz sekiz kişi ha, biraz fazla değil mi?"

"Caydırıcı olmaya çalışıyorum Lincoln. Yanlış tarafa doğru tek bir adım atan bir hafta uzaklaştırılıyor. Ve bu süre içinde okulun bahçesine girmeleri dahi yasak."

"Neyse, bu benim işimi kolaylaştırır herhalde. Dolan ve Pete Sparks da vardiyalı olarak buraya göz kulak olacaklar."

Yere düşen bir tepsinin çıkardığı sesle her ikisi de arkalarını döndüklerinde, yerlere saçılmış yiyecekleri gördüler. Sarışın bir kız, inanmak istemeyen gözlerle yerdeki kurabiyelere bakıyordu. Hızla dönüp hemen arkasında duran esmer bir kızı gözüne kestirdi. "Beni ittin!"

"Hayır itmedim."

"Bütün gün boyunca bana çarpıp durdun."

"Bak Donna, eğer yürümeyi bilmiyorsan bu benim suçum değil."

"Bu kadar yeter!" diye bağırdı Fern. "Şu pisliği hemen temizleyin yoksa ikiniz de ceza alacaksınız."

İki kızgın surat Fern'e bakakaldı. Neredeyse eş zamanlı bir şekilde atıldılar; "Ama Bayan CornWallis, o..."

"Beni duydunuz. Hemen!"

Kızlar öfkeyle birbirlerine baktılar ve Donna koşarak salondan çıktı.

"İşte görüyorsun," dedi Fern. "Böyle şeylerle uğraşıyorum."

Başını kaldırarak salonun yüksek pencerelerinden dışarı bak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tı. Havanın kararmasıyla ilk karlar serpiştirmeye başlamıştı.

Gece, Doreen Kelly'nin en korktuğu zamandı. Gece olunca, gün içinde sıkıca bağlı durmuş korkuları iplerini çözer, kadının etrafına yayılmaya başlarlardı acımasızca. Gündüzleri o kadar umutsuz olmazdı; kendisini tekrar genç, eskisi kadar güzel ve çekici, daha önce defalarca yaptığı gibi Lincoln'u kolaylıkla evine döndürebilecek kadar harika hisseder, ikisiyle ilgili romantik senaryolar yazardı.

Ayık kalmaktı anahtarı. Ah, kaç defa denememişti ki! İçkiyi artık bırakmaya karar verdiğine defalarca inandırmıştı Lincoln'u. Ama sonra o lanet, tanıdık susuzluk hissi tüm bedenini sarar, boğazında inanılmaz bir kaşıntı başlardı. Sonunda pes edip, eski güç kaynağından ufak bir yudum alır, dilinde kahve brendisinin harika tadıyla beraber, yaptıklarına hiç bir şekilde engel olamadan, çaresizce, uçurumun dibinde bulurdu kendini. Sonuçta onu inciten şey, kaybetmek ve gururunu yitirmek değil, daha çok Lincoln'ün gözlerindeki ifadeyi görmek olurdu.

Bana geri dön. Hâlâ senin karınım ve sen ölünceye karar beni sevip korumaya söz verdin. Son bir kez daha geri dön, bana son bir şans ver.

Akşam güneşinin batmasıyla beraber, Doreen'in gün boyunca yeşerttiği son umutları da solmaya başlamıştı. Ayık olduğu zamanlar asla gerçekleşmeyeceğini bildiği umutlar. Akşam olmasıyla da bu ayıklık gelmişti işte.

Ve beraberinde de umutsuzluk.

Mutfak masasına oturarak ilk bardağı doldurdu. Kahveli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

brendi midesine ulaşır ulaşmaz damarlarına yayılan sıcaklığı hissetti. Umursamazlık dolmaya başladı ruhuna. Bir bardak daha doldurdu. Hissizlik şimdi de dudaklarına, kulaklarına yayılıyordu. Ve korkularına.

Dördüncü bardaktan sonra artık Doreen'de acıdan ve umutsuzluktan iz kalmamıştı. Her yudumda kendine güveni artıyordu. İçkinin vermeyi başardığı güven. Lincoln'u daha önce kendine aşık etmeyi başarmıştı, değil mi; bunu tekrar yapabilirdi. Hâlâ güzel bir kadındı–vücudu da bayağı iyiydi. Lincoln da sonuçta bir erkekten başka bir şey değildi? Onu baştan çıkarmak o kadar zor olamazdı. Bütün iş zayıf bir anını yakalamaktı.

Sallanarak ayağa kalktı ve montunu giydi.

Dışarıda bembeyaz kar taneleri simsiyah gökyüzünden süzülmeye başlamıştı. Kar, Doreen'in en iyi dostuydu, parıldayan birkaç kar tanesinden daha iyi bir süs olabilir miydi saçları için? Lincoln'ün evine gider, karla kaplı uzun saçları ve pembeleşmiş yanaklarıyla kapıda dururdu. Lincoln onu içeri davet eder–evet davet etmek zorundaydı–belki aralarında bir elektriklenme olabilirdi. Evet, evet, olacaklar gözünde canlanıyordu. Doreen saçlarında kar taneleriyle...

Ama Lincoln'ün evi çok uzaktı, oraya kadar yürüyemezdi. Bir araba ödünç alması gerekecekti.

Cobb ve Morong'un olduğu caddeye doğru yürüdü. Dükkânın kapanmasına bir saat kalmıştı ve etraf, son anda bir şeye ihtiyaçları olduğunu hatırlayan telaşlı insanlarla ve eve giderken durup, bir kutu süt, bir kilo şeker gibi şeylerin peşinde olanlarla doluydu. Doreen'in tahmin ettiği gibi dükkânın karşı caddesi park etmiş arabalarla doluydu. Hatta bazılarının motoru hâlâ çalışıyor, anahtar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ları üzerlerindeydi. Böyle soğuk bir havada arabana girip de motorun soğuduğu ve tekrar çalışmadığını görmekten daha berbat bir şey olamazdı.

Doreen arabalara dikkatle bakarak caddede dolaşmaya başladı. Pikap olmazdı–bir kadına yakışmazdı. Vosvos da olmazdı, arabalarla güreşmekten daha önemli bir işi vardı şu anda...

Ha, işte yeşil bir sedan. Bu araba sanki tam onun için yapılmıştı. Çaktırmadan markete baktı. Dışarı çıkan kimseyi görmeyince çabucak arabaya bindi. Koltuk sıcak ve rahat, ısıtıcının sıcaklığı da dizlerine vuruyordu. Kontağı çevirerek arabayı çalıştırdı, gaza bastı. Bagajdan bir şeylerin devrilme sesi geldi.

Park yerinden ayrıldığı sırada birileri arkasından bağırmaya başlamıştı bile: "Hey! Hey! O benim arabam!Buraya gel!"

Farların nasıl yandığı ve silecekleri çalıştıran düğmeyi bulması birkaç blok sürdü. Sonunda cam silinmiş, yolu görebiliyordu. Doreen gaza basarak hızlandı. Sedan iyi gidiyordu. Köşeleri döndükçe bagajda bir şeylerin yuvarlandığını duyabiliyordu. Birbirlerine çarpıp duran cam şişelerin sesleri. Doğrudan Lincoln'ün evine gitti ve arabayı yolun kenarına çekti.

Ev karanlıktı.

Arabadan inip evin kapısını tekmelemeye başladı.

"Lincoln! Lincoln, seninle konuşmam gerekiyor! Hâlâ benim kocamsın!"

Tekrar tekrar kapıyı çaldıysa da kapı açılmıyordu. İçeriden ses gelmiyordu, ışıklar yanmıyordu ve kapı kilitliydi. Piç kurusu Doreen'in anahtarını almıştı ve içeri girmesine olanak yoktu.

Arabaya dönerek bir süre motor açık bir vaziyette oturdu. Kar yağmaya devam ediyor, taneler ön cama sessiz sessiz düşüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lincoln cumartesi geceleri evde olurdu. O halde şimdi neredeydi? Doreen, dişlerini sıkarak adamın gidebileceği tüm yerleri düşündü. Doreen aptal değildi, Fern CornWallis'in eskiden beri Lincoln'da gözü olduğunun farkındaydı. Ayrıca üniformalı bir erkeği çekici bulacak onlarca kadın olmalıydı. Doreen dişlerini iyice sıkarak ileri geri sallanmaya başladı. *Geri dön. Geri dön. Bana geri dön.*

Arabanın ısıtıcısı bile kemiklerine, ruhuna yayılmaya başlayan soğuğa fayda etmiyordu. Brendinin ısısını, damarlarına yayılan sıcaklığını özledi. O anda bagajdan gelen cam seslerini hatırlardı. Lütfen içmeye değer bir şeyler olsun. Soda filan olmasın lütfen.

Arabadan çıkarak arkaya gitti ve bagajı açtı. bagajın içindeki şeyleri odaklaması biraz zaman almıştı ve sonunda görmeye başardığında bile gözlerine inanmakta zorluk çekti. *Ne kadar güzel. Yemyeşil. Karanlıkta parıldayan elmaslarla dolu şişeler gibi.* Tam eğilip bir tane alacaktı ki arkadan gelen bir araba sesiyle doğruldu.

Yaklaşan far ışığı gözlerini kamaştırmıştı. Şaşkın bir halde, arabanın parlak ışıklarından korunmak için ellerini gözlerinin üzerine kaldırdı.

Tam önünde duran arabadan bir siluet indi.

Dr. Francis Clevenger minyon, ince kemikli, serçe suratlı bir adamdı. Üzerindeki laboratuar önlüğünün içinde babasının montunu giymiş küçük bir çocuğu andırıyordu. Tipi ve özellikle de sakalsız suratı onu olduğundan çok daha genç gösteriyordu; uzman bir patoloji uzmanından çok, silik bir yeniyetmeyi andırıyordu. Oturduğu yerden kalkarak Clarie'yi ve Warren Emerson'un beyin cerrahı Dr. Rothstein'ı selamladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu lamlar çok ilginç," dedi hemen. "Görmeyi umduğum son şeylerdi açıkçası. Hadi bir bakın!" diyerek iki kafalı mikroskobu işaret etti.

Clarie ve Rothstein karşılıklı oturarak gözlerini merceklere yerleştirdiler.

"Ee... ne görüyorsunuz?" dedi Clevenger, heyecanla bir onun bir diğerinin yanına giderek.

"Bir grup hücre," dedi Rothstein, "sanırım astrokist. Artı bana göre bir şeyin üzerini örtmüş bağ örgüsü dokusu.

"Bu da bir başlangıç. Peki ya siz Dr. Elliot?"

Clarie gözünü iyice yaklaştırarak dikkatle yara dokusu grubuna baktı. Yıllar önce aldığı histoloji derslerinin yardımıyla bir çok hücreyi tanıyabiliyordu. Yıldız şekilli astrokistler, fagosit hücreleri tespit etti–bir enfeksiyondan sonra etrafı temizlemekle görevli olan işçiler. Ayrıca Rothstein'in fark etmiş olduğu şeyi de gördü: muhtemelen akut bir iltihaplanmadan sonra oluşan yara dokusu ve yuvarlak tanecikleşmeler.

Clarie uzandı ve mikroskobun altındaki lamları kaydırarak yeni hücrelere göz atmaya başladı.

"Burada bir kapsülleşme görüyorum," dedi Clarie. "Bir yara dokusu katmanı. Bir kist olabilir. Warren'in bağışıklık sistemi tarafından çevrelenmiş bir enfeksiyon belki de?"

"Yaklaşıyorsunuz. Beyin filmini hatırlıyor musunuz?"

"Evet. Kireç bağlamış ayrı bir beyin kitlesi vardı."

"Hasta buraya gönderildikten sonra MR'ı çekildi," dedi Rothstein. "Burada da aynı şeyi bulduk. Ayrılmış, kapsüle edilmiş, sertleşmiş bir yara."

"Doğru," dedi Clevenger. "Ve Dr. Elliot'un az önce tanımla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dığı şey de kist duvarı. Vücudun bağışıklık sistemi enfeksiyonu çevreleyerek kapatmış."

"Enfeksiyona sebep olan organizma ne peki?" diye sordu Clarie.

"Evet, olayın sırrı bu, değil mi?"

Clarie lamı tekrar o bölgeye kaydırdı. Merceğin altında birden beliren şey karşısında gözleri yerinden fırlayacak gibi oldu. "Tanrı aşkına, bu da ne?"

"Onu gördünüz değil mi!" diye haykırdı Clevenger, neredeyse çocuksu bir sevinçle.

"Evet, ama ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim dahi yok."

Rothstein da gelerek gözlerini merceğe yerleştirdi. "Aman tanrım. Hayatımda böylesini görmedim.

Clarie bir an öylece kaldıktan sonra yön çubuğunu hareket ettirerek bölgeyi yaklaştırdı. Gördüğü şey garip bir biçimde bükülmüş, bir kısmı kireçlenmiş bir yapıydı.

"Niteliğini kaybetmiş bir çeşit hücre," dedi Clarie. "Sanki elle yapılmış... sanki akordeon şekline sokulmuş ve öylece taşlaşmış bir organizma."

"Güzel. Güzel!" dedi Clevenger. "Bu tanımı sevdim–taşlaşmış. Bir fosil gibi yani."

"Evet, ama neyin fosili?"

"Daha büyük bir resmine bakın."

Clarie aleti ayarlayarak görüntüyü daha da yaklaştırdı. Şekil tam bir görüntü haline geldiğinde, kendi etrafında kıvrılmış bir yapı olduğunu gördüler. Clarie'nin baktığı şeyin ne olduğunu anlamasıyla, doğrulup Clevenger'e bakması bir oldu.

"Bir çeşit parazit bu!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet! Harika değil mi?"

"Tanrı aşkına bu parazitin benim hastamın beyninde ne işi var?" diye sordu Rothstein.

"Bu şey büyük bir ihtimalle uzun yıllardır hastanızın beyninde. Gri maddeyi kaplamış ve geçici bir beyin iltihabına sebep olmuş. Hastanın bağışıklık sistemi iltihaba karşı savaşa başlıyor. Paraziti barındıran vücut, karşı savaş için bütün imkânlarını ortaya çıkarıyor: Eozinofil ve akyuvar akınları başlıyor. En sonunda ev sahibi kazanıyor. Hastanın vücudu yaratığı çevreliyor, paraziti bir kireç hücresine hapsediyor ve bu zamanla bir kiste dönüşüyor. Parazit zamanla ölüyor. Kireçleniyor–taşa çevriliyor... ne derseniz işte." Mikroskobu işaret etti kafasıyla. "Yara dokusuna hapsedilmiş ölü bir parazit işte. Hastanın havalelerinin sebebi bu olmalı. Bu paketlenmiş ölü parazitin oluşturduğu kitlenin etkisi."

"Peki tam olarak ne parazitinden bahsediyoruz?" diye sordu Clarie. "Beyni etkileyen bir parazit derken aklıma gelen tek örnek cysticercus oluyor."

"Kesinlikle. Parazit tam tanımı yapılamayacak kadar niteliğini kaybetmiş. Ama tahminlerime göre bu Taenia Solim'un sebep olduğu bir beyin kisti. Bildiğimiz domuz tenyası yani.

Rothstein şaşkın şaşkın Clevenger'e baktı. "Ben Taenia Solim'un sadece az gelişmiş ülkelerde olduğunu sanırdım," dedi.

"Evet, bu doğru. Bu parazit genelde Meksika, Güney Amerika, bazen de Afrika ve Asya'da görülür. Bu yüzden lamları görünce bu kadar heyecanlandım. Böyle bir şeyle burada, Kuzey Maine'de karşılaşmak inanılmaz. *İngiltere Tıp Dergisi*'nde bir makaleyi hakkettiği kesin. Şimdi bulmamız gereken hastanın bu parazit yumurtalarını nerede ve ne zaman kaptığı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Geçmişinde hiç yurt dışına çıkmadığını biliyoruz," dedi Clarie. "Bana bütün hayatı boyunca burada olduğunu söyledi."

"İşte bu da bu davayı gerçekten karışık bir hale sokuyor. Teşhisimin doğruluğunu teyit etmek için antikor testi yapmam lazım. Eğer bu parazit gerçekten de *Taenia Solim* ise, hastanın Eliza testi pozitif çıkacaktır. Hastalığı kaptığı dönemki semptomlarla ilgili bir şeyler biliyor muyuz? Hastalığın ne zaman ortaya çıktığını belirlememize yardımcı olacak semptomlar?"

"Tam olarak nasıl semptomların peşindeyiz?" diye sordu Rothstein.

"İyice gelişmiş menenjit veya beyin iltihabı. Ya da sara başlangıcı semptomları."

"İlk nöbetler on sekiz yaşından önce başlamış."

"Bu bir ipucu."

"Başka nasıl semptomlar olabilir?"

"Muhtemelen kurnaz işaretlerdir. Mesela beyin tümörü taklidi yapmış olabilir. Bir dizi psikiyatrik sapmalar göstermiş olabilir."

Clarie ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. "Saldırgan davranışlar gibi mi?"

"Mümkündür," dedi Clevenger. "Notlarımda tam olarak öyle bir şeye rastlamadım, ama bunlar vahim bir hastalığın işareti olabilirler."

"Warren Emerson on dört yaşındayken anne ve babasını öldürmüş."

Her iki adam da Clarie'ye bakakalmışlardı.

"Bunu bilmiyordum," dedi Rothstein. "Hiç bahsetmemiştin."

"Tıbbi durumuyla bağlantılı olduğunu düşünmemiştim."

Clarie mikroskoba yaklaştı ve parazite tekrar baktı. Parazit

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yumurtalarıyla başlayan enfeksiyonu beyin iltihabı semptomları takip ediyor. Öfke hatta aşırı şiddet krizleri ortaya çıkıyor.

"Tıp fakültesinden beri çok zaman geçti," dedi Clarie. "Bu *Taenia Solim*'le ilgili pek bir şey hatırlayamıyorum. Gelişimi nasıl?"

"*Taenia Solim* ev sahibinin bağırsak bölgesine yerleşen bir çeşit tenyadır. Insanlar, bu larvayı barındıran domuzun etin tam pişmemiş bir durumda yerse tenya vücutlarına girmiş oluyor. Tenya, emmeye yaran doğal kancalarını ev sahibinin ince bağırsağına geçiriyor ve beslenmesini sürdürüyor. Hiçbir belirti olmaksızın yıllarca orada kalabiliyor. Üç metreye kadar uzayabiliyor. Kurtçuk bazen ölüyor veya kendiliğinden dışarı çıkıyor. Düşünsenize bir sabah uyanıyorsunuz ve yastığınızda sizinle birlikte uyuyan bu canavarı bulabiliyorsunuz."

"Tatlı rüyalar," diye fısıldadı Rothstein.

"Peki larva beyne nasıl ulaşıyor?"

"Larvanın hayatının başka bir aşaması bu. Larva bağırsaklarda olgunlaştıktan sonra yumurtlamaya başlıyor. Bu yumurtalar boşaltım yoluyla vücut dışına atıldığında toprağı ve yiyecek kaynaklarını da pisletmiş oluyor, böylece bu kaynakları kullanan insanlar da yumurtaları sindirmiş oluyor. Bağırsak duvarlarına yapışan yumurtalar kan dolaşımı yoluyla beyin dahil diğer organlara taşınıyor. Buralarda birkaç ay içinde larva haline geliyorlar. Ama burada işleri bitiyor, çünkü besin olmadan hayatlarını sürdüremiyorlar. Yani organlarımızda oturup ölmeyi ve kist kesecikleri haline gelmeyi bekliyorlar; bu hastanın nöbetlerini oluşturan kist gibi."

"Yumurtaların toprağa bulaştığını söyledin," dedi Clarie. "Bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yumurtalar vücut dışında ne kadar yaşayabilirler."

"En çok birkaç hafta."

"Peki ya suda. Mesela bir gölde yaşayabilirler mi?"

"Kitaplarımda böyle bir şeye rastlamadım, ama bu mümkün görünüyor."

"*Taenia Solim*, Eliza testinde ortaya çıkacak mıdır? Çünkü aynı testi başka bir hasta için de isteyebilirim. Şu anda Maine Çocuk Islah evinde olan bir çocuk için."

"Yani bu eyalette başka bir taşıyıcı daha mı var diyorsun?"

"Söylemeye çalıştığım, Tranquility'de daha bir çok taşıyıcı olabileceğidir. Bu kasaba çocuklarının neden birden saldırganlaşmaya başladıklarına bir açıklama getirebilir belki."

"Maine'de bir cysticercois salgını mı yani?" diye sordu Rothstein kuşkuyla.

Clarie giderek heyecanlanıyordu. "Çocukların - iki hastamın da akyuvar sayımlarında anormallik vardı. Eozinofil oranları çok yüksek çıkıyordu. O zamanlar bunun astım veya alerji yüzünden olduğunu sanmıştım, ama şimdi bunun sebebinin başka bir şey olduğunu görüyorum.

"Eozinofil sayımını yükselten bir parazit enfeksiyonu," dedi Rothstein.

"Kesinlikle. Warren Emerson, başlı başına hastalığın kaynağı olabilir. Eğer bağırsaklarında üç metrelik bir parazit beslediyse yıllardır etrafa parazitli yumurtalar saçıyor demektir. Eğer fosseptik tankında bir sızma varsa, toprağı ve tüm yer altı sularını kirletmiş olabilir. Yumurtalar akıntıyla göle kadar ulaşıyor ve gölde yüzen çocukları etkiliyor. Yanlışlıkla su yutan kim olursa olsun, yumurtayı vücuduna sokuyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eğer, eğer, eğer..." dedi Clevenger. "İskambil kağıtlarından bir ev yapmaya çalışıyorsun."

"Zamanlama bile uyuyor," diye devam etti Clarie. "Çocuklar yazın yüzdüklerinde enfeksiyonu kapıyorlar, sen de yumurtaların olgunlaşmasının aylar sürdüğünü söyledin. Şu anda kış ayındayız ve belirtiler de başlıyor. Tam bir Kasım sendromu." Clarie birden sustu ve somurtmaya başladı."Anlayamadığım tek şey çocukların beyin tomografilerinde bir anormalliğin çıkmaması."

"Belki de enfeksiyonun çok erken bir aşamasıdır," dedi Clevenger. "Larva görülemeyecek kadar küçük olabilir ve henüz bir kist oluşmamıştır."

"Neyse, her şeyi Eliza testiyle anlarız o zaman," dedi Rothstein.

Clarie başını salladı: "Evet, eğer biri Taenia Solium antikorları gösterirse teorimiz iskambil kağıtlarından daha öteye gider."

"Yarın Warren Emerson ve Islah Evindeki çocukla testlere başlarız. Eğer ikisi de olumsuz çıkarsa bu teori sonsuza kadar çöker. Ama testler pozitif çıkarsa..."

Clevengerbu ihtimal karşısında bir bilim adamının çocuksu hevesiyle ellerini ovuşturdu. "İşte o zaman bulabildiğimiz tüm iğne ve turnikeleri toplarız," dedi. "Çünkü kan almamız gerekecek bir çok kol olacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

.20.

J.D, Amelia'nın kapısına dayanmış, ona kaşar, fahişe, yosma diye bağırıyordu. Amelia yatağının üzerine oturmuş, üvey kardeşinin sesini duymamak için elleriyle kulaklarını kapatmıştı. J.D'ye karşılık vermenin işleri sadece daha da kötü bir hale sokacağını biliyordu. J.D bugünlerde delirmiş gibiydi; karşısına çıkan herkese sataşıyor, her durumu kavgaya dönüştürmeyi başarıyordu.

Geçen gün okuldaki olaylardan sonra eve gönderildiklerinde Amelia ona aptal demek gafletinde bulundu ve suratına öyle bir tokat yedi ki kulağı saatlerce çınladı. Ağlayarak annesine gittiğiyse de Grace'den elbette ki herhangi bir destek görememişti. Benim-yeterince-sorunum-var-zaten, diyen gözlerle: "Onun nasıl olduğunu biliyorsun işte. Ondan uzak durmaya çalış," demekle yetinmişti.

Amelia bütün gün ondan uzak durmaya çalışarak odasına kapandı. Tek istediği ev ödevine konsantre olabilmekti. Bu evde bu bile imkansızdı. J.D. günün erken saatlerinden beri bağırarak Eddie'yi kovalıyor, annesine, hatta Jack'e bile sataşıyordu. Bugünlerde ikisi birbirini öldürürdü belki de. Ha Jack, ha oğlu. Amelia ikisi için de tek damla gözyaşı dökmezdi.

J.D şimdi de kendi kapısına dayanmış içeriye hakaretler yağdırıyordu. "Demek küçük aletleri seviyorsun ha? Neden bu işi ah-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mak Noah Elliot'la yapıyorsun ki? Sana büyük alet nasıl olurmuş gösterebilirim. Hadi sana bu işin nasıl yapıldığını göstereyim. Yosa hâlâ Noah'ın ufaklığını mı düşünüyorsun ha?" J.D kahkahalarla gülmeye başladı. "Küçük bir fahişesin sen Amelia! Küçük bir fahişe!"

O sırada aşağıdan Jack'in sesi duyuldu. "Kapa çeneni J.D! Televizyon izlemeye çalışıyorum.!"

J.D., söylene söylene aşağı indi. Bu sefer de Jack'le bir kavga başlatmaya hazırlanıyordu. Amelia oturma odasından gelen sesleri duyabiliyordu. Sesler bağrışmalara dönüşmüştü bir anda. Ah, benim büyük mutlu ailem diye düşündü. Şimdi de yerlere atılan eşyaların sesini duyabiliyordu, yere atılan eşyaların ve parçalanan camların sesleri. Tanrım, diye düşündü, daha da kötüleşebilir miydi? Annesi de kaosun tam ortasına girmiş, kırılan değerli vazosu için söyleniyordu. Amelia dönerek yatağının üzerine dağıttığı notlarına baktı. Pazartesiye kadar bitirmesi gereken bir ödevi vardı, ama görünüşe göre bu artık imkânsızdı. Keşke dansa gitseydim, diye düşündü, ödevimi yapamayacaksam bari biraz eğlenirdim. Ama nasıl olsa dansta da pek eğlenemezdi; Noah Elliot cezalı olduğu için gelemiyordu.

Amelia, yere düşüp kırılan bir lambanın arkasından annesinin sızlanmasını duydu: "Niye bir şey yapmıyorsun Jack? Neden hiçbir zaman hiçbir şey yapmıyorsun ha?" Aşağıdan bir tokat sesi yükseldi ve annesi artık ağlamaya başlamıştı.

Amelia'nın midesi bulanmaya başladı. Aceleyle defterlerini toplayarak çantasına yerleştirdi. Montunu alarak odasından çıktı ve yavaşça aşağı indi. Aşağıdakiler indiğini fark etmemişlerdi bile. Kapıya yönelirken oturma odasına bir göz attı– darmadağın olmuş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

odanın ortasında dikilmiş J.D., kızgın bir boğa gibi üvey annesi ve babasına bakıyordu.

Amelia ön kapıyı açarak karla kaplı sokağa çıktı ve Toddy Point yoluna doğru yürümeye başladı. Nereye gittiğini bile düşünmüyordu, istediği tek şey onlardan kurtulmaktı. Amelia kayık rampasını da geçtikten sonra soğuğu iyiden iyiye hissttemeye başlamıştı. Buz gibi hava kolaylıkla montundan içeri girebiliyordu, yüzü de donmuştu. Bir an önce bir yerlere gitmeliydi. Gecenin bir yarısı sokaklarda böyle başıboş dolaşmak aptalca olduğu kadar tehlikeliydi de. Amelia şu anda gitmek istediği tek bir ev olduğunu fark etti. Gittiğinde sevinçle karşılanacağını bildiği tek bir ev vardı.

Bunun düşüncesi bile Amelia'nın kalbini ısıttı. Daha hızlı yürümeye başladı.

Okullu kızlar toplum içinde ne zamandan beri böyle iç çamaşırı gibi kıyafetler giyiyor, diye düşündü Lincoln, dans pistindeki kızlara baktığında. Kendi gençliğindeki dans partilerini hatırladı. O zamanlar kızlar parlak saçlarını serbest bırakır, pastel renkli bulüzler ve satenden kısa etekler giyerlerdi. Bu geceki kızlarsa, siyah dantel etekler ve ince askılı büstiyerler kuşanmış vampirlere benziyordu. Hatta içlerinden birkaç tanesi dudaklarına siyah ruj bile sürmüştü. Bembeyaz küçük suratlarını vurgulayan simsiyah rujlarıyla, bu kasvetli spor salonuna toplanmış cesetleri andırıyorlardı. Erkeklere gelince, ee, onlar da kızlar gibi küpe takıyordu, daha ne olsun.

Linoln'ün yanında duran Pete Sparks: "Annelerinin onlara böyle sokağa çıkmalarına izin verdiklerine inanamıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Annelerinin onların böyle giyindiklerini bilmediklerine eminim," dedi Lincoln. Kızların çoğunun partiye normal kıyafetleriyle geldiklerini ve tuvalette üstlerini değiştirdiklerini fark etmişti.

Giderek yükselen müzik, artık Pete ve Lincoln'un konuşmalarını imkânsız hale getirmişti. Birkaç dakika sonra Lincoln artık daha fazla dayanamayacağını anladı ve biraz hava almak için dışarı çıktı. Artık kar yağıyordu, ama hava hâlâ çok soğuktu. Ceketinin yakasını kaldırdı ve temiz, keskin havayı iyice içine çekti.

Arkasındaki kapının açılıp kapandı ve Fern'in sesini duydu. "Senin için de çok gürültülü galiba," dedi kadın.

"Biraz nefes almam gerekiyordu sadece."

Fern, Lincoln'a yaklaştı. Üzerine montunu giymişti, yani dışarıda uzun süre kalmayı planlıyordu.

"Çok fazla sorumluluğun olduğunu düşündüğün olmuyor mu hiç Lincoln? Yani 'lanet olsun' deyip, istifanı vermek ve arkana bakmadan uzaklaşmak aklına gelmiyor mu arada bir?"

Lincoln yorgun bir kahkaha attı: "Günde en az iki kere."

"Ama hâlâ buradasın."

Lincoln Fern'e baktı. "Sen de buradasın."

"Burada olmak istediğim için değil başka seçeneğim olmadığı için buradayım." Fern başını gök yüzüne kaldırdı ve yağan karları izlemeye başladı. "Doreen seni hakketmiyor," dedi usulca. "Hiçbir zaman da hakketmedi."

"Insanların hakkettiği şeyler her zaman yaşadıkları şeylerle uyuşmuyor Fern."

"Ama ben yine de senin çok daha iyi şeylere layık olduğuna inanıyorum. Bütün bu yıllardır onun seni nasıl mahvettiğini izledim Lincoln ve bence bu çok büyük bir haksızlık. O kadın ben-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cilin teki. Ama hayat bu kadar haksızlıklarla dolu olamaz. Mutluluğu seçme hakkımız da var."

Fern bir an sustu. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ama Lincoln konuşmanın nereye gittiğinin farkındaydı. En başından beri her şeyin farkında olmuştu, ama bir konuşma yapmaktan hep çekinmişti. Böyle bir konuşmanın sonuçları Fern için kırıcı olacaktı. Kadının kendini aşağılanmış hissetmesini istemiyordu.

Fern zor duyulacak bir sesle ekledi sonunda. "Bizim için geç değil Lincoln."

"Fern..."

"Kaldığımız yerden başlayabiliriz."

Lincoln başını salladı: "Başlayamayız Fern."

"Ama neden?"

Lincoln kadının sesindeki acıyı duyuyor, kendisine ne kadar ihtiyacı olduğunu görebiliyordu. Doğrudan Fern'in gözlerinin içine bakmak için kendisini zorladı: "Çünkü değer verdiğim başka biri var."

Fern hızla bir adım geri atarak karanlık kısma geçti. Ama Lincoln kadının gözlerindeki yaşları görmüştü.

"Evet, bunu biliyordum galiba."

"Fern çok üzgünüm."

Fern kafasını salladı. "Hayır. Hayır. Üzülmene gerek yok, gerçekten," dedi ve sonra da gülümseyerek ekledi; "Bu benim için yeni bir şey değil. Alıştım artık."

Lincoln, Fern'in arkasını dönerek binaya ilerlemesini izledi. Tam köşeye vardığında durarak omuzlarını toparladı ve daha dik yürümeye başladı. Gururunu onarmaya çalışıyordu. Neden o kişi Fern olmadı? diye düşündü Lincoln. Eğer ona aşık olup evlenmiş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olsaydı büyük bir ihtimalle mutlu bir evlilikleri olurdu. Fern zeki olduğu kadar da çekici bir kadındı. Ama aralarında bir şey hep eksik olmuştu. Yeterli çekim yoktu. O büyüyü yakalayamamışlardı.

Lincoln, üzüntüyle Fern'in binanın kapısını açışını izledi. O sırada bağırtılar ve koşuşturmalar başlamıştı. Bir grup çocuk kapıdan çıkmaya çalışıyordu.

"Yine ne oldu?" diye bağıran Fern hızla içeri girdi. Lincoln de onun peşinden.

İçeri girdiklerinde ortalıktaki dağınıklığı fark ettiler ilk önce. Yiyecek masası devrilmiş, bütün yiyecekler ve punç kavanozu yerlere saçılmıştı; koca spor salonunun yerleri çilek renkli punç ile kaplanmıştı. Müzik hâlâ son ses çalmaya devam ediyordu, ama çocukların yarısı duvarın dibine gitmiş, birbirlerine sokulmuş, diğer yarısı ise müzik sisteminin yanındaki yerde bir halka oluşturmuştu. Lincoln çemberin merkezinde neler olduğunu göremiyordu. Ama salonun hoparlörlerinden biri gürültüyle yere düştü ve Pete Sparks'ın sesini duyuldu. "Bırak onu! Geri çekilin! Geri Çekilin!"

Lincoln kalabalığı yararak ilerlerken diğer bir amplifikatör de tam punç gölcüğünün ortasına düştü. Aletten sağır edici bir ses yükselmeye başladığından herkes kulaklarını tıkayıp geri çekildi, etrafa kıvılcımlar saçılmaya da başlamıştı.

Birkaç saniye sonra müzik sustu ve salonun elektrikleri kesildi.

Karanlık sadece birkaç saniye kadar sürmüştü. Jeneratörlerin devreye girmeleri için gerekli birkaç saniye içinde kalabalık paniklemişti. Kaçmaya çalışan çocuklar Lincoln'a çarpıp duruyorlardı. Ayağının dibinde düşen bir şey hissetti. Körlemesine eğildiğinde eline bir kızın eteği geldi. Onu tutarak kaldırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonunda devreye giren jeneratörle salonun uç kısmına yerleştirilmiş olan acil lambası yandı. Lincoln artık oradan oraya koşuşturan gölgeleri görebiliyordu.

Lincol o sırada kanını donduran bir şey gördü. Pete Sparks yere düşmüştü. Yanına gelen aşırı kilolu bir çocuk eğilerek adamın silahını aldı. Lincoln çocuğu engelleyemeyecek kadar uzaktaydı, ama yine de hızla onlara doğru koşmaya başladı. Birkaç adım atmıştı ki çocuğun kendisine dönmesiyle donakaldı. Çocuğun gözlerinde tüyler ürperten bir ifade vardı. Lincoln onu tanıdı. Barry Knowlton'du.

"İndir o silahı evlat," dedi Lincoln. Sesinin sakin çıkmasına dikkat ediyordu. "Silahı yere koy."

"Hayır! Artık her isteyenin gelip kıçımı tekmelemesine izin vermeyeceğim."

"Bunu oturup konuşabiliriz, ama önce o silahı yere indirmen lazım."

"Hayır! Hiç kimse benimle konuşmak zahmetine katlamaz," diye bağırdı Barry. Gözlerini spor salonunda gezdirdikten sonra bağırmaya devam etti.

"Siz kızlar hiçbir zaman benimle konuşmadınız. Tek yaptığınız bana gülmek oldu. Benimle sadece alay ettiniz. "Elindeki silahı salonun başka bir köşesine çevirdi. "Ya sen çok bilmiş!" diye bağırdı, "bana ne demiştin? Koca kıçlı mı? Hadi bir daha söylesene."

"O silahı indir," diye tekrarladı Lincoln. Yavaşça kendi silahına ulaşmaya çalışıyordu. Silah son başvuracağı şeydi; çocuğu vurmak istemiyordu. Çocukla konuşması, onu yatıştırması gerekiyordu. Kurşunların havada uçuşmaması için elinden gelen her şeyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapmalıydı.

Etraftaki koşuşturmaca hâlâ sürüyordu. Solgun ışıkta Fern'i gördü. Bir grup çocuğu daha dışarı çıkarmaya çalışıyordu, ama duvarın kenarında sıkışmış onlarca çocuk daha vardı.

Lincoln, çocuğa doğru bir adım daha attı. Tam o anda tekrar çocukla göz göze geldi.

"Söyleyeceğin şeyleri söyledin Barry. Eminim seni anlamışlardır. Şimdi neden yan odaya gidip orada dostça konuşmuyoruz?"

"Benimle koca kıçlı diye alay ediyordu," diye bağırdı Barry. Sesinde yoğun bir acı vardı artık. Dışlanmış olmanın acısı.

"Konuşalım Barry. Sadece sen ve ben, oturup konuşalım."

"Hayır!" diye bağırdı Barry ve duvarın önünde sıkışmış kalmış çocuklara dönerek; "Artık benim sıram geldi," diye ekledi.

Clarie radyosunu kapatarak arabasını sürmeye devam etti. Duyulan tek ses cama düşen kar taneleri ve onları temizleyen cam silecekleriydi. Bangor'dan Tranquility'ye tüm yolu düşünerek geçirmişti. Tüm parçaları birleştirdiğindeyse teorisinin Warren Emerson üzerinde odaklandığını fark etti.

Warren Emerson'un çiftliği Beech Hill'in aşağı etekleri dolaylarında ve gölden sadece bir kilometre kadar uzaktaydı. Aynı zamanda kendi fosseptik tankının olmasını gerektirecek kadar da uzaktaydı. Eğer adamın bağırsaklarında bir parazit olgunlaşmışsa, adam parazit yumurtaları kaynağı haline gelmiş olabilirdi. Gerekli olan tek şey ise yıllanmış olan fosseptik tankında bir sızdırma ve bir su taşkınıydı, böylece fosseptiği kolaylıkla Meegawki akıntı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sına karışabilirdi.

Yani göle.

Mükemmel ve çok mantıklı bir açıklama, diye düşündü Clarie. Kasabada olanlar bir delilik salgını, yüzyılları kapsayan bir lanet filan değildi. Sebep bir mikroorganizmaydı. Sebep, insan beynine yerleşerek sinir sistemini tahribe ve öfkeye motive eden bir larva parazitiydi. Şu anda yapılması gereken tek şey, bu teşhisi pozitif bir Eliza testiyle teyit ettirmekti. Tek bir gün daha. İşte her şey o zaman bitecekti.

Clarie, yanından hızla geçen bir polis arabasıyla irkildi. Two Hills'e ait bir arabaydı bu. Bir dakika sonra dikiz aynasına bakınca, yaklaşmakta olan bir polis arabası daha gördü. Bu araç da aynı yönde ilerliyordu üstelik arkasından bir de ambulans da geliyordu. Az ileriden üç araç da lise yoluna döndüler.

Clarie arkalarından gitmeye başladı.

Bir ay kadar önce olan manzaranın bir tekrarıydı, ama bu sefer ana binada değil de spor salonunun önünde yaşanıyordu. Binanın önünde bir sürü polis arabası ve ambulans hazır duruyor, düzinelerce çocuk birbirlerine korkuyla sarılmış ağlaşıyorlardı. Bu sefer kar yağıyordu karanlık gökyüzünden, polis arabalarının ışığı, kar taneleriyle silikleşmiş, etkilerini kaybetmişe benziyordu.

Clarie, doktor çantasını kaparak aracından indi ve binanın kapısına doğru hızla ilerledi. Tam kapıda memur Mark Dolan tarafından durduruldu. Adamın kendine bakışındaki ifade Clarie'nin merak ettiği şeyi doğruluyordu: Evet adama karşı hissettiği antipati karşılıklıydı.

"İçeri hiç kimse giremez," dedi Dolan. "Silahla rehin alma durumu var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yaralı var mı?"

"Şimdilik yok ve böyle devam etmesini istiyoruz."

"Lincoln nerede?"

"Çocuğu ikna etmeye çalışıyor. Şimdi lütfen binadan uzaklaşın Dr. Elliot."

Clarie kalabalığın toplandığı yere geriledi. Dolan'ın, Two Hills'den gelen polislerle bir şeyler konuştuğu görebiliyordu. Buralarda üniformalı insanların söz sahibi olduğunu görebiliyordu kendisi de diğer can sıkıcı sivillerden birisiydi işte.

"Lincoln içeride tek başına," dedi Fern. "Ve bu lanet olası kahramanlar ona yardım etmek için hiç bir şey yapmıyorlar."

Clarie arkasını döndüğünde saçları darmadağın olmuş, üstü başı kar içinde olan Fern'i gördü.

"Onu içeride bıraktım. Başka çarem yoktu. Çocukları dışarı çıkarmam gerekiyordu."

"İçeride başka kim var?"

"Birkaç düzine daha çocuk kaldı. "Fern başını tekrar binaya çevirdi. "Lincoln'un silahı var, neden kullanmıyor sanki?"

Clarie de gözlerini binaya çevirdi. Artık içerideki durumun ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Kontrolünü kaybetmiş silahlı bir çocuk; bir oda dolusu başka çocuklar. Lincoln bu durumda iyice düşünmeden asla sert bir harekette bulunmaz, soğukkanlılıkla çocuğu vuramazdı. Durumu kontrol altına almaya çalışıyor olmalıydı. Silah sesi gelmediğine göre etrafın kan gölüne dönmeme ihtimali hâlâ vardı.

Clarie, polis arabalarının yanında toplanmış hararetli hararetli bir şeyler konuşan polislere baktı tekrar. Vücut dilleri ve seslerindeki heyecandan bu olaylardan ne kadar etkilendikleri belli olu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Bunlar küçük kasaba polisleriydi ve şimdi bu büyük şehirlere özgü olaylar konusunda harekete geçmek konusunda çok hevesliydiler. Hareketin ne olduğunun bir anlamı yoktu onlar için.

Mark Dolan spor salonunun kapısının iki tarafına yerleştirdiği memurlarına bir işaret verdi; amirinin içeride olmasının kendine sağladığı otoriteden memnun olan adam, tamamen testosteronlarının etkisi altındaydı.

Clarie koşarak polis arabalarının yanına gitti. Dolan ve diğer iki Two Hills polisi kadına şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Geride durmak zorundasın!" dedi Dolan.

"İçeri silahlı adamlar göndermeyi düşündüğünü söyleme."

"Çocuğun bir silahı var."

"İnsanları öldürteceksin Dolan!"

"Asıl biz bir şey *yapmazsak* ölecekler," dedi diğer polis memurlarından biri ve diğer arabanın yanında olan üç adama daha bir işaret verdi.

Clarie korkuyla polislerin binaya ilerlemesini izledi. "Bunun olmasına izin veremezsin," dedi dolan'a. "İçeride neler olduğunu bilmiyorsun..."

"İçeride neler olduğunu sen de bilmiyorsun."

"Ama tek bir silah sesi gelmedi. Lincoln çocuğu ikna edebilir. Ona bir şans vermek zorundasın."

"Şu anda olaylardan sorumlu olan benim Dr. Elliot, Lincoln değil. Şimdi önümden çekilin yoksa sizi tutuklamak zorunda kalırım."

Clarie geriledi. Spor salonunun kapısına baktı. Kar iyice hızlanmıştı ama Clarie beyaz kar perdesinin arasından da kapıları tutmuş hayalet kılıklı polisleri görebiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçlerinden birisi usulca kapıyı açtı.

Ne Lincoln ne de Barry kımıldıyordu. Loş salonun ortasında yüzleri birbirlerine dönük bir biçimde dikiliyorlardı. Çocuk silahı hâlâ elinde tutuyor, ama bütün yaptığı onu arada bir hava da sallamaktı. Barry silahı havada sallamaya başladığı zamanlar duvarın önüne yığılmış çocuklardan bir çığlık yükseliyordu. Ama artık silahını ne çocuklardan birine ne de eli kendi silahının kabzasında olan Lincoln'a doğrultuyordu. Lincoln gerektiği zaman kullanabilmek için silahını el altında tutuyordu. Barry'nin hemen arkasında olan iki kız, silahı kullanmasını daha da riskli bir hale sokmuşlardı. Lincoln artık sadece içgüdülerine göre hareket ediyordu ve içgüdüleri de çocuğu ikna edebileceğini söylüyordu. Çocuğun çok öfkeli olduğunu farkındaydı, ama duygularını yeniden kontrol altına almak istediği belliydi. Tek ihtiyacı olan kendisine rehberlik edecek, sakinleştirici bir sesti. Lincoln elini yavaşça silahından çekti ve iki elini de yana açtı. Çocuğun güvenini kazanmak istiyordu.

"Sana zarar vermeyeceğim evlat. Senin de birine zarar vermek isteyeceğini sanmıyorum. Sen böyle biri değilsin. Bunu biliyorum."

Çocuk tereddütle silahını indirdi ve yavaşça yere eğilmeye başladı. Silahını tam yere koymak üzereyken vazgeçti ve tekrar doğrularak duvarın önündeki çocuklara döndü.

"Ben sizin gibi değilim. Hiçbiriniz gibi değilim," diye bağırdı.

"O zaman bunu ispatla," dedi Lincoln. "O silahı indir."

Çocuk tekrar Lincoln'a döndü. Adam, çocuğun gözlerindeki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öfkenin artık söndüğünü görebiliyordu, ama öfkesi ve mantığı arasında gidip hâlâ geliyor, doğru olana demir atmaya çalışıyordu.

Lincoln çocuğa doğru ilerleyerek elini uzattı. "Şimdi o silahı alacağım," dedi.

Barry başını salladı yavaşça. Lincoln'ün gözünün içine bakarak silahı ona doğru uzattı.

Tam o sırada kapı hızla açıldı ve Lincoln, arkasından gelen seri ayak seslerini duydu. Bir anda bir ordu adam, salonun farklı yerlerinden içeri girmeye, çocuklar da aynı anda bağırmaya başlamışlardı. Odayı ancak hafifçe aydınlatabilen jeneratör lambasının tüm ışığı Barry'nin üzerinde toplanmıştı. Lincoln bir anda neler olduğunu anladı.

Silah hâlâ çocuğun elindeydi ve onu Lincoln'e doğrultmuş gibi görünebilirdi. Lincoln arkasına döndüğünde adrenalin yüklü vücutları hareket için kıvranan polisleri gördü.

"Sakın ateş etmeyin!"

Lincoln'un sesi silah sesleri arasında yok olup gitti.

Bir anda patlayan silahların sesleri karşısında sokaktaki insanlar da donmuştu. Sonra herkes anında farklı tepkiler vermeye başladı. Kimi ağlamaya kimi bağırmaya başladı. Dışarıdaki polislerde hızla içeri koşuşturdu.

"Hemen bir ambulans çağırın," diye bağırdı, spor salonundan dışarıya fırlayan bir öğretmen.

Clarie binaya girmek için atılınca, dışarı çıkmaya çalışırken kapılara akın etmiş onlarca çocuğun arasında kaldı ve düşmemek için elinden geleni yapmak zorunda kaldı. Sonunda içeri girmeye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başardığında, çevresinde olanları net olarak fark edemiyordu artık. Hâlâ sağa sola koşuşturup duran karanlık gölgeler vardı ve karanlık salon ter ve korku kokuyordu.

Ve kan.

Clarie polislerin yanına gitmeye çalışırken az kalsın bir kan göletine dalıyordu. Polislerin ortasında yerde oturmuş Lincoln'ü gördü. Adamın kollarında gevşek bir yığın vardı.

"Emri kim verdi?" diye bağırdı öfke içinde.

"Memur Dolan içeri girmemizin..."

Lincoln, Dolan'a döndü: "Mark?"

"Çok kritik bir karardı," dedi Dolan. "Şef Orbison ve ben... biz çocuğun silahlı olduğunu biliyorduk ve..."

"Silahını bana vermek üzereydi!"

"Ama bunu bilemezdik!"

"Dışarı çıkın," diye bağırdı Lincoln "Hemen buradan çıkın!"

Dolan döndü ve arkasında duran Clarie'ye çarparak dışarı çıktı.

Clarie, Lincoln'un yanına eğildi. "Ambulans hemen geliyor."

"Artık çok geç."

"Bir bakmama izin ver."

"Artık yapabileceğin bir şey yok Clarie."

Lincoln yaşlı gözlerle Clarie'ye baktı. Clarie uzanarak çocuğun bileğini yakaladı ve nabzını kontrol etti. Çocuğun nabzı atmıyordu. Lincoln kollarını açtığında çocuğun kafasını gördü. Daha doğrusu kafasından geri kalanları.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

.21.

Bu gece Clarie'ye ihtiyacı vardı. Barry Knowlton'un cesedi kaldırıldıktan ve korkmuş ailelerle görüştükten sonra bir de sorular sorarak kameralarının ışıklarını, mikrofonlarını yüzüne doğrultan gazeteciler ve habercilerle görüşmek zorunda kalmıştı. Kameraların önünde iki kere kendini tutamayıp patlamıştı. Ne göz yaşlarından utanıyordu ne de olayın nasıl bir kriz haline getirildiğini anlatırken söylediği şeylerden. Bu hatalı öldürme davasıyla ilgili kendi memurunu, bir Tranquility vatandaşını suçladığının farkındaydı, ama bu umurunda bile değildi. Tek bildiği küçük bir çocuğun bir geyik gibi, üstelik haksız yere vurulduğu ve birinin bunu pahalıya ödeyeceğiydi.

Arabasını sürerken bu akşam eve gitmeye dayanamayacağını fark etti. Bu geceyi de diğer pek çok gece olduğu gibi tek başına geçirmeye gücü yoktu.

Clarie'nin evine gitmeye karar verdi.

Kadının evine vardığında arabasından indi. Diz boyundaki karlara bata çıka kapıya vardığında kapıyı çalmaya başladı. Kapı açılmayıp, içeriden ses de gelmeyince Lincoln birden çöktüğünü hissetti. Clarie evde değildi, bu ev bomboştu. Bütün geceyi onsuz geçirmek zorunda kalacağı düşüncesi adamı çıldırtıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O sırada üst kattan bir ışık yandı. Lincoln yanan ışıkla birlikte içinin ısındığını hissetti. Bir dakika kadar sonra kapı açıldı.

Lincoln içeri girdi. İkisi de tek kelime etmiyordu. Kadın kollarını açıp onu kabul etmişi sadece. Lincoln'un üstü başı kar içindeydi ve kadının sıcaklığıyla karşılaştığında eriyor, geceliğinin önünü ıslatıyordu. Eriyen karlar, çıplak ayaklarının dibinde küçük göller oluştururken bile Clarie ona sıkıca sarılmaya devam ediyordu.

"Seni çok bekledim," dedi kadın sonunda.

"Eve gitme düşüncesine dayanamadım."

"O zaman burada kal. Benimle kal."

Birlikte üst kata çıktılar. Üstlerini çıkartarak Clarie'nin ısıtmış olduğu yatağa girdiler. Lincoln'un gelmekteki amacı seks yapmak değildi, tek istediği huzurdu. Clarie ona her ikisini de verdi. Ona hoş geldin heyecanını yaşattıktan sonra adamın daha rahat uyuyacağını biliyordu.

Lincoln sabahleyin gözlerini açtığında pencerede masmavi bir gökyüzüyle karşılaştı. Clarie hemen yanına sokulmuş uyuyordu. Saçlarının güzel kıvrımları yastığa dağılmıştı. Kahverengi saçların arasında birkaç beyaz tel görebiliyordu ve kadının saçlarındaki bu ilk gümüşler kendisinin de anlayamadığı bir şekilde içini burktu. Gözleri dolmuştu. *Ömrümün yarısını sensiz geçirdim,* diye düşündü. *Koskoca bir ömrün yarısı boyunca sensizdim. Şu ana kadar boşa harcanmış bir ömür.*

Yavaşça kadının alnını öptü, ama Clarie uyanmadı.

Kıyafetlerini giyerken pencereden dışarıya bakıyordu. Geceki fırtınadan sonra yenilenmiş bir dünya vardı dışarıda. Arabasının üzeri tamamen karlarla kaplanmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O sırada Clarie'nin evine doğru gelen bir kamyonet gördü. Araba evin önünde durup sürücü aşağı indiğinde Lincoln sürücünün üzerinde Tranquility polis departmanına ait üniformayı gördü. Gelen Pete Sparks'dı. Bahçeye girerken Lincoln'un arabasını gördü ve şaşkın şaşkın eve baktı.

Çok güzel, diye düşündü Lincoln. Şimdi bütün kasaba geceyi nerede geçirdiğimi öğrenecek.

Aşağı inerek kapıyı Pete'e açtı.

"Günaydın," dedi Lincoln.

"Şeyy... günaydın."

"Beni mi arıyordun?"

"Evet. Evine uğradım ama yoktun."

"Çağrı cihazım açıktı ama."

"Şey biliyorum, ama haberleri telefonda vermek istemedim."

"Ne haberleri?"

Floyd başını indirdi ve karla kaplı botlarına bakarak: "Üzgünüm Lincoln, kötü bir haber. Gerçekten çok üzgünüm. Doreen hakkında."

Lincoln hiç bir şey söylemedi. Daha ilginci sanki soğuk hava beynini ve kalbini uyuşturmuş gibi hiç bir şey de hissetmiyordu. Floyd'un sesi sanki çok uzaklarda bir yerden geliyordu.

"....cesedini Slocum caddesinde bulduk. Oraya kadar nasıl gitmiş bilmiyoruz. Dün gecenin erken saatlerinde olduğunu düşünüyoruz; okulda çıkan olaylarla aynı saatlerde. Ama doktorlar kesin bir saat de vereceklerdir."

"Nasıl... nasıl olmuş peki?"

Pete başını kaldırmayı denedi ama ona bakamıyordu.

"Sanırım biri çarpıp kaçmış. Eyalet polisi olay yerini inceli-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yor."

Sessizliği uzatmasından, Lincoln onun söyleyeceği bir şeyler daha olduğunu anladı. Pete başını kaldırıp konuşmaya başladığında sesinden üzgün olduğu belli oluyordu. "Dün gece dokuz civarında Slocum dolaylarında alkollü bir sürücü ihbarı alınmış. Tam da Doreen'i bulduğumuz bölgede. O sırada hepimiz okuldaydık o yüzden kimse işi takip edemedi."

"Şahit, arabanın plakasını almış mı?"

Floyd başını salladı ve üzgün üzgün ekledi: "Evet. Araç Dr. Elliot'a aitmiş."

Lincoln suratından tüm kanın çekildiğini hissetti. *Clarie'nin arabası?*

"Kayıtlara göre kahverengi bir pikap. Markası Chevy."

"Ama o pikabı kullanmıyordu ki! Dün gece onu okulda gördüm Subaru Sedan kullanıyordu."

"Lincoln, şahidin verdiği plaka Dr.Elliot'a ait. Yani sanırım... sanırım pikaba bir baksak iyi olur."

Lincoln altındaki şortla dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Garajın kapısına vardıklarında bacakları donmuştu. Eğilerek garaj kapısını bulup açtı ve ikisi içeri girdi. Clarie'nin iki arabasının da yan yana park edilmiş olduğunu gördüler. Lincoln'un dikkatini çeken ilk şey, her iki arabanın da altında karın erimesiyle birikmiş sular oldu; yani dün gece her iki araba da kullanılmıştı.

İçinde giderek büyüyen bir korkuyla Pikabın ön tarafına gitti. Gözü, tampondaki kan lekelerine takılınca dünyasının yıkıldığını, kendinin de altında kaldığını hissediyordu. Nefes almakta zorlanmaya başlamıştı.

Tek kelime etmeden garajdan çıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Diz boyundaki karların içinde dikilerek içinde Clarie'nin ve oğlunun uyuduğu eve baktı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bizzat kendinin vermek zorunda kalacağı acıdan Clarie'yi uzak tutmanın imkânı yoktu. Lincoln'un başka seçim hakkı yoktu. Onu anlardı herhalde. Hatta yapmak zorunda kalacakları için onu belki bir gün affederdi.

Ama bugün–bugün ondan nefret edecekti.

"Bu meseleye karışmayacaksın Lincoln biliyorsun," dedi Floyd. "Lanet olsun, buradan uzak durmak zorundasın. Doreen senin karındı. Ve sen geceyi..." Pete sustu. "Bu dava eyalet polisine ait. Seninle konuşmak isteyeceklerdir... Her ikinizle de."

Lincoln derin bir nefes aldı ve buz gibi havayı iyice içine çekerek kendini cezalandırmaya çalıştı. "O zaman onları polis telsizine bağla," dedi eve bakarak, "benim Noah ile konuşmam gerekiyor."

Clarie neler olduğunu anlamıyordu. Uyandığında, kendi dünyasına paralel, tanıdığı ve sevdiği insanların davranışlarına bir anlam veremediği bir dünyaya gözlerini açmıştı. Noah mutfakta bir sandalyeye oturmuş etrafına yoğun bir öfke saçarak Lincoln'a bakıyordu ve Lincoln da son derece ciddi ve mesafeli bir şekilde çocuğa sorular sorup duruyordu. Mutfağa girdiğinde her ikisi de ona bakmadı. İkisi de odanın dışında olmasını tercih ederdi, ama hiçbiri ondan çıkmasını istemedi. Clarie Lincoln'un tavrından yavaş yavaş neler olduğunu ve mutfağının nasıl bir drama mekan olacağını anlamaya başlamıştı.

"Bana doğruyu söylemek zorundasın evlat," diyordu Lincoln.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sana zarar falan vermek istemiyorum. Seni tuzağa düşürmek gibi bir niyetim de yok. Sadece dün gece pikapla nereye gittiğini ve neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Bir yere gittiğimi de nereden çıkardın?"

"Pikabın kullanıldığı belli. Altında yeni erimiş karlar var."

"Annem..."

"Annen dün gece Subaru'yu kullanıyordu. Buna ben de şahidim."

Noah gözlerini annesine çevirdi, oğlunun gözlerindeki suçlama çok belirgindi. Sen de onun yanındasın.

"Onu kullanmışsam ne olmuş ha? Tek parça halinde eve getirdim değil mi?"

"Evet, getirdin."

"Evet, ehliyetsiz araba kullandım. Hadi beni asın."

"Nereye gittin Noah?"

"Buralardaydım."

"Nerede?"

"Buralarda işte, tamam mı?"

"Niye ona bunları soruyorsun?" diye lafa girdi Clarie. "Ona söyletmeye çalıştığın şey ne?"

Lincoln cevap vermedi, hâlâ tüm dikkatini Noah'a yöneltmişti. Ne kadar uzakmışız diye düşündü Clarie, bu adamı aslında ne kadar az tanıyormuşum. Sabah olunca her şey değişiyormuş demek ki.

"Bunun arabayla dolaşmasıyla bir ilgisi yok değil mi?"

Lincoln sonunda Clarie'ye baktı. "Dün gece bir çarpıp–kaçma olayı olmuş. Senin arabanın bununla bir ilgisi olabilir."

"Sen nereden biliyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir şahit senin pikabını olay yerinde hatalı araba kullanırken görmüş. Cesedin bulunduğu yolda üstelik."

Clarie sandalyeye çöktü. *Bir ceset. Biri ölmüş.*

"Dün gece pikapla nereye gittin Noah?" diye sordu Lincoln yeniden.

Noah artık korkmuş görünüyordu.

"Göle gittim," dedi, neredeyse duyulmayacak bir sesle.

"Başka?"

"Sadece göle gittim. Toddy Point caddesine. Kayık rampasında biraz durdum, kar hızlanmaya başlamıştı biz de orada çakılıp kalmak istemedik, yani ben... sonra da eve geldim. Annem eve geldiğinde çoktan evdeydim."

"Biz mi? Orada takılıp kalmak istemedik dedin!"

Noah duraklamıştı. "Ben demek istedim."

"Kiminle birlikteydin Noah?"

"Kimseyle."

"Gerçeği istiyorum Noah. Doreen'e çarptığında kiminleydin?"

"Kime?"

"Doreen Kelly."

Lincoln'un karısı. Clarie öyle bir hızla ayağa kalktı ki neredeyse sandalyesi yere düşüyordu. "Dur. Soru sormayı kes!"

"Cesedini bu sabah bulmuşlar Noah," diye devam etti Lincoln, sanki Clarie hiç bir şey dememiş gibi. Sesine vermeye çalıştığı monoton ifade, acısını gizleyemiyordu. "Slocum yolunun kenarında yatıyormuş. Şahidin seni gördüğü yerde yani. Durup ona yardım edebilirdin. Lanet arabadan inip yardım çağırabilirdin. Bu şekilde ölmeyi hakketmiyordu Noah! O soğukta yerde tek başına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yatarak ölmeyi hakketmiyordu!"

Clarie, Lincoln'un sesindeki ifadenin acıdan çok, pişmanlık olduğunu hissediyordu. Berbat bir evliliği olabilirdi, ama Doreen'in sorumluluğunu hiç bir zaman üzerinden atmamıştı. Şimdi de kadının ölümüyle kendini suçlayacak bir şey daha çıkmıştı.

"Noah onu orada bırakmazdı," dedi Clarie. "Oğlumun böyle bir şey yapmayacağını çok iyi biliyorum."

"Belki de düşündüğün kadar iyi tanımıyorsundur."

"Lincoln, acı çektiğini anlıyorum. Şokta olduğunun farkındayım, ama haddini aşıyorsun ve suçu en yakındaki hedefe atıyorsun."

Lincoln, Noah'a baktı. "Daha önce de başını belaya soktun değil mi? Daha önce de araba çalmışsın."

Noah yumruklarını sıkmıştı. "Nereden biliyorsun?"

"Memur Sparks Baltimore'daki kayıtlarını incelemiş."

"O zaman neden bana soruyorsun? Suçlu olduğuma karar vermişsin bile."

"Hikâyenin senin tarafını dinlemek istiyorum."

"Ben kendi tarafımı anlattım."

"Sen Göle gittiğini söylüyorsun. Oradan Slocum caddesine de gittin değil mi? Ona çarptığını fark etmedin mi? İnip bir bakma zahmetine katlanamadın mı, lanet olsun!"

"Kes şunu!" diye bağırdı Clarie.

"Bilmek zorundayım Clarie."

"Oğlumun yasal izin olmadan sorgulanmasına izin vermiyorum!"

"Bunları bir polis olarak sormuyordum."

"Sen bir polissin ve daha fazla soru yok." Clarie, Noah'ın san-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dalyesinin arkasına giderek ellerini oğlunun omzuna koydu. "Sana söyleyecek hiçbir şeyi yok."

"Eninde sonunda konuşmak zorunda kalacak. Eyalet polisi de ona bu soruları ve daha fazlasını sormak isteyecek."

"Noah onlarla da konuşmayacak. Avukatımız olmadan hiç kimseyle görüşmeyecek."

"Clarie," dedi Lincoln. "O benim karımdı ve olanları bilmeye hakkım var."

"Oğlumu tutukluyor musun?"

"Bu benim kararım değil..."

Clarie, Noah'ın omuzlarını daha güçlü sıktı.

"Eğer onu tutuklamıyorsanız, arama izniniz de olmadığına göre evimi terk etmenizi istiyorum. Sen ve memur Sparks'ı arazimde istemiyorum."

"Ortada delil de var. Noah itiraf edip kabul ederse..."

"Ne delili?"

"Kan. Pikabının tamponunda kan lekeleri var."

Clarie donmuştu.

"Pikabınızın dün kullanıldığı belli, bir de tampondaki kan..."

"Hakkınız yoktu. Arama izniniz yokken benim mülküme girmeye hakkınız yoktu!"

"İzin almama gerek yoktu."

Bu sözlerin anlamı gayet açıktı. *Dün akşam benim misafirimdi. Ona burada olma hakkını kendim verdim. Evimi araştırma hakkı. Evime sevgilim olarak girmesine izin verdim ve o bunu bana karşı kullanıyor.*

"Gitmenizi istiyorum," dedi.

"Clarie lütfen..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hemen evimden çıkın!"

Lincoln ağır ağır ayağa kalktı. Artık kızgından çok, üzgün bir ifade vardı yüzünde. "Onunla konuşmaya geleceklerdir. Hemen bir avukat tutmanızı öneririm. Böyle bir pazar sabahı bir avukatı nereden bulacağını bilmiyorum ama..." Lincoln gözlerini masaya kaydırdıktan sonra tekrar Clarie'ye baktı. "Çok üzgünüm Clarie, olanları değiştirmenin bir yolu olsaydı... her hangi bir yol, inan bana..."

"Oğlumu düşünmem gerekiyor," dedi Clarie. "Şu andan itibaren tek kaygım oğlumdur."

Lincoln, Noah'a döndü: "Eğer yanlış bir şey yaptıysan bu ortaya çıkacaktır ve inan bana cezanı göreceksin. Sana karşı en ufak bir acıma hissetmeyeceğim, tek bir damla bile. Bunların anneni üzeceği için üzülüyorum."

Adamlar bir türlü gitmek bilmiyorlardı. Clarie perdenin arkasından Lincoln ve Floyd'un ön bahçesinde durup konuşmalarını izliyordu. Bizi başıboş bırakmak istemiyorlar, diye düşündü Clarie, Noah'ın kaçmasından korkuyorlar.

Lincoln dönerek eve baktığı sırada Clarie hemen perdeyi kapattı. Kendini görmesini, en ufak bir göz kontağı dahi istemiyordu. Artık aralarında hiç bir şey olamazdı. Doreen'in ölümü her şeyi sona erdirmişti.

Clarie mutfağa döndüğünde Noah'ı sandalyeye iyice gömülmüş bir halde buldu.

"Bana neler olduğunu anlat Noah. Bana her şeyi anlatmanı istiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anlattım zaten."

"Dün gece neden pikabı aldın?"

Noah omuzlarını silkti.

"Bunu daha önce de yapmış mıydın?"

"Hayır."

"Bana doğruyu söylemeni istiyorum."

Noah öfkeyle annesine baktı. "Sen de onun gibi yalancı mı diyorsun bana?"

"Sadece senden doğru olanı duymak istiyorum."

"Sana doğru olan şeyi söylüyorum ve bana inanmıyorsun. Tamam, güzel, istediğin şeye inan. Her gece pikabı kaçırıp geziyorum, şimdiye kadar binlerce mil sürmüşümdür herhalde. Fark etmedin mi? Ama nasıl fark edebilirsin ki? Hiç bir zaman benimle evde değilsin ki."

Clarie, oğlunun sesindeki öfkeye hayret ediyordu. Beni gerçekten de böyle mi görüyor diye merak etti. Tek evladı için asla zaman ayırmayan ilgisiz bir anne olarak. Acı içinde oğluna baktı.

"Tamam. Pikabı ilk olarak dün aldığına inanıyorum. Ama hâlâ bana ne yaptığını söylemedin."

Noah bakışlarını masaya kaydırdı, cevap vermekten çekiniyordu. "Sadece biraz dolaşmak istedim."

"Kayık rampasına gittin ve orada park ettin öyle mi?"

"Evet."

"Doreen Kelly'yi gördün mü?"

"Neye benzediğini bile bilmiyorum ki."

"Hiç kimseyi gördün mü?"

Noah bir an durdu. "Doreen adında hiç kimseyi görmedim tamam mı? Ne aptal bir isim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O sadece bir isim değil. Bir insandı. Şu anda ölü olan bir insana ait. Eğer bu konuda bir şey biliyorsan..."

"Bilmiyorum."

"Lincoln bildiğini düşünüyor ama."

Noah öfkeyle sarsılmaya başlamıştı tekrar. "Ve sen bana değil de ona inanıyorsun değil mi?" diye bağırdı. Ayağa fırlayarak sandalyeyi devirdi.

"Otur!"

"Benim ortalarda dolaşmamı istemiyorsun. Benim yerime Bay polisi tercih ediyorsun değil mi?"

Clarie, oğlunun gözünden akan yaşları gördü. Noah arkasını dönerek kapıya doğru gitti. "Noah! Nereye gidiyorsun?"

"Bir önemi var mı ki!" diye bağırdıktan sonra kapıyı çarparak çıktı.

Clarie oğlunun arkasından koştuğunda onun çoktan ağaçlıklara karıştığını gördü. Montu bile yoktu, sadece ince bir pantolon ve bir tişört vardı üzerinde. Ama çocuğun soğuğu umursadığı yok gibiydi. İçindeki acı ve öfke karları bile eritmeye yeterdi sanki.

"Noah!" diye bağırdı Clarie.

Çocuk şimdiden gölün kıyısına varmıştı ve göl kıyısının kıvrımını takip ederek komşu çiftliğe doğru ilerliyordu.

"Noah!"

Clarie karlara bata çıka oğluna yetişmeye çalışıyordu. Noah'ysa annesiyle arasındaki mesafeyi giderek arttırıyordu. Clarie oğluna tekrar bağırarak daha hızlı koşmaya başladı. Clarie iki kişinin kendini geçtiğini fark etti. Lincoln ve Sparks da Clarie'nin sesini duymuş ve çocuğun peşinden koşmaya başlamışlardı. Noah arkasına bakıp onları gördüğünde göle doğru koşmaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Clarie onlara bağırdı: "Onu incitmeyin!"

Noah tam buz tutmuş göle girmek üzereydi ki Sparks çocuğu yakalayıp geriye doğru çekti. İkisi de karlara yuvarlandılar. Noah hemen ayağa kalktı ve Sparks'ın üzerine atlayarak ona yumruk atmaya başladı. Çocuk tamamen çıldırmış gibiydi. Arkasından yetişen Lincoln onu kıskıvrak yakalayarak yere yatırdı.

Floyd ayağa kalkıp silahını çıkardı.

"Hayır," diye bağırdı Clarie. Hissettiği korkunun etkisiyle karlarda hızla ilerlemeye başardı. Lincoln oğluna kelepçeleri takarken onların yanına ulaşmıştı. "Onlara karşı gelme Noah! Lütfen onlarla saldırma, lütfen!"

Noah suratını annesine çevirdiğinde Clarie oğlunun suratında gördüğü ifadeyle donup kaldı. Bu çocuğu kesinlikle tanımıyordu. *Kim bu çocuk,* diye düşündü korkuyla. *Bu benim oğlum değil.*

"Bı-ra-kın be-ni!" diye çığlıklar atıyordu çocuk. Burnundan bir damla kan damlayıp bembeyaz karın üzerine düştü.

Clarie, karın üzerindeki kan lekesine sanki korkudan büyülenmişçesine bakakaldı, sonunda başını kaldırıp vahşi bir hayvan gibi soluyan oğluna baktı. Artık kendi kontrolünü de kaybetmek üzere olduğunu hissetti. Çocuğun üst dudağının üzerinde kıp kırmızı kanlar birikmişti.

Uzaktan yeni sesler gelmeye başladı. Birileri onlara doğru geliyordu. Clarie arkasını döndüğünde kendilerine doğru koşan adamları gördü; üniformaları tanımıştı.

Gelenler eyalet polisiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

.22.

Evden gelen sesler Amelia'yı çıldırtmak üzereydi. Amelia kafasını çalışma masasının üzerine koyarak elleriyle başını tuttu. Evin farklı odalarından gelen farklı sesleri susturmak için neler vermezdi. Yan odadan yükselen J.D.'nin lanet olası müzik sesini olduğu gibi kendi odasında duyabiliyordu. Aşağı katta ise televizyon son sesine kadar açılmıştı. Belki müzikle baş edebilirdi, çünkü sadece bir sesti ama televizyondan gelen konuşmalar ve bağırtılar tüm konsantresini dağıtıyordu.

Amelia sinirle odasından çıktı ve kapısını çarparak aşağı kata indi. Oturma odasında Jack'i her akşamki pozisyonunda otururken buldu. Koltuğa iyice gömülmüş elindeki kumandayla oynayıp duruyordu. Soylu majesteleri tahtına kurulmuş, osurup duruyordu. Annesi nasıl bir lanet umutsuzluk sonucu bu adamla evlenmişti acaba? Amelia ileride böyle bir adamla olmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Böyle bir adamla aynı çatının altında olmak, onunla aynı masaya oturmak, etrafa saçtığı çorapları toplamak ve geceleri yatağa girdiklerinde onun elini teninde hissetmek...

İstem dışı çıkardığı bir mide bulantısı sesi Jack'in dikkatinin, akşam haberlerinden kendisine yönelmesine sebep oldu. Jack ona ifadesiz bir şekilde baktı, ama gözlerini kızın üzerinde gezdirdikçe

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

adamın surat ifadesi değişiyordu. Amelia göğüslerini elleriyle kapatmamak için kendini zor tutuyordu.

"Şunun sesini biraz kısamaz mısın? Ders çalışamıyorum."

"Kapını kapat o halde."

"Kapım zaten kapalı, televizyonun sesi çok açık."

"Burasının benim evim olduğunu biliyorsun. Yani burada yaşamana izin verdiğim için şanslı sayman gerek kendini. Bütün gün eşek gibi çalıştıktan sonra sanırım biraz rahatlamaya hakkım var, üstelik de kendi evimde."

"Ama konsantre olamıyorum. Ödevimi yapmam gerekiyor."

Jack tiksindirici bir gülümsemeyle ona baktı. "Senin gibi bir kızın beynini çalıştırmasına gerek yok. Hatta bir beyne bile ihtiyacı yok."

"Bu da ne demek şimdi!?"

"Zengin bir adam bul, o güzel saçlarını biraz savur, bak görürsün ömrünün sonuna kadar aç kalmazsın."

Amelia öfke dolu bir ses çıkardı. Jack onu aşağılamaya çalışıyordu yine. Adamın üst dudağının nasıl titrediğini, o iğrenç bıyıklarının altından dahi görüyordu. Jack onu kızdırmayı çok seviyordu. Kızın dikkatini çekmesinin başka bir yolu olmadığını biliyordu. Amelia, gösterdiği her hangi bir tepkinin –bu tepki öfke dahi olsa–bu adamı heyecanlandırdığını biliyordu.

Amelia omzunu silkerek sustu. Bir tepki vermek yerine televizyona bakmaya başladı. Adama tam olduğu şeymiş gibi, yani bir hiçmiş gibi davranacaktı. Canı Cehennemeydi. Onun kendisini yenmesine asla izin vermeyecekti.

Amelia'nın televizyonda gördüğü görüntüleri algılaması birkaç saniyesini aldı. Ekranda, kahverengi bir pikap, polis kamyo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nuyla çekiliyor, elleri kelepçelenmiş bir çocuk yüzü kapatılmış bir şekilde polis merkezine götürülüyordu. Amelia sonunda neyi izlediğini anladığında Jack'i tamamen unuttu.

"...on dört yaşında olan erkek, sorgulama için merkeze götürüldü. Kırk üç yaşındaki Doreen Kelly'nin cesedi bu sabah Doğu Tranquility tarafındaki Slocum caddesinde bulunmuştu. Bir şahidin ifadesine göre şüpheli, tarif edilen araba ile aynı yolda dün akşam saat dokuz dolaylarında görülmüş. Tranquilitiy polis şefinin eşi olan kurban Doreen Kelly'nin alkolizm problemi olduğu biliniyordu. Kasaba sakinlerinin verdikleri ifadelere göre..."

Ekranda yeni bir yüz belirdi. Amelia, Cobbs ve Morongs'un sahibi olan kadını tanıdı.

"Doreen kasabanın en trajik kişiliklerinden birisiydi. Hiç ama hiç kimseye bir zarar vermezdi. Birinin ona bunu yapabildiğine hâlâ inanamıyorum. Onu yerde öylece ancak bir cani bırakabilir."

Ekranda şimdide ambulansa konulan bir ceset gösteriliyordu.

"Dünkü lise faciasının etkisini henüz üzerinden atamayan halkımız şimdi de bu son..."

"Neler oluyor?" diye sordu Amelia. "Neyden bahsediyor bunlar?"

Jack'in yüzü aydınlanmıştı. "Ben de bugün kasabada duydum. Görünüşe göre doktorun oğlu paçayı ele vermiş."

Noah mı? Yok canım, Noah demek istemiş olamaz.

"Dün gece şu polisin karısına çarpıp kaçmış. Ortada bir şahit de var."

"Kimmiş bu?"

Jack'in yüzündeki memnuniyet ifadesi giderek tüm suratına yayılıyordu. "Evet asıl sorun da bu değil mi? Olayı kim görmüş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

müş. Bunun ne önemi var ki?" Jack kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırdı. "Ah!" dedi, "üzgünüm, unutmuşum. Bu senin okuldaki küçük aşkındı değil mi? Bu çocuğun çok özel olduğunu düşünüyordun yanlış hatırlamıyorsam? Evet, gerçekten de haklıymışsın." Jack tekrar televizyon ekranına bakıp gülümsedi. "Evet, hapishanede de ona çok özel muamele göstereceklerine eminim."

"Kapa çeneni, geri zekâlı!" diye bağırdı Amelia ve odadan dışarı fırladı.

"Hey! Hey! Hemen geri dönüp özür dileyeceksin benden. Lanet olası, bana saygı göstermek zorundasın!"

Amelia arkasından gelen adama aldırmadan annesinin odasına girdi ve kapıyı kapattı. *Bana sadece beş dakika izin verse. Şu telefonla bir konuşabilsem ..."*

Amelia telefonu kaldırarak Noah Elliot'un evini aradı. Telefon dört kere çaldıktan sonra telesekreter devreye girdi. Evde hiç kimse yoktu.

"Merhaba, ben doktor Elliot. Şu anda telefonunuza cevap veremiyorum. Acil bir durum varsa beni Knox hastanesinin santralinden çağırtabilirsiniz."

Amelia bip sesini duyduktan sonra hızla konuşmaya başladı.

"Dr. Elliot, ben Amelia Reid. Noah o kadına çarpmadı. Çarpmış olamaz çünkü o sırada benimle..."

Jack yatak odasının kapısını hızla açarak içeri daldı. "Odamda ne yapıyorsun seni küçük sürtük?"

Amelia telefonu kapatarak Jack'e döndü.

"Benden özür dileyeceksin!"

"Ne için?"

"Bana küfür ettiğin için, lanet olası!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yani sana *kapa çeneni geri zekâlı* dediğim için mi?"

Jack'in attığı tokatla tüm dengesini kaybetti. Amelia elini acıyan yanağına götürdü, ardından kafasını kaldırıp adama baktı. Bir süre için doğrudan adamın gözlerinin içine baktı ve derininde bir yerlerde, eskiden beri şekilsiz olmuş olan bir şeyin çelik gibi sertleştiğini hissetti. Jack elini tekrar indirmek için kaldırdığında Amelia gözlerini bile kırpmadı, sadece bakmaya devam etti. Kızın gözlerinden, ona bir daha vuracak olursa bunu ona çok, ama çok kötü bir şekilde ödeteceğini anlatan ifadeyi görüyordu.

Adam elini yavaşça indirdi. Ona vuramamıştı. Kız odadan çıkıp kendi odasına giderken onu durduracak bir şey yapamadı. Amelia son gücüyle kapısını çarptığında hâlâ odanın ortasında dikiliyordu.

Clarie ve Max Tutwiller, Lincoln'ün masasına dikilmiş, gitmeyi reddediyorlardı. Polis merkezine birlikte gelmişlerdi. Lincoln, adamım şimdi de çantasını açıp masaya yaymaya başladığı topografik haritaya şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Bunun bana ne göstereceğini düşünüyorsunuz?"

"Sana oğlumun hastalığının açıklamasını yapmaya çalışıyoruz. Ve tabii ki kasabanın diğer çocuklarına olan şeylerin de..." dedi Clarie soğuk bir tavırla. "Noah'ın hastaneye yatması lazım. Onu bırakmanız gerekiyor."

Lincoln başını kaldırarak ona baktı. Sadece on iki saat önce sevgiliydiler. Şimdiyse kadının gözlerine bakmakta bile zorlanıyordu.

"Bana pek de hastaymış gibi görünmedi Clarie. Bizi bu sabah

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nasıl koşturduğunu sen de gördün değil mi?"

"Hastalık beyninde. Hastalığa sebep olan şey Taenia Solium adında bir parazit. Ve ilk enfeksiyon aşamasında kişilik değişimlerine sebep oluyor. Eğer Noah enfeksiyon kaptıysa tedavi edilmek zorunda. Taenia Solium sislenmesine ve menenjit semptomlarına sebep oluyor. Ben de geçtiğimiz birkaç gündür oğlumda bu belirtileri görüyorum. Dengesizlik, aşırı öfke gibi şeyler. Onu tedavi etmek zorundayım. Eğer bu parazit onda varsa daha da ilerleyebilir ve tümör oluşabilir..." Clarie göz yaşlarını tutmakta zorlanıyordu, "lütfen," diye fısıldadı, "oğlumu kaybetmek istemiyorum."

"Bunun anlamı şu," dedi Max. "Noah davranışlarından sorumlu değil. Elbette ki diğer çocuklar da değil."

"Peki çocuklar bu parazitleri nereden kapıyorlar?"

"Warren Emerson'dan," dedi Clarie. "Doğu Mine Sağlık Merkezi Patoloji uzmanı, Warren Emerson'un beyin tümörünün ve nöbetlerinin sebebinin, domuzlarda bulunan Taenia Solium adında bir tenya olduğundan neredeyse emin. Emerson büyük bir ihtimalle yıllar önce kapmış bu hastalığı, yani tam anlamıyla bir taşıyıcı."

"İşte bu da hastalığı Emersondan nasıl kaptıklarını gösteriyor. "Max, Lincoln'un masasına yaydığı haritayı düzledi. "Clarie bana bu teoriyle geldi. Bak bunlar rakım ve akım gelişimini gösteriyor, en ufak bir kıvrım dahi atlanmamış."

"Bundan ne anlamam gerekiyor?"

"Şuraya bak," dedi Max elini haritanın bir noktasına koyarak. "Burası tam Warren Emerson'un çiftliği–gölden sadece bir mil kadar uzakta. Meegawki kolu, adamın mülkünün hemen yanından geçiyor - fosseptik tankının hemen yanından. Fosseptik kanalının çok eski olduğundan eminiz. "Max kafasını kaldırıp Lincoln'a bak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tı. "Çiftliğin yerinin etkisini anlamıyor musun?"

"Akıntıya da bulaştırıyor değil mi?"

"Kesinlikle. Bu sonbaharda aşırı yağmurlar olduğunu biliyorsunuz. Taşkınlar ve seller tam Emerson'un çiftliğinin yönündeydi. Yani onun fosseptik kanalının oralarda. Seller de parazit yumurtalarını alıp göle taşıyor."

"Parazit yumurtaları fosseptiğe nasıl geliyor?"

"Emerson'un kendisinden," dedi Clarie. "Adam büyük bir ihtimalle yıllar önce tenya larvasını taşıyan az pişmiş domuz etini yediğinde bu paraziti kapmış. Larva insanların bağırsaklarında olgunlaşıyor ve bazen onlarca yıl yaşamaya devam ediyor. Bu süre içinde de devamlı olarak yumurtluyor tabii."

"Eğer Emerson'un sindirimlerinde bu tenyadan vardıysa," dedi Max, "adamın fosseptik kanalı bu parazit yumurtalarıyla dolmuştur. Kanaldaki bir sızıntı veya bir su taşkını, yumurtaları akıntıya, dolayısıyla göle taşımış oluyor. Meegawki akıntısının boşaldığı yer de gölün tam burası." Max eliyle Boulders'ı gösteriyordu. "Yani gençlerinizin yüzmeye bayıldıkları yer!"

Lincoln birden binada bir karışıklık olduğunu hissetti. Kapılar açılıp kapanmaya, insanlar koşuşturmaya başlamışlardı. Odaya dalan Floyd Spears panik içindeydi. "Çocuk bir havale geçiriyor! Ambulans çağırdık.

"Clarie korkuyla Lincoln'a baktıktan sonra odadan fırladı. Eyalet polislerinden biri kadını durdurmaya çalıştı ama Lincoln karşı çıktı. "O doktordur. Bırakın geçsin."

Clarie uzun koridoru geçtikten sonra üç hücreli hapishane bölümüne vardı. Hücrelerden birinin kapısı açıktı ve içerde yere eğilmiş iki polis vardı. Clarie, polislerin arasından oğlunun titreyen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bacaklarını görebiliyordu; elektrik verilmiş gibi sarsılıyordu. Sonra yerde kafasının yanındaki kanı fark etti. Çocuğun yüzünün yarısı kan içindeydi.

"Ne yaptınız ona?" diye bağırdı.

"Hiç bir şey. Onu bulduğumuzda böyleydi. Düşerken kafasını yere..."

"Çekilin. Geri çekilin!"

Polisler çekilirken Clarie oğlunun yanında diz çöktü. Kadın panikten felç olmuş gibiydi. Oğlunun, tek çocuğunun, kendi gözleri önünde ölüyor olabileceği düşüncesi kafasında dönüp duruyordu. *Büyük bir kriz. Nefes alımı durmak üzere.* Çocuğun bütün vücudu titriyordu artık. Boğazından sesler geliyor, oksijene susamış ciğerlerine hava çekmeye çalıştıkça bütün vücudu spazmlarla sarsılıyordu.

Sırtüstü yatmasına izin verme. Nefes alamıyor.

Clarie, Noah'ı omuzlarından tuttu. Başka biri de yardımına gelmişti. Başını çevirdiğinde yanında diz çökmüş olan Lincoln'u gördü. Birlikte Noah'ı yan çevirdiler. Noah nefes almaya çalışırken tüm vücudu kasılıyor ve kafasının yere vuruyordu.

"Başının altına bir şey koymam gerek!" diye bağırdı Clarie.

Lincoln ve Clarie ile birlikte hücreye koşmuş olan Max, hemen dışarı çıkıp birkaç saniye sonra elinde bir battaniyeyle geri döndü. Clarie, Noah'ı yavaşça kaldırarak battaniyeyi kafasının altına yerleştirdi. Eskiden, oğlu küçük bir çocukken onu koltukta uyumuş bulur ve usulca kafasını altına bir yastık koyardı. Ama bu uyuyan bir çocuğun değil, kriz geçiren ve her kasılmayla birlikte boynu daha da sertleşen bir çocuğun kafasıydı. Peki ya kan–bu kan nereden geliyordu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çocuğun boğazından tekrar lıkırdılar gelmeye başlamıştı. Clarie oğlunun burnundan boşalan kanı gördü. Demek başını falan çarpmamıştı. Yine burnu kanıyordu. Boğazında duyduğu sıvı lıkırdıları kan mıydı? Clarie hemen çocuğun nefes almasını kolaylaştırmayı düşünerek yüz üstü çevirdi. Boğazındakiler kansa yere akabilecekti. Ama sadece biraz tükürükle karışık bir sıvı geldi. Kasılmalar yavaşlamıştı, artık oğlunun bedeni sarsılmıyordu, ama nefes tıkanması daha da yoğunlaşmıştı.

Haymlik manevrası. Boğulmasını önlemeliyim.

Noah'ı tekrar yan çevirerek arkasına geçti. Bir elini çocuğun üst karnına koydu diğer elini de sırtına. Çocuğun kaburgalarına doğru ellerini güçlü bir şekilde itti. Noah'ın ağzından bir miktar hava çıktı. Tam bir tıkanma değil, diye düşündü Clarie rahatlayarak. Ciğerleri hâlâ hava alıyordu demek.

Clarie manevrayı tekrarladı. Bu sefer daha kuvvetli bastırdı. Oğlunun ciğerlerinden çıkan havanın sesini, tıkanmasına sebep olan şey burun kanallarından birinden çıkarken çocuğunun nefes borusun açıldığını anlatan sesi duydu. Çocuğunu burnundan çıkan şeyi görünce korkuyla bir çığlık atarak geriledi.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı, kapıda bekleyen bir eyalet polisi. *"Bu lanet şey de ne?"*

Solucan, kan ve sümük karışımı pembe bir köpüğün içinde kıvrılıp duruyordu. Serbest kalmak için kıvranırken daha da büyük bir bölümü çıktı dışarı. Clarie öyle şok olmuştu ki solucanın oğlunun burnundan çıkıp kıvrıla kıvrıla yere inmesini donmuş bir şekilde izlemekle kalabiliyordu sadece. Yere indiğinde kendi etrafında sarındı ve bir ucunu, kobra yılanı edasıyla kaldırıp havayı test etti. Ardından hızlanarak yan taraftaki ranzanın altına kaçtı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nerede? Bulun onu!" diye bağırdı Clarie.

Max çoktan diz çökmüş, ranzanın altını yokluyordu.

"Bulamıyorum..."

"Laboratuara göndermemiz gerekiyor!"

"Orada, işte gördüm!" diyen Lincoln de Max'ın arkasından solucanı aramaya başlamıştı. "Hâlâ hareket ediyor..."

Clarie, ambulansın sesiyle irkildi. Oğluna baktığında çocuğun kasılmalarının tamamen kesildiğini ve nefes alıp vermesinin normale döndüğünü gördü. Nabzı yavaş, ama düzenli atıyordu.

Hücreye giren acil servis görevlileri çocuğa damar yoluyla oksijen vermeye başladılar.

"Clarie," dedi Lincoln. "Şuna baksan iyi olur."

Lincoln'un yanına giderek yere eğildi. Yatağın altındaki dar boşlukta bir şey görmekte zorlandı. Ilk olarak, sadece birkaç toz topu ve buruşuk bir peçete gördü, ama onların arkasına baktığında, en köşede, kıvrılıp duran yeşil parlak şeyi fark etti.

"Bu şey parlıyor Clarie," dedi Lincoln. "O gece gölde gördüğümüz şey buydu."

"Biyolojik bir ışık veriyor," dedi Max. "Bazı solucanların bu özellikleri vardır."

Clarie arkasına döndüğünde acil servis görevlilerinin Noah'ı sedyeye yatırdıklarını gördü. Gitmeleri gerekiyordu.

"Durumu dengeli gözüküyor," dedi acil servis görevlisi. "Knox acile götürüyoruz."

"Hemen arkanızda olacağım," dedi Clarie ve Max'a döndü. "O örneğe ihtiyacım var," dedi.

"Sen Noah'la git," dedi Max. "Ben solucanı patolojiye götürürüm."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Clarie başını salladı ve binadan çıktı.

Clarie, röntgen odasında durmuş, görüntü kutusunun üzerindeki filmlere bakıyordu. "Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Beyin filmleri oldukça normal görünüyor," dedi Dr. Chapman. "Bütün kesimler simetrik. Hiç bir kitle veya kist de göremiyorum. Beyinde kanaması da yok."

Dr Chapman, Noah'ın doktoru Dr. Thayer içeri girerken kafasını kaldırdı: "Biz de tam Noah'ın beyin filmlerine bakıyorduk. Hiç bir anormallik yok."

Thayer gözlüklerini takarak filmleri incelemeye başladı.

"Katılıyorum," dedi. "Ya sen Clarie?"

Clarie bu iki adama çok güveniyordu, ama söz konusu oğlu olduğunda bütün kontrolü başkalarının eline veremezdi. Diğer ikisi de bunu çok iyi biliyordu ve her kan testini, röntgen sonucunu hep birlikte tartışıyorlardı.

"Ben burada krizleri açıklayacak hiç bir etken bulamıyorum," dedi Chapman.

"Anlayamıyorum," dedi Clarie, "teşhisimden neredeyse emindim. Hiçbir kist veya kitle yok değil mi?"

"Hayır, hiç bir şey yok. Dediğim gibi beyin tamamıyla normal."

"Kan testleri de öyle," dedi Thayer. "Akyuvar sayısı biraz fazla, ama bu da stresin bir sonucu olmalı."

"Kan ayırıcısı normal değildi," diye ısrar etti Clarie. "Akyuvar sayımının fazla çıkması parazit enfeksiyonuyla ilgili olabilir. Diğer çocukların eozinofil sayımları da yüksekti; o zaman bunu pek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önemsememiştim, ama şimdi bunun hayati bir ipucu olabileceğini düşünüyorum."

Clarie tekrar beyin filmlerine baktı. "O paraziti kendi gözlerimle gördüm. Gözlerimin önünde oğlumun burnundan çıktı. İhtiyacımız olan tek şey örneğin incelenmesi."

"Solucanın krizlerle hiçbir ilgisi olmayabilir Clarie. Bu parazit alâkasız bir hastalıkla ilgili olabilir. Sıradan bir Ascaris enfeksiyonu olabilir mesela. Buna da dünyanın her yerinde rastlanır. Mexika'da bir çocuğun burnundan çıkmasını kendi gözlerinle gördüm. Hiçbir nörolojik belirti de göstermez."

"Ama Taenia Solium gösterir."

"Warren Emerson'un paraziti araştırıldı mı?" diye sordu Chapman. "*Taenia Solium* muymuş?"

"Eliza testi yarın yapılacak. Eğer Taenia ise her şey ortaya çıkmış olacak."

Hâlâ beyin filmlerine bakan Thayer başını salladı, "Bu röntgenler larva kisti özellikleri göstermiyor. Evet, belki röntgende anlaşılamayacak bir aşamada olabilir, ama bu arada bizim ensafalit ve menenjit gibi diğer ihtimalleri de araştırmamız lazım. Bel kemiğinden sıvı alacağız."

Bir görevli odaya başını soktu. "Dr. Thayer, patolojiden sizi arıyorlar."

Thayer telefonu açtı. Bir dakika sonra konuşması bittiğinde Clarie'ye döndü.

"Evet, laboratuar sonuçları gelmiş. Oğlunun burnundan çıkan solucanın ne olduğunu bulmuşlar."

"Kimliğini belirleyebilmişler yani?"

"Fotoğrafları ve mikroskop lamlarını Bangor'a göndermişler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Doğu Maine Sağlık Merkezinden Bir parazitolog da sonucu göndermiş. *Taenia* değilmiş."

"O zaman *Ascaris*?"

"Hayır, Annelida familyasından geliyormuş." Thayer başını sinirli sinirli sallıyordu. "Bu bir hata olmalı. Test sonuçları yanlış herhalde."

Clarie anlamayarak kaşlarını çattı. "Annelida'yla ilgili hiçbir bilgim yok. Ne olduğunu söylemeyecek misiniz?"

"Sıradan bir toprak solucanından başka bir şey değil."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

.23.

Clarie karanlık hastane odasında Noah'ın baş ucuna oturmuş oğlunun sağa sola dönerek uyumasını seyrediyordu. Çocuk akşamın erken saatlerinde yapılan bel kemiği sondasından beri doktorlara hemşirelere deli gibi bağırmış, küfürler savurmuştu. İşlem sırasında iki teknisyen Noah'ı zaptetmeyi zor başarmıştı. Thayer sonunda hemşirelerin ısrarlarına dayanamayarak çocuğa sakinleştirici vurulmasına izin vermişti. Sakinleştirici vurulup, ışıklar söndürüldükten sonra dahi Noah bağırıp küfürler savurmaya devam etmişti. Oğlunu böyle görmek Clarie'nin yüreğini parçalıyordu.

Gece yarısında Clarie kapının açıldığını fark etti. İçeri sızan ışıkla gelenin Lincoln olduğunu gördü. Adam içeri girdi ve Clarie'nin karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Hemşireyle konuştum. Durumu istikrarlıymış."

İstikrarlı. Clarie bu kelimeyi düşünerek başını salladı. Anlattığı tek şey değişmezlikti. Sabitlik durumu. İyi ya da kötü. Umutsuzluk da istikrarlı bir durum olarak düşünülebilirdi.

"Sakinleşmiş."

"Tüm vücudunu sakinleştiriciyle doldurdular."

"Sonuçlar geldi mi?"

Menenjit yok. Ensafalit yok. Oğluma neler olduğunu açıkla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yabilecek hiç bir şey yok. Ve şimdi parazit teorisi de çöktü. "Clarie arkasına yaslanıp gülmeye başladı. "Hiç kimse bana neler olduğunu açıklayamıyor. O solucanın oğlumun vücuduna nasıl girmiş olduğunu bilmiyoruz. Hiç bir anlamı yok bu olanların Lincoln! Toprak solucanları parlamaz. Dahası insan vücutlarına girmezler. Bir yerlerde bir hata olmalı..."

"Eve gidip uyumaya ihtiyacın var."

"Hayır! Benim yanıtlara ihtiyacım var. Benim, babası ölmeden önceki haliyle oğlumu görmeye ihtiyacım var. Tüm bu belalardan önceki haliyle, hâlâ beni sevdiği zamanlardaki gibi..."

"Oğlun seni hâlâ seviyor Clarie."

"Artık bundan emin değilim. Bunu o kadar zamandır hissetmedim ki... Bu yere taşındığımızdan beri... Clarie oğluna bakmaya başladı. Noah küçük bir çocukken onun uyumasını seyretmesi aklına geldi. O zamanlar oğluna karşı duyduğu sevgiyle dolup taştığını, onu bir tutkuyla sevdiğini hissederdi. "Onun gerçekte nasıl bir çocuk olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," dedi Lincoln'a dönerek. "Onu en kötü döneminde tanıdın. Onu bir suç zanlısıyken tanıdın. Küçücük bir çocukken ne kadar tatlı, ne kadar sevecen olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. O benim en iyi dostumdu..." Clarie elleriyle gözlerini sildi. Oda iyi ki karanlıktı. Lincoln'un onu ağlarken görmesini istemiyordu.

Lincoln ayağa kalkıp kadının yanına gitti.

"Onun en iyi dostun olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama tek dostun değil, inan bana."

Clarie adamın ona sarılıp alnından öpmesine izin verdi, ama *Artık sana güvenemem, sana asla güvenemem,* diye düşündü. *Artık kendimden ve oğlumdan başkasına güvenemem.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lincoln, Clarie'nin aralarına örmeye başladığı duvarı hissetmiş gibiydi ve kadını yavaşça bıraktı. Ardından sesini çıkarmadan odadan çıktı.

Clarie tüm geceyi oğlunun baş ucunda geçirdi. Hemşireler arada bir olağan kontroller için odaya girip çıkıyorlardı.

Clarie sabahleyin gözlerini açtığında düşüncelerinin bir şekilde kristalleşip berraklaşmış olduğunu fark etti. Noah sonunda sakin sakin uyumaya başlamıştı. Kendisi de uyumayı başardığı halde beyni kapanmamıştı. Aslında bütün gece beyni çalışmış, toprak solucanı bilmecesini, oğlunun vücuduna nasıl girmiş olduğunu çözmeye uğraşmıştı. Şimdi, pencerede durup dışarıdaki karla kaplı alanlara bakarken, bütün bu süre boyunca gözünün önünde olmuş olan bir şeyi atlayabilmiş olmasına inanamadı.

Hemşire masasına giderek Doğu Maine Sağlık Merkezini aradı ve Patolojiden Dr. Clevenger'i istedi.

"Ben de dün geceden beri seni arıyordum," dedi Clevenger. "Evine mesaj da bırakmıştım."

"Warren Emerson'un test sonuçlarıyla ilgili değil mi? Ben de seni o yüzden arıyorum."

"Evet, sonuçları aldık. Üzgünüm, buna inanmayı ne kadar istediğini biliyorum, ama Taenia Solium değilmiş."

Clarie bir an durdu. "Anlıyorum."

"Çok şaşırmadın. Ben çok şaşırmıştım."

"Test yanlış olabilir mi?"

"Mümkün tabii, ama sanmıyorum. Emin olabilmek için aynı testi Taylor Darnell'in kanına da uyguladık."

"O da negatif değil mi?"

"Biliyor muydun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, sadece tahmin ettim."

"Böylece geçen gün bahsettiğimiz iskambil kâğıtlarından ev yıkıldı. Hastaların ikisinde de domuz tenyası yok. Bu çocukların neden birden delirdiğini bilmiyorum, ama bunun kistle bir alâkası yok. Warren Emerson'un beynindeki kistin neden oluştuğunu da anlamıyorum açıkçası."

"Ama bir çeşit larvanın sebep olduğunu düşünüyordun değil mi?"

"Evet."

"Başka bir parazit sebep oluyor olabilir mi tüm bunlara –Taenia'dan başka bir şey?"

"Ne çeşit bir parazit?"

"Ev sahibinin geniz yollarını istila eden bir parazit. Hastanın sinüslerinden birine saklanıp, dışarı atılana veya ölene kadar kendini gizleyebilen bir şey. Yaydığı her hangi bir biyolojik toksin de sinüs zarı yoluyla emiliyor ve hastanın kan dolaşımına karışıyor."

"Beyin taramasında görülmez miydi peki?"

"Hayır, kayda alınmazdı çünkü tamamen zararsız görülürdü. Zararsız bir sümük kesesi. Aynı Scotty Braxton'un beyin filmlerindeki gibi."

"Peki sinüslere yerleşiyorsa Emerson'un beynine nasıl ulaşıyor?"

"Anotomiyi düşünsene. Beyni ön sinüsten ayıran incecik bir bölüm var. Parazit kemiği aşındırıp karşıya geçiyor."

"Biliyor musun, bu harika bir teori. Ama tıp literatüründe bu tanıma uyan bir parazit yok. Hiç bir kitapda da böyle bir şey görmedim."

"Peki ya kitaplarda olmayan bir şeyse?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yani yepyeni bir parazit mi diyorsun?" dedi Clevenger gülerek. "Keşke öyle olsa. Efsane olurdum o zaman. Adım ölümsüzleşirdi. *Taenia Clevengeria*. Kulağa çok hoş geliyor değil mi? Ama elimde olan tek şey niteliğini kaybetmiş ve ne olduğu anlaşılamayan bir tenya, gösterebileceğim canlı tek bir örnek yok elimde."

Sadece bir toprak kurdu.

Clarie, arabasını Tranquility'ye doğru sürerken bulmacayı çözecek birkaç parçanın hâlâ eksik olduğunu hissediyordu. Max Tutwiller, bu boşlukları dolduracak kişiydi. Clarie, aralarında kalacağını söyleyerek, her şeyi anlatmasına fırsat verecekti; Max onun arkadaşıydı ve Clarie onu dinleyecekti. Ayrıca onu anlayabiliyordu. Kendisi de bir zamanlar bir bilim adamıyla evliydi–yepyeni bir buluşun kokusunu aldıklarında vücutlarını saran ateşi çok iyi bilirdi. Evet, Max'in, bunun yeni bir tür olduğunu ispatlayacak kanıtları elde edene kadar her şeyi sır olarak saklama isteğini anlayabiliyordu. Anlayamadığı ve hiç bir zaman affetmeyeceği şey ise bu bilgiyi Clarie'den ve Noah'ın doktorundan saklamış olmasıydı. Bu bilgi oğlunun sağlığı açısından hayati değer taşıyordu.

Öfkesi giderek artıyordu.

Önce onu bir dinle, diye hatırlattı kendine Yanılıyor olabilirsin. Max'ın bununla hiçbir ilgisi olmayabilir.

Tranquility'ye vardığında görüşmeyi ertelemek için bir sebep görmüyordu. Arabasını Max'ın evi yönüne sürmeye başladı. Hedefine vardığında, adamın arabasının kapının önünde olmadığını fark etti. Clarie arabasını park etmiş eve doğru yürümeye başlamıştı ki sağında ayak izleri gördü. Max'ın evinden çıkmış, orman yönünde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ilerliyorlardı. Clarie izleri takip etti. Toprakla karıştırılmış karlarla işaretlenmiş bir yerde son buldular. Eldivenlerini taktıktan sonra diz çökerek karları kazmaya başladı. Yirmi santim kadar derinde toprak ve çürümeye yüz tutmuş yapraklarla çevrelenmiş bir bölüm fark etti. Eline bir avuç toprak aldı ve elinde parlayan, hareket eden bir şey gördü. Bir toprak solucanı. Onu hemen aynı yere gömerek hızla ormandan çıktı.

Eve vardığında kapının açık olduğunu fark etti; içeri girdi ve Max'ın evini korumaya ihtiyaç duymamasının sebebini hemen anladı. Evde bir koltuk ve ocaktan başka hiçbir şey kalmamıştı, ki onlar da evle birlikte kiralanmıştı herhalde. Clarie odalara ve mutfağa göz attı. Evde çok az şey kalmıştı: bir kutu kitap, bir sepet kirli çamaşır ve buzdolabında bir parça yemek. Duvara asılmış Meegawki topografik haritası da duruyordu. Bunları almak için geri dönecektir, diye düşündü Clarie. Ve ben onu bekliyor olacağım.

Bakışları kitap kutusuna takıldı. Kart kutusunun üzerindeki yazıdan gözlerini ayıramıyordu: ANSON BIYOLOJI LABORATUARLARI

Bu laboratuar Taylor ve Scotty'nin kan testlerini yapan ve negatif sonuçlar gönderen laboratuarın aynısıydı. Yanlış sonuçlar mı? diye düşündü ilk anda. Neyi saklamaya çalışıyorlardı ki? Aynı kurum, Two Hills Pediatri kurumuna yöre çocuklarının kan testlerinin yapılması için büyük bir ödenek ayırmıştı geçenlerde. Anson'un Tranquility çocuklarından istediği ne olabilirdi?

Cep telefonunu çıkartarak Knox Hastanesindeki laborant Anthony'yi aradı.

"Anson Biyolojileri hakkında ne biliyorsun?" diye sordu. "Onlarla çalışmaya nasıl başladık?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aslında oldukça komik bir durum. Bütün kan örneklerini ve radyoimmünozi testlerini Portland'daki BloodTek'e gönderirdik. Ama iki ay önce aniden Anson'la çalışmaya başladık."

"Kararı veren kim?"

"Patoloji bölüm başkanımız. Aslında bizim için çok olumlu bir gelişmeydi çünkü Anson'un fiyatları çok düşük. Binlerce dolar bize kalıyor."

"Onların hakkında biraz daha bilgi edinebilir misin? Mümkün olduğu kadar çabuk olmasını istiyorum. Çağrı cihazım açık olacak."

"Bilmek istediğin ne?"

"Her şey. Acaba sadece bir teşhis laboratuarı mı? Ve Tranquility ile bağları nedir?"

"Elimden geleni yaparım."

Clarie telefonu kapattı. Elektrik ısıtıcısı açık olduğu halde içerisi çok soğuktu. Şömineyi yaktıktan sonra kahvaltı edecek bir şeyler aradı. Kahve, yağlı ekmek ve bir elma bulabildi. Yemeğini bitirdiği sırada oda o kadar ısınmıştı ki artık terliyordu. Hastaneyi arayıp Noah'ın durumunu kontrol ettikten sonra pencerenin kenarına oturarak Max'ı beklemeye koyuldu.

Sonsuza kadar saklanamazdı.

Clarie gözlerini açtığında boynu tutulmuştu. Saat üçe geliyordu. Boynunu ovalayarak kalktı ve köşkün içinde aşağı yukarı gidip gelmeye başladı. Salondaki topografi haritasının önünden geçerken hafifçe işaretlenmiş bir yer çarptı gözüne. Işaretli yer Beech Hill'di. Rakım dokuz yüz seksen fit. Lois Cuthbert kasaba toplantısında ne demişti? Insanlar Beech Hill dolaylarında geceleri ışıklar görüyor ve satanistleri suçluyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lois ışıkları açıklamaya çalışmıştı. *Şu çatlak biyolog Dr. Tutwiller, geceleri oralarda semender toplayıp duruyor. Birkaç gün önce onunla orada karşılaştığımda bana kendi anlattı.*

Havanın kararmasına sadece bir saat kalmıştı. Aramaya nereden başlayacağını biliyordu ve aradığı şeyi bulması için aydınlığa ihtiyacı vardı.

Kar araştırmasını kolaylaştıracaktı. Yola çıktı ve ilerden Beech Hill sapağına döndü. Warren Emerson'un evinin önünden geçerken arabasını yavaşlattı ve adamın karlarla kaplı girişine baktı. Kendinden sonra eve gelen kimse olmamıştı. Arabasını sürmeye devam etti ve Emerson'un evini geçti. Tepede onun evinden sonra başka ev yoktu. Şimdi üzerinden geçtiği yol bir zamanlar buranın ana yoluyken şimdi sadece avcılar ve otostopçular tarafından kullanılıyordu. Başka bir aracın izleri görünmeye başladı yolda. Emerson'un evinden birkaç yüz metre ileride bulunan bir öbek çam ağacının orada sona eriyordu. Araç buraya park etmemişti; aracın sahibi herkimdiyse çoktan gitmişti. Neyse ki arkasında bırakmış olduğu ayak izleri hâlâ duruyordu. Clarie arabasından inerek ayak izlerini incelemeye başladı. Bunlar bir erkeğin giyebileceği kadar büyük botlarla yapılmıştı. İzleri bırakan kişi, görünüşe göre defalarca ağaçlıklara girip çıkmıştı.

Clarie yerdeki karın bir avcının en iyi dostu olduğunu duymuştu. Şimdi avcı olan kendisiydi ve ormana doğru ilerleyen ayak izlerini takip ediyordu. Kaybolmaktan korkmuyordu. Karanlıkta kalması durumunda cebinde bir fener olduğunu biliyordu, ayrıca ayak izlerini takip ederek arabasına dönebilirdi ve cep telefonu da yanındaydı. Sağ tarafından gelen su sesini duyduğunda akıntı yatağının yakınlarında bir yerlerde olduğunu anladı. İzler akıntı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

paralelinde ilerliyor, tepeden yuvarlanmış kocaman kaya yığınlarının orada son buluyordu.

Bir an durdu ve merakla kayalara baktı. Eriyen karlar kayaların üzerinde buzdan saçaklar oluşturmuştu. Clarie kayaların dibinde durmuş ayak izlerinin nasıl kaybolmuş olabileceğini düşünüyordu. Max kayalara tırmanmış olabilir miydi? Esen rüzgâr donmuş karları iyice düzleştirmiş ve pürüzsüz bir buz tabakası haline getirmişti. Buraya tırmanmak neredeyse imkânsızdı.

Akıntının sesi tekrar dikkatini çekti. Yere baktığında akan suyun kara karıştığı yerde iyice silikleşmiş bir ökçe izi gördü. Eğer sudan geçtiyse ayak izleri neden karşı kıyıda devam etmiyordu?

Suya doğru bir adım attı, sonra ilerleyerek suya girdi. Buzlu suyun botlarındaki deliklerden girip ayaklarına işlediğini hissedebiliyordu. Bir adım daha attı. Su botlarının bileğine kadar çıkmıştı, neredeyse pantolonun paçalarına kadar ıslanmıştı. İşte o anda kayalardaki girişi fark etti.

Yarığın ağzı dallarla kapatılmıştı. Clarie yarığın ağzına ulaşmak için baldırlarına kadar suya girmek zorunda kaldı. Yan taraftaki kayaya tutunarak eğildi ve içeri girdi.

İçerisi ayağa kalkabilecek kadar yüksekti. Arkasında bıraktığı küçücük girişten çok az ışık giriyordu. Çevresindekileri belli belirsiz görebiliyordu. İçerideki rutubeti ve duvarlardaki suları fark edebiliyordu. Başka bir yerden güneş ışığı geliyor olmalıydı. İleride başka bir çıkış mı vardı? Gölgeli geçidin ilerisinden bir ışık huzmesi geliyordu. Başka bir bölüm.

Kemerin altından geçip bir adım attığında yuvarlanmaya başladı. Nemli yere sırt üstü düşene kadar yuvarlandı yuvarlandı... Belinde dayanılmaz bir acı vardı. Bir an yerde öylece yatarak ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fasını toparlamaya çalıştı ve gözlerinin önünde çakan şimşeklerin geçmesini bekledi. Kafasının üzerinden bir şey panikle kanat çırparak hızla geçti. *Yarasalar!*

Kafasındaki şiddetli zonklama bir süre sonra donuk bir acıya dönüştü, ama gözünün önünde yanıp sönen yeşil ışıklar bir türlü gitmiyordu. Retinal ayrılma semptomları diye düşündü korkuyla. Geçici körlük.

Mağaranın duvarına tutunmak için elini uzatarak yavaşça kalkmaya çalıştı. Beklediği gibi taş değildi dokunduğu şey, kaygan ve nemli bir yapısı vardı duvarın. Dehşet içinde çığlık atıp geri atıldı ve mağaranın içinde yarasalar tekrar uçuşmaya başladı.

Hareket ediyordu. Duvar hareket ediyordu!

Duvarda hissettiği şeyin bir yarasanın kürkü olmadığını biliyordu. Ellerindeki ıslaklığı hâlâ hissedebiliyordu. Ellerini pantolonuna silerken derisindeki parıltıyı fark etti. Derisine yapışmış, elinin siluetini çıkarıyordu arkadaki karanlık sonun üzerine. Gördüklerine inanamayarak kafasını kaldırdı ve mağaranın tavanına baktı. Bir sürü ışık vardı, geceleyin parlayan yumuşak yeşil yıldızlara benzeyen bir sürü ışık. Yalnız bu yıldızlar normal yıldızlardan faklı olarak yumuşak ve dalgalı bir hareketle ileri geri hareket ediyordu.

İlerleyerek mağaranın ortasına geldi, bir süre için gözlerini kapatmak zorunda kalmıştı; yeşil yıldızların hareketleri, bastığı yerin sallandığı izlenimini veriyordu.

Kaynak burası, diye düşündü. Max parazitlerin kaynağını bulmuştu demek. Bu mağara, yüz yıllardır parazitlerin evi olmuştu büyük ihtimalle. Organik yapıların çürümesinden meydana gelen ve yüzlerce yarasanın sıcakkanlı vücutlarının yaydığı ısı, bu dün-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yayı sabit tutardı. Yukarıdaki dünyada mevsimler geçerken buradaki düzen hep aynı kalırdı.

Clarie el fenerini çıkartarak ışığı tavana tuttu. Fenerin ışığının süzmesi altında kalan yerlerdeki yıldızlar sönmüş yerlerinde solucanlar belirmişti. Clarie fenerini kapatınca yeniden sağlanan karanlıkla yıldızlar tekrar belirdi ve yeşil galaksi eski haline döndü.

Parlaklık. Solucanlar *Vibrio Fischeri* bakterisini ışık kaynağı olarak kullanıyorlardı. Bu mağara sele maruz kaldığında, larvalar Fischeri'yle birlikte akıntıya karışırdı. Locust gölüne.

Bizler sadece tesadüfi ev sahipleriyiz, diye düşündü. Gölde yüzerken kazara biraz su yutulmasıyla yumurtalar geniz borusu yoluyla bedenimize giriyor. Sinüslere yerleştikten sonra olgunlaşma aşamasında bir hormon salgılıyor, zamanla da ölüyorlardı. Taylor Darnell ve Scotty Braxton'un kanlarının gaz kromatografilerindeki anormal atmayı açıklıyordu bu; bu parazit tarafından salgılanan bir hormon!

Tutwiller de büyük ihtimalle Anson da hormonları ve solucanları biliyordu. Buna rağmen hiçbir şey söylemediler. Kendisine ve oğluna tam bir cehennem yaşatmışlardı.

Öfkeyle yerden bir taş alıp yeşil yıldızlara fırlattı. Taş, tavana çarptıktan sonra yere düştü ve ileri doğru yuvarlanarak metalik bir ses çıkaran bir şeye çarptı. Bir grup yarasa daha uçmaya başladı.

Clarie bir an hareketsiz kaldı ve az önce duyduğu sesin ne olabileceğini düşündü. İleri doğru yürümeye başladı. Metalik sesin yükselmiş olduğu bölüme geldiğinde burada yeşil ışık saçan kurtçukların olmadığını gördü. İlerledikçe her yer daha da karanlıklaşıyordu.

Fenerini tekrar cebinden çıkartıp yaktığında, taşın çarptığı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şeyin metal bir kamp fincanı olduğunu gördü.

Fincanın yanında bir adamın botları vardı.

Çığlık atarak geri atıldı. Titrek ellerle feneri tekrar ileri tuttuğunda Max Tutwiller'in bomboş bakan gözlerini gördü. Sırtı mağara duvarına yaslanmış, elleri önüne düşmüş bir şekilde yerde oturuyordu. Ağzından çıkan köpükler, boğazından aldığı kurşun yarasından çıkan kanlarla beraber ceketin ön kısmına akıyordu.

Clarie geriye doğru atıldı, döndü ve önüne çıkan su birikintisine dizlerinin üzerine düştü.

Kaç. Kaç. Kaç.

Korkuyla hemen ayağa kalktı ve geldiği bölüme doğru koşmaya başladı. Kafasının üzerinden yarasalar uçuşuyordu. Kemerin altından da geçtikten sonra giriş kısmına çıkmıştı. Ağzından çıkan hırıltılar mağara duvarında yankılanıyordu. Ellerinin üstünde emekleyerek daracık girişe doğru ilerliyordu.

Yarık gittikçe genişliyor, dışarıdan gelen ışık parlaklaşıyordu.

Kafasını gün ışığına çıkardı. Derin bir nefes aldıktan sonra yukarıya baktı, tam da taş kafasına inerken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

.24.

"Bugün sabahtan beri Dr. Elliot'u görmedik Şerif Kelly," dedi hemşire, "ve artık endişelenmeye başladık."

"En son ne zaman konuştunuz?"

"Sabahleyin aradı ve Noah'ın durumunu sordu. Bir daha aramadı; üstelik saatlerdir çağrı cihazına mesaj yolladığımız halde. Evini aramayı da denedik, ama hep telesekreteriyle karşılaşıyoruz. Bize geleceğini söylemişti. Çocuk da annesini soruyor."

Lincoln, Noah'ın odasına giden koridorda yürürken bir şeylerin ters gittiğini düşündü. Clarie bu kadar zaman oğlunu ziyaret etmeden duramazdı. Üstelik telefon da açmamıştı. Sabahleyin Clarie'nin evine gitmiş, ama kimseyi bulamayınca herhalde Noah'ın yanındadır diye düşünmüştü.

Ama bütün gün buraya hiç gelmemişti.

Kapıda duran polisi selamladıktan sonra Noah'ın odasına girdi.

Yatağın yanındaki lamba yanıyordu ve ışığının içinde kalan çocuğun suratı soluk ve yorgun görünüyordu. Kapının kapanma sesiyle kafasını kaldıran Noah, Lincoln'a baktı. Lincoln çocuğun gözlerindeki hayal kırıklığını fark etti. Beklediği kendisi değildi. Öfkesi tamamen kaybolmuş, diye düşündü Lincoln, çocuktaki de-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğişiklik hemen fark ediliyordu. Otuz altı saat önce tamamen kontrolden çıkmıştı. Ruhunu öfke ve saldırganlık sarmıştı, iki adam onu güçlükle tutabiliyordu. Şimdi karşısında küçük, yorgun bir çocuk yatıyordu. Korkmuş bir çocuk.

Sorusu ağzından neredeyse bir fısıltı hakinde çıkmıştı.

"Annem nerede?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum evlat."

"Onu arar mısın?"

"Ona ulaşmaya çalışıyoruz."

Çocuk gözlerini kırpıştırdı ve gözlerini tavana dikti. "Ondan özür dilemek istiyorum. Ona gerçeği..." Çocuk gözlerini tekrar kırpıştırdıktan sonra arkasını döndü. "Ona gerçeği anlatmak istiyorum."

"Hangi gerçeği?"

"O gece neler olduğunu anlatmak istiyorum."

Lincoln bir şey söylemedi. Bu itiraf zorla alınabilecek cinsten değildi; kendiliğinden gelmeliydi.

"Pikabı aldım, çünkü bir arkadaşımı eve bırakmam gerekiyordu. Bütün bir yolu beni görmek için gelmişti ve onu eve götürmesi için annemi bekledik. Ama sonra çok geç oldu ve annem hâlâ gelmemişti. Kar da çok hızlanmıştı..."

"Sen de kız arkadaşını kendin götürdün, öyle mi?"

"Evet. Evi sadece üç kilometre uzaktaydı. Daha önce de araba kullanmıştım."

"Peki yolda neler oldu Noah?"

"Hiç bir şey. Hemen gidip geldim. Yemin ederim."

"Slocum caddesine gittin mi?"

"Hayır efendim. Toddy Point caddesindeydik. Babası görme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sin diye arkadaşımı evinin sokağının girişinde bıraktım."

"Saat kaçtı?"

"Bilmiyorum. Sanırım on civarı."

Meçhul şahidin Clarie'nin pikabını gördüğünden bir saat kadar sonra.

"Söylediklerin elimizdeki delillere uymuyor evlat. Ayrıca elimizde çamurluklardaki kanlar da var."

"Kanın oraya nasıl bulaştığını bilmiyorum."

"Bütün gerçeği anlattığını sanmıyorum."

"Gerçeği anlatıyorum!" Çocuk ona döndü, öfkelenmişti. Ama bu seferki öfkesi daha farklıydı; ayaklarının yere bastığı anlaşılıyordu.

"Eğer söylediklerin doğruysa kız arkadaşın da hikâyeni doğrulayacaktır. Kızın adı nedir?"

Noah gözlerini Lincoln'den kaçırdı ve tavana baktı.

"Sana söyleyemem."

"Neden?"

"Babası onu öldürür çünkü. Sebep bu işte."

"Kız, ifadesiyle seni kurtarabilir Noah."

"Babasından çok korkuyor. Onun başını belaya sokamam."

"Başı belada olan sensin Noah!"

"Önce onunla konuşmalıyım. Ona bir fırsat vermeliyim..."

"Ne fırsatı Noah? Hikayeni doğrulama fırsatı mı?"

Bir an sessizce bir birlerine baktılar. Lincoln çocuğu konuşturmaya çalışıyor, çocuk reddediyordu. Açık kapıdan hastane hoparlöründen yapılan anonsu duydu.

"Dr. Elliot yedi-bir-üç-üç arıyor. Dr. Elliot..."

Lincoln, Noah'ın odasından çıkarak hemşire masasına gitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Telefonu kaldırarak 7133'ü aradı.

Telefonu açan laborant Anthony'ydi.

"Dr. Elliot?"

"Ben Şerif Kelly. Ne zamandır Dr Elliot'a ulaşmaya çalışıyorsun?"

"Öğlenden beri. Çağrı cihazını da denedim, ama kapatmış, evi de cevap vermiyor. Tekrar hastaneyi deneyeyim dedim."

"Eğer seni ararsa benim de ona ulaşmaya çalıştığımı söyle misin?"

"Elbette. Aslında beni tekrar aramamasına çok şaşırdım."

Lincoln durakladı. "Tekrar aramamak da ne demek? Seni aramış mıydı?"

"Evet efendim. Benden bir şey araştırmamı istemişti."

"Ne zaman?"

"Öğlen aramıştı. Sorduğu şeylerin cevabıyla çok ilgileniyor gibiydi. Şimdiye kadar beni aramış olmalıydı."

"Ne hakkında bilgi istiyordu?"

"Anson Biyoloji Laboratuar hakkında araştırma yapmamı istemişti."

"Sonuç nedir peki?"

"Görünüşe göre Sloan-Routhier'ın araştırma-geliştirme bölümüne bağlı bir kurum. Bilirsiniz, şu büyük eczacılık firması. Ama Dr. Elliot'un bunu neden öğrenmek istediğini bilemiyorum."

"Seni nereden aradı peki?"

"En ufak bir fikrim dahi yok Şerif Kelly."

Lincoln telefonu kapattı. Öğlenden beri kimse Clarie ile konuşmamıştı–tam dokuz saattir! Hastaneden çıkarak park alanına yürümeye başladı. Güzel bir gün olmuştu, hava açık geçmiş, kar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da yağmamıştı. Arabasını yavaş yavaş sürerek park yerindeki arabalara tekrar baktı. Clarie'nin arabası görünmüyordu.

Hastaneden çıktı, ya sonra? Sonra nereye gitmiş olabilir?

Tranquility'ye doğru gitmeye başladı. Meraklanmaya başlıyordu. Kasabaya vardığında Clarie'nin evine uğradı ve evin hâlâ boş olduğunu gördüğü. Merakı korkuya dönüşmeye başlamıştı.

Kendi evine giderek bir dizi telefon açmaya başladı. Hastaneyi, Max Tutwiller'i, polis merkezini aradı. Clarie'den hiçbir haber yoktu.

Clarie, Noah'a olanlarla çılgına dönmüş gibiydi. Onun için her şeyi yapabilirdi. Lincoln telefonu bir kez daha kaldırarak Fern CornWallis'i aradı.

"Fern, Noah hangi kız için kavga etmişti?"

"Lincoln? Saat kaç?"

"Sadece isim Fern. Kızın ismini bilmek zorundayım."

Fern yorgun bir şekilde içini çekti. "Amelia Reid."

"Jack Reid'in kızı mı?"

"Evet, ama üvey kızı."

Karın üzerinde kan izleri vardı.

Lincoln, Reid'lerin bahçesine doğru gelirken arabasının farları normalde bembeyaz olan çevresine göre karanlık olan noktayı aydınlatmıştı. Kardaki lekeden gözünü ayırmadan frene basıp durdu, midesine korkunun kramplarını hissetmeye başlıyordu. Jack Reid'in kamyonu evin önündeydi, ama evden hiç ışık gelmiyordu. Uyumuşlar mıydı acaba?

Arabasından yavaşça indi ve fenerini yakarak yere tuttu. Gör-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düğü ilk şey kocaman bir kan lekesiydi. Feneri yerlerde gezdirdikçe her tarafın aynı cinsten lekelerle dolu olduğunu gördü. Yanlarındaki ayak izleriyle birlikte eve doğru gidiyorlardı. Ayak izlerine bir süre baktıktan sonra, birden köpekler geldi aklına. Jack Reid'in iki tane saldırgan pitbulunun olduğunu biliyordu. Azgın hayvanlar şimdi neredeydi acaba? Bu izler yanlışlıkla bahçeye giren bir yabancıya mı aitti?

Daha yakından bakmaya karar verip yere eğildiğinde hâlâ bir et parçasına bağlı koyu renk tüyler gördü. Sadece ölü bir hayvan; bir kedi yada bir rakun. Pitbullar hâlâ bahçenin içinde olmalıydılar belki de saklandıkları yerden şu anda kendisini izliyorlardı.

İzleniyor olma hissi kendini o kadar kötü hissettirdi ki hemen ayağa kalkarak feneri etrafta gezdirmeye başladı. Fenerin ışığı isfendan ağacının altında yatan bir başka tüy yığınını aydınlattı. *Pitbullardan biri! Daha doğrusu yarısı!* Hayvanın tasması ağaca sıkıca zincirlenmişti, yani saldırgan geldiğinde kaçma şansı olmamıştı.

Lincoln silahını ne zaman çektiğini hatırlamıyordu, ama eline baktığında orada olduğunu gördü. Hissettiği korku o kadar yoğunlaşmıştı ki boğazının tıkandığını hissediyordu. Fenerini bahçenin diğer bölümüne tuttuğunda başka bir yarım köpek daha gördü. Bağırsakları etrafına yayılmış bir şekilde yerde yatıyordu. Köpeğe doğru ilerledi ve kendini zorlayarak ona dokundu. Köpeğin derisi soğuktu, ama henüz donmamıştı; öleli bir saatten az olmuştu. Bu köpeği doğrayan şey her ne ise hâlâ yakınlarda olabilirdi.

Arkasından gelen cam şangırtılarıyla yerinden fırladı. Ses evin içinden gelmişti. Lincoln karanlık eve baktı. Bu evde, on dört yaşında bir kız dahil, beş kişi yaşıyordu. Ne olmuştu bu insanlara?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eve doğru ilerleyerek merdivenlerden çıktı. Kapı açıktı–rahatsız edici bir şey daha. Kapıyı iterek içeri girdi. Giriş gayet normal görünüyordu. Kapının yanında bir yığın ayakkabı vardı. Eliyle elektrik düğmesini buldu ve ışıkları açmaya çalıştı. Lamba yanmıyordu. Elektrikler mi kesilmişti acaba?

Lincoln girişte bir an durakladı. Geldiğini duyurmalıydı. Jack Reid'in bir silahı olduğunu ve adamın onu davetsiz bir misafire karşı kullanmaktan çekinmeyeceğini biliyordu. "Polis!" diye bağırmak için derin bir nefes almaya hazırlanıyordu ki gördüğü bir şeyle dondu kaldı.

Duvarda kanlı bir el izi vardı.

Lincoln elindeki silahı iyice kavrayarak ize doğru ilerledi. Duvardaki kanlı izler mutfağa doğru gidiyordu.

Bu evde beş insan yaşıyor. Nerede bunlar?

Mutfağa giren Lincoln beş kişiden ilkini gördü. Boğazı kulaktan kulağa kesilmiş Jack'ti yerde yatan. Adamın kanı her tarafa saçılmıştı ve elinde hâlâ silahını tutuyordu. Yere yuvarlanan bir şeyin sesini duydu. Lincoln silahını kaldırarak kendi etrafında döndü. Ses aşağıdan, kilerden gelmişti.

Bir an durup derin bir nefes aldıktan sonra kilerin kapısına ilerledi ve kapıyı tekmeleyerek açtı. Kapı, arkasındaki duvara çarparak açıldı. Lincoln birkaç adım ilerledi; içeride biri vardı. İliklerine kadar başka birinin varlığını duyumsuyordu. Fenerini açarak odaya tuttu ve ilerdeki merdivenlerin altında kıpırdayan bir gölge fark etti.

"Polis!" diye bağırdı. "Dışarı çık, seni görebileceğim bir yere gel!" Feneri merdivenlere doğru tuttu. "Dışarı çık! Hemen!"

Gölge yavaşça merdivenlerin altından çıktı. Korkusu göz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lerinden okunan bir yüz belirdi. Bir çocuk.

"Annem," diye fısıldadı Eddie Reid, "Lütfen, annemi buradan çıkarmama yardım edin!"

Merdivenlerin altından şimdi de bir kadının sesi geliyordu.

"Bize yardım edin! Tanrı aşkına bize yardım edin!"

Lincoln merdivenlere doğru ilerleyerek fenerini kadına tuttu. Kendine bakan Grace Reid'in yüzü bir ceset kadar beyazdı. Gözlerinden korku fışkırıyordu.

"Işığı kapatın," diye inledi kadın. "Işığı kapatmazsanız bizi bulur!"

Kadın merdivenlerin altına iyice büzüldü. Kadının arkasında evin sigorta kutusu açık duruyordu. Evin bütün sigortalarını kapatmıştı.

"Tamam anne," dedi Eddie annesine sokularak. "Geçti artık. Şimdi buradan çıkmamız gerekiyor. Lütfen çık oradan. Hadi."

Kadın kafasını şiddetle salladı.

"Hayır! O dışarıda. Biliyorum, bizi bekliyor." Çocuğu kendinden uzaklaştırdı. "J.D. yukarıda!"

Eddie tekrar kadının koluna yapıştı. "Anne hadi! Lütfen!"

"Bekleyin!" dedi Lincoln. "Amelia? Bayan Reid, Amelia nerede?"

Grace gözlerinde çılgınca bir ifadeyle Lincoln'e baktı. "Amelia?" diye mırıldandı Kızını yeni hatırlamış gibiydi. "Odasında."

"Hadi anneni buradan çıkartalım Eddie. Arabam dışarıda."

"Peki ya..."

"Kız kardeşini bulacağım Eddie," dedi Lincoln. "Ama önce sizi buradan çıkartmamız lazım. Sizi arabaya bıraktığımda telsizden de destek isteyeceğim. Hadi şimdi çıkalım. Arkamda durun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lincoln arkasını dönerek yavaşça merdivenleri çıkmaya başladı. Eddie ve Grace'in arkasından geldiğini hissediyordu. Grace hâlâ şoktaydı ve kesik kesik soluyor, Eddie, üvey annesine rahatlatıcı sözler söyleyerek destek olmaya çalışıyordu.

J.D. Her ikisi de J.D.'den korkuyordu.

Merdivenleri çıkmışlardı. Lincoln'un başka çaresi yoktu. Arkasındakileri, ortasında Jack Reid'in cesedi olan her tarafı kanlarla kaplı mutfaktan geçirmek zorundaydı. Grace'in tam bir histeriye kapılması için çok uygun bir yerdi.

Neyse ki Eddie vardı. Çocuk, kollarını üvey annesine dolayarak kadının başını göğsüne yasladı. "Devam edin şerif Kelly," dedi. "Lütfen bizi buradan çıkartın."

Lincoln onları mutfaktan geçirerek koridora çıkardı. Evin girişine vardıklarında Lincoln'un hisleri birden tehlike alarmı vermeye başladı. Ön kapı ardına kadar açıktı. Dondu kaldı. *Bu kapıyı kapatmamış mıydım ben?*

Arasını dönerek, "Burada bekleyin," diye fısıldadı ve ön kapıya doğru ilerledi. Arabasını gördü. On metre kadar ilerideydi. Her şey normal görünüyordu.

Yolunda gitmeyen bir şeyler var. Biri bizi gözetliyor. Her hareketimizi izliyor.

Eddi'ye dönerek fısıldadı: "Arabaya koşun! *Hemen!"*

Ama Grace koşmak yerine korkuyla geriye atıldı, Lincoln arkasında duran kadının dehşet içindeki yüzünü ay ışığı vurmuş pencereden gördü. Kadın donmuş bir dehşetle merdivenlere bakıyordu.

Adam tam arkasını dönmek üzereydi ki üzerine atılan bir gölgeyle yüz üstü yere yuvarlandı. Öyle sert düşmüştü ki ciğerle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rindeki tüm nefesin kesildiğini hissetti. İleriye doğru sürünecekken, yere, tam başının yanına, bir bıçak saplandı. Hızlı düşüşüyle beraber silahını da düşürmüştü. Şimdi yerde körlemesine sürünerek tabancasını arıyordu.

Bıçağın döşemeden çıkartılma sesini duydu. Yüzünü çevirdiğinde elindeki bıçakla üzerine atılan gölgeyi gördü. Yüzünü korumak için sol elini kaldırdığından bıçak eline saplandı. Etini delip kemiğine kadar dayandığını hissetti.

Nasıl olduysa çocuğun bileğini yakalayarak geriye doğru itmeyi başardı. Bıçak çocuğun elinden fırlayarak yere düştü. Lincoln da hemen atılarak bıçağı yakaladı.

Ama hissettiği zafer duygusu sadece bir an sürdü.

Başını kaldırdığında çocuğu pencerenin önünde dikilirken gördü. Elinde Lincoln'un tabancası vardı, silahı tuttuğu elini kaldırarak Lincoln'a nişan aldı.

Patlama o kadar sesli olmuştu ki camlar kırılıp yerlere saçıldı.

Acı yoktu. Neden acı hissetmiyordu?

Lincoln donmuş bir şekilde, pencerenin önünde duran J.D'nin yere yığıldığını gördü. Arkasından bir ayak sesinin ardından Eddie'nin titrek sesini duydu.

"Onu öldürdüm mü?"

"Işığa ihtiyacımız var."

Eddie mutfağa koşarak kilere indi ve sigortaları kaldırdı. Birkaç saniye içinde her taraf aydınlanmıştı.

Tek bir bakışı, J.D.'nin öldüğünü anlamasına yetmişti Lincoln'un.

Eddie elinde hâlâ tuttuğu babasının silahıyla koşarak içeri girdi. Eddie annesinin yanına çakılıp kaldı. Yerde bir kan gölünün

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ortasında yatan J.D'den gözlerini ayıramıyorlardı.

"Amelia," dedi Lincoln. "Odası nerede?"

Eddie şaşkın gözlerle ona baktı. "Üst katta sağdan ikinci oda..."

Lincol koşarak merdivenleri çıktı. Amelia'nın odasının kapısını gördüğünde en kötü şeyin çoktan olmuş olduğunu anladı. Odanın kapısı açıktı ve yerde kapının parçaları duruyordu. Kız herhalde kapısını kilitlemeye çalışmış, ama kapı, aldığı balta darbeleriyle hemen açılmıştı. Lincoln içeride göreceği korkunç manzaraya kendini hazırlayarak odaya girdi.

İçeri girdiğinde baltayı bir sandalyeye saplamış halde buldu. Sandalye neredeyse ortadan ikiye ayrılmıştı. Paramparça edilmiş aynayı, teker teker kesilmiş elbiseleri gördü. Lincoln, gözlerini Amelia'nın yatağına çevirdi.

Yatak bomboştu.

Mitchell Grome, Clarie Elliot'un arabasını Beech Hill'e doğru sürüyordu. Ortada hiçbir şahidin olmasını garanti edebilmek için geceyarısına kadar beklemişti, ama gök yüzü oldukça açıktı. Dolunay'ın parlaklığı karların ışığını iyice yansıtıyordu, bu da Groome'u tedirgin ediyordu. Dolunay olsun veya olmasın, bu iş bu gece bitmeliydi. Zaten ters giden bir sürü şey olmuştu ve şimdi yine planda olmayan bir şeyler daha çıkmıştı. Planladığından çok daha ileri gitmek zorunda kalmıştı.

Aslında en başta basit bir anlaşmayla başlamıştı işi. Görevi sadece gizli ve dikkatli bir şekilde Dr. Tutwiller'in çalışmalarını takip etmek ve bir gazeteci rolü oynayıp etrafta sorular sorarak,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tranquility gençlerinde ortaya çıkan parazit enfeksiyonunun kaynağını bulup niteliğini belirlemekti. Clarie Elliot'un gittikçe gerçeğe yaklaşmaya başlayan şüpheleri bütün işi karıştırmıştı; Doreen Kelly de üstüne tuz biber olmuştu.

Boston'a döndüğünde izah etmesi gerekeceği bir sürü şey yaşamıştı.

Max Tutwiller'in ortadan kaybolmasını da mantıklı bir şekilde açıklamak zorunda kalacaktı. Çünkü Anson Biyolojilerindeki üstlerine gerçekte ne olduğunu anlatmak çok zor olurdu: yani Max'ın, Doreen Kelly'nin gerçekte nasıl öldüğünü öğrendikten sonra istifa ettiğini.

Ben size kurtçukları bulmak için işe alınmıştım, diye bağırmıştı Max. Anson'un bana söylediği tek şey bunun muhteşem bir biyolojik keşif olduğuydu. Kimse bana cinayetten bahsetmedi. Hem de ne için işlenen cinayet? Bu solucanları bir sır olarak tutmak için ha?

Max'ın anlamaya yanaşmamış olduğu şey, yeni üretilen bir ilacın bir altın çıkarmak gibi bir şey olduğuydu. Parola gizlilikti. Rakiplerinin senin altın damarına ulaşmak üzere olduğunu bilmelerine izin veremezdin.

Bu olaydaki hazine, eşsiz bir omurgasızın salgıladığı bir hormondu. Belirleyici özelliği saldırganlığı arttıran bir hormon. En ufak dozu bile savaşan bir askerin savaş duygusunu ve gücünü mümkün olan en keskin biçimde bilemesine yetiyordu. Hormon, ordu yararına kullanılabilecek mükemmel bir öldürme iksiriydi.

Anson Biyoloji Laboratuarları ve bağlı bulundukları asıl firma, solucanların varlığını daha iki ay önce, Virginia çiftinin oğullarını askeri hastanenin psikiyatri bölümüne yatırmalarıyla öğren-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mişlerdi. Çocuklardan birinin vücudundan, hiç bir ordu patoloji uzmanının tanımlayamadığı bir solucan çıkmıştı. Kendiliğinden ışık üreten bir solucan.

Aile, Temmuz tatillerini Maine'de göl kenarında kiralık bir köşkte geçirmişti.

Groome, Toddy Point yoluna döndü. Arka koltukta yatan Clarie mırıldanarak kafasını oynattı. Kadının kendi iyiliği için bilincinin tam yerine gelmemesini diledi, çünkü onu bekleyen son pek iyi değildi. Hoş olmayan bir başka durumdu, ama adam buna mecburdu. Doreen Kelly'nin ölümü kasabada birkaç kişiyi biraz huzursuz etmişti o kadar, kasabanın tek doktoruysa öylece bir anda ortadan kaybolamazdı. Yetkililerin kadının cesedini bulup, ölümünün bir kaza olduğunu onaylamaları gerekiyordu.

Gecenin bu saatinde yolda kendinden başka araba olmayacağını tahmin etmişti ve bu tahmini doğruydu.

Arabayı kar ve toprağın iyice karışıp buz olduğu bir yerde durdurdu. Tam kayık rampasının tepesindeydiler. Groome arabadan inerek arka kapıyı açtı. Clarie'yi kucağına alarak kadını direksiyon koltuğuna oturttu. Clarie belli belirsiz bir şeyler mırıldandı. Groome, kadının emniyet kemerini taktıktan sonra kontağı çevirdi ve el fenerini indirdi.

Araba kayık rampasının keskin yokuşundan aşağı kaymaya başladı.

Araba göle ulaşıp ilerlemeyi sürdürürken, Groome yol kenarında durmuş olanları izliyordu. Göldeki buzun üstü karlarla kaplıydı. Arabanın tekerlekleri karlarla gömülmeye başladığı halde ilerlemeye devam ediyordu. On metre. Yirmi metre. İnce buza ulaşmasına ne kadar kalmıştı acaba? Daha kasım ayının ilk haf-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tasındaydılar; göl, arabayı kaldırabilecek kalınlıkta buzla kaplanmış olamazdı.

Otuz metre. Groome aniden buzun silah patlamasını andıran çatlama sesini duydu. Arabanın farları artık karla kapanmıştı. Bir çatlama sesi daha duyuldu. Araba tamamen buza girmek üzereydi.

Oyunun sonu, karların ışıklı parlaklıklarının etrafa gümüşümsü bir hava verdiği bir mekanda yaşanıyordu. Arabanın motor kısmı da artık buza girmişti.

Yarın, diye düşündü Groome, biri buzdaki çatlağı fark edecek ve her şey ortaya çıkacak. Zavallı Dr. Elliot yorgun bir şekilde evine dönerken virajı alamadı ve kayık rampasından göle uçtu. Tam bir trajedi.

Yakınlardan geçen polis arabasının sirenlerini duyduğunda adamın nabzı hızlandı–ama ses başka tarafa yönelerek giderek kayboldu. Derin bir nefes aldı. Polis herhalde başka bir yere çağrılmıştı. İşlediği suça şahit olan kimse yoktu.

Groome arkasını dönüp yola çıktı ve Beech Hill' in karanlığına doğru yürümeye başladı. Mağaraya kadar yürümesi gereken üç mil yol vardı daha. Daha yapılacak işleri vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

.25.

Clarie etrafına çöken karanlığı ve buz gibi dondurucu suyun soğuğunu hissetmeye başladığında en korkunç kabustan daha korkunç bir gerçekliğe açtı gözlerini.

Tabutu andıran daracık bir yerde, tam bir karanlığın içine hapsolmuştu. Yön duygusu tamamen kaybolmuştu. Aşağıda mıydı yukarıda mı? Tüm bildiği, felç edecek kadar soğuk suların göğsünü de aşıp artık çenesine doğru yükseldiğiydi. Panikle irkildi. İçgüdüsel olarak boynunu suyun yukarısında tutmaya çalıştıysa da bağlı olduğu için pek doğrulamadı. Ipleri çözmeye çalıştı, ama kendini kurtaramıyordu. Hapsolmuştu. Su artık boynunu da aşmaya başlamıştı. Nefes alış verişi korku dolu hırıltılara dönüştü.

Sonra birden bütün dünya döndü.

Kendini sağa sola savrulurken buldu. Nefes almaya vakti olmamıştı. Su kafasını kaplamış, burun deliklerinden içeri giriyordu.

Kendini yutan karanlık deliksizdi. Zifiri karanlık olan sıvı bir dünya. İçinde kalan son nefesi tutmaya çalışıyordu hâlâ ama ciğerleri ağrımaya başlamıştı.

Göğsünü saran kemeri tekrar çekiştirmeye başladı, ama işe yaramıyordu. *Hava! Havaya ihtiyacım var!* Nabzı kulaklarında çınlamaya, beyninde ışıklar yanıp sönmeye başlamıştı. Oksijen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tükenmesinin işaretleri. Kollarındaki güç bitmek üzereydi. İpleri tekrar zorlamaya başladı. Clarie elindeki şeyin bir ipten daha sert olduğunu fark etti. Elini aşağı kaydırdığında emniyet kemerinin kilidini buldu. Bu bir emniyet kemeriydi. Arabasındaydı. Arabasına hapsolmuştu.

Bu kemeri daha önce binlerce kere açmıştı. Elleri otomatik olarak hareket etti ve kilidi açtı. Kemer sonunda üzerinden kaydı.

Su yüzünden göremiyordu ve karanlık yüzünden yön duygusunu da kaybetmişti. Ne tarafın yukarısı olduğunu bile bilmiyordu. Parmakları direksiyona çarptı.

HAVAYA ihtiyacım var!

Ciğerlerinin artık isyan edip suyun içinde ölümcül derin bir nefes almasına ramak kalmıştı ki yüzü arabanın tavanına çıktı bir an. Suyla dolammış birkaç santimlik bir yer kalmıştı. Az sonra hiç kalmayacaktı.

Ciğerlerine dolan hava ile beyin fonksiyonları tekrar yerine gelmeye başladı. Paniği uzaklaştırmalı, mantıklı düşünmeliydi. Kilidi bulup kapıyı açmalıydı. Derin bir nefes alarak suya daldı. Kapı kilidini hemen bularak açtı ve kapıya bir tekme attı. Kapı açılmıyordu. Araç çamura o kadar batmıştı ki kapı açılmıyordu.

Nefesim bitti!

Clarie tekrar kendini arabanın tavanına doğru itti. Yukarıda da suyla kaplanmamış çok az bir yer kalmıştı. İçine çekebileceği son nefesi çektikten sonra tekrar daldı. *Cam. Camı açmayı dene.*

Son nefes. Son şans.

Elleri soğuk suyun etkisiyle öylesine donmuştu ki cam kolunu kavradıktan sonra tam anlamıyla hissedemiyordu. Cam kolunun her dönüşü sonsuzluk gibi geliyordu, ama sonunda camın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aralandığını gördü. Nefesi tükenmişti. Hava ihtiyacı delirecek gibiydi. Başını camdan çıkardı. Sonra omuzları dışarı çıktı ama daha fazla ilerleyemiyordu.

Ceketi! Ceketi takılmıştı!

Debelenmeye başladı ama yine hapsolup kalmıştı. Bedeninin yarısı suyun içinde, yarısı da arabanın içindeydi. Fermuarını bularak ceketini açtı. Bir anda serbest kalmış ve yukarı doğru çıkmaya başlamıştı. Yukarıdan gelen cılız ışığı görebiliyordu.

Yüzeyi, ay ışığında parıldayan binlerce elmas oluşturacak şekilde bölerek çıktığında derin bir nefes aldı ve en yakındaki buz kütlesine tutundu. Bacaklarını hissetmiyordu. Elleri de öylesine hissizleşmişti ki buzu kavrayamıyordu neredeyse.

Kendini sudan çıkarmaya çalıştı ama ancak omuzlarına kadar çıkabildi. Buzun üstüne çıkamayarak tekrar suya düştü. Tutunup destek alabileceği hiç bir şey yoktu. Buz tabakasının üstü sadece karla kaplıydı.

Tekrar denedi. Ama yeniden kafasına kadar suya gömüldü. Su da yutmuştu ve öksürmeye başladı. Bacakları neredeyse felç olmuştu.

Yapamıyordu. Çıkamıyordu.

Defalarca denediyse de giysileri ıslak ve ağırlaşmıştı, kendini iyice aşağı çekiyorlardı. Artık öyle şiddetli titriyordu ki buzu bile tutamıyordu. Iliklerine kadar duyumsadığı bir uyuşukluk hissi kollarını odun gibi yapmıştı. Ölüm. Kendini dibe doğru serbest bıraktı. Karanlık onu emiyor onu soğuk bir uykuya davet ediyordu. Tüm enerjisi tükenmişti. Hepsi gitmişti.

Battı. Vücudunu bir yorgunluk kaplamıştı. Son kez yukarı baktığında ay ışığını gördü. Altındaki karanlıksa onu çekmeye de-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vam ediyordu. Artık soğuğu hissetmiyordu. Sadece kaçınılmaz olan sonunu kabul ediyordu.

Noah!

Üzerinde parlayan yuvarlak dairenin içinde oğlunun bebeklik suratını gördü. Annesini çağırıyordu. İhtiyaç içinde kollarını ona uzatmıştı. Işık çemberi gümüş parçalara ayrılıyordu sanki.

Noah. Noah'ı düşün!

Hiç gücü kalmadığı halde kendine uzanan hayali ele uzandı.

Çok uzaksın. Sana yetişemiyorum.

Clarie tekrar aşağı çekildiğini hissetti. Noah'ın elleri çekilmişti ama ona seslenmeye devam ediyordu. Clarie tekrar doğrularak kendini yukarı itti. Yukarıdaki parlaklık, aslında elini uzatsa yakalanabilecek kadar yakın görünüyordu.

Eğer ona dokunabilirsem diye düşündü gökyüzüne ulaşmış olurum. Bebeğime ulaşacağım.

Kendini aşağı çeken karanlığa rağmen her kasıyla ışığa doğru atılıyordu. Kolu suyun yüzeyine çıktı. Sonra da kafası. Ayı gördü. O kadar güzel ve parlaktı ki gözleri acımaya başlamıştı. Elini son kez aya uzattıktan sonra son dalışına başladı; ama nereden çıktığı belli olmayan bir el, tam o anda elini yakaladı. Gerçek bir el. Noah diye düşündü, oğlumu buldum işte.

El onu karanlık ve soğuk mezardan yukarı çekiyordu. Clarie ışık arttıkça etrafına şaşkın gözlerle bakıyordu. Sonunda kafası yüzeye çıktığında kendine bakan yüzü gördü. Bu Noah'ın değil, bir kızın yüzüydü.

Uzun saçları ay ışığının gümüş parçaları kadar parlak bir kız.

Mitchell Groome yarım kutu benzini Max Tutwiller'in bede-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nine döktü. Aslında adamın bedenini yok etmek o kadar da gerekli değildi. Bu mağara yüz yıllardır keşfedilmeden durmuş olduğuna göre ceset de bulunamazdı, ama sonuçta bütün bu solucanları yok etme görevi aldığına göre, cesetten de kurtulabilirdi.

Kafasına bir ışık, yüzüne de bir maske taktı ve diğer üç varil benzini de mağaraya boşalttı. Kaçması için hiç bir sebep yoktu. Doktorun kaza geçirmiş aracı sabahtan önce bulunamazdı nasıl olsa, üstelik daha önce bile bulunsa hiç kimse Groome ile onun arasında bir bağ kuramazdı. Clarie'nin ölümünde bir suçlu aranacak olursa en uygun kişi Max olurdu. Adam nedense aniden ortadan kaybolmuştu. Bu olanlar hoşuna gitmiyordu tabii; kimseyi öldürmeyi planlamamıştı. Ama sonra Doreen Kelly ortaya çıkıp adamın arabasını çalmıştı, bu durumda yapabileceği hiçbir şey yoktu artık Groome'un.

Demek ki bazen bir tek cinayet, diğer cinayetleri de gerektirebiliyordu.

Groome duvarları da benzinle iyice ıslattıktan sonra son kalan benzin kutusunu mağaranın ortasındaki diğer benzin havuzuna boşalttı. Havuz, solucanların en yoğun olduğu kısımdaydı. Yaratıklar, sanki yaklaşan sonlarını anlamış gibi hareketlenmeye başlamıştı. Yarasalarsa çoktan uçup gitmiş, omurgasız dostlarını az sonra ortaya çıkacak alevlere terk etmişlerdi.

Groome bir şey unutup unutmadığını kontrol etmek için etrafına son bir kez daha baktı. Son bir kutu solucan ve Max'ın kitap ve incelemelerini barındıran arabası, mağaranın hemen girişine çekilmişti. Tek bir kibrit aleviyle bütün bu mağara ve diğerleri yok olacaktı.

Bu solucanlar dünya üzerinden silinmiş olacaktı bir dakika

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar sonra. Anson Biyolojilerinde beslenen örnekler ve arabasındakiler hariç tabii. Bu solucanların salgıladığı hormon Savunma Bakanlığıyla yapılan anlaşma sonucunda onlara akıllarının alamayacağı bir servet kazandıracaktı; ama bunun olabilmesi için solucanların dünyadaki tek örneklerinin Anson Biyolojilerinin elinde bulunması gerekiyordu. Bu mağaranın ortadan kalkmasıyla tek örnekler Anson'un elinde kalacaktı ve ortaya çıkacak olan saldırganlık salgınının sebebi dünyanın geri kalanı için bir sır olarak kalacaktı.

Groome sürünerek mağaranın giriş kısmına doğru yürüdü. Giriş mağarasının ortasında durup bir kibrit yaktı ve yere attı. Alev şeridi tünelden hızla geçerek içeriye doğru yol almaya başladı, birkaç saniye sonra da patlama sesi duyuldu. Groome içerideki oksijenin azaldığını hissetti ve gaz maskesini açtı. Başındaki feneri kapattıktan sonra bir an alevleri izledi. Solucanların cansız bedenlerinin tavandan ve duvarlardan nasıl düştüğünü hayal edebiliyordu. Sonra Max'ın cesedini düşündü. O da artık tamamen tanımlanamayacak bir kül ve kemik yığınına dönüşmüş olmalıydı.

Groome geri geri yürüyerek mağaradan çıktı ve mağaranın ağzını yine çalılarla kapattı. Kimse içerideki yangını fark etmese daha iyi olurdu. Göl yatağından çıktı ve nihayet ayağını toprağa bastı. Alevlerin görüntüsü gitmiyordu gözlerinin önünden. Dışarıdaki karanlığa alışmamıştı ve arabasını görebilmek için başlığının fenerini yaktı.

Ancak o zaman silahlarını çekmiş bir halde karşısında duran polisleri gördü.

Onu bekliyorlardı.

Warren Emerson gözlerini açtı ve Demek sonunda öldüm

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diye düşündü. Peki ama niye cennetteydi ki? Bu keşif onu çok şaşırttı çünkü ölümden sonra hayat varsa, öldüğünde kendini karanlık ve korkunç bir yerde bulacağını düşünürdü hep. Ona göre ölümden sonra yaşayacağı hayat dünyada çektiği acıların biraz daha genişletilmiş bir hali olabilirdi ancak.

Buradaysa çiçekler vardı. Vazolar ve saksılar dolusu çiçekler.

Kıpkırmızı güller dolmuştu odaya. Pencerelerin kenarlarına yerleştirilmiş orkideler beyaz kelebekleri andırıyordu. Ve leylaklar, kokuları en güzel parfümlerden bile daha güzel olan leylaklar. Hayranlıkla karışık bir merakla etrafına bakındı. Ömründe hiç böyle şeyler görmemişti.

Warren bu düşünceler içindeydi ki yatağının yanında bir sandalye gıcırtısı duydu. Başını çevirdiğinde ona gülümseyerek bakan bir kadın gördü.

Saçlarında siyahtan çok, beyaz teller, yüzünde de yılların derin izleri vardı. Ama Warren bunların hiç birine bakmadı. Kadının gözlerinin içine baktığında gördüğü tek şey kendine gülümseyen on dört yaşında bir kızdı. Her zaman aşık olmuş olduğu tek kız.

"Merhaba Warren," diye fısıldayan kız uzanarak adamın elini tuttu.

"Yaşıyor muyum?"

Iris gülümseyerek başını salladı. "Evet, kesinlikle yaşıyorsun."

Warren elini tutan eline baktı. Yıllar önce gölün kıyısında birlikte oturduklarında nasıl el ele tutuştuklarını anımsadı. Ellerimiz ne kadar da değişmiş, diye düşündü. Ama buradayız işte, yine birlikteyiz, sen hâlâ benim tatlı Iris'imsin.

Warren'ın gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Ona baktı ve öl-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meye hiç de hazır olmadığına karar verdi.

Lincoln onu nerede bulacağını biliyordu ve de doğru tahmin etmişti. İşte oğlunun yatağının başucunda bir sandalyede oturuyordu. Clarie gece yarısı kendi hastane odasından çıkmış, upuzun koridoru yürüyerek oğlunun odasın bulmuştu. Üzerinde hastane kıyafetleri, ayağında hastane terlikleri vardı. Şimdi omuzlarına attığı battaniyenin altında oldukça solgun ve bitkin görünüyordu. Tanrı, bir anneyle evladı arasına girmeye çalışan kişiye acısın, diye düşündü.

Lincoln, Clarie'nin karşısına oturdu. Bakışları uyuyan Noah'ın üzerinde birleşti. Onu hâlâ kendine karşı soğuk ve güvensiz görmek Lincoln'ü üzüyordu, ama Clarie'yi anlıyordu. Lincoln, sadece bir gün önce, kadının bu dünyada en çok sevdiği şeyi elinden almakla tehdit etmişti onu. Clarie şimdi bile ona hem korkmuş hem de kızgın bir tavırla bakıyordu.

"Oğlum yapmadı," dedi Clarie "Bana bu sabah her şeyi anlattı ve ben ona inanıyorum."

Lincoln başını salladı. "Amelia Reid ile konuştum. O gece saat ona kadar birlikteymişler. Sonra da Noah onu evine bırakmış."

Ki o zaman Doreen öldürülmüştü bile.

Clarie derin bir nefes aldı. Çok rahatlamıştı. Elini korumacı bir tavırla Noah'ın alnına koyarak sandalyesine gömüldü. Annesinin ellerini hisseden Noah'ın gözleri açıldı. Ne anne ne de oğlu konuştu, ama birbirlerine bakıp gülümsemeleri her şeyi anlatıyordu.

Onları birbirlerinden ayırabilirdim, diye düşündü Lincoln. Keşke gerçeği bilmiş olsaydı. Keşke Noah ona geceyi Amelia'yla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geçirmiş olduğunu hemen o anda anlatmış olsaydı. Ama kızı üvey babasının öfkesinden korumak istemişti çocuk. Lincoln, Jack Reid'in öfkesini bilirdi ve Amelia'nın neden ondan o kadar korktuğunu anlıyordu.

Korkuyor da olsa kız her şeyi anlatmaya kararlıyı. Dün gece J.D. iyice delirip ailesine saldırmadan önce evden kaçarak Clarie'nin evine gitmek üzere yola çıkmıştı. Yolu Toddy Point caddesinden geçiyordu.

Kayık rampasından yani.

Amelia'nın bu yolculuğu Clarie'nin hayatını kurtarmıştı. Ve bunu yaparak kendi hayatını da kurtarmıştı.

Noah yine uykuya dalmıştı.

Clarie, Lincoln'a baktı. "Peki Amelia'nın ifadesi yeterli olacak mı? Kim on dört yaşındaki bir kıza inanır ki?"

"Ben ona inanıyorum."

"Dün somut deliller olduğunu söylemiştin. Çamurluklardaki kan..."

"Groome'un arabasında da kan bulduk."

Clarie bir an durduktan sonra yavaşça sordu: "Doreen'in kanı mı?"

Lincoln başını salladı."Groome aslında Noah'ı değil de senin suçlanmanı istiyordu, ama o gece hangi arabayı kullanacağını yanlış tahmin etmiş ve kanı yanlış arabaya sürmüş."

Ikisi de konuşmuyordu. Lincoln bunun daha ne kadar böyle süreceğini merak ediyordu; Clarie'deki sessizlik kendindeki özlem...

Aslında ona hâlâ Mitchell Groome hakkında söylemesi gereken şeyler vardı. Groome'un arabasında deliller bulunmuştu. Max'-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ın notları ve solucanların örnekleri. Anson Biyolojileri de, Sloan-Routher da bu iki adamla–Max ve Mitchell ile–herhangi bir bağları olduğunu reddediyorlardı. Firmaların bu tutumuna çok sinirlenen Groome iki eczacılık firmasını da kendiyle birlikte batıracağını söylüyordu. Clarie'ye bunları ve daha bir sürü vardı şeyi vardı anlatacak, ama sessiz kalıyordu yine de. Mutsuzluk üzerinde öyle bir ağırlık yapıyordu ki adam nefes alamadığını hissediyordu.

"Clarie?" dedi umutla.

Clarie gözlerini kaldırıp adama baktı. Bu sefer uzaklara değil adamın gözlerinin içine bakıyordu.

"Zamanı geri döndüremeyeceğimi biliyorum," dedi neredeyse fısıldayarak. "Sana verdiğim acıyı silmek için artık yapabileceğim bir şey olmadığını biliyorum. Söyleyebileceğim tek şey gerçekten çok üzgün olduğum. Ben sadece eskiden olduğumuz gibi, seninle..."

"Ne demek istediğini tam anlamadım Lincoln. Ne demek eskisi gibi?"

Lincoln bir an düşündü. "Şey... Eskiden arkadaştık."

"Evet bu doğru."

"İyi arkadaştık, değil mi?"

Clarie belli belirsiz gülümsedi. "Evet. Birlikte yatağa atlayacak kadar iyi arkadaştık."

Lincoln kızardığını hissetti. "Benim bahsettiğim şey o değil! Ben yatmayı kastetmedim... Ben..." Lincoln, Clarie'ye üzgün gözlerle baktı. "Ben sadece bizim için bir umut var mı diye merak ediyorum. Sabahları kalktığımda seni yanımda görebilme ihtimali... Bekleyebilirim Clarie. Belirsizlikle de yaşayabilirim–kolay olmaz, ama birlikte olabilmemiz için en ufak dahi bir ihtimal varsa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

buna da dayanırım. Öğrenmek istediğim tek şey bu; bizim için hiç umut var mı?"

Clarie'nin gözlerinde bir şeyler parlıyordu. Affetme gözyaşları mı? diye merak etti Lincoln. Clarie elini uzatarak Lincoln'un yüzünü okşadı. Bu dokunuş bir sevgilinin hassasiyetini taşıyordu. Daha da iyisi, bir dostun dokunuşuydu bu.

"Hiçbir şey imkânsız değildir Lincoln," dedi Clarie sessizce. Sonra da gülümsedi

Lincoln hastaneden çıkarken ıslık çalıyordu. Neden çalmayacaktı ki? Gökyüzü masmaviydi, güneş parıldıyordu. Ağaçların yaprakları üzerinde donmuş buzlar kristaller gibi ışık saçıyordu etrafa. İki hafta sonra en uzun gece yaşanacak sonra günler tekrar uzamaya başlayacak, dünyaları yeniden sıcak ve aydınlık olacaktı.

Hiç bir şey imkânsız değildir.

Lincoln Kelly sabırlı bir adamdı. Bekleyebilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM